

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE EAST ASIAN LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

สารบัญ

1. โรคเอดส์อย่าง	นิทาน	ฟิลิปปินส์	1
2. สัตว์เลี้ยงของอารทะ	"	อิธิโอเปีย	5
3. เรื่องของอารทะ	"	อิธิโอเปีย	8
4. นกสองหัว	"	จีน	12
5. คนเมืองแบกแคค	"	อาหรับราตรี	14
6. คนเมืองแบกแคค (ต่อ)	"	อาหรับราตรี	17
7. คนเมืองแบกแคค (จบ)	"	อาหรับราตรี	20
8. หัวใจทารก	"	อินเดีย	24
9. ชิมบัคผจญภัย	"	อาหรับ	27
10. ชิมบัคผจญภัย (ต่อ)	"	อาหรับ	29
11. ชิมบัคผจญภัย (ต่อ)	"	อาหรับ	33
12. ชิมบัคผจญภัย (ต่อ)	"	อาหรับ	37
13. ชิมบัคผจญภัย (ต่อ)	"	อาหรับ	40
14. ชิมบัคผจญภัย (จบ)	"	อาหรับ	44
15. สัมสามผล	"	อิตาลี	47
16. เจ้าชายผู้พิฆาต	"	แอฟริกา	50
17. เจ้าชายผู้พิฆาต (จบ)	"	แอฟริกา	53
18. ตำนานข้าว	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	58
19. แก้วล้ำ	"	มลายู	63
20. ใครสำคัญกว่ากัน	"	พม่า	66
21. ลูกนัตเทวดา	"	จีน	70
22. เจ้าแปดหน้า	"	ญี่ปุ่น	73
23. กำเนิดอาทิตย์ จันทร์ และดาว	"	แอฟริกา(ฆานา)	76
24. เชนาตาหมาฟี่เลี้ยง	"	แอฟริกา	80

25. นกฮูกหัวมงกุฏ	นิทาน	อียิปต์	86
26. นกฮูกหัวมงกุฏ(ต่อ)	"	อียิปต์	89
27. นกฮูกหัวมงกุฏ(จบ)	"	อียิปต์	93
28. ทำไมผีจึงแลไม่เห็นตัว	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	98
29. กระเจงเจ้าป่า	"	อินโดนีเซีย	100
30. ลิงเป็นเหตุ	"	ศรีลังกา	104
31. หินเลื่อนนางฟ้า	"	ญี่ปุ่น	106
32. ลูกกตัญญู	"	จีน	108
33. อาบู ซาเบอร์	"	แอฟริกาเหนือ	112
34. อาบู วาเบอร์(ต่อ)	"	แอฟริกาเหนือ	115
35. คนรู้ภาษานก			119
36. เลือกคู่			123
37. เจ้าหญิงแท้			125
38. บุญมีมาเอง	"	อิสราเอล	129
39. โอสิริสกับไอลิส	"	อียิปต์	132
40. โอสิริสกับไอลิส(ตอนที่ 2)	"	อียิปต์	135
41. โอสิริสกับไอลิส(ตอนที่ 3)	"	อียิปต์	138
42. โอสิริสกับไอลิส(ตอนที่ 4)	"	อียิปต์	141
43. โอสิริสกับไอลิส(ตอนที่ 5)	"	อียิปต์	145
44. โอสิริสกับไอลิส(ตอนที่ 6)	"	อียิปต์	148
45. โอสิริสกับไอลิส(จบ)	"	อียิปต์	151
46. กระสอบเพลง	"	โปรตุเกส	156
47. พระเจ้าวิกรมมหาราชที่ตระเวนเมือง	"	อินเดีย	159
48. โองการจักรพรรดิ	"	จีน	163
49. ดอกไม้มหัศจรรย์	"	เม็กซิโก	168
50. ดอกไม้มหัศจรรย์(จบ)	"	เม็กซิโก	171

บรรจบ พันธุเมธา

28/39 4 81.00.19

นิทานนานาชาติ

โรคเอยอย่าง (นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องชอบเอยอย่าง เห็นคนอื่นทำแล้วได้ผล คนก็อยากทำบ้าง และปรากฏว่าผลมักจะตรงกันข้ามเสมอ นั่น คงมีในที่ต่างๆทุกหนทุกแห่ง ดังที่ปรากฏในนิทานหลายต่อหลายอันที่เคยเล่าไปแล้ว และแม้ในหมู่ชาวเขาของฟิลิปปินส์ก็มีนิทานทำนองนี้เล่าสู่กันฟัง ตามที่ โอ. วี. มัลลาร์เล่าไว้ในนิทานจากถิ่นชาวเขาของฟิลิปปินส์ดังนี้

ครั้งหนึ่งหมู่บ้านมะเองเกิดข้าวยากหมากแพง แต่หมู่บ้านซาคาคาที่อยู่ห่างออกไปอุคมสมบุรณี ยังมีหญิงหม้ายคนหนึ่งหมู่บ้านมะเองนั้นมีลูกหลายคน จึงยังอดอยากยิ่งกว่าใครๆ เด็กๆไม่ค่อยจะมีอะไรกินจึงผอมแล้วก็เจ็บๆไข้ๆ ได้แต่ส่งเสียงร้องไห้กระจองอแงกันอยู่เสมอไม่เว้นแต่ละวัน

หญิงหม้ายเป็นทุกข์เรื่องลูกกลัวจะอดตาย ในที่สุดจึงตัดสินใจเอาหมูที่เหลือยู่ตัวเดียวไปแลกเอาอาหารมากิน แต่ที่ที่จะไปแลกก็ต้องไปถึงหมู่บ้านซาคาคา ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นหญิงหม้ายจึงตื่นแต่เช้ารีบไปจัดการจับหมูมัดให้เรียบร้อย เอาใส่ตะกร้า แล้วเอาตะกร้าหมูหัวออกเดินทางไป แต่ว่าหมู่บ้าน

ซาคาคาอยู่ห่างกับหมู่บ้านมะเองไม่น้อย ทั้งหนทางที่จะไปก็ต้องขึ้นเขาและเขาก็สูงชัน จนบ่าแก่จึงได้เดินทางมาถึงทะเลสาบคานัม ซึ่งอยู่ครึ่งทางระหว่างหมู่บ้านทั้งสอง หญิงหม้ายนั้นรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งยังเจ็บหัวอีกด้วย จึงต้องหยุดเดินนั่งพัก แต่ขณะที่หยุดพักก็เผลอหลับจากหัว หมูก็เกิดร้องอืด อืดออกมาทันใดนั้นเองก็ได้มีหญิงชราคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้น หญิงหม้ายเห็นเช่นนั้นตกใจตัวแข็งไม่อาจขยับเขยื้อนได้ หญิงชราถามขึ้นว่า

“จะเอาหมูไปไหนล่ะ”

“ไปหมู่บ้านซาคาคา” หญิงหม้ายตอบ และหญิงชราก็ถามต่อไปด้วยความอยากรู้ว่า “ไปทำไม” หญิงหม้ายก็ตอบว่า “เอาหมูไป

แลกของมากขึ้น”

“ถ้านางต้องการเพียงแค่นั้นล่ะก็” หญิงชราพูด “ไม่ต้องไปไกลถึงซาคาคาหรอก มากับข้าเถอะ ข้าจะให้อะไรแก่นางเป็นการแลกกับหมูตัวนี้”

หญิงหม้ายได้ยินหญิงชราเสนอเช่นนั้น จะอยากตกลงหรือไม่ตกลงก็ไม่กล้าปฏิเสธ ทำได้อย่างเดียวก็อดทนเดินตามหญิงนั้นไปเหมือนว่ากำลังละเมออยู่อย่างนั้นแหละ เดินตามมาได้ไม่นาน หญิงหม้ายก็ต้องหยุดเดิน เพราะปรากฏว่าหญิงชราเดินลงไปในทะเลสาบคานัมอย่างสบายเหมือนดังเดินอยู่บนดิน หญิงหม้ายถามตัวเองว่า “เราจะเดินตามแกไปได้หรือ เราเดินบนน้ำได้เมื่อไรละ” (ต่อหน้า ๑๐๕)

โปรดอ่าน

๒๘ ธ. ๖๙ ๔ ม.ค. ๖๐
สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๔๓

ในน้ำน้าไทย ผมเข้าใจว่าอย่างน้อยก็มีปลาปักเป้าทะเลอยู่สองชนิด คือปักเป้าน้ำจืดและปักเป้าเคียว เท่าที่มีอธิบายไว้ในหนังสือ สัตว์ทะเลที่เป็นอาหารของคนไทยของกรมประมง

ปักเป้าน้ำจืด ตัวบวม พบมากในเขตชลบุรี ระยอง และสมุทรสงคราม ส่วนปักเป้าเคียว ตัวเพรียวกว่า พบมากในเขตชลบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร และสงขลา

ปักเป้าน้ำจืดมีความสำคัญกว่าและมีคำอธิบายประกอบไว้เป็นบางตอนว่า “นับได้ว่าเป็นปลาที่มีพิษร้ายชนิดหนึ่ง ถ้าทำไม่เป็น แต่ถ้าทำเป็นแล้วนับได้ว่าเป็นปลา

ที่มีรสอร่อยมาก เมื่อจับได้แล้ว ทำการเฉือนหัวที่ติดเครื่องในทิ้งไปเสีย จะเหลือเพียงเนื้อที่ขาวสะอาด ในการเฉือนอย่าให้อวัยวะปนกับเนื้อเป็นอันขาด เพราะบางครั้งน้ำดีแตกจะทำอันตรายได้ เนื้อชิ้นเล็กๆ ขูดน้ำปลาแล้วตากแห้ง ทอดเป็นอาหาร กล่าวกันว่าอร่อยมาก อร่อยกว่าไก่ ฯลฯ มีเป็นจำนวนน้อย ชาวประมงมักจะเก็บเอาไว้รับประทานเสียเอง ฯลฯ”

คือแล้วควบบัปลาปักเป้าไม่มีขายในตลาด แต่น่าเป็นห่วงชาวประมงที่เก็บเอาไว้กินเอง ที่ตลาดพลัดเสียชีวิตไปก็คงจะมีบ้าง แต่ไม่มีสถิติเหมือนญี่ปุ่น

กินเสี่ยงตาย ไม่ดีแน่ ♣
หวัด ๖๖ กอตุล ๖๖

โรคเอาอย่าง - ต่อจากหน้า ๔

หญิงชราเกลี้ยวมาเห็นหญิงหม้ายหยุดเดิน ไม่เดินต่อไป จึงหันมาเรียกว่า

“มาซิ มาเถื่อนำ ตามข้ามา ไม่ต้องกลัวอะไรหรอก ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกนะ”

หญิงหม้ายจึงจำต้องเดินตามไป และนำแปลก เท้าไม่ยกเบี่ยงหรือ เดินได้สบายยิ่งกว่าเดินบนดินเสียอีก หญิงทั้งสองเดินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงบ้านหลังหนึ่ง พอเข้าไปในบ้านก็ต้องนั่งลงพักเหนื่อย หญิงชราไม่พูดอะไร หญิงหม้ายก็ไม่กล้าถามอะไร ได้แต่สงสัยว่าจะเกิดอะไรต่อไปอีก พร้อมกันนั้นก็อดเป็นห่วงลูกที่อยู่ที่บ้านไม่ได้ ทันใดนั้นหญิงชราที่ยก

ม้านั่งข้างหน้าต่าง แล้วบอกหญิงหม้ายว่า

“มานี่เถอะ มาหาหาให้ข้ามันกวาน้ำเสียจริง”

หญิงหม้ายลุกขึ้นและทำตามทำหญิงชราให้ทำ และเมื่อเลิกผสมหญิงชราขึ้น หญิงหม้ายก็ตัวแข็งด้วยความเกลียดกลัว เพราะปรากฏว่าแทนที่จะมีเหาบนหัวหญิงชรากลับมีเต่งตัวเล็กๆ ตะขบ และแมงป่องอยู่เต็มหัว แต่ก็ไม่ยอมให้หญิงชราว่าตนกลัว หญิงหม้ายจึงหลับตาขบฟันแน่น แล้วก็พยายามบิทุกสิ่งทุกอย่างที่พบบนหัวหญิงชราทำไปนานพอๆ หญิงชราจึงบอกว่า

“พอเถอะ เดี่ยวจะไปดูว่าจะให้อะไรแก่นางไปเป็นอาหารได้บ้าง”

พูดแล้วหญิงชราที่ถูกลงไปจัดโต๊ะอาหาร และหญิงหม้ายยังตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อแลเห็นจานชามของหญิงชราล้วนแต่หัวกะโหลกคนทั้งนั้น ส่วนทัพพีตักแกงนั้นก็คือกระดูกมือคน แต่หญิงหม้ายก็แข็งใจทำเฉยๆ เสียเหมือนเป็นของธรรมดาสามัญ ครั้นกินอาหารเสร็จแล้ว หญิงชราก็ให้หัวเผือกหญิงหม้ายมา ๒ หัว ให้ต้นข้าวมาต้นหนึ่ง แล้วสั่งว่า “พอลงบ้านละก็ เอาหัวเผือก ๒ หัวนั้นต้มนะ ส่วนต้นข้าวนี้เอาไปไว้ในยัง”

ทั้งๆที่ยังงุนงงสงสัยหญิงหม้ายก็อดส่ายหัวขบอกขบใจหญิงชราแล้วก็ลากลับบ้าน คราวนี้ตะกร้าเบากว่าขาไปเป็นกอง ทำให้เดินทาง→

ได้เร็ว ไม่ช้าก็มาถึงบ้าน เด็กๆพากันวิ่งออกมาจับ แต่พอแลเห็นของที่แม่ถือติดมือมาแล้วก็อดคิดหวังไม่ได้ หญิงหม้ายรีบไปจัดทำตามที่หญิงชราสั่งมา ก็เอาต้นข้าวไปเก็บไว้ในยุ้ง ส่วนหัวเผือกทั้ง ๒ ห้วนนั้นเอามาต้ม พอเผือกสุกแม่หม้ายก็เอามาหั่นแต่น้ำมหัสจรรย์ที่หั่นอย่างไรเผือกก็ยังคงอยู่เต็มหัวอย่างเก่า หญิงหม้ายรำพึงกับตนเองอย่างสุขใจว่า

“วิเศษจริง ต่อไปในสักๆเราคงจะไม่ต้องอดอยากอีกต่อไปแล้ว”

และหญิงหม้ายยังสุขใจยิ่งขึ้นเมื่อเปิดยุ้งข้าวออกดูในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่ามีข้าวอยู่เต็มยุ้งขนาดแน่นเขี่ยก็เคี้ยว หญิงหม้ายเห็นแล้วพูดอะไรไม่ออก เผ้าแต่ขอบคุณเทพลูมาวิทย์โปรดประทานโชคลาภมหาศาลมาให้ ข้าวโชคลาภของหญิงหม้ายระบือไปทั่ว ทำให้เพื่อนบ้านพากันริษยา และในหมู่บ้านเหล่านั้นได้มีเพื่อนบ้านคน

หนึ่งเป็นผู้หญิงมาถามเรื่องราวว่า ร่ำรวยขึ้นมาได้อย่างไร หญิงหม้ายเป็นคนค้มเมตตาและไม่เห็นแก่ตัว จึงเล่าให้ฟังโดยละเอียดถึงเรื่องที่ตนไปเจอหญิงชราเข้าที่แถบทะเลสาบดานัม หญิงเพื่อนบ้านจึงตกใจจะไปหาหญิงชรานั้นบ้าง ดังนั้นในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นจึงได้ออกเดินทางไปยังทะเลสาบดานัม เอาหมูใส่ตะกร้าทูนหัวไปด้วย

ครั้นมาถึงที่ที่หญิงหม้ายบอก หญิงเพื่อนบ้านก็วางตะกร้าลง แต่หมูของนางไม่ขยับ ต้องหยิกหาง จึงได้ร้องออกมา พอหมูร้อง หญิงชราคนเดียวกันนั้นก็ได้ปรากฏร่างขึ้น แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างที่หญิงหม้ายบอก แต่พอถึงตอนที่หาหาให้หญิงชรา หญิงผู้อยากได้ลาภอย่างหญิงหม้ายเห็นสัตว์ร้ายๆบนหัวหญิงชราแล้วตกใจจนต้องวิ่งไปซ่อนที่มุมห้อง เมื่อถึงเวลาอาหาร พอเห็นจานชามหั่วกะโหลก

กนกับทัพที่มีคนแล้ว หญิงนั้นก็ไม่วอมกินอะไรเลย หญิงชราเห็นแล้วโกรธเป็นพินเป็นไฟถึงกับเอามือตบขาตนเองทั้งๆที่กินยังไม่ทันเสร็จ ในพริบตาตนเอง หญิงเพื่อนบ้านผู้ละโมภโลกมากก็กลายเป็นต้นสนใหญ่ไป

หลายปีต่อมา ปรากฏว่าต้นสนนั้นไปอยู่กลางทะเลสาบดานัม วันหนึ่งมีคนไปเที่ยวตัดไม้ แลเห็นต้นสนอยู่กลางทะเลสาบเช่นนั้น ก็ดีใจถึงกับลุยน้ำไปโค่นต้นสนถึงกลางทะเลสาบ พอต้นสนนั้นกำลังจะโค่นลงมา ชายนั่นสังเกตเห็นว่าน้ำในทะเลสาบค่อยๆขึ้นมาจนกระทั่งถึงเอว ชายนั่นตกใจจึงลุยน้ำไปจนถึงฝั่ง แต่น้ำก็ยังขึ้นตามมาจนกระทั่งน้ำท่วมไปทั้งหุบเขา เห็นน้ำกำลังนำความพินาศมาสู่เช่นนั้น เทพแห่งภูเขาทนดูต่อไปไม่ได้ ต้องสั่งให้หยุด น้ำจึงค่อยลดลงๆทีละน้อยๆ แต่ก็ยังไม่เท่าระดับเดิม นี้

หนังสือ **ข้อคิด** เหมาะเป็นของขวัญปีใหม่ มีไว้กับบ้านจะหมกกังวลเรื่องต่งข้อ

หนังสือ **ข้อคิด** ของ **บรรจบ พันธุเมธา** เป็นข้อสำหรับชาย-หญิง มี ๕ เล่ม (เล่มละราว ๔๐๐ ข้อ) เล่ม ๑ พิมพ์ใหม่ครั้งที่ ๓ ราคาเล่มละ ๘ บาท เล่ม ๓-๖ ราคาเล่มละ ๕ บาท

พจนานุกรม เขมร-ไทย ฉบับทุนพระยาอนุমানราชธน เล่ม ๑ อักษร ก ถึง ค จุกักราว ๒๐๐๐ คำ พิมพ์กระดาษปอนด์ ปกแข็งเย็บก้นเคียนทอง ราคาเล่มละ ๖๐ บาท รวมทั้งค่าส่ง
การใช้ภาษา ของ **พ. นววรรณ** พิมพ์ใหม่ครั้งที่ ๔ เป็นคู่มือครูนักเรียนวิชาภาษาไทย ราคาเล่มละ ๒๕ บาท รวมค่าส่ง

ส่งเงินซื้อได้ที่ สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร เช็ค ป.ณ. หรือธนาคาร ส่งจ่ายบริษัทการพิมพ์สตรีสารจำกัด

เองเป็นเหตุให้ทะเลสาบดานัมกว้าง
ใหญ่ขึ้นและลึกกว่าเก่าเป็นอันมาก
ส่วนต้นสนที่ขึ้นอยู่กลางทะเลสาบ
นั้นไม่มีอีกแล้ว

คนที่อยู่แถบนั้นลือกันว่าผีหญิง
เพื่อนบ้านผู้ละโมภนั้นยังคงสิงหลอก
คนอยู่ที่นี่ เด็กคนไหนที่ไปว่ายน้ำ
หรือไปตกปลาที่ทะเลสาบดานัม

ถ้าหัวเราะเสียงดังหรือตะโกน
โหวกเหวกแล้วละก็ กลับมาบ้าน
เป็นต้องเจ็บในเวลาวันสองวันหลัง
จากนั้น พ่อแม่ต้องเอาไก่มาเซ่นจึง
จะหายดีดังเดิม ♣

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๒

- *everything is upright* : everything is all-
right, everything goes the way it
should go (ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เป็น
ไปตามทางที่ถูกต้อง)

- *upright*. (adj) : placed vertically, in
an erect position, honorable (ตั้งขึ้น
ตั้งตรง สุจริต เทียงธรรม)

ex : An *upright* piano is much less
expensive than a grand-piano. (เปียโน
ชนิดเล็กตั้งตรงราคาย่อมเขากว่าเปียโนใหญ่
ชนิดเบ็ดได้มาก)

You can trust him, he's always *up-
right* in his business dealings. (คุณ
ไว้วางใจเขาได้ ในด้านการติดต่อธุรกิจ แล้ว
เขาตรงไปตรงมาเสมอ)

Put the package *upright*. (เอาห่อขึ้น
ตั้งขึ้น)

- *when your lover is gone* : when you are
broken hearted and unhappy. (ยามที่คนเราเขา
ทิ้งเราไป ก็ยามที่หัวใจเรารานมีทุกข์)

- *it's a big hit* : it becomes a success, it can
succeed in helping you greatly. (มันจะกลายเป็น
เพลงฮิต คือเพลงที่ประสบความสำเร็จ ใน
ที่นี้หมายถึงว่าสามารถทำให้คุณล้มทุกข์ได้)

- *the world look sunny* : life seems happy
and full of joy (โลกหรือชีวิตจะสดใส)

จะมีแสงแดด ในความหมายของคนตะวันตก
แสงแดดคือความสว่างสดใส ความสุข)

- *every one is funny* : everybody can make
you laugh (ไม่ได้หมายความว่าทุกคนตลก แต่
หมายความว่าพบใครก็เห็นเขารำเริงรื่นรมย์
ทำให้เราเองสนุกได้)

- *it's all over* : it's finished. (เมื่อจบสิ้นแล้ว
คือหมดเรื่องราว หมดทุกข์)

- *let me down* : stop singing (หยุดร้องเพลงได้
ฉันในที่นี้คือเสียง ding-a-dong นั้นเอง)

- *to let down* : to put down, to disappoint,
to fail to help, (เอาวางลง ทำให้
ผิดหวัง ไม่ช่วยเหลือ)

ex : No one recognized her : she *let* her
hair *down*. (เธอปล่อยผมลง เลยไม่มี
ใครจำเธอได้)

Count on me, I'll never *let* you
down. (ไว้วางฉัน ฉันจะไม่ทอดทิ้งเธอ)
She's been *let down* by all the col-
leagues she had so trusted. (เธอแสน
จะไว้วางใจเพื่อนร่วมงานเหล่านั้น แต่พวกเขา
ทอดทิ้งเธอ ปล่อยให้เธอพัง)

- *when you wake up tomorrow, the sun is
up in the sky* : ความหมายเรื่องแสง
อาทิตย์ออกแล้ว วันรุ่งขึ้นมีดวงอาทิตย์ก็คือ
วันใหม่ ชีวิตใหม่ ♣

มิ ๖๘ มจ ๔๐ 11 ม.ค 19

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สัตว์เลื้อยของอารหะ (นิทานอิริโอเปีย)

เคยเล่าไว้ครั้งหนึ่งเรื่องของ
อะบุนะวัส ซึ่งมีลักษณะคล้าย
กับสัตว์ขนนซัย อารหะนี่ก็อีกคน
หนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน
ดังที่ไม่เคย เวสท์ได้เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อ อารหะ เป็นคนเมืองอะดิสอะ-
บาบา ในประเทศอิริโอเปีย อารหะ
มีเมียคนหนึ่ง เมียอารหะเป็นคนดี
ดูแลบ้านช่องเรียบร้อย ส่วนอารหะ
สนใจแต่เลี้ยงดูลา อารหะมีลาอยู่
ตัวเดียว อารหะรักมันรักหนา จึง
ประคบประหงมเป็นอย่างดี

วันหนึ่งอารหะเดินทางไกลไป
ยังที่แห่งหนึ่ง พอเดินทางใกล้จะถึง
ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีน้ำไม่มีหญ้าไม่มี
ต้นไม้ แดดก็ร้อนเปรี้ยง อารหะ
ไปต่อไปอีกไม่ไหวจึงนั่งพัก ไม่ช้า
ก็ง่วงหลับไป กว่าจะตกใจตื่นลืมตา
ขึ้น เวลาที่ล่วงไปตั้งนานแล้ว อารหะ
เหลือยหาลาของตน แต่ไม่รู้หายไป
ข้างไหนเสียแล้ว ถึงจะเที่ยวตามหา

ทุกหนทุกแห่ง ก็หาแลเห็นลาของ
ตนไม่ อารหะจึงได้แต่รำพึงรำพัน
ว่า

“เจ้าลาขี้เกียจ เจ้าหายไป
ไหน แล้วเจ้าจะมีชีวิตรอดไปได้
อย่างไรในท้องถิ่น ที่ที่ไม่มีน้ำ ไม่
มีหญ้า ไม่มีอาหารใดๆทั้งสิ้น เจ้า
จะต้องตายแน่ๆเลย เจ้าเป็นลาแข็งแรง
คงงามน่าดู แล้วเจ้าก็รักข้า
เหมือนอย่างข้ารักเจ้า แล้วข้ามัน
เป็นคนเลว ข้าไม่ดูแลเจ้าให้ดี ถ้า
ข้าหาเจ้าเจอเมื่อไรละก็ข้าจะขาย
เสียทันที ให้สมกับที่ข้าเป็นคนเลว
ข้าไม่ดูแลลาดีๆอย่างเจ้าให้ดี”

ต่อจากนั้นอารหะก็เดินทางกลับ
บ้าน ครั้นถึงบ้านก็เล่าให้เมียฟังว่า

“นี่แม่นาง ลาตัวงามของข้า
หายไปเสียแล้วละ ข้าไม่รู้จักดูแล
ลาของข้า เอาละ ถ้าเมื่อไหร่ข้า
หาลาของข้าเจอ ข้าจะขายเสียทันที
สาบานให้ก็ได้ก็กล่าวในนามพระผู้
เป็นเจ้านั่นแหละว่า ข้าจะขายลาของ
ข้าเพียงเหรียญเดียวเท่านั้น”

วันรุ่งขึ้นก็ได้มีชายคนหนึ่งนำ
ลาของอารหะมาคืน เมียอารหะจึง
หันไปถามสามีว่า

“นี่นายจะขายลาเพียงเหรียญ
เดียวจริงๆหรือ”

“จริงซี” อารหะตอบ “ข้า
กล่าวในนามพระผู้เป็นเจ้าแล้วนี่ว่า
จะขาย ก็ต้องขายนะซี”

เมื่ยอารหะจึงพูดว่า “ถ้าอย่าง
นั้นต้องเอาแมวของข้าขายไปพร้อม
กับลา แมวข้าก็หายไปหาไม่เจออยู่
ตั้งนานแน่ะ ข้าเป็นคนเลว แมวตัว
เดียวก็ดูแลรักษาไม่ได้ เอ้า กล่าว
ในนามพระผู้เป็นเจ้านั่นแหละว่า นาย
จะขายแมวของข้าไปพร้อมกับลา
ของนาย”

“ตกลง” อารหะกล่าว

“ถ้าอย่างนั้นก็กล่าวซิว่า ใน
นามพระผู้เป็นเจ้า ข้าจะขายแมวไป
พร้อมกับลา”

“ข้าขอกว่าเช่นนั้น” อารหะ
พูด “ว่าแต่ว่า แมวของนางนี้จะ
ขายเท่าไร” →

“หนึ่งพันเหรียญ” เมียอาหะ
ตอบ

หลังจากนั้นอาหะก็อุ้มแมวจู
ลาไปในเมือง พอถึงตลาดก็ร้อง
ประกาศก้องว่า

“ लागम १ जेखाय पैयंग हेरियु
देखु कोर खोबांग लाटुले हेरियु
देखु ”

มีคนวิ่งมาที่ตรงนั้นมากมาย
หลายคน แต่ละคนพอเห็นตาของ
อาหะก็อุทานออกมาว่า

“งามมากนี่ ลาटुวัน แข็งแรง
ดีด้วย จะขายเหรียญ देखुจริง ๆ
หรือ ”

“จริงซิ” อาหะตอบ “เหรียญ
देखुเท่านั้น แต่ว่า...ต้องซื้อแมวไป
ด้วยนะ ”

“อะไรกัน แมวแก่ตัวนั้นนะ
หรือ ” ชายคนนั้นถาม “แต่เขาเถอะ
จะให้เขาแมวไปด้วยก็ได้ ข้าจะจัด
การเอาไปโยนน้ำเสีย ว่าแต่จะขาย
เท่าไรกันล่ะ แมวตัวนั้นนะ ”

“พันเหรียญ” อาหะตอบ

คนถามได้ยินคำตอบเช่นนั้นก็
อดโมโหไม่ได้ คนที่รุ่มลุ่มอยู่ก็คิด
เคืองแค้นไปด้วย เลยช่วยกันบ้อม
อาหะ พร้อมทั้งคำทอมมากมาย
อาหะต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดกลับบ้าน
จนลากับอุ้มแมวลากลับไปด้วย

ไม่แต่จะมีลาเป็นสัตว์เลิง
อาหะยังมีแพะอีกตัวหนึ่งด้วย เทส
ฟาเพื่อนของอาหะก็มีแพะตัวหนึ่ง

ด้วยเช่นเดียวกัน เทสฟาก็แพะของ
ตนเหลือเกิน วันหนึ่งเทสฟามาหา
อาหะ ปรารภว่า

“อาหะ แพะของข้ามันไม่
สบาย โหมบอกหน้อยซิว่าเวลาแพะ
ของเจ้าเจ็บ เจ้าเอาอะไรให้มันกิน ”

“น้ำมันก้าคชิ ” อาหะตอบ
“ข้าเอาน้ำมันก้าคให้มันกิน ”

“ให้กินตอนไหนล่ะ ” เทสฟา
ถาม

“ตอนเช้าๆกับเย็นๆ ” อาหะ
ตอบ

“ให้กินมากน้อยแค่ไหน ”
เทสฟาตอบ

“กระปุกเล็กนี่ก็พอ ” อาหะ
บอกเทสฟา

เทสฟาฟังพอเข้าใจเรื่องแล้วก็
กลับไป ค่อมอีก ๒ วัน ก็กลับมา
หาอาหะใหม่พูดว่า

“แพะข้าตายไปแล้วละ ”

อาหะก็พูดขึ้นว่า “แพะของ
ข้าก็ตาย ”

เทสฟาโมโหเป็นที่สุด จึงบอกว่า
ขึ้นว่า

“รู้แล้วยังมาบอกข้าให้เอาน้ำ
มันก้าคให้แพะกินอีก เจ้าทำอย่าง
นี้ เจ้าฆ่าแพะข้า ”

“เอ ก็เจ้าถามข้าเพียงว่า เอา
อะไรให้แพะกิน ตอนมันเจ็บไม่
สบาย ข้าก็บอกไป เจ้าไม่ได้ถาม
ข้าสักคำว่า กินแล้วมันหายหรือ
ไม่หาย ”

เทสฟาจึงไม่รู้จะได้ตอบว่า
อะไรอีก ได้แต่หัวเสียกลับไป

ต่อมาถึงคราวที่ตาของอาหะ
เจ็บบ้าง อาหะเป็นทุกข์เป็นร้อน
นักหนาเพราะความรักตา ถึงกับต้อง
ไปหาหมอ หมอคนนั้นชื่อไฮลา
อาหะไปบอกหมอไฮลาว่า

“นี่แน่ะพ่อหมอ ตาของข้ามัน
เจ็บ ไม่ยอมกิน ไม่ยอมทำอะไร
เลย พ่อหมอช่วยรักษาให้ด้วยเถอะ
ขอยาให้มันกินด้วย ”

หมอไฮลาหยิบยาเม็ดมาส่งให้
เม็ดหนึ่ง พลาญพูดว่า

“เอายาเม็ดนี้ให้มันกิน เม็ด
เดียวก็พอ ”

“แต่ว่าจะให้มันกินได้อย่างไร ”
อาหะพูด “มันคงไม่กินแน่ ”
“ให้กินอย่างไรเงิเล่า देखุข้า
จะทำให้ดู ”

หมอไฮลาพูดแล้วก็เอาหลอด
มาหลอดหนึ่ง ใส่ขนมปังเข้าไปใน
หลอดนั้นนิดหนึ่ง แล้วก็พูดว่า

“ข้าจะเอาหลอดใส่ในปากของ
ท่านนะ แล้วเป่าพรวด นั้นเงิ
ขนมปังชิ้นนั้นเข้าไปอยู่ในคอท่าน
แล้ว ที่นี้เอาเม็ดนี้ใส่ในหลอดนี้
เอาปลายหลอดใส่ในปากตา แล้ว
เป่า เม็ดยาที่จะเข้าไปอยู่ในคอตา
เองนะแหละ ”

อาหะรับยาเม็ดนั้นกับหลอด
สำหรับเป่าจากหมอไฮลากลับไป
บ้าน (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

สัตว์เลื้อยของอารหะ - ต่อจากหน้า ๑๐

อีกสองสามวันต่อมา หมอไฮลา คอบพตางคราวออกมา “แต่ว่าข้า
ไปหาอารหะที่บ้าน ไปแต่เห็นอารหะ น่ะซี นอนแบ็บเลย”
นอนเจ็บอยู่ หมอก็พูดว่า “อ้าว เป็นอะไรไปล่ะ” หมอ
“ข้าจะมากลางข้าวตาของนาย กลางอย่างสนเท่ห์ใจ “ก็นายไม่ได้
วา คอยยังชั่วแล้วหรือยัง” ให้ตากินยาตามที่ข้าบอกไว้ให้หรือ
“ลานะหายดีแล้วละ” อารหะ หรือ”

“ให้ชิมอไฮลา” อารหะพูด
อย่างอ่อนอกอ่อนใจ “ข้าเอาชาใส่
ในหลอด แล้วก็เอาปลายหลอดใส่
ในปากลา แต่ที่เจ้าตาของข้ามัน
เบ้าก่อนชิมอ ชามันเลยเข้าไปใน
คอข้า โอ๊ย ข้าคิดว่า ข้าคงจะตาย
แน่ๆ แล้ว” ❀

จัดสำรับ - ต่อจากหน้า ๔๑

เย็น แยกจัดผักกาดปลี น้ำพริกมะคั้น ปลาทุทอด

แกงจืดผักกาดปลี

ไข่หงส์

เครื่องปรุง : ผักกาดปลี ปลาหมึก หมู กุ้งรวมไว้ กระเทียม
สับแบ่งมาครึ่งหนึ่ง น้ำปลาดี พริกไทยป่น น้ำส้มโก๋ น้ำมัน
หมู ๑ ช้อนโต๊ะ

น้ำพริกมะคั้น

วิธีทำ : เจียวกระเทียมพอหอม ใส่หมูลงผัดพอสุก ใส่
กุ้ง ปลาหมึก และผักกาดปลีลงผัดตามลำดับ ใส่ น้ำปลา
ดีพอควร ใส่น้ำส้มโก๋ปิดฝาพอเดือด ชิมและเค็มรสให้
พอดีคักใส่ชามแปล โรยพริกไทยป่น จัดให้รับประทาน
กำลังร้อนๆ

เครื่องปรุง : มะคั้นสับซอย ๕ ช้อนโต๊ะทุ่นๆ กุ้งแห้งป่น
๒ ช้อนโต๊ะ กระป๋อง ๑ ช้อนชา พริกขี้หนู ๑๐ เม็ด กระเทียม ๑ กลีบ
ใหญ่ น้ำปลาดี น้ำตาลปับ

จัดขนมดอกโสนใส่จานแบ่งเป็นของหวานครบตาม
จำนวนผู้รับประทาน

วิธีทำ : ๑. ปั่นกุ้งแห้งให้ละเอียดคักขึ้น ปอกกระเทียม
โขลกกับกะปิจนเข้ากันดี ใส่พริกขี้หนูบุบพอแตก ใส่
มะคั้นบุบพอแตกเข้าด้วยกัน ใส่กุ้งแห้ง น้ำปลา ๑ ช้อน
หวาน น้ำตาลปับ ๑ ช้อนชา คนให้เข้าทั่วกันชิมและ
เค็มรสให้พอดี

เตรียมของเก็บไว้ใช้ตอนเช้าและกลางวัน

๒. ทอดปลาทุให้เหลืองทั้งสองข้างช้อนขึ้นใส่จาน
จนหมด น้ำมันที่เหลือถ้ามากไปรินออกเหลือไว้ ๑ ช้อน
โต๊ะ กดน้ำพริกใส่ลงผัดพอหอม ตักขึ้นใส่ชาม

๑. ปอกหอมทุสับเป็นชิ้นเล็กเสมอกัน ๑ ช้อน
โต๊ะ หั่นเลือดหมูเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่พอคีบ ถ้า
ถ่วงอกและกุกซ้ายใส่ถุงพลาสติกไว้

๓. คั้นหน่อไม้รวกให้หมดกลิ่น แบ่งหน่อเป็นท่อน
สั้นๆ แล้วผ่าเป็น ๔-๖ ชิ้นตามขนาดใส่จานสำหรับจิ้ม
น้ำพริกพอควร ถ้าจะเผื่อเปราะใส่ลงทั้งผล เวลา
รับประทานทุบให้แตกจะอร่อยกว่าหน่อเป็นชิ้นๆ ทั้งนี้
แล้วแต่จะจัดให้เหมาะสม หน่อไม้ที่เหลือสอยด้วยส้อม
เป็นเส้นๆ แล้วตัดท่อนสั้นๆ หรือจะตัดเป็นท่อนแล้วหน่อ
ซอยเป็นเส้นก็ได้ แขน้าไว้ใช้ตอนเช้า

๒. เจียวหอมกับกระเทียมที่เหลือพอหอม ใส่เต้าหู้
หมู กุ้ง ผัดตามลำดับจนสุก ใส่น้ำปลาดี ๑ ช้อนโต๊ะ
ผัดเคล้าให้เข้าทั่วกัน ตักใส่ชาม

๓. คั้นหม้อคัมโก๋ ใส่เลือดหมูลงคั้นให้เดือดพ่น
ยกลงพักปิดฝาเก็บ

๘๒๘ ๘๖๖/๑ ๑๘๖.๑. ๑๙

บรรจบ พันธุมเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของอารหะ (นิทานอิโอบี)

เรื่องของอารหะที่คนกำหนดจดจำมาเล่ากันสืบๆต่อมา หาได้มีแต่เรื่องสัตว์เลื้อยคืบเล่าไว้คราวที่แล้วไม่ ยังมีเรื่องอื่นๆอีกดังที่ไม่เคย เวสต์ เล่าไว้ดังนี้

อยู่ไปๆ อารหะเกิดผมั่ว ร่วงจนอารหะหัวล้านแทบจะกลายเป็นคนหัวโล้นไปเลย อารหะจึงไปหาหมอ บอกหมอว่า “นี่แน่ะ พ่อหมอ มียาอะไรบ้างที่ใส่หัวแล้วทำให้ผมงอกขึ้นมา ข้าอยากได้ยาอย่างนั้นสักหน่อย หัวจะได้หายล้านสักที หรือถ้าไม่มียา จะมีวิธีใดบ้างที่จะทำให้ผมงอก ข้าจะได้ไม่กลายเป็นคนหัวล้าน”

“ต้องขอสองเหรียญก่อน” หมอพูด “แล้วจึงจะบอกให้”

อารหะจำต้องยอมให้หมอไปสองเหรียญ พอได้เงินแล้ว หมอก็พูดว่า

“ในโลกล้วนมีคนหัวล้านตั้งมากมาย พระราชาก็มี เศรษฐีก็มี ถ้าหมอมียารักษาให้หายจากโรคหัวล้าน

ได้ละก็ คงไม่มีพระราชอาพระเศียรล้าน ไม่มีเศรษฐีหัวล้าน ข้าไม่มียาแก้โรคหัวล้านหรอก ไม่มียาแก้โรคหัวล้านได้ในโลกนี้ ขอบอกให้รู้เสีย”

“ถ้าอย่างนั้นต้องกินเงินให้ข้าซี” อารหะพูด “พ่อหมอไม่มียาแก้โรคหัวล้านให้ข้า”

“ก็ท่านถามข้า ข้าก็ตอบให้แล้ว สองเหรียญนั้นละเป็นค่าตอบคำถามที่ข้าตอบไปเมื่อคืน” หมอพูด “เพราะฉะนั้นข้าไม่ยอมกินให้แน่ๆ”

อารหะจนปัญญาจะตอบได้ เลยต้องลากลับ อารหะมีเบ็ดอยู่ ๒-๓ ตัว ตอนนั้นก็ได้นั้นๆทุกวัน เห็นเช่นนั้น อารหะก็รำพึงขึ้นว่า “เบ็ดโตแล้ว เห็นจะต้องฆ่าเอาไปขายเสียที” หมอมาแลเห็นเข้า จึงถามว่า

“เบ็ดนี้จะขายสักเท่าไร”

“สองเหรียญ เอาไหม เอาเงินมาซี” อารหะตอบ หมออยากได้เบ็ดของอารหะจึงส่งเงินให้สอง

เหรียญ พอรับเงินแล้ว อารหะก็พูดขึ้นว่า

“ข้าไม่มีเบ็ดสักตัวตอนนี้ ข้าขายไปหมดแล้ว”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้น เอาเงินสองเหรียญของข้าคืนมาซี” หมอท้วงขึ้น

“อะไรกัน เงินสองเหรียญนั้นมันเป็นค่าตอบคำถามต่างหาก พ่อหมอถามข้า ข้าก็ตอบให้แล้ว จะมาทวงเงินคืนได้อย่างไร ข้าไม่ยอมคืนให้หรอก” เป็นอันได้แก่ถากกันไป

อยู่ต่อมาวันหนึ่ง เมียของอารหะกำลังซักผ้าอยู่ เด็กลูกของคนข้างบ้านเกิดร้องไห้ ร้อง ร้อง ร้อง ทำอย่างไรๆไม่ยอมนิ่ง แม่ของเด็กนั้นจึงเอ็ดขึ้นว่า “นั่งนะ นั่ง” แต่เด็กก็ไม่ยอมนิ่ง ยิ่งกลับแผดเสียงร้องดังหนักยิ่งขึ้น แม่ของเด็กก็ควาดออกมาว่า “นั่งเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่นั่งละจะจับใส่บ่อเสียทีเดียว”

(อ่านต่อหน้า ๘๐๗)

“มันยุ่งยากเกินไป”

ผู้ใหญ่มั่งคั่งบท “มันจะยึดเชื้อเสียจนเราถูกจับได้ก่อน ถ้าหากความแค้นแล้วเงินไม่มีความหมาย แต่เราจะทิ้งรอยให้ชาวบ้านนึกใจมาที่เราไม่ได้”

เจ้าชคนึงฟังอย่างตั้งใจ

ผู้ใหญ่มั่งคั่งบอกเรื่องเร่ร่อนกลางแม่น้ำ เหมือนไม่ต้องการให้ข้อความใดๆตกไปถึงหูที่ตามอีก

“พอน้ำลดโจรผู้ร้ายชุกชุมทุกปีเพราะผู้คนมันอดอยากหิวโหย เอ็งหาคนที่ไว้ใจได้สักตามคน มอมหน้า

มอมตาเสียให้ดี เรามีอาวุธที่ใช้ในสงครามเหลืออยู่สุดท้าย กระบอก แล้วเข้าปล้นบ้านแม่เฒ่าปิ่น กวาดเงินมาให้หมดแล้วเก็บงั้นเสีย คนเดียวจะไว้...ชาวบ้านจะได้เชื่อว่าเป็นพวกทหารบ้านบุกเข้ามาปล้นแย่งทรัพย์สินและอาหาร แล้วเงินที่ได้มันแบ่งกัน ข้าแถมให้อีกคนละพัน แล้วต่างคนต่างหนีไปซ่อนตัวสักกระยะหนึ่ง คนของเราจะต้องปิดปากสนิท...จำไว้...ข้าไม่ชอบคนปากสว่างนัก”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ลายเส้นไทย - ต่อจากหน้า ๘๔

ก็เป็นเรื่องดี แต่ถ้าเพียงแต่จะหัดเขียนภาพไทย ก็ไม่จำต้องเคร่งครัดถึงเพียงนั้น แนะนำเช่นนั้น มิใช่จะให้ทำงานอย่างสุกเอาเผากิน แต่เพราะเห็นว่าหลายคนกลัวจะเขียนไม่เหมือนของคนเก่าก่อน เป็นเหตุให้ภาพออกมาแข็ง ขอให้เลือกตัดสินใจเอาเองเถิด

ในที่นี้ เป็นความพยายามที่จะให้มีการนำของเก่ามาประยุกต์ใช้ จึงเพียรแนะนำให้เข้าใจลักษณะของเดิม

กับการดัดแปลงมาใช้ เราจึงขออธิบายว่า คุณภาพ ๒ คู่ที่กำลังบิน (ภาพหมายเลข ๒) นั้นซิ มันเหมือนกับคู่หนึ่งบินแยกไปคนละทาง ส่วนอีกคู่กำลังบินตามกันที่แท้ก็ค้างคาวคู่เดิม ท่าเดิม แต่เวลาเขียนได้วางเรียงภาพขึ้นมาใหม่ ฉะนั้นถ้าใครจะลองคัดค่างคาวออกมาเป็นตัวๆ แล้วจับหมุนภาพไปมา ก็จะได้มุมมองใหม่ๆ อีกมากมาย ♣

เรื่องของอารหะ - ต่อจากหน้า ๙

ยังไม่ทันที่เด็กจะนั่ง แม่ของเด็กจะต้องออกไปจ่ายกับข้าว จึงขอร้องเมียของอารหะว่า “ช่วยดูลูกให้สักเดี๋ยวได้ไหม ข้าจะต้องออกไปจ่ายตลาด” เมียของอารหะก็พูดว่า “เอาเถอะ ทั้งวันนั้นแหละ แล้วจะช่วยเหลือ”

แม่ของเด็กจึงอุ้มลูกมามอบไว้ให้ แล้วก็ออกไปตลาด พอหญิงนั้นให้หลังไปแล้ว เมียของอารหะก็บอกแก่อารหะว่า “ข้ากำลังทำงานกำลังชักฝ้ายอยู่ นายช่วยดูเด็กให้เขาทีละสักหน่อย”

ครู่ใหญ่ๆต่อมาหญิงนั้นก็กลับมาถึงก็ขอบอกขบใจเมียของอารหะ แล้วถามว่า “ลูกข้าอยู่ไหนนะ”

เมียอารหะก็ว่า “นายเอาไปเลี้ยงในสวนนั่นแหละ” แล้วคนทั้งสองก็พากันเข้าไปในสวน ไปถึงก็มองหาเด็ก แต่หาเท่าไรก็หาไม่พบ จึงร้องเรียกอารหะถามว่า เด็กอยู่ไหน อารหะก็ตอบว่า “ก็แม่เด็กบอกว่า ถ้าเจ้าหนูนี้ไม่ยอมนั่งก็จะจับใส่บ่อไฉไล เจ้าหนูมันไม่ยอมนั่งจริงๆ ข้าเลยจัดการใส่ลงไปในบ่อนั่นแล้ว มันจึง เงียบกริบ

เลข ไม่ร้องไห้หนักหูอีกต่อไปแล้ว”

พ้นจากเรื่องนั้นมาแล้ว ก็มาถึงเรื่องอารหะได้รับเชิญจากเศรษฐีให้ไปกินเลี้ยงที่บ้าน เศรษฐีผู้เชิญชื่อ ฮับโคม ฮาเซย์ เศรษฐีพูดแก่อารหะว่า “ต้องไปที่บ้านข้านะ ข้าเชิญเพื่อนทุกคนมากินข้าวกันที่บ้านคนใหญ่คนโตหลายคน จะมาร่วมด้วย”

อารหะรีบไปล้างหน้า ล้างมือ สวมเสื้อนอก เตรียมจะออกจากบ้าน→

ไป เมื่อเห็นเข้าจึงทักว่า “ทำไม
เอาเสื้อตัวนั้นมาใส่ล่ะ เก้าออก
อย่างนั้นแล้ว เสื้อสวยตัวที่เพื่อนาย
ให้สวยคือออก ทำไมไม่เอามาใส่ล่ะ”

“ไม่เอาหรอก ” อารหะตอบ
“เสื้อตัวนี้ยังค่อยอยู่เลย แล้วก็สะอาด
ด้วย ข้าจะไปทักอย่างนั้นแหละ ”

ครั้นไปถึงบ้านเศรษฐี ไม่มี
ใครเหลียวมาดูอารหะสักคนเดียว
จะพูดด้วยสักคำก็ไม่มี มีหน้าข้าคน
ใช้ยังไม่เอาอาหารมาให้กินเสียอีก
อารหะรออยู่ครู่หนึ่ง จึงกลับบ้าน
ต่อมาอีกไม่นาน อารหะก็ได้โอกาส
กลับไปยืมที่นอนอีก คราวนี้อารหะ
สวยตัวใหม่มาใส่ พอถึงเศรษฐี
ฮับโตมก็ถึงกับออกมาต้อนรับ จูงมือ
พาไปข้างใน คนใช้ก็นำอาหารมา
ให้กิน

อารหะรับอาหารมาจากคนใช้
แล้วก็เอาไปจ่อที่เสื้อ พลังพูดว่า
“กินซิ เสื้อ กินซิ ” คนใช้เอามา
ให้ใหม่ก็พูดเช่นนั้นอีก เศรษฐี
ฮับโตม เห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้
จึงถามขึ้นว่า

“อ้าว ทำไมท่านไม่กินเสียเอง
ล่ะ อารหะ เอาอาหารไปจ่อที่เสื้อ
แล้วก็พูดว่า กินซิ เสื้อ กินซิ
ทำไม ”

อารหะจึงตอบว่า “ครั้งที่แล้ว
สวมเสื้อเก่าๆ อีกตัวหนึ่งมา คนใช้
ไม่เอาอาหารมาให้ข้ากินหรอก มา
คราวนี้ ข้าเลยสวมเสื้อตัวใหม่นิด

บ้าง ปรากฏว่ามีคนเอาอาหารมาให้
กิน จึงเป็นอันว่าที่คนใช้เอาอาหาร
มาให้กินล่ะ เอาอาหารมาให้เสือกิน
หรอก หาใช่เอาให้ตัวข้ากินไม่ ”

อารหะมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อ
ที่เกิด วันหนึ่งที่เกิดไปล่าสัตว์จึงได้
กระต่ายมาตัวหนึ่ง จึงเอามาให้
อารหะถึงบ้าน พลังพูดว่า

“นี่แน่กระต่าย เอาไปให้เมีย
เจ้าทำแกงมากินกันซิ กระต่ายนี้ยัง
อ่อน เนื้อนุ่มกินอร่อย ”

เมียของอารหะทำกับข้าวเก่ง
จึงแกงกระต่ายนั้นเสียอร่อยนำกิน
แล้วคนทั้งสามก็ลงมือกินข้าวกับ
แกงกระต่าย

พอถึงวันรุ่งขึ้น ก็เกิดมีชาย
คนหนึ่งมาหาอารหะบอกว่า “ข้าเป็น
เพื่อนของที่เกิดที่เอากระต่ายมาให้
ท่าน ” อารหะจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น
พักกับเราสิ แล้วมากินข้าวด้วยกัน ”
ชายนั้นก็รับคำด้วยความยินดี คน
ทั้งสามก็จัดแจงกินข้าวกับน้ำซุปล
ที่ทำด้วยน้ำแกงกระต่ายเมื่อวานนี้

พอวันที่สาม ก็มีชายอีกคนหนึ่ง
มาที่บ้านอารหะ บอกอารหะว่า “ข้า
เป็นเพื่อนของเพื่อนของที่เกิดที่ยัง
กระต่ายมาให้ท่าน ” อารหะก็เลย
ชวนชายนั้นกินข้าวด้วย และแกงที่
คนเหล่านั้นกิน ก็ก็นำซุปลจากซุปล
ที่ทำจากน้ำแกงกระต่ายเมื่อวานนั้น
กรันถึงวันที่สี่ ชายอีกคนหนึ่ง

ก็มาหาอารหะ บอกแก่อารหะว่า
“ข้าเป็นเพื่อนของเพื่อนของที่เกิด
ผู้ยังกระต่ายให้ท่าน ” อารหะก็ชวน
ให้พักและกินข้าวด้วยกันอย่างเคย
เมียของอารหะก็นำหมอนน้ำร้อนมา
วางไว้บนโต๊ะ ชายนั้นถามว่า “นี่
อะไรล่ะ ” อารหะก็พูดว่า “เอาน้ำ
กินเอละ นี่แหละน้ำซุปละ ” ชายนั้น
ก็ว่า

“ซุปลอะไรกัน ไม่ใช่สักหน้อย
น้ำร้อนแท้ๆ ”

อารหะก็พูดว่า “นี่แหละซุปล
ละ เป็นน้ำซุปลจากซุปลของซุปลที่ทำ
จากแกงกระต่าย ”

อารหะคงเป็นคนที่มีความรู้
เหมือนกัน วันหนึ่งเมื่อครูที่มีอยู่
คนเดียวในหมู่บ้านของอารหะต้อง
เดินทางไปอะคิสอะบาบาเป็นเวลา
สามวัน ครั้นนั้นจึงไปขอให้อารหะ
ช่วยสอนหนังสือแทน อารหะก็ตอบ
ว่า “ตกลง จะสอนให้ ” แล้วอารหะ
ก็ไปโรงเรียน เข้าห้องสอนนักเรียน

พอถึงเวลาเข้าเรียน อารหะก็
ถามนักเรียนว่า

“รู้เรื่องที่ครูจะสอนวัน
ใหม่ ”

นักเรียนพากันตอบแข่งแซวว่า
“ไม่ทราบ ” อารหะก็กล่าวว่า “อ้าว
ถ้าไม่รู้ว่าจะไปสอนอะไรได้ ”
พูดแล้วก็ออกจากห้องสอน กลับบ้าน
ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น อารหะก็ไป

โรงเรียนอีก พอเข้าห้องสอน ก็ถาม
นักเรียนว่า

“รู้ไหมว่า ครูจะสอนอะไร
วันนี้”

นักเรียนตอบว่า “ทราบ” ทั้งๆ
ที่ไม่มีใครรู้เลยว่าอาหะจะสอน
อะไร แต่กลัวว่าถ้าตอบว่า “ไม่
ทราบ” อย่างเมื่อวาน ครูก็จะ
กลับบ้านเสียอีก อาหะได้ขึ้น

นักเรียนตอบเช่นนั้นก็พูดว่า

“ถ้าแล้ว ก็ดีแล้วซิ จะสอน
ไปทำไมอีก” พูดแล้วก็กลับบ้าน
อย่างวันวาน

พอถึงรุ่งขึ้นวันที่สาม อาหะ
มาโรงเรียนและเข้าห้องสอน ก่อน
เริ่มสอนก็ถามนักเรียนอย่างเคยว่า

“รู้ไหมว่าครูจะสอนอะไร
วันนี้”

นักเรียนจะตอบ “ทราบ” หรือ
“ไม่ทราบ” อย่างเมื่อ ๒ วันก่อน
ก็กลัวครูจะไม่ยอมสอนอีก จึงแบ่ง
กันตอบ บางคนว่า “ไม่ทราบ”
บางคนก็ว่า “ทราบ” อาหะจึงพูด
ว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ใครที่รู้จัก
ช่วยบอกคนที่ไม่รู้ก็แล้วกัน” พูด
แล้วก็กลับบ้านไป ♣

จกสำรับ - ต่อจากหน้า ๙๑

ให้หมดแช่น้ำพอนิ่ม ถ้าชอบเผ็ดนิดหน่อยล้างเม็ดออก
เสียบ้าง ถ้าชอบเผ็ดมากเติมพริกขี้หนูแห้ง ๕ เม็ด แช่
น้ำรวมกันบดให้แห้ง โขลกกับหอม กระเทียม ข่า ตะไคร้
ผิวมะกรูด กะปิ จนละเอียด ในระหว่างปรุงพริกแกงต้ม
ปลากับกะทิให้สุกประมาณแกะเนื้อแล้ว ๑ ชั่วโมงพอ
พอสุกตักขึ้นแกะเนื้อปลาโขลกกับน้ำพริก เกี้ยวกะทิต่อ
ไปจนแตกมัน ผัดกับน้ำพริกแกงจนหอม ตั้งครกด้วย
หางกะทิพอควรใส่ลง ใส่ผักบุ้งปัดผ่าหั่นซอยจนเดือดพล่าน
ใส่น้ำส้มมะขาม ๑.๑/๒ ช้อนโต๊ะ น้ำปลา ๒ ช้อนโต๊ะ
น้ำตาลปีบ ๑ ช้อนชา ใส่ปลาและใบมะกรูดปัดผ่าหั่น
เร่งไฟให้เดือด ชิมและเติมให้รสจัดกลมกล่อม ถ้าชิม
พอดียกกลงแล้วรอสักครู่ เมื่อได้รสตามต้องการยกลง อุณหภูมิ
ให้ร้อนจัดก่อนตักรับประทาน

ผลิตภัณฑ์

เครื่องปรุง : พริกทอง กุ้งแห้งผ่า ๒ ซีก ๑ ช้อนโต๊ะ ใบเป็ด
๑ ฟอง พริกไทย ๕ เม็ด กระเทียม ๕ กลีบ น้ำปลา น้ำตาลปีบ
น้ำมันหมูหรือน้ำมันพืช

วิธีทำ : ๑. บดพริกไทยให้ละเอียด ปอกกระเทียมใส่ลง
โขลกจนเข้ากันดี เจียวกับน้ำมัน ๑ ช้อนโต๊ะจนหอม
ใส่กุ้งแห้งพริกทองผัดเคล้า ใส่น้ำ ๑/๔ ถ้วยปัดผ่าเร่งไฟ
๒-๓ นาที ผัดเคล้าให้ทั่ว ถ้ายังไม่สุกเติมน้ำปัดผัดจน
ต่อไปอีก ๒-๓ นาทีให้สุกกระโดด ใส่น้ำปลาดี ๑ ช้อนหวาน

น้ำตาลปีบ ๑/๒ ช้อนชา ผัดเคล้า ค่อยๆ ปรุงแซ่ให้แตก
ผัดเคล้า โรยน้ำมันลงพอควร พอไขสุกตักใส่จาน อย่า
ผัดจนแห้งเกินไป

๒. ทอดปลาชิ้นสั้นๆ อีกครั้งให้กรอบ ตักขึ้นใส่จาน
หั่นมะขุมเชื่อมเป็นชิ้นพอคำจัดใส่จานเป็นของ
หวาน

เตรียมของไว้เข้า

ต้มน้ำให้เดือด สงปลาขาวใส่ลงหมั่นคนจนขาว
บานหมดไต ถ้าขึ้นมากไปเติมน้ำให้พอดีจนเดือดทั่ว
กันยกกลง เปิดฝาไว้ให้เย็นสนิทปิดฝา ใส่ซออย่างแซ่เข้าไว้
เข้า โฉกกุ้ง ขนมหั้ววน

โฉกกุ้ง

เครื่องปรุง : กุ้ง ปลาขาวที่ต้มไว้ จึงหั่นเป็นเส้นเล็กๆ ขาวๆ
ล้างน้ำสะอาด ๑ ช้อนโต๊ะ ต้นหอมตัดเป็นท่อนจกเป็นเส้นฝอย
๔ ช้อนโต๊ะ ผักชีพอโรยหน้า พริกคองน้ำส้ม พริกไทยบด
ชีวขาว ไข่ไก่ ๒ ฟอง เส้นหมี่ทอดทอง ๑ ถ้วย

วิธีทำ : ๑. ล้างกุ้งหลายๆ ครั้งเด็ดหัวออก ปอกเปลือก
ไว้หาง ผ่าหลังดึงเส้นดำๆ ออก แบ่งใส่ถุงพลาสติก รัด
ยางแช่น้ำแข็งไว้ใช้ตอนกลางวันครึ่งหนึ่ง เตรียมเครื่อง
ทุกอย่างตามกำหนด พริกคองน้ำส้มทำไว้เผื่อตอนกลาง
วันด้วย

→

๒๒๕ ๕๖๖ ๒ ๒๕๖.๑.๒๕๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นกสองหัว (นิทานจีน)

นิทานเรื่องนี้โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดกล่าวว่า เป็นนิทานที่เล่ากันในตอนเริ่มยุคของเหมาเจอตุง จึงไม่แน่ว่าเป็นนิทานดั้งเดิมที่ดัดแปลงไป หรือเป็นนิทานที่แต่งขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายบางอย่าง และนิทานทำนองนี้ก็เชื่อว่าจะได้มาจากอินเดียมากกว่าบ้านเมืองใกล้เคียง ดังที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ ดังนี้

นานมาแล้ว ยังมีคนสองคน อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เป็นเพื่อนรักกันอย่างหาที่เปรียบมิได้ ไม่ว่าจะทำอะไร กินอะไร เป็นต้องทำพร้อมกัน อยู่ต่อมาเพื่อนคนหนึ่ง เกิดล้มเจ็บและตายลง เพื่อนอีกคนหนึ่งเศร้าโศกเสียใจและรู้สึกว้าวุ่นเสียจนเหลือจะอยู่ต่อไปได้ ไม่ช้าไม่นานก็เลยล้มเจ็บ และต่อมาก็ตายตามเพื่อนไป

เมื่อคนทั้งสองตายไปได้กลายเป็นนกฟีนิกซ์ที่เขาเรียกเฟิง (ตัวผู้) กับหวาง (ตัวเมีย) แต่เป็นนกประหลาด คือมีตัวติดกันเหมือนเป็นนกตัวเดียวกัน แต่ว่ามีขาสี่ขา ปีกสองปีก และหัวสองหัว เพราะฉะนั้นไปไหนจึงต้องไปด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาไปหาอาหารคือผลไม้ตามต้นไม้ในป่าทุกวัน

วันหนึ่งพรานคนหนึ่งไปล่าสัตว์

ในป่า เกิดไปแลเห็นนกเฟิงหวาง ประหลาดนี้กำลังกินผลไม้อยู่บนต้นไม้ หัวหนึ่งของนกจิกผลไม้สุกลูกหนึ่ง แต่แทนที่จะใส่ปากกินเสียเอง กลับบ้วนให้อีกหัวหนึ่งกิน ตอนแรกพรานคิดจะยิงนกตัวนี้ แต่เมื่อเห็นมันรักกันเช่นนั้นก็อดใจเอาไว้ได้ เลยยิงนกนั้นไม่ลง เมื่อพรานเข้ามาในบ้านในเมืองก็ได้เล่าเรื่องนกเฟิงหวางสองหัวให้ใครต่อใครฟัง ชาวบ้านเลยแพร่สะพัดไปทั่ว จนกระทั่งถึงพระกรรณพระราช พระราชาจึงโปรดให้เจ้าพนักงานพรานหลวงออกไปดักจับนกตัวนี้ พรานหลวงจึงเข้าป่าเที่ยวหาจนเฟิงหวางอยู่ชานานก็หาแลเห็นตัวไม่ จนกระทั่งเช้าตรู่วันหนึ่งจึงได้เห็นนกตัวนี้กำลังจิกผลไม้กินบนยอดไม้ จึงได้ยกปืนเล็งไป แต่กว่าจะถนัด กระสุนนกก็บินหนีไปแล้ว เมื่อตั้ง

ทำเล็งอีกเป็นครั้งที่สอง นกก็บินไปเสียอีก เป็นเช่นนั้นอยู่หลายต่อหลายครั้งเป็นอันไม่ได้ยิง จนมีดคำทำอะไรไม่ได้ เลยต้องคอยกลับบ้าน

ครั้นถึงบ้านแล้วก็นั่งครุ่นคิดอยู่ชานานว่าจะทำอย่างไรดี ในที่สุดก็คิดออก แล้วก็เริ่มทำไปตามนั้น คือตั้งหน้าตั้งตาถักตาข่ายไว้มากมาย แล้วรีบกลับเข้าไปในป่าตั้งแต่ยังไม่สว่าง เอาตาข่ายไปดักไว้ตามกิ่งไม้ที่มีผลไม้สุกๆ พอสว่างนกเฟิงหวาง ๒ หัวก็บินตรงมาจิกผลไม้ที่ต้นไม้ขึ้น และตื่นนกก็เข้าไปติดตาข่ายที่ดักไว้ เป็นอันสมประสงค์ พรานหลวงจับนกตัวนั้นได้ นำไปถวายพระราช

พระราชโปรดให้คนนั้นได้อยู่ในกรงอันสวยงาม ถึงเวลากินก็หาผลไม้อย่างวิเศษที่สุดมาให้กิน รวม→

ทั้งอาหารอื่นๆ ตลอดจนน้ำผสม
น้ำตาลด้วย ถึงแม้กึ่งกลางจะ
ถูกขังอยู่ในกรง หัวทั้งสองของนก
ก็ยังแสดงความรักกันอย่างไม่
สร้างชาเช่นแต่ก่อน คือกินด้วยกัน
ดื่มด้วยกัน ซึ่งไม่เป็นที่ถูกพระทัย
พระราชอาลัย จึงทรงคิดหาแผนการ
อย่างใดอย่างหนึ่งที่จะแยกนกเพ่ง
หว่างนี้ออกเป็นนกสองตัว และแผน
การอย่างหนึ่งคือให้อาหารแก่หัว
หนึ่งกินเท่านั้น ส่วนอีกหัวหนึ่งไม่
ให้กิน หัวที่ได้อาหารเห็นอีกหัวหนึ่ง
ไม่ได้ ก็ไม่ยอมกิน จะบีบบังคับ
ขึ้นใจให้กินอย่างไร หัวทั้งสอง
ก็ไม่ยอมกิน พระราชายังพิโรธหนัก
ถึงกับทรงอุทานออกมาว่า “นกตัว
นี้ช่างไม่อยู่ในถ้อยในคำของข้าเลย”
ต่อจากนั้นก็โปรดให้อามาตย์ทั้งหลาย
เข้ามาเฝ้า แล้วทรงประกาศว่า

“ใครก็ตามที่สามารถแยกนก
ตัวนี้ออกให้เป็นสองตัวได้ละก็ ข้า
จะแบ่งอาณาจักรให้ครอบครอง
ครึ่งหนึ่ง”

อามาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งทูลว่า
“ถ้าพระองค์ทรงยืนยันตามที่ตรัส
อย่างแน่อน ข้าพระองค์จะขอ
อาสาเอง แต่ต้องขออนุญาตไปบ้าน
ด้วย เชื่อว่าคงจะเป็นผลสำเร็จภายใน
หนึ่งเดือน” พระราชาก็โปรด
ให้ตามนั้น และทรงยืนยันตามที่
ตรัสต่อหน้าอามาตย์ทั้งหลาย

อามาตย์ผู้ใหญ่ผู้นำนกรงนกไป
แขวนตรงชายคาและหาอาหารอย่าง
วิเศษสุดมาปรนเปรอนก แล้วก็นั่ง

อยู่หน้ากรงนกเฝ้าดูนกนั้นกินอาหาร
ด้วยกัน ในใจก็เฝ้าแต่คิดว่าทำ
อย่างไรหนอถึงจะแยกนกตัวนี้ออก
จากกันได้ จะได้ได้อาณาจักรครึ่ง
หนึ่งตามที่พระราชาทรงสัญญาไว้
เมื่อเฝ้าดูความเป็นไปของนกนั้นอยู่
๒-๓ วัน อามาตย์นั้นก็สังเกตเห็น
ได้ว่า หัวนกทั้งสองหัวนั้นจะมีวันละ
ครั้งที่หันไปคนละทาง เพียงแค่นั้น
อามาตย์ผู้แสนฉลาดก็คิดได้ว่า “นี่
เองจะเป็นหนทางให้เราแยกนกออก
จากกันได้”

วันรุ่งขึ้นเมื่ออามาตย์ผู้นั้นเห็น
หัวนกกำลังหันไปคนละทาง ก็รีบ
ตรงไปยังหัวนกที่อยู่ใกล้ตน แล้วทำ
เสียง ช-ช-ช- กรอกเข้าไปที่หูนก
แล้วก็รีบเข้าบ้านเสียทันที หัวนก
อีกหัวหนึ่งก็หันมาถามว่า “อามาตย์
นั้นเขาพูดอะไรแก่เจ้าน่ะ” หัวแรก
ก็ว่า “พูดอะไรก็ไม่รู้ ฟังไม่รู้เรื่อง
ไม่เข้าใจสักคำ”

วันรุ่งขึ้น และวันอื่นๆ ก็
เป็นไปเช่นเดียวกันนั้น พอหัวนก
ทั้งสองหันไปคนละทาง อามาตย์
นั้นก็ตรงไปยังหัวที่ตนพูดด้วยครั้ง
แรก แล้วก็ทำเสียง ช-ช-ช- ต่อจาก
นั้นก็รีบเข้าบ้านทันที อีกหัวหนึ่ง
หันมาเห็นเข้าก็ถามว่า “อามาตย์
นั้นมาพูดอะไรแก่เจ้าเสมอๆ นะ
ไหนบอกข้ามาบ้างซิ” แต่หัวที่ได้
ยินเสียงของอามาตย์มาพูดด้วยบอก
ไม่ถูก ก็ได้แต่พูดว่า “เขาพูดอะไร
ก็ไม่รู้ ข้าฟังไม่รู้เรื่องสักคำ” แต่
อีกหัวหนึ่งก็อดสงสัยแคลงใจไม่ได้

จึงพูดว่า

“ข้าเฝ้าเฝ้าว่า เจ้าอามาตย์นั้น
วางแผนจะฆ่าข้า ทำไมเจ้าไม่บอก
ข้าตรงๆ ว่าเขาพูดว่าอะไร”

อีกหลายวันต่อมา อามาตย์ผู้นั้น
ก็ทำเสียง ช-ช-ช- ที่หูของหัวนกหัว
หนึ่ง แล้วก็รีบเข้าบ้านเสียทันที
ปล่อยให้อีกหัวหนึ่งถามว่า “อามาตย์
มาบอกอะไรแก่เจ้า” และอีกหัวหนึ่ง
ก็พูดว่า “เขาพูดอะไรก็ไม่รู้ ข้า
ฟังไม่รู้เรื่องสักคำ” หัวที่ไม่ได้ยิน
อามาตย์พูดชักไม่ค่อยเชื่อว่าเพื่อน
รักของตนพูดความจริง เป็นอยู่เช่น
นี้ได้ไม่นาน หัวนกทั้งสองหัวก็เกิด
ทะเลาะกัน และวันหนึ่งหัวนก
ทั้งสองก็ได้ทะเลาะกันอย่างรุนแรง
แล้วก็เลยดิ่งกันไปดิ่งกันมาโดยแรง
เนื้อที่ชิดอยู่ตรงกลางก็ฉีกขาด ตัว
นกก็เลยแยกออกจากกันเป็นสองตัว

อามาตย์ผู้หลักแหลมเห็นเช่นนั้น
ก็ปีติยินดีเป็นที่สุด รับนำความไป
กราบทูลพระราชอาและขอร้องว่าให้เป็น
อาณาจักรครึ่งหนึ่ง พระราชาก็ทรง
ตอบว่าเป็นอย่างนี้

“อย่ารีบร้อนไปเลยนะ ข้าฯ
ไว้ก่อนก็ได้”

ต่อจากนั้นเมื่ออามาตย์ผู้นั้นทูล
เตือนเรื่องรางวัล พระราชาก็มัก
จะคร่ำครวญไพละเพราะเพราะจึงจน
อามาตย์ผู้นั้นไม่กล้าเข้าเฝ้า ไปๆ ก็
เลยขี้เกียจจากราน ก็เลยเป็นอันไม่
ได้อะไร พราหมณ์ผู้ไปดักจับนก
สองหัวมาได้ ก็ไม่ได้อะไรเหมือนกัน ♣

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คนเมืองแบกแดด (นิทานอาหรับราตรี)

นิทานอาหรับราตรีแม้จะเล่ากันไว้หลายต่อหลายเรื่องแล้ว แต่ก็ยังมีเรื่องสนุกๆ น่าเล่าอีกหลายเรื่อง จึงจะนำมาเล่าไว้บ้าง ตามที่ไอวี วิลเลียมสัน ได้เล่าไว้ดังนี้

เรื่องเล่าถึง กาหลิบ ฮารุน อัลดราซิด เจ้าผู้ครองเมืองแบกแดด ผู้ทรงฉลาดหลักแหลมและขี้ตริตรม พระองค์ทรงใคร่รู้เห็นความเป็นอยู่ของประชาชน จึงทบบอกจากวังไปทอดพระเนตรความเป็นไปของประชาชนด้วยพระองค์เอง และมักปลอมพระองค์เป็นพ่อค้าเสด็จไปกับคนสนิทอยู่เนืองๆ ขณะที่เสด็จไปตามถนน ก็มักจะทักถามผู้คนที่ทรงพบปะเพื่อสอบถามเรื่องราวต่างๆ ไปด้วย

วันหนึ่ง กาหลิบทอดพระเนตรขอทานแก่ตาบอดคนหนึ่ง ก็ประทานเงินให้เหรียญหนึ่ง ทันใดนั้น ขอทานได้พูดขึ้นว่า “ได้โปรดเถระท่าน ที่ท่านเมตตาให้เงินข้านี้ละ ข้ารับไม่ได้หรอก ถ้าท่านไม่ดีหัวข้าเสียก่อน”

“อะไรกัน” กาหลิบตรัสด้วยความแปลกพระทัย “ข้าไม่ต้องการจะดีเจ้าหรอก”

แต่ขอทานนั้นกลับขี้อวดฉลาดของพระองค์กาหลิบไว้ แล้วก็เฝ้าอ่อนวอนแล้วอ่อนวอนเล่าให้กาหลิบตีหัวตน ในที่สุดกาหลิบทรงอดรนทนไม่ได้ จึงตบหัวขอทานเบาๆ ไปที่หนึ่ง ขอทานจึงยอมรับเงิน เมื่อขอทานเดินพ้นไปแล้ว กาหลิบก็ทรงปรารภกับมหาดเล็กคู่พระทัยว่า

“ข้าอยากรู้จริงนะว่า ทำไมเจ้าขอทานนั้นมันถึงได้ขอให้ข้าตีหัวมัน เจ้าจงตามไปบอกมันว่า ข้าเป็นกาหลิบ ข้าสั่งให้มันไปหาข้าพรุ่งนี้ เวลาบ่ายสามโมง”

มหาดเล็กก็ไปจัดการตามรับสั่ง แล้วเดินต่อไปยังถนนอีกสายหนึ่ง ก็ได้แลเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งขมำเป็นม้าตัวเมีย ชายคนนั้นเอาแสฟาดม้ายั่วเตะด้วยจนม้าเถลิดโซกไปทั้งตัว กาหลิบตรัสแก่มหาดเล็กว่า

“เออ แปลกนะ ข้าชกอยากทราบว่าทำไมเจ้าหมอนั้นมันถึงได้เฝียนม้ายั่วทารุณอย่างนั้น เจ้าจงไป

บอกมันชี้ว่าให้มาหาข้าพรุ่งนี้ เวลาบ่ายสามโมง”

มหาดเล็กก็ไป บอกตามนั้น แล้วก็เดินทางกลับวัง แต่มาตามถนนใกล้กับวังนั้น กาหลิบทอดพระเนตรเห็นบ้านใหญ่หรูหราหลังหนึ่ง เพิ่งสร้างใหม่ๆ กาหลิบตรัสว่า

“ใครเป็นเจ้าของบ้านสวยหรูใหม่เรี่ยมนี้ละ”

มหาดเล็กไปสืบคุกรู้ว่าเป็นบ้านของพ่อค้าคนหนึ่ง ชื่อ ฮัสซัน เมื่อก่อนฮัสซันเคยยากจน แต่มาบัดนี้ร่ำรวยขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าไปบอกเจ้าฮัสซัน” กาหลิบตรัส “ไปบอกมันให้มาหาข้าพรุ่งนี้ เวลาเดียวกับคนสองคนนั้น ข้าอยากทราบว่าทำไมมันถึงได้รวย”

ตรัสแล้วกาหลิบก็เสด็จเข้าวัง มหาดเล็กก็ไปจัดการตามรับสั่ง

ในวันรุ่งขึ้น เวลาบ่ายสามโมง คนทั้งสามก็ได้ (ต่อหน้า ๑๑๒)

อน/มี๑๐/พ๑/๑๑๑

หนังสือ ๑๑๑๑

๑๒๘ ๑๑๑ ๑๑ ๑๑.๑.๑๑/๑

ผิดบางอย่างในตัวคนอื่น จึงเป็นการหาหมุมพื้เพื่อนเพื่อ
รักษาบาดแผลของตัวเองสำหรับคนบางคน เป็นสิ่งปกติ
ธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ทั่วไป

ปองผ่อนลมหายใจขณะมองไปข้างหลังของ
เหตุการณ์ที่ผ่านมาได้เดือนเดียวหลังจากการกลับบ้าน

ปองรู้สึกว่าจะไร่มั่นไม่เลวร้ายจนเกินไปนัก

และเมื่อมองไปข้างหน้า แลเห็นแสงสีส้มของ

ดวงตะวัน ปองคิดว่าวันพรุ่งนี้ก็จะมาถึงอย่างทันทันเคย

เป็น และสำหรับปองนั้น เมื่อวันพรุ่งนี้มาถึง

ทุกอย่างก็กำลังจะเริ่มต้น... ♣ จบ ♣

คนเมืองแบกแดด - ต่อจากหน้า ๙

เข้ามาเผ้ากาหลิบ เมื่อถวายคำนับ
กาหลิบแล้ว กาหลิบก็ได้ตรัสถาม
ขอทานดาบอดขึ้นก่อนว่า

“เจ้าน่ะชื่ออะไร ทำไมเจ้าถึง
ได้ขอให้คนที่จะให้ทานเจ้าต้องตีหัว
เจ้าเสียก่อน”

“ข้าแต่กาหลิบ ข้าพระองค์
ขอทูลเล่าเรื่องดังต่อไปนี้พะยะค่ะ”
แล้วขทานันนั้นก็เล่าเรื่องของตนว่า

“ข้าพระองค์ชื่อ อับดุลลา เกย
มีอยู่ตั้งหลายตัว ข้าพระองค์ให้พวก
พ่อค้าและคนเดินทางเช่า พ่อได้ค่า
เช่าเลี้ยงชีพ วันหนึ่งข้าพระองค์
นำอยู่ ๘๐ ตัวเดินทางจากเมืองบัล-
โซราจะกลับมายังเมืองแบกแดด มา
ตามทางก็ได้พบนักบวชคนหนึ่ง ซึ่ง
กำลังเดินทางสวนกัน คือมาจาก
เมืองแบกแดดจะไปบัลโซรา เรา
ทั้งสองต่างนั่งพักและคุยกันสารพัด
เรื่อง นักบวชผู้นั้นพูดแก่ข้าพระ-
องค์ว่า

“ข้ารู้ว่าไม่ไกลจากที่นั่นนัก มี
ชุมทรัพย์แห่งหนึ่งซ่อนอยู่ในก้อน
หิน”

“ท่านที่เคารพ” ข้าพระองค์

พูด “อยู่ที่ไหนละ ชุมทรัพย์นั้นนะ
ถ้าพบแล้วละก็ ข้าขออาสานำบรรทุก
หลังอยู่ ๘๐ ตัวนี้ไปได้”

“ข้าจะพาเจ้าไป” นักบวชพูด
“แล้วเราจะได้อาของบรรทุกหลัง
อยู่ของเจ้าไปให้มากที่สุดที่จะเอาไป
ได้ทีเดียว แต่ว่าเจ้าจะต้องแบ่งอยู่
ให้ข้า ๔๐ ตัว ต่างคนต่างจะได้
ทรัพย์สมบัติคนละครึ่งเท่า ๆ กัน”

ข้าพระองค์ก็ยอมตกลง เราทั้ง
สองก็ออกเดินทางตรงไปยังภูเขา
พอมายังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง นักบวช
ก็ติดไฟแล้วโรยผงวิเศษลงไปในไฟ
ทันใดนั้นก็ได้มีควันกลุ้มพลุ่งขึ้นมา
จากกองไฟ มองผ่านควันไฟไปก็
แลเห็นมีช่องเปิดปากถ้ำเป็นทางเข้า
ไปภายใน ภายในถ้ำมีชุมทรัพย์
มหาศาลล้วนแล้วไปด้วยทอง เงิน
เพชรนิลจินดาทุกชนิด เราจัดแจง
เอาใส่ถุงแล้วเอาไปบรรทุกหลังอยู่
ก่อนจะออกจากถ้ำ นักบวชได้เดิน
ไปที่มุมมืดและหยิบหีบไม้เล็กๆ มา
ใบหนึ่ง แล้วค่อยๆ หย่อนลงใน
กระเป๋าสื่อ ต่อจากนั้นนักบวชก็ได้
ปิดช่องทางเข้าถ้ำนั้น โดยโรยผง

วิเศษลงไปในไฟอย่างครั้งแรก แล้ว
เราก็เดินทางจากภูเขานั้นมา มาถึง
ทางที่พบกัน เราก็จัดการแบ่งทรัพย์
สมบัติกัน เป็นอันว่าเราแต่ละคน
จะได้อยู่พร้อมด้วยทรัพย์สมบัติคน
ละ ๔๐ ตัวเท่า ๆ กัน เรากล่าวคำอา-
ลากันแล้วก็แยกทางกันไป นักบวช
ไปบัลโซรา ส่วนข้าพระองค์มาเมือง
แบกแดด

ที่จริงทรัพย์สมบัติบนหลังอยู่
๔๐ ตัว นั้นมากมายพอที่จะทำให้ข้า
พระองค์รวยได้ แต่ข้าพระองค์อด
โลกไม่ได้ จึงวิ่งตามนักบวชไป และ
ขอให้นักบวชแบ่งอยู่มาให้ข้าพระ-
องค์อีก ๑๐ ตัว นักบวชก็ยอมให้อย่าง
เต็มอกเต็มใจ ข้าพระองค์โลกมาก
ยังไม่พอใจ จึงขอเพิ่มอีก จนท้าย
ที่สุดนักบวชก็ยอมยกให้ข้าพระองค์
หมดทั้ง ๔๐ ตัว รวมทั้งทรัพย์สมบัติ
บนหลังอยู่ด้วย แต่ข้าพระองค์ก็ยัง
ไม่วายโลก จึงพูดขึ้นว่า

“ท่านที่เคารพ ข้าเห็นท่านได้
หีบไม้เล็กๆ จากในถ้ำนั้นมาด้วย ขอ
ให้ข้าเถอะ”

นักบวชนั้นก็ยอมให้โดยดี ข้า

พระองค์มองดูข้างในหีบ เห็นมีแต่น้ำมัน นักบวชอธิบายว่า

“น้ำมันนี้มีคุณภาพพิเศษน้ำมันที่จรรยาดี ถ้าเจ้าทาที่ตาซ้าย เจ้าจะมีตาที่ขม่มองเห็นขุมทรัพย์ทั้งหลายในพื้นแผ่นดินนี้ แต่ถ้าทาที่ตาขวาละก็ตาจะบอด”

ข้าพระองค์ฟังแล้วบังเกิดความอยากทาทาขึ้นมาทันใด จึงสั่งหีบใบนั้นให้นักบวช พลงพุดว่า

“ช่วยทาที่ตาซ้ายให้ข้าด้วย”

พุดแล้วข้าพระองค์ก็หลับตาให้นักบวชเอาน้ำมันทาตาให้ พอลืมตาก็ปรากฏว่า ข้าพระองค์สามารถแลเห็นขุมทรัพย์ทั้งหลายในแผ่นดินจริงๆ ข้าพระองค์จึงพุดขึ้นว่า

“ช่วยเอาทาที่ตาขวาให้ข้าด้วย”

“ทาไม่ได้” นักบวชพุด “ขึ้นทาให้ ตาของเจ้าจะต้องบอด”

ข้าพระองค์ไม่ยอมเชื่อคำของนักบวช คิดไปว่านักบวชไม่อยากจะให้ข้าพระองค์ได้อ่านาวิเศษของน้ำมันนี้ จึงออกคำสั่งให้เอาน้ำมันมาทาตาขวาให้ข้าพระองค์ แต่พอลืมตาขึ้นคราวนี้ ตาข้าพระองค์บอดไปจริงๆ พะยะกะ นักบวชเห็นเช่นนั้นจึงพุดว่า

“เจ้าหน่าใจเอ๋ย ใจของเจ้านะบอดสนิทด้วยความโลภ คราวนี้ตาเจ้าก็บอดด้วยเพราะความโลภของเจ้าทีเดียว เจ้าจึงเสียทั้งทรัพย์เสียทั้งตา”

พุดแล้วก็นำอุฐทั้ง ๘๐ ตัวพร้อมทั้งทรัพย์สมบัติไปหมดสิ้น และทั้ง

ข้าพระองค์ไว้ลำพัง ข้าพระองค์ค่อยๆ กล้าทางมายังเมืองแบกแดด ขอรานเขาเกินอยู่ตั้งหลายปีมาแล้ว และเพราะว่า ข้าพระองค์มีบาปกรรมด้วยความโลภ ข้าพระองค์จึงขอให้คนเขาตีหัวเป็นการลงโทษก่อนจะให้ทานพะยะกะ”

เมื่อขอรานเล่าเรื่องของตนจบลง กาลิเบก็ตรัสว่า “อับดุลลาบาปของเจ้าก็หนักอยู่แล้ว แล้วเจ้ายังจะลงโทษตัวเองอีก ต่อไปนี้ข้าจะให้เจ้าวันละ ๔ เหรียญตลอดชีวิตของเจ้า เจ้าจะได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสงบ จะได้สวดมนต์อธิษฐานขอให้พระประทานอภัยให้”

(ยังมีต่อ)

บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด

เบียร์ไทยและโซดา ตราสินห์

๑๕๘ ๙๖๖ ๔๔ ๘ ก.ค. ๒๕ 19

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนเมืองแบกแดด นิตานอาหรับราตรี (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าเรื่องกาหลิบ ฮารูล อารัลซิด ปลอมพระองค์ เป็นพ่อค้าลอบเสด็จออกนอกวัง กับมหาดเล็ก และได้พบคนสาม คนที่มีความประหลาดและความเป็น อยู่แปลกพิสดารมาก กล่าวคือคน หนึ่งเป็นขอทานตาบอดเมื่อให้ทาน ก็ไม่ยอมรับทาน ต้องให้ผู้ให้ทานตี หัวตนเสียก่อน อีกคนหนึ่งขี้มั่วตัว เมียแล้วก็หุดมั่วด้วยแสงเงินมั่วเลือด โชกทั้งตัว ส่วนคนที่สามเคยขายจน แต่ปัจจุบันกลับร่ำรวยมีบ้านช่อง ใหญ่โตหรูหรา กาหลิบจึงโปรดให้ มหาดเล็กไปบอกคนทั้งสามให้ไป เฝ้าในวันรุ่งขึ้นเวลาบ่าย ๓ โมงเย็น เมื่อคนเหล่านั้นเข้าเฝ้าแล้ว กาหลิบ ก็โปรดให้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ของตนแต่ละคน ขอทานตาบอดเล่า ถวายก่อน ว่าเพราะตนได้ไปพบ นักบวชระหว่างทางขณะพาอูฐ ๘๐ ตัวเดินทางกลับกรุงแบกแดด นัก บวชให้ไปหาขุมทรัพย์ด้วยกัน หาก ได้มาแล้วจะแบ่งกันคนละครึ่งและ

ตนต้องแบ่งอูฐให้นักบวช ๔๐ ตัว ด้วย นักบวชใช้ผงวิเศษโรยไป ไฟ ทำให้ภูเขาเปิดเป็นช่องเข้าไป ภายในถ้ำที่เก็บขุมทรัพย์ได้ เมื่อ ช่วยกันขนเงินทองและเพชรนิล จินดามานรทุกหลังอูฐครบทุกตัว แล้ว ก็แบ่งอูฐกันคนละครึ่ง แต่ ความโลภของตนได้วิ่งตามไปขออูฐ กัน ที่แรกขอเพียง ๔๐ ตัว ต่อมาก็ ได้ขอคืนจนหมด นักบวชก็ยอม แต่ ยังไม่พอใจกลับขอหีบเล็ก ๆ ที่นักบวช หยิบออกมาจากถ้ำ นักบวชก็ยอม ให้ ทั้งยังอธิบายว่า น้ำมันในหีบนั้น ถ้ำทาตาข้างซ้ายจะแลเห็นขุมทรัพย์ ทั้งหลายในแผ่นดิน แต่ถ้าทาตา ขวากลับจะทำให้ตาบอด ตอนแรก ตนก็ขอให้นักบวชทาตาซ้ายให้ ก็ ปรากฏว่าเห็นขุมทรัพย์ต่างๆจริงดัง นักบวชบอก ตนจึงคิดว่าทาตาขวา จะช่วยให้เห็นดียิ่งขึ้น จึงเข้าให้ นักบวชทาตาขวาให้ ตาก็เลยบอด นักบวชก็เลยเอาอูฐกับทรัพย์สมบัติ ไปหมด ตนจึงต้องเที่ยวขอทานเขา

กิน และได้ขอให้คนตีหัวตนเป็น การลงโทษคนที่โลกมากนัก กาหลิบ จึงโปรดให้เลิกทำเช่นนั้น จะ ประทานเงินให้วันละ ๔ เหรียญไป จนกว่าจะตาย

ต่อไปชายคนที่ขี้มั่วตัวเมียแล้ว หุดมั่วด้วยแสงเงินเลือดโชกก็ได้เล่า เรื่องถวายว่า “ข้าพระองค์ขี้ขอมัน เป็นคนเกิดในตระกูลสูงในเมืองนี้ ข้าพระองค์มีบ้านช่องอยู่สบายมี ทรัพย์สมบัติเงินทอง ก็เลยมอยากจะได้ผู้หญิงดี ๆ มาแต่งงานด้วยสักคน จะได้มีความสุขโดยสมบูรณ์ ในที่สุดก็ได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวย คนหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้มีความสุข อย่างที่หวัง ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะมิเนด พะยะกะ เป็นคนสวยมาก ตอนที่ เรากินอาหารร่วมกันเป็นครั้งแรก ดูเหมือนว่าอะมิเนดไม่มีความรู้สึก หิวโหยเลย วันหนึ่งๆกินอาหาร เพียงนิดเดียว ข้าพระองค์รู้สึก เดือดร้อน จึงเฝ้าแต่ขอให้นางสั่ง อาหาร (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

คนเมืองแบกแกล - ต่อจากหน้า ๔๓

เอาตามชอบใจ แต่นางก็ยังไม่สนใจ
ยังคงกินข้าวเพียงวันละ ๒-๓ เม็ด
กินขนมปังบิออกมาเป็นชิ้นเล็ก ๆ
๒-๓ ชิ้น

ข้าพระองค์ไม่เชื่อว่าอะมิเนด
จะอยู่ได้โดยไม่แอบกินอะไรแต่
ลำพัง ดังนั้นข้าพระองค์จึงคอยเฝ้า
ดูความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด กิน
วันหนึ่งอะมิเนดคิดว่าข้าพระองค์
หลับแล้ว นางได้ลุกจากเตียงแต่ง
ตัวออกไปข้างนอก ข้าพระองค์ก็
แอบตามไปไม่ให้รู้ อะมิเนดตรงไป
ยังที่ฝังศพใกล้ๆบ้านของเรา และที่
นั่นมันคนคอยอยู่คนหนึ่งแล้ว คนทั้ง
สองพากันเข้าไปข้างใน ไปที่หลุม
ฝังศพของคนคนหนึ่ง ช่วยกันขุด
ศพขึ้นมาแล้วก็กินเนื้อศพนั้นอย่าง
เอร็ดอร่อย ตอนนั้นเองข้าพระองค์
ถึงได้ทราบว่าอะมิเนดภรรยาของ
ข้าพระองค์หาใช่มนุษย์ไม่ คงเป็นผี
ที่สาบสูญไปกินเนื้อมนุษย์หรือซากสัตว์
ที่ตายแล้ว เมื่อคนทั้งสองกินอิ่ม
แล้ว ก็เอาซากศพนั้นกลับฝังลงไป
อย่างเก่าเอาดินกลบไว้ ข้าพระองค์
ก็รีบกลับบ้าน ไม่ช้าอะมิเนดก็กลับ
มาแล้วเช่นเคยนอน

ในวันรุ่งขึ้น ข้าพระองค์พยายาม
หาทางรักษาโรคไขอันน่ากลัวของ
ภรรยาข้าพระองค์ ถึงเวลาอาหาร
เย็นข้าพระองค์เห็นอะมิเนดกิน
อาหารเล็กๆน้อยๆอย่างเคย ข้าพระ
องค์ก็เลยพูดขึ้นว่า

“อะมิเนดข้าเดือคร้อนมากนะ
ทีนางไม่กินอาหารกับข้า อาหาร
บนโต๊ะนี้ไม่อร่อยเท่าเนื้อซากศพ
หรืออย่างไร”

อะมิเนดผุดลุกขึ้นด้วยบันดาล
โทสะ นางคว้าแก้วน้ำจากโต๊ะ เอา
น้ำจุ่มลงไปแล้วพูดอะไรพิมพ์ทำ ต่อ
จากนั้นก็เอาน้ำในแก้วสาธมาที่ตัว
ข้าพระองค์ แล้วร้องออกมาว่า

“ข้าต้องลงโทษเจ้าในฐานะสอ
รู้ เป็นหมาไปเสียเถอะ”

ทันใดข้าพระองค์ก็รู้สึกตัวเอง
ว่าได้กลายเป็นสุนัขไปเสียแล้ว และ
ก็ได้ทราบเดี๋ยวนั้นเองว่าอะมิเนด
เป็นแม่มด นางเอาไม้มาตีข้าพระ
องค์ ข้าพระองค์เลยวิ่งหนีออกจาก
บ้านไปนอกถนน แล้ววิ่งเข้าไปใน
ร้านขายเนื้ออยู่ที่นี่ได้สองวันเจ้า
ของร้านได้ไล่ข้าพระองค์ออกจาก
ร้าน ข้าพระองค์จึงเข้าไปในร้าน
ขายขนมปัง เจ้าของร้านเป็นคน
ใจดีและอารมณ์ดี ได้ให้ขนมปังข้า
พระองค์กิน ข้าพเจ้าก็เลยอยู่ที่นี่
หลายวัน

วันหนึ่งมีผู้หญิงคนหนึ่งมาซื้อ
ขนมปัง เจ้าของร้านขนมปังรับเงิน
มาดูแล้วเห็นว่าเป็นเงินเก้ แต่หญิง
นั้นเถียงว่าไม่เก้ เจ้าของร้านขนม
ปังจึงพูดว่า

“นี่แน่ะอย่าว่าแต่คนจะรู้เลย
ว่าเงินนั้นเป็นเงินเก้ แม้แต่หมา
ของข้าก็รู้ว่าเงินเก้หรือเงินดี” พูด

แล้วก็หันมาทางข้าพระองค์บอกว่า
“เอ้า บอกซิเงินไหนเก้เงินไหนดี”

ข้าพระองค์ก็โคดขึ้นไปบนโต๊ะ
แล้วเอອງเท้าขึ้นไปตีเงินเก้นั้น หญิง
นั้นจึงยอมเอาเงินดีมาให้ แล้วออก
จากร้านไป เจ้าของร้านได้คุยอวด
ความฉลาดของข้าพระองค์ให้เพื่อน
ฟัง แล้วก็ทดลองให้ข้าพระองค์ชี้
ว่าไหนเป็นเงินดีไหนเป็นเงินเก้
หลายต่อหลายครั้ง ไม่ช้าได้มีหญิง
ชราคนหนึ่งเข้ามาในร้านและขอให้
ข้าพระองค์ชี้ให้ดูเงินเก้เงินดี ทันใด
นั้นหญิงชรานั้นพูดเบาๆว่า “ตาม
ข้ามาซิ”

ข้าพระองค์หวังจะให้หญิง
สาวจะได้ตามไปถึงบ้าน ครั้นถึง
บ้านหญิงชรา ก็ได้เห็นหญิงสาวสวย
คนหนึ่งซึ่งจ้องมองดูข้าพระองค์
อย่างพิลึกพิลั่นแล้ว ก็พูดแก่
หญิงชราว่า

“จริงแหละ หมาตัวนี้ไม่ใช่
หมาแท้หรอก เป็นคนลูกสาปนะ”

พูดแล้ว หญิงสาวก็สาธนามา
ที่ข้าพระองค์ พลาบกล่าวว่า

“ถ้าเจ้าเป็นคนละก็ ของงกลับ
กันเป็นคนดังเดิม”

ไม่นานตรึงของหญิงสาวนั้นจะจัด
ไม่นาน พอดูตัว ข้าพระองค์ก็ได้
กลายมาเป็นคนที่นั่นที่ ข้าพระองค์
ขอบคุณหญิงสาวนั้นอย่างหาที่เปรียบ
มิได้ที่ได้ช่วยให้ข้าพระองค์พ้นจาก
ชีวิตเลวร้ายอย่างชีวิตหมาเสียได้→

แล้วก็เลยเล่าเรื่องอะมิเนดให้หญิงสาวฟัง หญิงสาวพูดขึ้นว่า

“ข้ารู้จักอะมิเนดดี เราได้เรียนวิชาภาษาศาสตร์อย่างนี้มาจากอาจารย์เดียวกัน ข้าใช้วิชาของข้าแต่ในทางที่ดี แต่อะมิเนดกลับเอาไปใช้แต่ทางที่ชั่ว ข้าคิดว่าอะมิเนดควรจะถูกลงโทษเสียบ้าง”

แล้วหญิงสาวนั้นก็ให้ขวิดเล็กมีน้ำอยู่ในนั้นแก่ข้าพระองค์ขวิดหนึ่ง พูดว่า

“ถ้าได้พบอะมิเนดเมื่อใดละก็

เอาน้ำในขวดนี้สาธิตไปทันงานนะ แล้วก็พูดด้วยว่า

“นี่จะเป็นการลงโทษให้สาสมกับความชั่วของเจ้า”

ข้าพระองค์รับขวดมาแล้วก็กลับบ้านไปหาอะมิเนด พอเห็นตัวกัน ข้าพระองค์ก็เอาน้ำในขวดสาธิตไปที่อะมิเนด พลังพุดอย่างทีหญิงสาวส่งมาให้พูด ทันใดนั้นเองอะมิเนดก็ได้กลายเป็นม้าตัวเมียไป ทุกวันข้าพระองค์จะต้องขี่ขึ้นขี่ไปตามถนน แล้วก็เอาแสหัวคบบ้างตะ

บ้างจนเลือดโชก ให้สาสมกับความชั่วที่นางทำแก่ข้าพระองค์”

พอเรื่องเล่าจบลง กาหลิบก็ตรัสแก่นมุนว่า

“นี่แน่ะ นมุน เมียของเจ้ามันชั่วจริงๆ สมควรได้รับโทษแล้วอย่าไปทำให้นางกลายเป็นคนไปอีกเลย เดี่ยวจะมาทำร้ายเจ้าอย่างโหดเหี้ยมอีก แต่ว่าเจ้าก็อย่าไปเมียนต์หรือตะนางม้าตัวเมียนั้นอีกเลยนะ ที่ต้องถูกสาปกลายเป็นม้าก็ถูกลงโทษอย่างทารุณอยู่แล้ว” (ยังมีต่อ)

จัดสำรับ - ต่อจากหน้า ๙๐

น้ำปลาดี ๑ ช้อนโต๊ะ เคี้ยวคั่วไปจนเปื่อย ใส่น้ำส้มมะขามพอเดือดพล่านขลก บุบพริกขี้หนูให้แตกทั่วกัน ใส่ขามเป็ดใหญ่ บีบมะนาวลง ๑ เสี้ยว จะรับประทานจึงอุ่นให้เดือด ใส่ใบโหระพาและใบกะเพราคนพอทั่วขลก ดักใส่ขามเป็ดทั้งหมด ชิมและเติมรสอีกครั้ง

ไข่เค็มทอดกะหล่ำปลี

เครื่องปรุง : หมูสับ กะหล่ำปลีหั่นฝอย ไข่เค็มดิบ ๒ ฟอง น้ำมันหมู

วิธีทำ : ๑. ต่อยไข่เค็มแยกไข่แดงออก ผ่าเป็นชั้นฟองละ ๔ ชั้น ตีไข่ขาวให้แตกเข้ากันดี ใส่ลงผสมกับหมูสับ ใส่กะหล่ำปลีลงผสมพอควรรอไข่ใส่มากจนแห้ง (ที่เหลือเก็บไว้ใช้ตอนเช้า) จวนรับประทานจึงทอด

๒. ตงกะทะใส่น้ำมันพอทอดได้ลอยๆ ใช้ไฟปานกลาง พอน้ำมันร้อนตักไข่ผสมลงทอดครึ่งหนึ่ง (แบ่งทอด ๒ แผ่น) ใช้น้ำมันราดหน้าพอจวนจะแห้งวางไข่แดงลง ๔ ชั้น ใช้น้ำมันราดต่อไปจนไข่สุก ช้อนขึ้นใส่จาน เติมน้ำมันลงแล้วทอดใหม่เช่นเดียวกัน ทอดเสร็จอุ่นแกงจัดให้รับประทานทันที

จัดขนมเบ็ยกปูนเตยหอม ใส่จานเป็นของหวาน

เตรียมของไว้ใช้ตอนต่อไป

ทอดน่องไก่ทอดสุกทั่วกันดักใส่ขามไว้ ผสมเกลือ น้ำส้ม น้ำตาลทราย ชิมรสให้พอดีพอเคล้ากะหล่ำปลีที่เหลือจากทอดไข่ ตังไฟให้เดือด ขลกพักให้เย็น เคล้ากับกะหล่ำปลีตองไว้ใช้ตอนเช้า เก็บใส่กรอกใส่กระดิก น้ำแข็งใส่น้ำแข็งทับปิดฝาแช่ไว้

เช้า แซนคั่วไข่ใส่กรอก เครื่องดื่มร้อน

แซนคั่วไข่ใส่กรอก

เครื่องปรุง : ขนมหิงปอนด์ ใส่กรอก กะหล่ำปลีตอง มาการีน

วิธีทำ : ๑. ปอกใส่กรอกผึ่งให้น้ำแห้ง เดือนขอบขนมปังรอบๆแผ่นออก เรียงลงในลังถึงปูผ้าขาวบาง ๑๐ แผ่น ช้อนกะหล่ำปลีขึ้นพักให้น้ำตก

๒. ทอดใส่กรอกพอร้อนทั่วกัน ช้อนขึ้นใส่จานไว้ ตังกะทะน้ำให้เดือด ตังถึงถึงขนมหิงปิดฝา ๑-๒ นาที เปิดฝายกลง อย่านานจะละ วางขามน่องไก่อ้นึ่งคั่วไปพอร้อนทั่วกันขลกพักไว้ใช้ตอนกลางวัน

๓. ทามาการีนบนแผ่นขนมปังบางๆทุกแผ่น วางกะหล่ำปลีตองเป็นทางยาวริมแผ่น ๑ ใน ๓ ของแผ่นขนม

๖๒๘ ๒๖ ๔๕ ๑๕ ก.พ. ๒๕๑๙

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนเมืองแบกแดด นิทานอาหรับราตรี (ตอนจบ)

คนเมืองแบกแดดได้เล่าเรื่อง ถวายกาหลิบ ฮารุน อารัลซิด ไป แล้วสองคน คือ อับดุลลา ขอ ทานดาบอด กับนุมนัน ผู้ที่แต่งงาน กับแม่มด แม่มดชอบกินศพเป็น อาหาร เมื่อ นุมนันตามไปเห็นเข้า และพูดให้รู้ว่าคนรู้ความลับของ ภรรยาที่ชื่ออะมิเนด ภรรยาที่เลย โกรธ ตาปให้นุมนันเป็นหมาและ เพื่อนของอะมิเนดที่ไดเรียนวิชามา ด้วยกัน ได้ช่วยชีวิตของตัวแก่ไข นุมนันจึงได้กลายมาเป็นคนอีกครั้ง หนึ่ง และเพื่อนของอะมิเนดก็ได้ให้ น้ำวิเศษแก่นุมนัน นุมนันสาธิตไปที่ อะมิเนด อะมิเนดก็เลยกลายเป็นม้า และนุมนันก็เลยถือโอกาสลงโทษด้วย การลงแค้นหวิดบ้างเตะบ้างทุกวัน เมื่อเล่าถวายจบ กาหลิบก็โปรดให้ นุมนันหยดทำทารุณแก่น้ำอะมิเนด เพราะที่ถูกสาปกลายเป็นม้านั่นก็ เป็นการลงโทษอย่างทารุณอยู่แล้ว

ต่อไปก็ถึงคราวที่ฮัสซัน ชาว เมืองแบกแดดผู้มั่งคั่งจะเล่าเรื่อง

ถวายบ้าง ฮัสซันเล่าเรื่องของคนที่ว่า “ข้าแต่กาหลิบ เมื่อก่อนข้า พระองค์เป็นคนยากจนหาเช้ากินค่ำ ด้วยการทำเชือกขาย แต่อยู่ๆข้า พระองค์ก็เกิดร่ำรวยขึ้นมาอย่างแปลก ประหลาด คือ มีคนมั่งมีสองคน เป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งชื่อ ซาเฟด อีกคนหนึ่งชื่อ ซาฟิต วันหนึ่งคน ทั้งสองเดินไปตามถนนในเมืองแบก แดดของเรา ซาเฟดได้พูดขึ้นว่า

“ในเมืองแบกแดดนี้มีคนเยอะ แะที่ยากจน หากินพอเลี้ยงปาก เลี้ยงท้องเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียเท่านั้น ในชาตินี้คนจนอย่างนี้จะไม่มีทางร่ำ รวยอะไร ในเมืองจะทำอะไรก็ไม่มี เงินทุน ก็คงต้องจนไปตลอดชาติ นั้นแหละ”

“เอ ข้าไม่เห็นด้วยหรอก” ซาฟิตแย้ง “คนจนอาจมีทางร่ำรวย ขึ้นมาอย่างแปลกประหลาดก็ได้นะ ถ้าให้เงินไปลงทุน อาจไม่รวยไป ทุกวันก็เป็นได้”

“ถ้าอย่างนั้นมาลองกันเอาไหม”

ซาเฟดทำเพื่อน “ในถนนนี้มีคน จนคนหนึ่งชื่อ ฮัสซัน เป็นคนทำ เชือกขาย ข้าจะให้เหรียญทองสัก ๒๐๐ เหรียญ เชื่อแน่ว่าด้วยทอง จำนวนนี้ ฮัสซันคงต้องร่ำรวยขึ้น แน่แน่นอน”

ซาฟิตก็ตกลง ดังนั้นคนทั้งสอง จึงมาที่บ้านข้าพระองค์ และเอา ทอง ๒๐๐ เหรียญให้ ข้าพระองค์ก็ หวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า คงจะรวยขึ้น มาในไม่ช้า เพราะมีเงินทุนแล้ว ตอนแรกข้าพระองค์ชักเหรียญทองไว้ ๑๐ เหรียญ ส่วนที่เหลือเอาผูกไว้กับ ผ้าโพกหัวเพื่อจะได้ไม่หาย แล้วก็ ออกไปซื้อปอมาทำเชือก ซอเนอมา ทำอาหารเย็นให้ลูกให้เมีย ตอนที่ ข้าพระองค์ถือเนื้อเดินมาบ้านนั้น ได้ปรากฏมีคนตัวใหญ่ถลาลงมาจาก ฟ้าพยายามจะโอบเอานั่นก่อนนั้นไป จากมือข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ กอดไว้แน่น นกโอบเนื้อพลาดเลย มาเฉี่ยวเอาผ้าโพกหัวของข้าพระองค์ หลุดจากหัว (ต่อหน้า ๑๑๑)

“รู้คร่ำเคร่งกับงานพอคุ้ทีเดียว”

“อาจเป็นได้ ปรีดี หรืออาจเป็นเพราะวัยก็ได้นะ
ฉันอายุย่าง ๔๕ แล้วนะจะปรีดี อย่าลืม น่าจะเป็นวัยอยู่
บ้านพักผ่อนแล้ว”

อนุรักษมือนั้นลูบใบหน้า ปรีดีสังเกตเห็นได้ชัดว่า
ใบหน้าของเธอซีดเซียวกว่าปกติ ขมที่ขังติดค้างอยู่บน
ริมฝีปากดูแห้งแล้ง มือขาวเรียวนั้นมีรอยข่นจนเห็นได้ชัด

ปรีดีมีความรู้สึกอยากจะยื่นมือของเขาออกไปกุมมือนั้นไว้ให้เกิดความอบอุ่นเพื่อบัดเบ้าความเหงาใจของ
อนุริให้บรรเทาเบาบางลง แต่เท่าที่ชายหนุ่มจะทำได้ใน
ขณะนั้นก็จ้องมองดูดวงหน้าของอนุริด้วยสายตาที่
เปล่งประกายแสดงความเห็นใจอย่างเต็มที่

อนุริหลบสายตาของปรีดี มองออกไปนอกหน้าต่าง
แล้วถามเขาว่า

“คุณไม่เคยรู้สึกอย่างฉันบ้างหรือคะ ปรีดี”

“รู้สึกเหงาหรือครับ”

“ทั้งนั้นแหละ เหงา เหนื่อย ท้อแท้”

“ผมคงจะผ่านช่วงเวลานั้นมาแล้วกระมังครับ อย่า
ลืมว่าผมอยู่คนเดียวมานานนับสิบๆปี ถ้าผมไม่เอาชนะ
ความรู้สึกเหล่านั้นได้ ผมก็คงไม่เป็นอันทำอะไร”

“คุณเก่งมาก ปรีดี ที่อยู่คนเดียวตลอดมา ฉันเพิ่ง
มีชีวิตอย่างนั้นมาเพียง ๓ ปีเท่านั้น และจะว่าอยู่คนเดียว
ก็ไม่ถูก ฉันยังมีตานู แต่นานๆครั้ง ความรู้สึกแปลกๆ
ก็ยังตามมารบกวนจนได้”

“ผมอยากมีส่วนช่วยเหลือคุณอนุริเหลือเกิน” ปรีดี
พูดออกมาอย่างเผลอตัว สายตาของเขาจ้องจับจ้องอยู่

บนใบหน้างามอ่อนหวานนั้น อนุริหันมาทางชายหนุ่ม
เล็กน้อยแล้วพูดว่า

“ปรีดีคะ คุณช่วยฉันอยู่ตลอดเวลาแล้ว คุณไม่
ทราบหรือคะ ในชีวิตฉันเมื่อสิ้นคุณกำหนดไป คุณเหมือน
ฉันก็จะมีแต่ตานู ขายแก้ว คุณ และนิศานต์เท่านั้นที่
เป็นเพื่อนฉันอย่างแท้จริง”

“ผมดีใจ ที่คุณอนุริรับผมรวมอยู่ในจำนวนคนที่
คุณเรียกว่าเพื่อน”

“จริงนะคะ ปรีดี ฉันรู้สึกเป็นเพื่อนกับคุณมา
นานแล้ว คุณรู้สึกอย่างนั้นไหม”

ปรีดีขม ละสายตาจากใบหน้าของอนุริ แล้วพูดขึ้น
เบาๆด้วยน้ำเสียงชัดเจกว่า

“ผมเชื่อว่าวันหนึ่งผมคงมีโอกาสบอกให้คุณอนุริ
ได้ทราบถึงความรู้สึกของผมที่มีต่อคุณ”

อนุริอยากจะหันมาถามปรีดีว่าเขาหมายความว่า
อย่างไร แต่น้ำเสียงทุ้มแผ่วเบาเต็มไปด้วยความรู้สึก
ของเขา ทำให้อนุริรู้สึกว่าใบหน้าของเธอร้อนผ่าว มือที่
ประสานไว้บนตักก็สั่นเล็กน้อย หัวใจเต้นแรงกว่า
ปกติ

ความรู้สึกเช่นนั้นมิได้ปรากฏแก่อนุรินานแสนนาน
แล้ว จนเธอเกิดความไม่คุ้นเคย ว่าควรจะทำปฏิกิริยา
อย่างไรเพื่อสนองตอบความรู้สึกเช่นนั้น

สิ่งที่คิดที่สุดสำหรับอนุริในขณะนั้นก็คือ การจับจ้อง
อยู่ที่นกเล็กๆสองสามตัวซึ่งกระโดดไปมาบนกิ่งไม้ใหญ่
นอกหน้าต่าง พรางส่งเสียงร้องเหมือนเพลงไพเราะ
(อ่านต่อฉบับหน้า)

คนเมืองแบกแดด - ต่อจากหน้า ๔๓

หล่นลงยังพื้น แล้วยกก็เลขาบเอา
ผ้าโพกหัวของข้าพระองค์ขึ้นพัน
หยาบไปเลย เป็นอันทอง ๑๕๐ เหรียญ
ที่ได้มาก็เลขาบไปด้วย เหลืออยู่ที่
บ้านเพียง ๑๐ เหรียญก็หมายความว่า

ข้าพระองค์คงยากจนอย่างเก่า
หกเดือนต่อมา ข้าพเจ้าได้พบ
ซาเฟดกับซาฟิตสหายคู่หูกันเดินมา
ตามถนน ซาเฟดกล่าวแก่ข้าพระ-
องค์ว่า

“เป็นไง ฮัสซัน หวังว่าเจ้าคง
จะมีเงินมาด้วยเงินที่ข้าให้ไปนะ”

“ได้โปรดเถิดนาย” ข้าพระองค์
พูดขึ้น “ข้าเสียใจจริงๆที่ทำเงินที่
นายให้ หายเสียหมดแล้ว” แล้วข้า→

พระองค์ก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
เรื่องนกมาคาบเอาผ้าโพกหัวที่มี
เหรียญทอง ๕๕๐ เหรียญผูกติดไว้ไป

“ฮัสซันเอ๋ย” ชาเฟตพูดพลาง
หัวเราะ “นกที่โหนจะขโมยเงินไป
ได้ เจ้าคงจะเอาเงินไปใช้เหลว-
แหละนั่นนะ”

ชาเฟตเชื่อเรื่องที่ข้าพระองค์
เล่า จึงให้เหรียญทองมาใหม่อีก ๒๐๐
เหรียญ แล้วก็ขอให้ข้าพระองค์ลอง
ดูใหม่อีกครั้ง เพื่อจะรวบด้วยเงิน
ก้อนนี้

เมื่อกลับถึงบ้านคราวนี้ข้าพระ-
องค์ไม่เอาเงินผูกไว้กับผ้าโพกหัวอีก
แล้ว แต่เอาซ่อนไว้ที่กันโองใส่รา
ที่ตงอยู่ตรงมุมห้อง แล้วก็ออกไป
ซื้อปอมาทำเชือก ครั้นกลับมาถึง
บ้านก็ไม่เห็น โองใส่ราใบนั้นตงอยู่ที่
มุมห้องอย่างเก่าเสียแล้ว ข้าพระ-
องค์จึงเรียกเมียมาถามว่า

“นี่แม่นาง โองใส่ราใบนั้นหาย
ไปไหนเสียแล้ว”

“ตอนที่นายออกไปข้างนอกนั้น
มีคนขายเกลือผ่านมา ข้าอยากได้
เกลือสักถุงแต่ไม่มีเงินเลยเอาโองใส่
ราใบนี้ให้เขาไป เพื่อแลกกับเกลือ
หนึ่ง”

เป็นอันข้าพระองค์สูญเงินที่
ชาเฟตให้เป็นครั้งที่สอง ข้าพระ-
องค์ทั้งโกรธเมียทั้งเสียขายเงิน เมื่อ
ได้พบคนทั้งสองจึงได้เล่าเรื่องให้

ฟัง ชาเฟตรู้สึกเศร้าที่ข้าพระองค์
ไม่ได้ร่ำรวยขึ้นมาด้วยเงินที่ตนให้
ส่วนชาเฟตนั้นไม่เชื่อที่ข้าพระองค์
เล่าเสียเลย ได้พูดขึ้นว่า

“ชาเฟตเพื่อนรัก เพื่อนก็ได้
เห็นแล้วใช่ไหมว่า ฮัสซันนี่ไม่ได้
ร่ำรวยขึ้นมาด้วยเงินที่เพื่อนให้ ฮัสซัน
คงเอาไปใช้เหลวแหละ แล้วก็แกล้ง
มาบอกว่าทำเงินหาย อย่างกระนั้น
เลย ข้าจะให้ตะกั่วแท่งนี้ที่ข้าพบตก
อยู่ที่ถนนนั้นนะไป บางทีตะกั่วแท่ง
นี้อาจทำให้เขารวยขึ้นมาก็ได้นะ”

“โอ ตะกั่วไม่มีราคาค่างวด
อะไร” ชาเฟตพูด “แต่ว่าไม่ได้
บางทีมันอาจทำให้ฮัสซันร่ำรวยขึ้น
มาก็ได้”

ข้าพระองค์คิดว่าคนทั้งสองล้อ
เล่น ก็เลยรับตะกั่วนั้นกลับมาบ้าน
มาถึงบ้านแล้ว ก็โยนตะกั่วแท่งนั้น
ไว้ได้เฉย เพราะเห็นเป็นของไม่มี
ค่า ตอนดึกคืนวันนั้นเอง ก็ได้มี
เสียงเคาะประตูบ้าน เมื่อเปิดประตู
ก็เห็นเมียคนจับปลาเป็นคู่มาเคาะ
หญิงนั้นพูดว่า

“ฮัสซันมีตะกั่วสักแท่งหนึ่ง
ไหม ผัวข้าจะไปจับปลาคันนี้ เกิด
แหขาดเขาอยากได้ตะกั่วสักแท่งไป
ถ่วง ถ้าได้ตะกั่วไปจากนั้นก็ ผัว
ข้าสัญญาจะยกปลาที่ทอดแหได้ใน
ครั้งแรกให้หมดทีเดียว”

ข้าพระองค์จึงไปหยิบตะกั่วแท่ง

นั้นให้ไป เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น คนจับ
ปลาเอาปลาตัวใหญ่เบือร้อมมาให้ข้า
พระองค์ บอกว่า “ฮัสซัน นี่ไงปลา
ตัวนี้ข้าจับได้ตอนทอดแหลงไป
ครั้งแรก ข้าเลยเอามาให้เป็นค่า
ตะกั่วแท่งนั้นตามสัญญา”

ข้าพระองค์ชอบคุณเขาแล้วก็
ส่งให้เมียไปทำกับข้าวกินกันตอน
เย็นวันนั้น พอเมียข้าพระองค์นำ
ท้องปลา ก็ปรากฏว่ามีแก้วก้อนใหญ่
ใสแจ๋วอยู่ในท้องปลา นางจึงส่งให้
ลูกไปโยนเล่นกัน เด็กๆถือแก้ว
ก้อนนั้นไปเล่นกันที่นอกถนน

ที่ข้างบ้านข้าพระองค์มีช่าง
เจียรระโนเพชรพลอยอยู่คนหนึ่ง บัง-
เจียรเมียช่างเจียรระโนเพชรพลอยนั้น
มาได้เห็นก้อนแก้วที่ลูกๆข้าพระองค์
ไปโยนเล่นกัน ก็รู้ได้ทันทีว่า แก้ว
ก้อนนั้น แท้ที่จริงเป็นเพชรแท้มีค่า
มหาศาล จึงได้มาบอกแก่ข้าพระ-
องค์ว่า

“ฮัสซัน แก้วก้อนนั้นที่เด็กๆ
กำลังเล่นกันอยู่นั้นนะ ขอซื้อเถะ
จะให้ ๕๐๐ เหรียญ”

พอได้ยินมีคนมาให้ราคานั้น
ข้าพระองค์ก็รู้ได้ทันทีเหมือนกันว่า
ต้องเป็นของมีค่าจึงได้นำไปให้ช่าง
เจียรระโนเพชรพลอยร้านอื่นตีราคา
และขายไปได้ราคาคงแสนเหรียญ
เพราะเป็นเพชรขนาดใหญ่มาก น้ำก็
ดี และด้วยเงินจำนวนนี้ ข้าพระองค์

๖๒๘ ๒๖๖ ๒๐๐๗-๒๕๖๙

บรรจบ พันธเมธา

หนังสือ ๑๐๖๖ ๖๖๖

นิทานนานาชาติ

หัวใจทารก (นิทานอินเดีย)

เมื่อทางอาหรับมีกาหลิบฮารุน อัลราซิด เป็นผู้ทรงความยุติธรรม ถึงกับต้องปลอมพระองค์เสด็จออกสำรวจความเป็นไปของประชาชนพลเมืองด้วยพระองค์เอง ทางอินเดียก็มีพระเจ้าวิกรมมัททย์ ผู้ปกครองบ้านเมืองด้วยความยุติธรรมและฉลาดรอบคอบ จนผู้คนพลเมืองอยู่เย็นเป็นสุข เรื่องราวของพระเจ้าวิกรมมัททย์ได้เล่าสืบต่อกันมา แม้ว่าพระเจ้าวิกรมมัททย์จะสิ้นพระชนม์ไปช้านานแล้วก็ตาม เรื่องที่เอ็ม.เจ. สรคุณม์เล่าไว้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับพระเจ้าวิกรมมัททย์ ดังจะนำมาเล่าไว้ต่อไปนี้

เมื่อพระเจ้าวิกรมมัททย์สิ้นพระชนม์ไปแล้ว ไม่ช้าไม่นาน พระราชวังหินอ่อนอันกว้างใหญ่ไพศาลของพระองค์ก็ได้พังพินาศลงไปด้วย พระราชองค์ต่อไปก็หาได้จัดการสร้างขึ้นมาใหม่ไม่ ไม่ช้าต้นไม้ใบหญ้าตลอดจนเถาวัลย์ก็พากันขึ้นจนรกเรื้อ กลุมสถานที่นั้นเสียจนผู้คนพากันล้มไปเลย ว่าที่ตรงนั้นเคยเป็นพระราชวังอันโอฬารของพระเจ้าวิกรมมัททย์มาก่อน แต่พระนามวิกรมมัททย์ก็สูญหายไปทั้งที่ทรงความยุติธรรม หลีกแหลมสุภาพอ่อนโยนและพระทัยดีนั้น ยังห้ามผู้ใดลืมได้ไม่

อีกหลายปีต่อมา หลังจากที่พระราชวังได้พังทลายลงแล้วนั้น ก็ได้มีพวกเด็กเลื่อยแฉะได้พาแกะของตนไปกินหญ้า และพาแกะเข้าไปใกล้บริเวณพระราชวังเดิมนั้น ขณะที่แกะกำลังเล็มกินใบไม้ ใบหญ้าอยู่

ตรงนั้น บรรดาเด็กเลื่อยแฉะก็ได้มาชุมนุมหาอะไรสนุกๆ เล่นกัน เด็กหัวแหลมคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“มาเล่นเป็นละครฉากกันดีกว่า เรามาตั้งพวกเรากันให้เป็นละครฉาก ให้ฟังคน ๒ พวกทะเลาะโต้เถียงกัน แล้วให้ตัดสินมาว่าใครผิดใครถูก”

คนอื่นๆ พากันเห็นชอบด้วย จึงกำหนดเพื่อนคนหนึ่งเป็นละครฉาก เด็กคนที่เพื่อนอุปโลกน์ให้เป็นละครฉาก ก็ขึ้นไปนั่งบนเนินดินที่มีหญ้าขึ้นคลุมเขียวทึบกลางอิฐหินที่ปรักหักพัง เด็กคนอื่นๆ ก็เลื่อยไปยังต้นไม้ใกล้ๆ นั้น ไปแต่งเรื่องขึ้นแล้วก็ส่งเสียงตะโกนทะเลาะกันในที่สุดจึงพากันมาหาละครฉาก แต่ข้างหน้าประหลาดจริงที่เด็กผู้ได้เป็นละครฉากข้างมีท่าทางฉลาด หลีกแหลม ผิดกับตัวจริงที่เป็นเด็กเล็กๆ ซึ่งแต่ละคนรู้จักกันเป็นอย่างดี

ดี ไม่แต่เพียงหน้าตาทำทางแปลกไป แม้การพูดจากก็เปลี่ยนไปเช่นเดียวกัน เด็กนั้นพูดจาฉาดฉานไม่ผิดกับละครฉากจริงๆ เด็กคนอื่นๆ หลายจึงร้องขึ้นว่า

“เอ๊ะ นั่นคนนรเป็นละครฉากจริงๆ นี่ ไม่ใช่ละครฉากหรอกๆ อย่างที่เราเล่นกัน”

เด็กน้อยคนนรเป็นเช่นนั้นจริงๆ นำแปลกอะไรเช่นนั้น ขำเรื่องนี้ได้แพร่สะพัดไป ผู้คนที่อยู่แถบนั้นตลอดจนผู้ที่อยู่หมู่บ้านใกล้เคียงที่ได้ยินข่าวนี้ก็พากันมาหาคนนร ขณะที่นั่งบนเนินดินตัดสินคดี ให้ช่วยตัดสินความให้ด้วย เมื่อคนนรตัดสินให้ ทุกคนก็ยินดีและเป็นสุข เพราะรู้สึกว่าการตัดสินนั้นถูกต้องยุติธรรม และวิธีที่คนนรแนะนำให้เป็นวิธีที่ดีที่สุด

ความสามารถในการตัดสินคดีความของเด็กน้อยคนนรได้แพร่ไป

ถึงพระกรรมของพระราชผู้ครอง
ดินแดนนั้นในขณะนั้น พระราชา
ทรงชักใช้อามาตย์ว่า

“เจ้าเด็กน้อยนั้นมันน่าทึ่งตรง
ไหนคดีความ”

“นั่งบนเนินดินมีหญ้าขึ้นคลุม
เขียวชอุ่มอยู่ทางนอกเมืองพะยะคะ”
อามาตย์ทูลตอบ

พระราชาทรงคิดอยู่เป็นครู่
แล้วจึงตรัสว่า

“ข้ารู้แล้วว่า เหตุใดเจ้าเด็ก
น้อยนั้นจึงฉลาดหลักแหลมเกินตัว
ก็มันนั่งบนพระแท่นของพระเจ้า
วิกรมาทิพย์เข้าแล้วนะซี”

พระราชาก็เคียวที่ทรงทราบ
เรื่องราวของพระเจ้าวิกรมาทิพย์
ตลอดจนพระแท่นที่ประทับ เมื่อ
ทรงทราบเช่นนั้น ก็ทรงปรารภนา
เป็นที่สุดที่จะได้ประทับบนพระแท่น
ราชบัลลังก์ของพระเจ้าวิกรมาทิพย์
ผู้ยิ่งใหญ่ เพื่อพระองค์จะได้ทรง
เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เช่นเดียวกันนั้น
บ้าง ดังนั้นจึงโปรดให้มหาดเล็กไป
ขุดเนินดินนั้น เมื่อมหาดเล็กขุดลึก
ลงไปก็ได้เห็นพระแท่นราชบัลลังก์
เป็นหินอ่อนสีดำเข้มเมี่ยม มีนกอินทรี
หินอ่อนสลักเสลาอย่างสวยงาม
ประดับอยู่ถึง ๒๔ ตัว พระราชาทอด
พระเนตรเห็นเช่นนั้นก็คิดพระทัยเป็น
อย่างขึง ถึงกับอุทานออกมาว่า

“พระแท่นราชบัลลังก์พระเจ้า
วิกรมาทิพย์จริงๆนี่ พวกเจ้าเอาเข้า
ไปในวังข้า ข้าจะนั่งบนนั้นให้ได้
แล้วคอยดูซิว่า ข้าจะไม่ยิ่งใหญ่และ
ฉลาดหลักแหลมอย่างพระเจ้าวิกร-
มาทิพย์หรือ”

พระราชาทรงคิดแต่ที่จะได้

ประทับบนนั้น จนถึงกับทรงกำหนด
วันจะเสด็จขึ้นประทับบนพระแท่น
นั้นต่อหน้าอามาตย์และขุนนางข้า-
ราชบริพารทั้งหลาย และวันนั้นจะ
มีงานเลี้ยงใหญ่ทั่วอาณาจักรด้วย

ในที่สุดวันที่กำหนดไว้ก็ได้มา
ถึง พระราชาทรงเครื่องอย่างกษัตริย์
ประดับเพชรนิลจินดาสุกใสเป็น
ประกายอย่างสวยงามที่สุด ได้เสด็จ
มาถึงท้องพระโรงที่มีอามาตย์และ
ขุนนางข้าราชบริพารคอยเฝ้าอยู่
แน่นขนัด รวมทั้งบรรดาหญิงชายที่
กิดเลือกให้มาเฝ้าพระราชผู้ยิ่งใหญ่
ด้วย แต่ขณะพระราชาทรงก้าว
ขึ้นบนบันไดพระแท่นราชบัลลังก์
และกำลังจะประทับลงไปบนพระ-
แท่นนั้นอยู่แล้ว ก็ต้องตกตะลึง
แทบไม่เชื่อพระกรรมเมื่อทรงได้อิน
นกอินทรีหินอ่อนที่ประดับพระแท่น
อยู่ตัวหนึ่ง พุดออกมาว่า

“ข้าก่อน ราชะ ช่วยศรีตบอ
ข้าพระองค์สักหน่อยก่อนว่า พระ-
องค์ไม่เคยปรารภนาอาณาจักรของ
ผู้อื่นมาเป็นของพระองค์เลย ใช่
หรือไม่”

“ไม่ใช่หรือ” พระราชาตรัส
อย่างเศร้าๆ “เราปรารภนาอยู่เสมอ”

“ถ้าเช่นนั้น พระองค์ยังประ-
ทับบนพระแท่นราชบัลลังก์ไม่ได้
หรือพะยะคะ” นกอินทรีตัวนั้น
“ต้องไปอดพระกระยาหารและสวค
มนครภาวนาให้ครบ ๓ วันเสียก่อน
จึงค่อยเสด็จมาใหม่”

พระราชาทรงหันกลับและเสด็จ
ไปจากที่นั้นทันที สามวันต่อมา
ก็ได้เสด็จกลับมาใหม่ กรวณทรง
หวังอย่างยิ่งว่า อย่างไรเสียคงประ-

ทับได้แน่ แต่พอก้าวเข้าไปใกล้
นกอินทรีตัวที่สองก็ได้พุดขึ้นว่า

“ข้าแต่พระราช พระองค์ไม่
เคยเอาสมบัติข้าวของหรือสินค่าของ
คนอื่นเลย ไม่ใช่หรือพะยะคะ”

“ไม่ใช่หรือ” พระราชาตรัส
“เราทำเช่นนั้นมาตั้งหลายต่อหลาย
ครั้งแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้น เห็นจะต้องเชิญ
เสด็จกลับไปก่อนพะยะคะ ไปอด
พระกระยาหาร และสวคมนคร
ภาวนาครบ ๓ วันแล้ว จึงค่อยเสด็จ
มาใหม่”

และก็เป็นเช่นนั้นอยู่เรื่อยๆ พระ-
ราชาจะเสด็จขึ้นประทับบนพระแท่น
คราวใดก็ต้องมีนกอินทรีคอยทักท้วง
ตัวแล้วตัวเล่า นกแต่ละตัวต่างก็ได้
ขุดคุ้ยเอาเรื่องไม่ดีทั้งหลายของ
พระราชามาถาม เมื่อพระราช
ทรงรับคำ ก็ได้ขอให้ พระราชา
เสด็จกลับไปบำเพ็ญพรตอดอาหาร
และสวคมนครภาวนาที่ละ ๓ วันๆ
จนกระทั่งเวลาล่วงไปกว่า ๒ เดือน
แล้ว จนพระวรกายซูบผอมและ
อ่อนแรงลงไปทุกทีๆ พระพักตร์ก็
เศร้า ทั้งท่าทางก็ดูจืดจางไปถนัด
ใจ บรรดาเครื่องประดับเพชรพลอย
ที่เคยทรงประดับมาแต่ก่อน ก็ไม่
ทรงใช้ติดคอไป ยังคงเหลืออยู่แต่
ความปรารถนาเพียงอย่างเดียว นั่น
ก็คือทรงปรารถนาจะได้ประทับบน
พระแท่นบัลลังก์นั้น

ตอนนี้ยังเหลือนกอินทรีอีก
เพียงตัวเดียว พระราชารู้สึกว่า
พระหทัยเต็มแรง ขณะที่ยังพระ-
บาทซาๆ พระเนตรทอดค้ำและตรัส
แก่งอเองว่า (อ่านต่อหน้า ๑๒๓)

หัวใจทารก - ต่อจากหน้า ๑๑

“คราวนี้เห็นจะได้การละ ก็ เราไม่ได้คอยอาหารนานพอหรือ หรือ ไม่ได้สวดมนตร์ภาวนามาตั้ง นานเป็นเวลากว่า ๒ เดือนละหรือ” แต่เมื่อพระราชาทรงแกลงพระ พัดศรีษะคุณกอนทร์ ก็ต้องชะงัก เหมือนกอนทร์พูดว่า

“ข้ากอน ราชะ พระองค์จะ

ทรงขึ้นขึ้นได้หรือไม่ว่า พระทัยของ พระองค์นั้นบริสุทธิ์เหมือนหัวใจ ทารก”

ได้ยินเช่นนั้น พระราชาทรง เสรีว่าพระทัยเป็นที่สุด เพราะพระ องค์จะบริสุทธิ์ได้อย่างไรว่า หัวใจของ พระองค์บริสุทธิ์เสมอด้วยหัวใจทารก พระองค์ทรงทราบได้ทันทีว่า พระ-

องค์ไม่เหมาะจะได้ประทับบนพระ-แท่นนั้น เด็กน้อยกุมารนั้นต่างหาก ที่สมควรได้นั่งบนพระแท่นบัลลังก์ ของพระเจ้าวิกรมมหาราช พระองค์ เองถึงแม้จะมีอำนาจยิ่งใหญ่ ก็ไม่ อาจประทับบนนั้นได้ เพราะว่าถ้าจะ ให้ยุติธรรมอย่างแท้จริงแล้ว ต้องมี หัวใจบริสุทธิ์เยี่ยงหัวใจของทารก

จดหมายตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๕

“ความจริงการแก้ปัญหาที่ออกจากรักก็เชิงคุณพ่อคุณแม่แถมมา ปรีกษา แต่ตัวเด็กไม่ยอมให้คิดกันไปเชิง เพราะแกไม่ต้องการได้ ความอบอุ่นนั้นกลับมาโดยครไปขอร้อง แกบอกแกจะพยายามอยู่ ได้ด้วยตัวเอง ซึ่งคิดนั้นก็แนะนำแกไปเหมือนกันว่าให้ยอมรับ สภาพความเป็นจริง และอย่าคิดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญมากนัก และ ให้แกอยู่กับพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ก็ต้องทำมาหากินอย่างหนักในสภาพ สังคมและเศรษฐกิจปัจจุบันคงจะไม่มีเวลาพอ ควจะต่อสู้ด้วย ตัวเอง และก็สอนให้แกอดทนและเข้มแข็ง

“แต่คิดก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าคำแนะนำของคิดจะได้ผล หรือไม่ คิดอยากให้คุณแนะนำทางออกสำหรับเด็กคนนี้ให้คิด บ้าง เพราะขณะนี้แกไปหาทางออกกับสิ่งมันเมา ซึ่งคิดก็เตือนแก

แล้วบางครั้งแกก็เชื่อ แต่บางครั้งแกก็ท้อใจตัวเอง เพราะแกบอก ว่ากินแล้วทำให้แกไม่ต้องการ ไม่ต้องกิน ซึ่งคิดเห็นว่ามันเป็น ทางออกที่ผิดทาง จึงอยากจะได้คำแนะนำจากคุณบ้าง คิดนอยยัง น้อยต่อการเป็นครูมาก ซึ่งก็รู้ตัวเหมือนกัน แต่ก็เคียดใจแล้วว่าจะ เป็นครูที่ดี และจะต้องช่วยสังคมในการแก้ปัญหาเด็กซึ่งเราสามารถ จะทำได้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“และขอความกรุณาคุณจินตนา ๒ ว่าไม่ต้องนำปัญหาคิดไป ลงในหนังสือละนะ เพราะคิดนึกความมันเป็นประโยชน์สำหรับ คิดคนคนเดียวเท่านั้น มันคงไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น เอาที่ไว้ลง ปัญหาของผู้อื่นที่มีคุณค่าสำหรับผู้อื่นดีกว่าจะ เอาให้คุณตอบ ส่วนตัวจะ คิดจะคอยคำตอบของคุณอย่างกระวนกระวายใจค่ะ”

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๕

และความปรารถนาได้ ในทำนองนี้

ทั้งนี้มิได้หมายความว่า จะให้เงินยืมต่อส่งเหล่านหรือ ให้ถือว่าเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ หากต้องรับรู้ปัญหาที่เผชิญอยู่ นั้นไม่ใช่ปัญหาเฉพาะตัวของนักเรียนหรือของเรา เราช่วยได้ แค่นี้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น คิดได้อย่างนี้จะไม่มีความปวดร้าวใจ

สำหรับกรณีเฉพาะของนักเรียนที่ถูกรุหุ้เขียนกล่าวถึง นั้น เป็นกรณีที่มีเหมือนกันอีกเป็นจำนวนมาก พุทธศาสนิก สมัยใหม่ “ขาดความอบอุ่นทางครอบครัว” เป็นปัญหาของสังคม สมัยใหม่ที่พ่อแม่ต้องทำงานหรือให้ความสนใจถึงอื่นนอกไป จากชีวิตครอบครัวแต่อย่างเดียว เด็กที่มีปัญหาเพียงเพราะคิด มาก ก็เพราะอารมณ์อ่อนไหวกว่าเด็กก่อนธรรมดา โลกนี้เต็มไปด้วย ปัญหาที่แก้แล้ว จะมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น หาก

ว่านั่นคือสิ่งที่แกขาด

ขอเพียงเพียงว่า เด็กอายุ ๑๑ คือวัยที่เริ่มก้าวเดินเส้นทาง ผ่านการเปลี่ยนแปลงเท่านั้นเอง ไปสู่การที่ก้าวรับสภาพการผ่าน จากความเป็นเด็กเข้าสู่ความเป็นตัวเองได้ แต่คุณครูนั้นสักทีจะ สร้างความผูกพันเฉพาะตัวทางด้านจิตใจ จะผ่านพ้นไปได้ ง่าย ๆ หรือไม่ คือจะวิ่ง อ้าปากให้วามากนักเพราะเห็น “น้ำตา ขาว”

ก่อนจบก็ต้องขออวยพรให้คุณครู ประสบความสำเร็จใน งานและในชีวิตส่วนตัวด้วย เพราะความสุขในชีวิตส่วนตัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญ และจำเป็นเหลือเกินสำหรับความสำเร็จ ในงานอื่น และครูที่มีความตั้งใจมุ่งมั่นอย่างคุณ สมัยหน้าหาก เสร็จจริงแล้ว

เสียดังงาน - ต่อจากหน้า ๔๕

เพราะมีเปลี่ยนใหม่มากกว่า เวลาจะทำงานออกแดด สวมหมวกผ้ามีปีกสะดวกเหมือนสาวทั้งหลายที่ไป ทักทาย (เพราะไปทักทายจึงต้องมีหมวกผ้า) อีกไม่

นาน ชนบทบ้านเราคงเหมือนชนบทฟิลิปปินส์ คนที่นั่น นั่งกระโปรงแบบฝรั่งกันทั่วหน้าทั่ววัยเพราะชินกับฝรั่ง เห็นงามตามเขามา ก่อนเรานับร้อยปี

๖๔๘ ๕๖๖๗ ๒๙ ก.พ. ๒๕๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ชินบัดผจญภัย (นิทานอาหรับ)

เรื่องเกี่ยวกับชินบัดมีเล่ากันมากมาย แต่ละเรื่องล้วนแต่เป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่ชินบัดได้ไปพบไปเห็นมา ไปผจญมา ที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นตอนหนึ่ง ซึ่งแต่ละตอนอาจจะเคยมีผู้เล่ากันมาแล้วในกาลก่อน แต่เวลาล่วงเลยมานานแล้ว และเรื่องเหล่านั้นก็ยังไม่สนใจอยู่ จึงนำมาเล่าใหม่ตามสำนวนของมูเรลด์ ไฟฟ์ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่ง ในกรุงแบกแดด พ่อค้าคนนี้ร่ำรวยมหาศาลอย่างไม่มีผู้ใดเปรียบได้ ไม่ว่าสิ่งใดที่เงินอาจซื้อหามาได้ พ่อค้านี้เป็นมั่งคั่ง ไม่มีใครในกรุงแบกแดดจะมีบ้านที่สวยงามโอฬารกว่า มีที่ทางมากมายและอุดมสมบูรณ์กว่า หรือจะมีทรัพย์สมบัติมากไปกว่า ครั้นเมื่อพ่อค้านี้ได้สิ้นชีวิตลง ก็ได้ทิ้งที่ดินบ้านเรือนกับทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้แก่ชินบัดลูกชายคนเดียวของตน

ขณะนั้นชินบัดยังเยาว์อยู่ เมื่อเติบโตขึ้นรู้ว่า ตนได้เป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติมหาศาล ก็ใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย มิได้เสียดมเสียดาย ชินบัดซื้อเสื้อผ้าหรูหราราคาแพงมาสวมใส่ แล้วก็กับเพื่อนฝูงไม่เลือก

หน้า บ้านอันใหญ่โตนั้นมีแต่เพื่อนฝูงมากินมาดื่มกันเฮฮาวันละไม่น้อย ชินบัดก็ได้พยายามสรรหาอาหารอย่างดีที่สุดมาเลี้ยงเพื่อน เหล่าที่เป็นเหล่าชั้นดีหาได้ยาก คนหนุ่มๆ ในกรุงแบกแดดได้พากันมาห้อมล้อม ชินบัด และช่วยชินบัดผลาญทรัพย์สมบัติของพ่อลงไปทุกวันๆ

ชินบัดเองนอกจากจะใช้เงินบำรุงบำเรอเพื่อนฝูงแล้ว ก็ยังไม่ได้ทำมาหากินอะไรที่จะทำให้เงินกองงอกออกมา ฉะนั้นวันหนึ่งชินบัดถึงกับตกตะลึง เมื่อได้รู้ว่า ขณะเงินไม่มีเหลือเลยแล้ว พวกเพื่อนๆ พากันถามว่า “เงินพ่อนะ ใช้หมดแล้วจริงๆ หรือ” ชินบัดรับว่าจริง พร้อมกันนั้นก็มีความรู้สึกทั้งอายทั้งกลัว ที่กลัวอย่างยิ่งก็คือ ต่อไปจะมีชีวิต

อยู่ได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีเงินเหลืออยู่เลย ชินบัดนั่งคิดครีครวอย่างหนัก ชินบัดรำพึงแก่ตัวเองว่า

“เราต้องหยุดเกียจคร้านเสียที แล้วก็ต้องหางานทำ แต่ว่าเราจะไปทำงานอะไรเล่า เราชอบเดินทางแต่...” ชินบัดหยุดคิดแล้วก็ยกไหล่ เพราะรู้ว่าถึงอย่างไรก็ไม่มีหวัง ในเมื่อจะเดินทางไปไหนก็จำต้องมีเงิน และบัดนี้ตนไม่มีเงินสักเก

คิดแล้วชินบัดก็ต้องถอนใจว่า จะทำอย่างไรดี แต่ทันใดนั้นความคิดอย่างหนึ่งก็แวบขึ้นมาว่า “ที่จริงเราก็น่าจะมีข่าวของอยู่บ้านนี้ เราจะสามารถขายเสียให้หมด บ้านเออ เสื้อผ้าสวยๆ งามๆ เออ เพชรนิลจินดาเออ ยังที่ดินเรือกสวนไร่นาอีกล่ะ ถ้าขายได้หมดเห็นจะได้เงินมากพอจะซื้อ→

SL
3๗8.2
๖14๙๖
๒๕1๙
ค.พ. ๖.1

00153

—บรรจบ พันธเมธา.

—นิทานนานาชาติ.

๕

22

สินค้าไปขายต่างประเทศได้บ้าง
หรอคะ”

คิดดังนั้นแล้ว ชินบัตก็ทำตาม
กิดทันที ก็จัดการขายสมบัติข้าว
ของทุกสิ่งทุกอย่าง รวมแล้วได้เงิน
ราวสามพันแท่ง เป็นอันว่าพอจะซื้อ
สินค้าไปค้าต่างแดนได้แล้ว ชินบัต
จึงซื้อผ้าเป็นสินค้าใส่เรือร่วมไปกับ
พ่อค้าคนอื่น ๆ เรือแล่นรอนแรมมา
ในมหาสมุทรตั้งหลายต่อหลายวัน
จึงได้มาถึงเกาะแห่งหนึ่ง นายเรือ
ก็ได้ทอดสมอให้พวกพ่อค้าขึ้นบกไป
ขายสินค้าหรือแลกเปลี่ยนสินค้า พอ
สินค้าหมด ก็ออกเรือเดินทางต่อไป

วันหนึ่งเรือได้มาถึงเกาะอีกแห่ง
หนึ่งซึ่งภูมิประเทศสวยงามยิ่งกว่า
เกาะใดๆที่ผ่านมา นายเรือจึงทอด
สมอให้พ่อค้าขึ้นบกไปขายสินค้า
อย่างเคย พวกพ่อค้าหอบเอาหม้อ
หุงข้าวทองแดงและขามไม้ซีกผ้าไป
ด้วย เพราะรู้สึกว่ภูมิประเทศนั้น
สวยงามอยากจะไปพักผ่อนที่นั่นสัก
วันหนึ่ง เมื่อขึ้นฝั่งแล้ว พ่อค้าบางคน
ก็ติดไฟหุงหาอาหาร บางคนก็ซึก
เสื่อผ้า บางคนก็เล่นกีฬาสนุกๆ
ชินบัตก็ไปเล่นสนุกกับเขาด้วย

ทันใดนั้นนายเรือที่ยังอยู่บนเรือ
ได้ตะโกนร้องเสียงหลงว่า

“เร็วๆ ลงเรือเร็ว เพราะนั่น
มันไม่ใช่เกาะนะ มันเป็นปลาใหญ่

ที่อยู่ที่นี่มานานนับปีไม่ถ้วน ลมพัด
เอาทรายมาทับถมหลังมัน ต้นไม้ก็
เลงอกบนหลังมัน ที่นี้พวกท่านไป
จุดไฟบนหลังปลา มันร้อนเข้า มันจะ
ดำลงไปใต้น้ำ จะจมน้ำตายกันหมด
ทั้งข้าวของเหล่านั้นไว้ที่นั่นเถอะ มา
ขึ้นเรือเร็วเข้า”

พวกพ่อค้าที่อยู่ใกล้ทำได้ยิน
เสียงนายเรือร้องเรียกให้ขึ้นฝั่ง ก็ทิ้ง
หม้อข้าว อ่างซึกผ้า และของอื่นๆ
รีบวิ่งกลับไปขึ้นเรือ ไม่มีใครคิด
เสียดาข้าวของ ถึงกับเสียเวลาหยุด
เก็บรวบรวม ต่างคนต่างเบียดเสียด
กันขึ้นบันไดเรืออย่างรวดเร็วเท่าที่
จะทำได้ ส่วนพ่อค้าที่อยู่ไกลออกไป
จากเรือออกจะเคราะห์ร้ายเท่ามาถึง
เรือไม่ทันเวลา ก่อนที่ปลาใหญ่ตัว
นั้นจะดำน้ำจมลงไปก้นทะเล ชิน-
บัตเป็นคนหนึ่งในหมู่พ่อค้าที่เคราะห์
ร้ายนี้ และไม่ช้าก็ถูกเหวี่ยงจากหลัง
ปลาลงสู่ท้องทะเล

บรรดาคนที่ถูกเหวี่ยงลงทะเล
ต่างจมน้ำตายหมดสิ้น เหลือแต่
ชินบัตผู้เดียวเท่านั้นที่รอดตายมาได้
ทั้งนี้เพราะชินบัตโชคดีผจญได้อย่าง
ไม่ซึกผ้าของเพื่อนพ่อค้าติดมือมา
ด้วย อ่างใบนั้นใหญ่พอที่ชินบัตจะ
ลงไปนั่งในนั้นได้ พอลงไปนั่งแล้ว
ชินบัตก็แลเห็นเรือที่พาตนมา ก็คิด
ว่า “นายเรือคงจะหันหัวเรือกลับมา

รับคนที่ถูกเหวี่ยงลงทะเลหรอคะ”
แต่ชินบัตก็คิดผิดถนัด เพราะได้เห็น
ประจักษ์แก่ตาตนเองแล้วว่า นาย
เรือไม่ได้มีเจตนาจะกระทำเช่นนั้น
เลย แทนที่เรือจะแล่นใกล้เข้ามา
แต่กลับลอยห่างออกไป ชินบัตเฝ้า
จ้องมองดูเรือนั้นจนกระทั่งเรือแล่น
หายลับไป ชินบัตจึงเลิกหวัง แล้ว
ก็ปล่อยให้คลื่นซัดอ่าวที่ตนนั่งอยู่
ลอยลอยไปตามยถากรรม บางทีก็
เอาเท้ากระทุ้งน้ำเพื่อให้อ่างลอยไป
ตรงทาง แต่โดยมากมักอยู่เฉยๆ
ปล่อยให้ลอยไปตามน้ำตามลม

ครั้นเช้าขึ้น ชินบัตจิตใจเหลือ
จะหาอะไรเปรียบที่แลเห็นเกาะแห่ง
หนึ่งอยู่ข้างหน้า ไม่ไกลจากตัวเอง
นัก ชินบัตจึงรวบรวมกำลังที่เหลือ
เอาเท้ากระทุ้งน้ำ บังคับอ่าวให้ลอย
ตรงทางไปยังฝั่ง บนฝั่งนั้นมีต้นไม้
ใหญ่ๆกึ่งก้านยื่นมาคลุมชายฝั่ง ชิน-
บัตจึงคว้ากิ่งไม้เหล่านั้นได้กิ่งหนึ่ง
พยายามโหนตัวขึ้นฝั่งไปโดยพลอด-
กัย แต่ทำไม่ได้ง่ายนัก เพราะชิน-
บัตเป็นเหน็บและตะกิดเกินไปทั้งตัว
ด้วยว่านั่งขดมาในอ่าวมานานเป็น
วันๆ เมื่อขึ้นบกได้ ชินบัตก็หมด
แรงด้วยความเหน็ดเหนื่อยและหิว
โหย เลยล้มตัวอยู่ตรงนั้นเองจน
กระทั่งถึงวันรุ่งขึ้น

(ยังมีต่อ)

๙๘ ลว ๔๘ ๙ ธ.ค. ๒๕/๑

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

จีนบัดผจญภัย นิทานอาหรับ (ต่อ)

คราวที่แล้วได้เล่าถึงจีนบัด ผู้เป็นลูกเศรษฐี เมื่อพ่อตายได้ ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย คบเพื่อนฝูง มากมาย ชวนกันมากินมาดื่ม ไม่เข้าเงินก็หมด จีนบัดจึงคิดทำมาหากิน ได้ขายทรัพย์สินสมบัติข้าวของ ที่ยังมีเหลืออยู่ทั้งหมด แล้วนำเงิน ไปซื้อผ้าเพื่อไปขายต่างเมือง จีนบัด เดินทางไปกับเรือสินค้าลำหนึ่ง พร้อมพ่อค้าอื่นๆจนถึงเกาะแห่งหนึ่ง ริมฝั่งดี พ่อค้าอื่นๆจึงหอบหม้อข้าว ทองแดงกับอ่างไม้ซักผ้าขึ้นไปบนบก แล้วติดไฟหุงหาอาหาร แต่ไม่ ชำนาญเรือได้ตะโกนให้มาลงเรือ เพราะปรากฏว่าเกาะนั้นหาใช่เกาะ ไม่กลายเป็นหลังปลา เมื่อติดไฟปลา ร้อนเข้าก็จะดำน้ำลงไป คนบนนั้น จะถูกเหวี่ยงลงทะเลหมด พวกอยู่ โกล่เรือก็ไปลงเรือทันที คนอยู่โกล่ เรือลงเรือไม่ทันถูกเหวี่ยงลงทะเล จีนบัดก็ถูกเหวี่ยงไปด้วย เศษบุญ คว้าอ่างไม้ขึ้นได้เลยลงไปในอ่าง ปล่อยให้อ่างลอยไปจนกระทั่งมาถึง

เกาะแห่งหนึ่ง จีนบัดโหม่งไม้ขึ้น ไปบนเกาะได้ แต่ก็หมดแรงนอน สลบใต้อ่างอยู่ตรงนั้น

เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้น จีนบัดก็แล เห็นแดดส่องจ้ามาที่ตน จึงพยายาม ยืนตัวลุกขึ้น แต่ก็ปรากฏว่าแขนขา แข็งและปวดเจ็บไปหมด เท้าทั้งสอง ก็วอมเป้งถึงกับเดินไม่ได้ ต้องกลาน ไปรอบๆเพื่อสำรวจเกาะ และก็ได้ พบต้นไม้ที่มีผลแปลกประหลาด มีน้ำพุที่มีน้ำใสสะอาด จีนบัดจึงได้ อาศัยผลไม้จากต้นไม้กับน้ำจาก น้ำพุ จนกระทั่งค่อยมีเรี่ยวแรงขึ้น พอจะไปไหนมาไหนได้ จีนบัด จึงหักกิ่งไม้จากต้นไม้ใกล้ๆมาทำเป็น ไม้เท้าพุงคว ทำให้อ่างเดินไปได้ไกลๆ ได้ชมทั่วทั้งเกาะ

วันหนึ่งขณะที่จีนบัดกำลังเดิน อยู่ตามชายฝั่งทะเลนั้น ได้แลเห็นสิ่ง หนึ่งตรงมาที่ตนแต่ไกล ตอนแรก คิดว่าเป็นสัตว์ร้าย แต่เมื่อเข้าไป ใกล้จึงเห็นเป็นม้าตัวเมีย จีนบัดจึง พยายามเข้าไปใกล้ แต่นางม้านั้น

ร้องเสียงดังจนจีนบัดกลัว กำลัง จะวิ่งหนีอยู่แล้ว พอได้แลเห็นผู้ชาย คนหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากดิน ร้องถาม คนว่า “นั่นท่านเป็นใครนะ แล้ว มาที่นี่ได้อย่างไร” ถึงแม้จีนบัดจะ กลัวสักเพียงไร ก็ยังพยายามตอบ ชายนั้นพร้อมทั้งเล่าเรื่องให้ฟังโดย ตลอด ชายนั้นจึงพูดว่า “ตามข้า มาซิ”

จีนบัดใจก็ไม่ดีไม่รู้อะไรจะ เกิดอะไรขึ้นแก่ตน คิดเป็นห่วงไปต่างๆ ขณะที่เดินตามชายนั้นไป ชายนั้น พาจีนบัดลงไปโน้มน้ำใต้ดิน และ เข้าไปในห้องโถงใหญ่ที่มีโต๊ะยาว ตัวหนึ่ง จีนบัดไปนั่งที่ตรงหัวโต๊ะ ไม่ช้าชายนั้นก็นำอาหารมาให้กิน จีนบัดไม่ได้กินอาหารอย่างนั้นมา หลายวัน รู้สึกหิวโหยจึงกินเสียอย่าง เจริญอร่อยจนอิ่ม อิ่มแล้วรู้สึกสุข สบายขึ้น เมื่อชายนั้นถามเรื่องราว เกี่ยวกับการเดินทาง จีนบัดจึงเล่า ให้ฟังอีกคนหนึ่ง ชายนั้นฟังแล้วอด คั้นเค้นแปลกใจไม่ได้ ได้พูดขึ้นว่า→

๒๘ / ๔๘ ๙ ธ.ค. ๑๙

“ท่านโชคคั้นที่ได้มาพบข้า ไม่เช่นนั้นต้องอดตายอยู่บนเกาะนี้ แล้ว ข้าเป็นมหาดเล็กของราชาเอล มิหุราช มีมหาดเล็กของพระองค์หลายคนอยู่บนเกาะนี้ ถ้ากลับไปเฝ้าราชาเอล มิหุราชเมื่อไรจะนำท่านเข้าเฝ้า ซึ่งนอกจากจะได้รับความปลอดภัยแล้ว ก็ยังอาจได้รับความช่วยเหลือให้กลับไปยังบ้านเดิมได้”

ได้ยินเช่นนั้นซินบัตก็พอใจไม่ได้ และขณะที่กำลังขอบอกขอบใจชาวนั้นอยู่ ก็ปรากฏมีมหาดเล็กอีกหลายคน แต่ละคนงุมมาตัวเมื่มาคนละตัว เดินตรงมารุมล้อมถามเรื่องราว เมื่อรู้เรื่องโดยตลอดแล้วก็จัดหาอาหารมาเลี้ยงกันและเชิญซินบัตให้กินด้วย เสร็จแล้วก็ข้มาพาซินบัตไปเฝ้าราชาเอล มิหุราช มหาดเล็กไปทูลราชานของจนถึงเรื่องที่ได้พบคนแปลกหน้าที่ชายทะเลราชาเอล มิหุราชทรงสนพระทัยจึงโปรดให้พาเข้ามาเฝ้า

ราชาทรงต้อนรับซินบัตอย่างเมตตาปรานีเป็นพิเศษ และสนพระทัยเรื่องการผจญภัยของซินบัตด้วย ซินบัตต้องเล่าเรื่องถาวยตั้งแต่ต้นตลอดมาอีก พระราชาทรงชมเชยความกล้าหาญอดทนของซินบัต ทั้งยังยกย่องและปฏิบัติต่อซินบัตอย่างกตัญญูเช่นกัน ถึงกับทรงแต่งตั้งซินบัตให้เป็นผู้ดูแลท่าเรือ ทำให้

ซินบัตกลายเป็นคนสำคัญของแผ่นดินไป

ซินบัตท่านก็อาศัยอยู่ที่นั่นอย่างผาสุกมาตั้งหลายปี เมื่อได้พบชาวเรือพ่อค้าคนเดินทางคนใด ซินบัตก็มักจะถามว่า “รู้จักกรุงแบกแดดไหม” หวังว่าคงจะมีใครสักคนที่รู้จักเมืองนี้ แต่ก็อดคิดหวังไม่ได้ เพราะไม่มีใครสักคนที่เคยได้ยินชื่อนี้ เวลาผ่านไป ซินบัตก็ยิ่งร้อนใจอยากได้ข่าวคราวจากบ้านบ้าง ถึงแม้จะได้ไปท่องเที่ยวตามเกาะแปลกๆ ที่เป็นของราชาเอล มิหุราช ได้พบคนแปลกหน้าที่มีขนบประเพณีต่างๆ กัน ได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ ชีวิตก็แสนสุขสบาย อย่างไรก็ตาม ซินบัตก็ยังอยากกลับไปบ้านไปเมืองของตน

อยู่มาวันหนึ่งได้มีเรือดำหนึ่งเข้ามาเทียบท่า ซินบัตยืนอยู่บนฝั่งคอยให้เรื่อนั้นทอดสมอ เพราะเป็นหน้าที่ที่จะต้องมารับและตรวจสินค้าในเรือทุกลำที่เข้ามาเทียบท่า ซินบัตดูใบเรือค่อยๆ ม้วนเข้า และสมอค่อยๆ หย่อนลงและมีคนพาดกระดานให้คนลง และมีพวกพ่อค้ากลุ่มใหญ่ลงมา มีกลาสีแบกสินค้าตามหลังลงมาด้วย ซินบัตจดลงไว้ว่าสินค้าจากเรื่อนั้นมีทั้งหมดอะไรบ้าง ในที่สุดเมื่อดูเหมือนว่าสินค้าในเรือจะขนขึ้นหมดแล้ว ซินบัตก็ร้องถามนายเรือว่า

“ยังมีสินค้าอะไรเหลืออยู่ในเรืออีกบ้างหรือเปล่า”

“ยังมี ท่าน” นายเรือตอบ “สินค้านั้นเป็นของชายคนหนึ่งซึ่งจมน้ำตายแถบเกาะที่เราเดินทางผ่านมาที่นี่ เราอยากขายสินค้าเหล่านั้นจะได้นำเงินเอาไปให้ญาติของเขาที่กรุงแบกแดด”

“แบกแดด” ได้ยินคำ ‘แบกแดด’ ซินบัตก็หึ่ง ตามขึ้นทันควันตาเป็นประกายด้วยความสนใจ “ชาวนั้นชื่ออะไร”

“ชื่ออะไร” นายเรือทวนถามพยายามนึก ในที่สุดก็หลุดปากออกมาว่า “ข้ารู้ंना...ชื่อซินบัต”

“ซินบัต” แต่ ซินบัตพูดแล้วก็จ้องมองหน้านายเรือ ก็เห็นว่าเป็นคนเดียวกันกับนายเรือคนที่ตนโดยสารเรือมาด้วยนั่นเอง ซินบัตจึงร้องออกมาว่า “ข้าแน่ละก็ชื่อซินบัต เป็นเจ้าของสินค้าที่ท่านว่าละ ท่านจำข้าไม่ได้หรือ ตอนที่ท่านตะโกนให้ใครๆ ลงเรือ เพราะเกาะนั้นแท้ที่จริงหาใช่เกาะไม่ เป็นหลังปลาพิสดารตัวหนึ่งที่อยู่ตรงนั้นมานาน พอพวกเราไปติดไฟ ปลาร้อนเข้าก็จะดำน้ำจมน้ำไป ข้างอยู่ห่างไกลวังมาลงเรือไม่ทัน เลยถูกปลาเหวี่ยงลงทะเล พร้อมกับพวกพ่อค้าอีกหลายคน แต่เศษบุญข้ารอดมาได้”

(อ่านต่อหน้า ๓๒๕)

ของพรรค ในขณะที่เดียวกันสมาชิกสภาทั้งสามก็ให้เหตุผลว่าถึงแม้ว่าทางพรรคจะไม่ขับไล่ ก็ต้องการจะแยกตัวออกมาตั้งพรรคใหม่ (ใช้ชื่อว่าพรรคสยามใหม่) อยู่ดี เพราะทนระบบการบริหารงานแบบเผด็จการของกรรมการบริหารพรรคไม่ได้

สำหรับการเลือกตั้งครั้งใหม่ในวันที่ ๔ เมษายนศกนี้ มีอดีตสมาชิกสภาฯ ที่สังกัดในพรรคไม่ลงสมัคร ๕ คนคือ นายไขแสง สุกใส นายอุดร ทองน้อย นายประยงค์ มุลสาร นายประเสริฐ เลิศยะโส และนายอินสอน บัวเขียว โดยให้เหตุผลว่า ไม่เห็นว่าระบบรัฐสภาจะแก้

ปัญหาได้ แต่พรรคสังคมนิยมฯ คงจะยังเห็นว่าระบบรัฐสภายังเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหา จึงได้ส่งตัวแทนเข้าสมัครรับเลือกตั้งครั้งหน้าจำนวน ๑๒๒ คน นับเป็นพรรคที่ส่งผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งมากเป็นอันดับที่เจ็ด

(อ่านตอนที่ ๕ ฉบับหน้า)

ชินบัคผจญภัย - ต่อจากหน้า ๑๐

ต่อจากนั้นชินบัคก็เล่าถึงตอนที่ตนได้รับความเมตตาจากราชาเอล มหาราชจนทุกวันนี้ นายเรือจึงพูดขึ้นว่า

“ข้าจะเชื่อได้อย่างไรว่า เรื่องที่ท่านพูดนั้นจริง”

“ก็ท่านก็ได้ขึ้นที่ข้าเล่าโดยตลอดแล้วมิใช่หรือ” ชินบัคถาม

“ก็ได้นั้นละ” นายเรือตอบ

“แต่ใครจะไปรู้ ท่านอาจจะสร้างเรื่องขึ้นเพื่อต้องการจะได้ทรัพย์สินสมบัติของคนที่เราเห็นว่าจนน้ำตายไปแล้วพร้อมกับคนโดยสารอื่นๆ ก็ได้ จึงออกจะแปลกที่เจ้าของสินค้าข้าวของนั้นเป็นคนที่ไม่เลิหรืออดมาได้”

ชินบัคก็ได้พยายามเล่าเท่าความถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างทางจากกรุงแบกแดดจนมาถึงเกาะนั้น ชินบัคเล่าให้ฟังแม้กระทั่งว่าได้คุยเรื่องอะไรกัน เล่นสนุกๆ อะไรกันบ้าง จนในที่สุดนายเรือก็ได้รำพึงขึ้นว่า

“คนคนนั้นคงโดยสารมากับเรือเราจริง ไม่อย่างนั้นทำไมถึงจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนและถูกต้องอย่างนั้น”

นายเรือจึงพยายามจ้องหน้าชินบัคพิจารณาดูให้ชัดๆ พยายามอื่นๆ ก็ทำอย่างเดียวกัน ทันใดนั้นทุกคนก็ก็ออกและจำชินบัคได้ ทุกคนพากันดีใจอย่างขึงที่ชินบัครอดตายมาได้ นายเรือจึงกินสินค้ายของชินบัคให้ทั้งหมด ชินบัคช่างดีใจอะไรเลยที่อยู่ๆ ก็ได้ทรัพย์สินสมบัติกัน ชินบัคได้ของกินทุกชิ้นไม่มีขาดหายไปสักชิ้น เพราะมีข้อเขียนติดไว้ ชินบัครีบแก้ห่อที่มีสินค้ายค่ามากที่สุด ให้กลาส้นำไปถวายราชาเอล มหาราชที่ในวัง พร้อมกับนั้นก็พูดเล่าเรื่องที่ตนได้สินค้ายกั้นราชาเอล มหาราชพลอยดีพระทัยไปด้วย ได้ประทานของขวัญให้เป็น การแสดงว่าพระองค์ทรงยินดีที่ชินบัคอันเปรียบดุจสหายของพระองค์ได้สมบัติกลับคืนมาทั้งหมด

ชินบัคจัดการเอาสินค้ายออกขาย ขายได้ราคาก็จึงนำไปซื้อสินค้าเมืองนั้นกลับไปบ้าน ครั้นถึงเวลาที่นายเรือจะออกเรือ ชินบัคไปทูลลาพระราชาราชและขออนุญาตกลับไปหาครอบครัวยังเมืองแบกแดด ราชาเอล มหาราชไม่ทรงขัดข้องแต่ประการใด ทั้งยังประทานของขวัญให้นำกลับไปบ้านด้วย

การเดินทางของชินบัคคราวนี้สะดวกและปลอดภัย ถึงกรุงแบกแดดนำสินค้ายไปขายได้กำไรไม่น้อยเลย พอมีเงิน เพื่อนฝูงของชินบัคก็มาแห่ห้อมตามเกลือก ทุกคนอยากฟังเรื่องผจญภัยของชินบัค ตอนที่ชินบัคบรรยายขึ้นกว่าเก่าเสียอีก นิสัยสุ่ยสุ่ยชอบใช้จ่ายเงินก็กลับมาอีก คราวนี้ได้ใช้อย่างเท่าเทเท่ายิ่งกว่าคราวก่อน ไม่ช้าไม่นานชินบัคก็ล้มความทุกข์ยากที่ได้รับตอนเดินทางไปค้าขายต่างแดนจนหมดสิ้น

ชินบัคได้ดำเนินชีวิตในกรุง→

แบกแดดอย่างผาสุกมาได้พักหนึ่ง ก็ให้รู้สึกเบื่อความหรูหราฟุ่มเฟือย และสะดวกสบาย จึงอยากจะออกเดินทางผจญภัยอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งนอกจากจะมีกำไรจากการค้าแล้ว ก็ยังจะได้ไปพบเห็นดินแดนและผู้คนแปลกๆ ดังนั้นซินบัดจึงรวบรวมเงินไปซื้อสินค้า และได้ขนสินค้าไปยังเมืองท่าบัสรา สิ่งแรกที่ซินบัดแลเห็นเมื่อไปถึงเมืองบัสราคือ เรือเดินทะเลสวยงามลำหนึ่งจอดเทียบอยู่ที่ท่าพร้อมจะออกเดินทาง ใบเรื่อนั้นใช้ผ้าใบม่นคงแข็งแรง และกลาสกำลังกางใบอยู่ เห็นแล้วซินบัดนึกในใจว่า เรือลำนี้แหละที่เราจะเดินทางไป จึงเดินไปสอบถามเรื่องราวเรือนั้นเตรียมเดินทางจริงๆ ซินบัดจะบรรทุกสินค้าผ้าหรืออื่นใดก็ได้ ถ้าซินบัดประสงค์จะเดินทางไปกับเรือลำนั้น ก็จะมีพ่อค้าคนอื่นๆ เดินทางร่วมไปด้วย และเรือจะออกเดินทางในบ่ายวันนั้นทีเดียว ซินบัดตกลงทุกประการ พ่อค้าอื่นๆ ก็ไม่ขัดข้อง เมื่อบรรทุกทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เรือก็ออกเดินทางเย็นวันนั้นทีเดียว

การเดินทางของซินบัดคราวนี้ราบรื่นน่าเพลิดเพลินเจริญใจ ทะเลก็สงบเมื่อเรือแล่นจากเกาะหนึ่งไปยังอีกเกาะหนึ่ง ไม่ว่าไปที่ใดก็ได้

พบพ่อค้านำสินค้ามาขายและแลกเปลี่ยนค้าอยู่ทุกหนทุกแห่ง วันหนึ่งนายเรือได้แวะจอดเรือที่เกาะอันมีทิวทัศน์สวยงามแห่งหนึ่ง ที่นี่ไม่มีพ่อค้ามาพบเพราะเหตุว่าเป็นเกาะร้างไม่มีคนอยู่ แต่บรรยากาศก็น่ารื่นรมย์ มีกลิ่นดอกไม้หอมกับกลิ่นผลไม้สุกฉวยอยู่ทั่วไป แม่น้ำที่น้ำใสแจ้วก็ไหลมาสู่ทะเล ท้องฟ้าสีสดใส มีแต่เสียงนกร้องดังอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ

พวกพ่อค้าพากันเดินชมความงามของเกาะ แล้วก็พักผ่อนให้หายเบื่อจากการซื้อการขายเสียพักหนึ่ง ซินบัดก็เช่นเดียวกัน ต้องการพักอย่างสงบๆ ในวันนั้น จึงได้นำอาหารจากเรือถือคิดมือไปด้วย แล้วก็ออกเดินสำรวจเกาะ ไม่ไกลจากชายฝั่ง ซินบัดได้พบหมู่ไม้ที่ร่มเงาชวนให้พักผ่อน ทั้งตรงกลางหมู่ไม้ก็ยังมีน้ำพุใสสะอาดอีกด้วย อากาศที่ตรงนั้นเย็นชื่นจนซินบัดต้องนั่งลงข้างน้ำพุแล้วก็เอนหลังฟังต้นไม้พลางรำพึงว่า

“ขอให้เดินไปอีกเท่าไรๆ ก็ไม่มีวันจะได้พบที่ที่สวยงามยิ่งไปกว่านี้”

คิดแล้วก็จัดเอาอาหารมากิน กินเสร็จก็ดื่ม น้ำ มันข้างโอชะอะไรอย่างนั้น ซินบัดเอนหัวฟังต้นไม้

แหงนหน้าดูกิ่งไม้ใบไม้ต้นไหนไป ตามสายลมอ่อนๆ เหนือหัวคน ไม่ช้าก็รู้สึกง่วงนอนจนหัวโงกหงุบ ท้ายที่สุดก็เลยล้มตัวลงนอน

นอนหลับไปช้านานเท่าใดซินบัดกำหนดไม่ถูก แต่เมื่อตื่นนอนขึ้น ก็ตกใจรีบวิ่งไปที่ชายฝั่งเพื่อจะลงเรือให้ทัน แต่อนิจจา ไม่มีเรือ ไม่มีคน เรือออกไปแล้วตั้งแต่ซินบัดยังนอนหลับอยู่ ทั้งนายเรือพ่อค้าและลูกเรือช่างไม่มีใครสักคน ที่นึกถึงซินบัดว่ายังคงค้างอยู่บนเกาะ อนิจจา ซินบัด เกาะที่น่ารักน่ารื่นรมย์เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน บัดนี้ดูเหมือนจะถูกไปเสียแล้ว ซินบัดไม่ได้รู้สึกเพลิดเพลินไปกับดอกไม้สวยต้นไม้ใหญ่ หรือน้ำพุใสแจ้วอีกต่อไป สิ่งเดียวที่ซินบัดต้องการก็คือใครสักคนที่จะพาตนให้กลับไปอยู่ในหมู่เพื่อนฝูง ให้พ้นจากสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ แต่ใครเล่าจะมาช่วยในเมื่อมีแต่ซินบัดผู้เดียวบนเกาะนั้น คิดไปคิดมา ซินบัดก็ถึงกับครางออกมา พลางรำพันว่า

“โอเราหนอเรา เราทั้งบ้านทั้งช่องอันสุขสบายในกรุงแบกแดดมาทำไม เราควรจะจดจำไว้ซึ่งการเดินทางครั้งที่แล้วนั้นมันลำบากยากแค้นเพียงไร ทำให้เราได้รับทุกขเวทนาแก่ไหน” (ยังมีต่อ)

๙ ๒๘. ๓๖ ๔๙ . ๑๔ ๕.๑. ๑๙.

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

(๓)

จีนบัณฑิตผจญภัย นิทานอาหรับ (ต่อ)

เรื่องยุติลงเมื่อคราวที่แล้ว ตอนจีนบัณฑิตออกเดินทางอีก ได้ซื้อสินค้าใส่เรือสินค้าลำหนึ่งไปพร้อมกับพ่อค้าอื่น ๆ อีกหลายคน เรือแล่นไปตามเกาะหลายเกาะ จนมาถึงเกาะแห่งหนึ่งไม่มีผู้คน แต่เป็นเกาะร่มรื่น สวยงาม น้ำขึ้นไปพักผ่อน พ่อค้าอื่น ๆ กับจีนบัณฑิตจึงได้ชวนกันขึ้นไปพักผ่อนบนเกาะนั้น จีนบัณฑิตเอาอาหารติดมือไปด้วย แล้วก็แยกตัวไปหาที่สงบๆ แล้วก็นอนหลับไป นานเท่าไรไม่ทราบ พอตกใจตื่นขึ้น ก็ปรากฏว่าเรือแล่นออกไปแล้ว

จีนบัณฑิตรู้สึกเศร้าสร้อยและว่าแห้วเสียจนร้องไห้ออกมา แล้วก็เดินไปเดินมาจนทั่วเกาะ เพราะความทุกข์ใจทำให้หยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่ได้ จีนบัณฑิตวนวายใจจนถึงกับปีนต้นไม้สูงต้นหนึ่งเพื่อจะได้ดูวิวเกาะให้เห็นได้ถนัดขึ้น แต่สิ่งที่จีนบัณฑิตเห็นจะมีอะไร นอกจากน้ำ ท้องฟ้า ต้นไม้

ดอกไม้กับนก จีนบัณฑิตคิดแล้วคิดว่า

“ก็เห็นหมดแล้วนี่นา”

และกำลังที่จะปีนต้นไม้ไต่ลงมา ตาจีนบัณฑิตมองไปเห็นอะไรขาวๆ อยู่ไกลๆ มองจากยอดไม้แต่เห็นไม่ชัด จีนบัณฑิตจึงโคดลงมา แล้วรีบเดินตรงไปยังทิศทางที่มองเห็นสิ่งขาวๆ นั้น

เมื่อจีนบัณฑิตเดินเข้าไปใกล้สิ่งนั้นก็เห็นว่าสิ่งที่เขาแลเห็นสีขาวๆ อยู่แต่ไกลนั้น เป็นอะไรอย่างหนึ่งมีขนาดใหญ่ มีรูปร่างเหมือนโคมสีขาว จีนบัณฑิตเดินดูรอบๆ เพื่อจะหาความีประตูหรือไม่ แต่ก็หาไม่พบ จึงคิดจะปีนขึ้นไปบนยอดโคมนั้น แต่ก็สูงเหลือเกิน แล้วตัวโคมก็ถล่มเหยียบไม่อยู่ ขณะที่จีนบัณฑิตกำลังหาทางจะเข้าไปสู่โคมสีขาวอยู่นั้น พระอาทิตย์ก็ตกพอดี และในทันใดนั้นเอง ทุกแห่งหนก็มีมืด เหมือนดังว่ามีเมฆดำมืดมาบดบังแสงอาทิตย์ แต่แล้ว

จีนบัณฑิตก็ต้องแหงนหน้าขึ้นมองอย่างแปลกใจ ในเมื่อตอนนั้นฟ้ากลับสว่างขึ้นอย่างเดิม และก็เห็นว่าที่พำนักคือไปนั้นหาใช่เพราะเมฆมาบังดวงอาทิตย์ไม่ แต่เป็นเพราะมีนกตัวใหญ่มหึมา บิกก็กว้างใหญ่ บินตรงมายังโคมสีขาวนั้น พอถึงนกก็ทรุดตัวลงนั่งบนโคม บิกทั้งสองกลุ่มโคมนั้นได้มืด จีนบัณฑิตถึงกับตกตะลึง แต่แล้วก็รีบออกกว่า เกยได้ขึ้นคนเดินทางเก่าจนถึงนกมหายักษ์นั้นว่ามีชื่อว่าร็อก เป็นนกขนาดใหญ่มหึมาที่ต้องเถียงลูกอ่อนด้วยเนื้อข้าง จีนบัณฑิตคิดว่า “อ้อ ถ้าอย่างนั้นนกนี้ก็อ่อนกรืออก และโคมสีขาวนั้นก็คือไข่ของมันนั่นเอง”

จีนบัณฑิตมองดูนกแล้วก็นึกหาว่าทางที่จะไปให้พ้นจากเกาะนี้ เพื่อนจะช่วยเหลือตนไปให้พ้น ไปสู่ยังดินแดนที่มีผู้คนมีบ้านมีเมือง ในระหว่างที่นกกำลังหลับขมกไข่ ขาอันยาวของนกเหยียดอยู่บนพื้นดิน→

ชินบัตจึงดึงผ้าโพกหัวออก แล้วบิดให้เป็นเกลียวเหมือนเชือก ชินบัตเอาชายข้างหนึ่งผูกกับเอวของตัวให้แน่น ส่วนอีกชายหนึ่งไปผูกไว้กับขานก

ตลอดคืนวันนั้นชินบัตไม่เป็นอันได้หลับได้นอน เพราะกลัวว่านกร็องจะบินไปทั้งๆ ที่ตนยังหลับอยู่ แต่ที่จริงนกร็องหลับฟ่ตลอดทั้งคืนไปตื่นเอาจนตะวันขึ้น นกร็องออกมาเต็มเสียงแล้วก็ถูกจากไข่โพชนสุฬา ลากเอาตัวชินบัตติดไปด้วย

นกร็องสูงชันจนกระทั่งชินบัตคิดว่าทั้งนกทั้งตนคงจะอยู่กลางอากาศที่สูงที่สุด แต่ไม่ช้า นกร็องก็บินต่ำลงจนกระทั่งร้อนลงมาบนยอดเขาสูงแห่งหนึ่ง พอชินบัตรู้ตัวว่าตื่นนกแต่ละพื่น ชินบัตก็รีบแก้ผ้าโพกหัวออกจากขานก แล้วก็รีบหนีไปให้พ้นจากที่นั้นเพราะกลัวนกชินบัตเห็นนกโฉบเอางูตัวใหญ่เบื้อเรื้อขนมาจากพื้นดิน แล้วก็บินหายไปทางทะเล

ชินบัตจึงถือโอกาสนั้นเดินสำรวจสถานที่ และก็เห็นว่าตนอยู่บนไหล่เขา ก็ลงไปดูก็เห็นเป็นหุบเขาใหญ่ มองไปข้างหน้าอีกด้านหนึ่งของหุบเขา แลเห็นภูเขาสูงทะมึน มีหน้าผาสูงตั้งชันไม่มีผู้ใดมีปัญญาบินขึ้นไปถึงยอด หรือแม้จะแหงนดูยอดก็มองไม่เห็น ณ ที่นั้นไม่มีต้นไม้

ดอกไม้ ไม่มีแม่น้ำลำห้วย ชินบัตออกจะรู้สึกเสียใจว่าตนไม่ควรละเกาะแห่งนั้นมาเลยเพราะอย่างน้อยก็ยังมืผลไม้มให้เก็บกินได้มากมาย น้ำสะอาดก็มีให้ดื่ม ชินบัตรู้สึกเศร้าใจ ใจคอห่อเหี่ยว แล้วก็ว่าเหวอย่างเหลือเกิน ไม่รู้จะทำอะไรดีก็เลยไต่เขาเดินลงไปในหุบเขา และชินบัตก็อดต้นเต็นแปลกใจไม่ได้ในเมื่อแลเห็นพื้นที่ท่วบริเวณนั้นมั่วตลิ่งหนึ่งเต็มไปด้วยหมด

วัตถุสิ่งนั้นก็คือเพชร ท่วบริเวณหุบเขานั้นมีเพชรเต็มไปหมด ชินบัตเดินจนสุดขีดถึงกับอุทานออกมาว่า “โชมมหาศาลอะไรกันนี้” แต่แล้วชินบัตก็กลับใจคอห่อเหี่ยวลงอย่างเดิมอีก เมื่อเห็นว่า บริเวณนั้นนอกจากมีเพชรแล้ว ก็ยังมีงูพิษนานาชนิดตัวใหญ่ๆ ขดอยู่ตามพื้นดิน งูบางตัวตัวใหญ่ขนาดข้างทั้งตัวก็ยังสามารถขยอกลงไปได้ ตอนกลางวันงูเหล่านี้จะซ่อนตัวอยู่ตามก้อนหิน เพราะเกรงว่าแสงหรือเหยี่ยวจะโฉบลงมาคว้าเอาตัวไปกินเสีย พอตอนกลางคืนจึงจะออกมาอยู่ในที่แจ้งๆ เห็นเช่นนั้นนี้ก็ดูซิว่าชินบัตจะหวาดหวั่นสักเพียงใด ชินบัตเฝ้าแต่รำพันว่า “โอ้ เราเอ๋ยเรา เรามาทำไมในที่อย่างนี้ เรามาทำไม”

ชินบัตจำต้องหาที่ที่ปลอดภัยพอจะพักผ่อนนอนหลับได้ในตอนกลางคืน จนลืมหัวไปเลย ในที่สุด

ก็ไปพบถ้ำแห่งหนึ่ง ปากถ้ำแคบๆ ชินบัตรู้สึกโล่งใจที่ได้ที่ที่พอจะปลอดภัยจากงู เมื่อเข้าไปแล้วก็หาก้อนหินมาปิดปากถ้ำเสีย แล้วก็รำพึงออกมาว่า “คงจะปลอดภัยละนะ อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงรุ่งเช้า”

แต่พอคิดเช่นนั้นแล้ว ตาของชินบัตก็มองกวาดไปรอบๆ ถ้ำ อนิจจา ชินบัตผู้เคราะห์ร้าย ตรงมุมถ้ำนั้นมีงูตัวเบื้อเรื้อนอนขดอยู่ คงไม่มีเวลาไหนที่ชินบัตจะตระหนักตกใจมากเท่าเวลานี้ แต่เมื่อไม่มีทางจะแก้ไขอย่างไรได้ ชินบัตก็จำต้องปลอบใจตัวเองว่า

“อยู่กับงูตัวเดียวในถ้ำนี้ ก็ยังดีกว่าอยู่ในที่โล่งแจ้งกับงูเป็นร้อยเป็นพัน”

คืนวันนั้นชินบัตหลับตาไม่ลงได้แต่นั่งเบิกตาโพลง เฝ้าจ้องดูที่นอนขดตัวหลับอยู่ตรงมุมถ้ำ พอฟ้าสางชินบัตก็ต้องขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่บันดาลให้ตัวเองปลอดภัยพ้นภัยอันตรายมาได้ ชินบัตรีบออกมานอกถ้ำแล้วก็เดินไปตามหุบเขานั้น ทันใดนั้นก็ได้มีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้น นั่นก็คือได้มีเนื้อดิบก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งหล่นลงมาตรงหน้าตน ชินบัตแปลกใจอย่างยิ่ง พยายามมองหาว่าผู้ใดเป็นผู้โยนเนื้อก้อนนี้ลงมา แต่ก็ไม่พบผู้ใด ชินบัตจึงนึกออกมาว่า (อ่านต่อหน้า ๑๓๖)

ชินบัตผจญภัย - ต่อจากหน้า ๑๐

เคยได้ชินบัตพอกำเฒ่ากันว่า มีพอกำบางพวกมาหาเพชรในดินแดนที่มีงูชุกชุมอย่างในหุบเขาวิธหาเพชรของคนเหล่านั้นก็คือได้ขึ้นไปบนยอดเขาแล้วโยนเนื้อสดก้อนใหญ่ๆ ลงมาในหุบเขา และเพราะว่าเนื้อสดนั้นนุ่มๆ เมื่อโยนลงมายังที่ที่มีเพชร ก็จะมีเพชรฝังติดมาด้วย ทันใดนั้นแรงก็จะออกหากิน พอแลเห็นเนื้อก็จะตกลงมาเอาถุงเก็บใบเบญจเนื่อ หมายจะไปกินบนยอดเขา แต่ยังไม่ทันได้กิน พวกพอกำก็จะทำเสียงคังเออะอะ จนแรงตกใจบินหนีไป พอกำก็จะแกะเอาเพชรที่ติดอยู่ที่เนื้อออกและเก็บเอาไป

เมื่อชินบัตได้ออกถึงเรื่องเหล่านี้ จึงก้มลงดูที่ก้อนเนื้อ เมื่อแลเห็นเพชร ก็เก็บเอาเพชรเหล่านั้นใส่กระเป๋าสื่อไว้ ยังไม่ทันที่จะเก็บเพชรเต็มกระเป๋าก็มีเนื้อก้อนใหญ่อีกก้อนหนึ่งหล่นลงมาที่เท้าของชินบัต ชินบัตก็แกะเอาเพชรที่ฝังอยู่ในก้อนเนื้อออกอีก ทันใดนั้นชินบัตก็เกิดมีความกิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง

ชินบัตจัดแจงเอาผ้าโพกหัวผูกก้อนเนื้อให้ติดอยู่กับร่างของตน แล้วก็นอนลงบนพื้น ไม่ช้าแรงตัวหนึ่งก็ตกลงมา เอาถุงเก็บใบเบญจเนื่อ นั้น จะเอาขึ้นไปกินบน

ยอดเขา ชินบัตก็เล็ดดิ้นลงเลี้ยวตัวนั้นไปด้วย

ขณะที่แรงกำลังจะฉีกเนื้อก้อนนั้นกินเป็นชิ้นๆ ก็ได้มีคนคนหนึ่งใช้ไม้ที่มีลักษณะอย่างกระบี่ให้มีเสียงดังจนกระทั่งแรงต้องทิ้งก้อนเนื้อบินหนีไป ชินบัตก็เล็ดดิ้นหนีออกมาให้พ้นตัว แล้วรีบลุกขึ้นขึ้น

พอกำคนหนึ่งแลเห็นชินบัตเข้าจึงเดินเตาะเตาะใจกลัวจนพูดอะไรไม่ออก แต่ก็ตรงไปปลุกก้อนเนื้อนั้น ครั้นไม่เห็นมีเพชรติดอยู่ที่เนื้อนั้นสักเม็ด พอกำนั้นก็หันมาหาชินบัต มีท่าทางโกรธๆ พูดแก่ชินบัตว่า

“ท่านเป็นใคร มาทำอะไรอยู่ที่นี่”

“อย่างกลัวเข้าไปเลย” ชินบัตพูด “ข้าก็เป็นคนอย่างท่านนี่แหละ ข้าเป็นพอกำ และได้ผจญภัยกับสิ่งที่แปลกประหลาดที่สุด ถ้าข้าเล่าให้ท่านฟังว่า ข้ามาถึงที่นี่ได้อย่างไรแล้ว ท่านจะต้องประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก่อนอื่น ข้าขอแบ่งเพชรที่ข้าเก็บมาจากก้อนเนื้อให้ท่านเสียก่อน”

พูดแล้วก็กวักเอาเพชรออกมาตั้งกำมือยื่นให้พอกำ พอกำนั่นอดยินดีไม่ได้ จึงได้พูดคุยกับชินบัตเป็นอย่างดี และยินดีฟังชินบัตเล่า

เรื่องการผจญภัยคราวนี้ ขณะที่เล่าอยู่พอกำคนอื่นๆ ก็ได้เข้ามาล้อมฟังเรื่องราวด้วย ไม่ว่าใครได้ฟังแล้วอดทึ่งสงสัยไม่ได้ที่ชินบัตมีชีวิตรอดมาได้ เพราะตั้งแต่ได้ขึ้นเรื่องราวมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ยังไม่เคยมีใครรอดมาจากหุบเขามหาภัยนั้นได้เลยสักคน คนเหล่านั้นแสดงความยินดีแก่ชินบัต กินนั้นชินบัตจึงได้นอนบนเขาในหมู่พอกำทั้งหลายนั้นอย่างผาสุกและปลอดภัย

เช้าวันรุ่งขึ้นคนทั้งหมดก็ได้ออกเดินทางจากภูเขานั้น มีชินบัตร่วมคณะไปด้วย คณะพอกำได้เดินทางรอนแรมมาหลายต่อหลายวันจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง นำเพชรไปแลกเปลี่ยนเงินเป็นทอง และข้าวของสินค้าอื่นๆ

ในที่สุดชินบัตก็ได้เดินทางกลับมายังกรุงแบกแดดอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับโชคลาภมหาศาล ชินบัตได้ซื้อบ้านหรูหลังหนึ่งสำหรับตัวเองจะได้อยู่อย่างผาสุก และจะได้ไว้ต้อนรับเพื่อนฝูงที่พอใจฟังเรื่องผจญภัยของชินบัตไม่รู้เบื่อ

ชินบัตได้พักผ่อนอยู่กับบ้านนานจนกระทั่งลืมความยากลำบากที่ได้เผชิญมาจนหมดสิ้นแล้ว ก็นึกอยากจะได้ไปพบคนหน้าใหม่ๆ บ้านเมืองแปลกๆ ใหม่ๆ และไปทำมาค้าขายได้กำไรกลับมาอย่างเคย→

อีก เพราะฉะนั้นจึงอยากจะออก
เดินทางไปค้าขายทางทะเลอีก

ชินบัตซื้อสินค้าราคาถูกเป็น
จำนวนมาก และเดินทางไปยังเมือง
ท่าบัสรา และที่นั่นชินบัตพอใจเรือ
ลำหนึ่งซึ่งใบเรือยังใหม่ เขาใบสูง
ชินบัตชอบใจมากถึงกับขอซื้อจาก
เจ้าของ และเจ้าของตกลงยอมขาย
ตามราคาที่ตกลงกัน ชินบัตต้องจ้าง
นายเรือกับลูกเรือจำนวนหนึ่งไว้
เดินเรือ

พอชินบัตบรรทุกสินค้าเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ก็ได้มีพ่อค้ากลุ่มหนึ่ง
ขอโดยสารไปด้วย ชินบัตก็ยินดีที่
จะได้มีเพื่อนเดินทาง จึงอนุญาต
คนทั้งหมดก็ได้ออกเดินทางด้วย
ความสนุกสนาน เพลิดเพลินที่จะได้
ไปขายสินค้าในต่างแดน

เรือได้แล่นไปตามเกาะต่าง ๆ
จากเกาะหนึ่งไปอีกเกาะหนึ่ง จาก
ทะเลแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง ซื้อ
สินค้าบ้าง ขายสินค้าบ้าง ตามเมือง
ต่าง ๆ ตามแต่เรือจะแวะ

วันหนึ่งเรือของชินบัตได้แล่น
มาถึงเกาะใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มี
ผู้คนอาศัยอยู่ เป็นเกาะร้าง ชินบัต
คงอยู่บนเรือ ขณะที่พ่อค้าอื่นๆ ขึ้น
บกเพื่อไปสำรวจดูเกาะ สิ่งที่น่า
สนใจและน่าสนเท่ห์สำหรับคน
เหล่านั้น ก็คือโดมสีขาวใหญ่นั้น
ถ้าชินบัตไปด้วยก็คงจะบอกคน
เหล่านั้นได้ว่านั่นคือ ไซนกร็อก แต่
พ่อค้าเหล่านั้นไม่เคยเห็นมาก่อน
จึงดูไม่ออกไม่รู้ว่าคืออะไร คน
ทั้งหมดเดินดูไปรอบๆ และคนหนึ่ง
ก็ได้ชี้ขว้างก้อนหินไปที่ไซนกร็อก

เปลือกไข่ก็แตก มีน้ำสีเหลืองไหล
ออกมา ต่อจากนั้น พ่อค้าอื่นๆ ก็ได้
ช่วยกันขว้างก้อนหินไปที่โดมสีขาว
นั้น จนกระทั่งแตกหลายอยู่บนดิน
พ่อค้าคนหนึ่งมาเรียกชินบัตให้ไปดู
ว่า "มาซิ มาดูของแปลก"

ชินบัตรีบขึ้นบกไปดู แต่พอ
เห็นพวกของคนกำลังทำลายไซนกร
็อก ชินบัตก็อดโกรธไม่ได้ ร้อง
ห้ามว่า

"หยุด หยุดเดี๋ยวนี้ละ รู้ไหมว่า
นั่นเป็นไซนกร็อก และนกร็อก
เป็นนกที่มีพลังกำลังมหาศาล มัน
อาจจะทำลายเราและเรือของเราเสีย
ก็ได้"

แต่พ่อค้าก็ไม่ยอมฟัง ยังคงเอา
ก้อนหินขว้างไซนกร็อกต่อไป
(ยังมีต่อ)

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๒

If a telegram take three days to
reach you, I *might as well* come
in person. (ถ้าโทรเลขถึงคุณกินเวลา ๓
วัน ก็เท่ากับผมมาด้วยตนเองดีกว่า)

If the rent is that high you *might
as well* buy a house on installment.
(ถ้าค่าเช่าแพงขนาดนั้น คุณซื้อบ้านผ่อนส่ง
เสียเลยดีกว่า)

- *all the birds* : ตามรูปประโยคแล้ว birds นี้ก็
เป็นกรรมของกริยา take away ก็นอกจาก
จะเหมือนกับเขาควางอาทิตย์ไปด้วยแล้ว ก็ยัง
เอานก (ซึ่ง...) ไปด้วย ให้สังเกตว่ากริยา

ที่เกี่ยวกับกเป็นเรื่องในอดีต (past tense)
ทั้งต้น

- *our hearts were high* : we were happy, full
of joy and hope (หัวใจเต็มไปด้วยความสุข
และความหวัง)

- *high* : แปลได้หลายอย่างมาก แต่ล้วนหมาย
ในทาง ว่าแรงหรือมาก

ex : The water can come up as *high* as
your head. (น้ำอาจจะขึ้นสูงได้ถึงแก่
หัวเรา)

The night is *high*. (ดึกแล้ว)

It's *high* time we start doing some→

๒๒๘. ๕๐ ๒๑ ๕. ๑. ๑๙

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

(๒)

ซินบัดผจญภัย นิทานอาหรับ (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงซินบัดที่ผจญภัยครั้งที่สอง ไล่รอกพันอันตรายจากงูพิษ และได้เพชรมาเป็นอันมาก ได้นำเพชรไปแลกเป็นเงินทองและสินค้ายังเมืองต่างๆ จนกลับมาถึงกรุงแบกแดด

ซินบัดพักผ่อนพอสมควรก็อยากออกเดินทางอีก คราวนี้ถึงกับซื้อเรือเสียเองเลย เมื่อบรรทุกสินค้าเรียบร้อยแล้ว เตรียมจะออกเรือก็ได้มีพ่อค้าคนอื่นมาร่วมด้วย เรือได้ไปแวะตามเกาะต่างๆ ในที่สุดได้มาถึงเกาะที่มีไข่นกกรอกรูปเหมือนโคมสีขาว พ่อค้าคนอื่น ๆ ขึ้นบกไปเห็นเข้าสงสัยไม่รู้ว่าเป็นอะไรจึงเฝ้ากันหินขวาง จนเปลือกไข่แตก น้ำสีเหลืองข้างในไหลออกมา พ่อค้าคนหนึ่งไปตามซินบัดมาดูให้รู้ว่าเป็นอะไร พอได้เห็นซินบัดโกรธมาก ห้ามไม่ให้ใครไปทำลาย ก็ไม่มีใครฟัง ยังคงเฝ้ากันหินขวางไข่นกกรอกต่อไป

๑๔

ทันใดนั้น ท้องฟ้าก็มีมืดมิดลมเย็นๆ ผ่านไป พวกพ่อค้าแหงนหน้าขึ้นดูท้องฟ้า อยากรู้อะไรมาดบังดวงอาทิตย์ ก็ได้เห็นนกตัวใหญ่มหึมาตัวหนึ่งกำลังบินตรงมา คนพวกนั้นรู้สึกตกใจกลัวตัวสั่น รีบพากันไปลงเรือ

พอนกกรอกไปแล้วเห็นไข่ของตนถูกทำลาย นกก็กรีดร้องเสียงแหลมดังสนั่นไปทั่ว นกกรอกตัวผู้ได้ยินเข้าก็รีบบินมา ซินบัดร้องเรียกนายเรือและสั่งว่า "ออกเรือเดี๋ยวนี้เร็ว" ทั้งนี้เพราะนกทั้งสองมาบินวนเวียนรอบๆ เรือ และส่งเสียงร้องอย่างบ้าคลั่ง เรือรีบลงสมอออกจากเกาะนั้นอย่างเร็วที่สุดที่จะทำได้ พวกพ่อค้าค่อยไล่ลงจากลำค้ำยว่าพวกตนลงรอดพันอันตรายไปได้แล้ว แต่ผิดคาด เพราะปรากฏว่านกกรอกกำลังบินตามมา แต่ละตัวก็บินก้อนใหญ่ไว้ในอุ้งตีน พอเข้ามาใกล้ นกกรอกตัวผู้ก็หย่อนก้อนหินนั้นลงมา หวดหวิดจะหล่นลงมาในเรือ ถ้า

นายเรือไม่คล่องแคล่วพอจะถือท้ายหันเหเรือหลบออกไปนอกทาง ก้อนหินหล่นลงไปในทะเลดังตูมใหญ่ ห่างจากเรือเพียงไม่กี่นิ้ว น้ำเป็นคลื่นกระเพื่อมขึ้นสูง นายเรือก็ยังสามารถบังคับเรือให้คงลอยอยู่ได้ แต่ในพริบตานั่นนกกรอกตัวเมียที่เก็บก้อนหินไว้ในอุ้งตีนเช่นเดียวกัน ก็หย่อนหินก้อนนั้นลงถูกหางเสืออย่างจัง ถึงกับแตกหักออกเป็นเสี่ยงๆ เรือก็จมลงสู่ก้นทะเลทันที คนทั้งหลายในเรือพากันจมน้ำตายหมดสิ้น คงเหลือแต่ซินบัดผู้เดียว

ซินบัดเคยกับเรื่องเรือแตกมาแล้วจึงรู้ว่าจะช่วยตัวเองได้อย่างไร ซินบัดคว้าไม้กระดานได้แผ่นหนึ่งก็เกาะเอาไว้แล้วปล่อยให้ลอยไปตามขดการม แล้วแต่น้ำและลมจะพาไป บางทีก็เอาเท้ากระทุมน้ำให้กระดานลอยไปตรงทาง จนในที่สุดก็ได้มาถึงเกาะแห่งหนึ่ง

พอขึ้นบกได้ ซินบัดก็รู้สึกสะบักสะบอมจนทำอะไรไม่ไหว

ได้แต่นอนพักอยู่ที่ชายหาดนั้น ครั้น
พักจนหายเหนื่อยแล้ว ชินบัคก็ออก
เดินสำรวจเกาะ เกาะนั้นข้างเป็น
เกาะสวยงามอุดมสมบูรณ์ด้วยต้นไม้
ผลไม้และดอกไม้ ล้วนแต่สวยไป
หมดทุกแห่ง เมื่อน้ำในสระอากาศก็
มีอยู่ทั่วเกาะ ชินบัคเก็บผลไม้กิน
และดื่มน้ำจืดในแม่น้ำนั้นเสียเต็มอ้อม
ให้สมกับที่คอยอยากหิวโหยทั้งน้ำและ
อาหารอื่นๆ กินอิ่มแล้ว ไม่รู้จะทำ
อะไร ชินบัคก็เลยนอนต่อไปใหม่
จนกระทั่งรุ่งเช้า

เมื่อคืนขึ้นมา ชินบัคก็เดินลัด
เกาะไปตามต้นไม้ แลเห็นถ้ำธาร
สายหนึ่ง ใกล้ๆ ถ้ำธารนั้นมีชายแก่
คนหนึ่งหน้าตาแจ่มใสดี แต่เสื้อผ้า
ทำด้วยใบไม้ ชินบัคจึงนึกว่า

‘บางทีตาแก่นนี่คงจะเรือแตก
เหมือนเราละมัง’

ชินบัคเดินเข้าไปทักว่า “สวัสดี
ลุง” คนแก่นั้นหันมาก้มหัวให้ แต่
ไม่พูดว่าอะไร ชินบัคจึงถามต่อไป
ว่า “ลุงมานั่งอยู่ที่นี้ทำไมล่ะ” แต่
ชายนั้นก็มิได้ตอบสักคำ ได้แต่สั่น
หัวแล้วก็ถอนใจ และทำไปให้ชินบัค
รู้ว่าตนอยากให้อาหารช่วยพาข้ามถ้ำธารไป
ส่งฟากข้างโน้น ชินบัคนึกว่า

‘ขอให้ตาแก่นเป็นอะไรไป หรือ
ไม่ว่าจะขอให้ทำอะไรก็จะทำให้
เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนแก่
บางทีเราจะได้รับผลตอบแทนจากที่
เราได้ทำความดีไว้บ้างละมัง’

คิดดังนั้นแล้ว ชินบัคก็ให้ชาย
แก่นั้นขึ้นขี่คอ แล้วลุยน้ำพาข้าม
ถ้ำธารไป พอถึงฟากตรงข้าม ชิน-
บัคก็บอกว่า “เฮ้! ถึงแล้วไงล่ะลุง
ลงมาจากคอข้าเสียทีซิ” แต่แทนที่
ชายแก่นั้นจะลง กลับเอาขาถกดอ
ชินบัคไว้แน่น ชินบัคอดแปลกใจ
ไม่ได้ จึงก้มลงมองดูขาของชายแก่
นั้น ก็เห็นว่าขาทั้งสองข้างมีสีดำ
และขรุขระไม่ลื่นกับหนังควาย เห็น
แล้วชินบัคก็อดรู้สึกกลัวพยายามจะ
สลัดขาหนีให้พ้นไปจากคอ แต่
ไม่เป็นผล ซึ่งทำให้แกกคอกชินบัค
แน่นเข้าๆ จนชินบัคแทบจะหายใจ
ไม่ออก เลยเป็นลมล้มลงทั้งยืน ไม่
แต่เพียงเท่านั้น ชายแก่นั้นยังเอา
เท้ากระแทกเนื้อตัวชินบัคจนชินบัค
รู้สึกตัวและทรงตัวขึ้นมาใหม่ แล้ว
ก็ต้องทำตามคำสั่งชายแก่นั้นเรื่อย
ไป เป็นอันชินบัคไม่มีวันได้สลัด
ร่างอันแสนหนักของชายแก่นั้นไป
ได้เลย ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน
ไม่มีได้พักผ่อนนอนหลับเลย ถ้า
ขี้ขิ้นไม่ยอมทำตาม ก็จะถูกทุบตี
จนฟกช้ำดำเขียวไปทั้งตัว

วันหนึ่งขณะที่ชินบัคแทบจะ
ตายด้วยความเหนื่อยอ่อน ชินบัค
ก็ได้เจอน้ำเต่าลูกใหญ่ลูกหนึ่ง เนื้อ
แห้ง เหลือแค่เปลือกแห้งเกราะ
ชินบัคก็เลยคว้าเอาข้างในออกจน
สะอาดดีแล้ว จึงเอาลูกงูบป้าใส่
ไว้ แล้วหมกทั้งตากแดดไว้ไม่กี่วัน

งูบนั้นก็กลายเป็นเหლა ชินบัคดื่ม
ไปนิดหน่อยพอให้มีกำลัง ครั้นชาย
แก่เห็นชินบัคดื่มน้ำอะไรจากน้ำเต่า
ลูกนั้น ก็เกิดอยากกินบ้าง ชินบัค
จำต้องยอมให้กิน ชายนั้นดื่มเข้าไป
อีกใหญ่ๆ หลายอีก พอเหล้างูบ
คดถึงท้องกรูใหญ่ๆ ชายแก่ก็หัวเราะ
เอิกอากจนเนื้อตัวสั่น ตัวโงนไปโงน
มา ไม่ช้าเนื้อตัวก็แข็งเหมือนเหล็ก
ก็อ่อนปวกเปียก แล้วเลยหล่นลงมา
จากคอชินบัคดังพลັก

ชินบัคก็ก้มมองดูร่างที่พุบอยู่
กับพื้น พอเอามือจับตัวก็รู้ว่า คา
แก่แสนร้ายนั้นตายเสียแล้ว ตาย
เพราะตกลงมาจากที่สูงนั่นเอง

ตอนนี้ชินบัคก็อยู่สบายหน่อย
ที่ไม่ต้องแบกร่างตาแก่นั้นไปตลอด
เวลา จะเดินไปไหนมาไหนจึงสะดวก
ขึ้น ชินบัคต้องเดินไปที่ชายทะเล
ทุกวัน คอยดูเผื่อจะมีเรือลำใดมา
แวะที่เกาะนั้นบ้าง ตนจะได้มีโอกาสด
กลับบ้านเสียที วันหนึ่งขณะที่ชิน-
บัคแทบจะสิ้นหวังที่จะไปให้พ้นจาก
เกาะนี้แล้ว ก็พอดีมีพายุลมหนัก
คลื่นลมแรง และได้มีเรือลำหนึ่ง
มาพักอาศัยที่เกาะนั้น บรรดาคน
โดยสารก็พากันขึ้นบก—และต่างก็
อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อได้เห็นชิน-
บัคอยู่บนเกาะนั้น เพราะที่นั่นใครๆ
ก็คิดว่าเกาะร้าง

ชินบัคเล่าให้ ใครๆ ฟังเรื่องที่
ตนผจญกับตาแก่ (ต่อหน้า ๑๒๐)

พระเจ้าพี่ของเธอก็จะเป็นอิสระทำอะไรตามพระทัย
ชอบได้เมื่อทำหน้าที่ที่เมืองฝรั่งเศสเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ประโยคเดียวเท่านั้น แต่ที่ร้ายที่สุดสำหรับเธอเวลานี้ก็
คือความไม่แน่วพระทัย ไม่แน่วเสียแล้วว่าพระเจ้าหลุยส์
จะทิ้งเธอไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้านิสวรรค์ง่าย ๆ ท่านควม
มักกับ ๆ นำขบวนมาจากไหน ได้ตั้งไกลนั้นหรือเป็น
ลักษณะของผู้ที่ใกล้จะตายตามที่พระเจ้าพี่รับสั่งบอกเรา
เป็นมันเป็นเหมาะ พระแม่มาช่วยช่วยลูกด้วยเถิด ท่าน
อาจจะอยู่ทรมานลูกไปเป็นปีๆก็เป็นได้ บ๊องของนรกในดิน

ที่เดียวเมื่อนึกถึงพระหัตถ์บวมอุดรอันพะงั่วซนๆแฉะๆ
มาแตะต้ององค์ของเธอ นี่เพียงโดนจับพระหัตถ์ของเธอ
ไปจุมพิต เธอยังขะเขวขงจนลูกขนพองสยองเกล้า จน
แทบจะระงับความรู้สึกไม่ได้อยู่แล้ว พระหทัยเธอยังเต้น
องคักยังสั่นหยุดไม่ได้อยู่จนบัดนี้ หวังว่าเจ้าชายฝรั่งเศส
จะไม่เห็นและเข้าใจความรู้สึกของเรา ว่าเราต้องทรมาน
ใจเพียงไร เราไม่ต้องการให้ผู้หญิงผู้ใดรู้เรื่องของเรา
โดยเฉพาะเจ้าชายหนุ่มผู้มีพระนามว่าฝรั่งเศสผู้
(อ่าน ต่อ ฉบับหน้า)

ชินบัดผจญภัย - ต่อจากหน้า ๑๔

ใจเหี้ยมนั้น คนเหล่านั้นร้อง
ออกมาว่า “นั่นแหละเขาเรียกว่า
คาเฟ่ทะเลาะ ท่านเก่งมากนะที่
หาวิธีทำลายแกลได้ ยังไม่มีใครที่
เจอแกล แล้วรอดพ้นเงื้อมมือแกล
ไปได้เลย”

แล้วคนเหล่านั้นก็พาชินบัดไป
ลงเรือ ให้กินอาหาร หาเสื้อผ้าให้
ใส่ เพราะที่สวมใส่อยู่กระรุ่งกระรัง
เต็มทน เมื่อเรือออก ชินบัดก็ได้คิด
เรือไปกับเขาด้วย เรือได้แล่นไปถึง
เมืองใหญ่เมืองหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะ
แปลกอย่างหนึ่ง คือบ้านทุกหลังหัน
สู่ทะเลทั้งสิ้น

คนโดยสารคนหนึ่งบอกชินบัด
ว่า “เมืองนี้เขาเรียกว่า เมืองวานร
พอดกกลางคืนผู้คนนอนในบ้านไม่
ได้เลยนะ ต้องออกไปลอยเรือนอน
ในทะเล เพราะกลัวถึงใหญ่ที่ลงมา
จากภูเขา”

“เออ แปลกจริงนะ ลองไปดู
ด้วยตัวเองดีกว่า จะได้รู้แจ้งเห็น
จริงว่าเป็นอย่างเขาเล่าหรือเปล่า”

ชินบัดได้ทำตามที่ได้คิด เมื่อทำ
ไปแล้ว ก็อดเสียใจไม่ได้ เพราะ
ขณะที่กำลังสำรวจเกาะไปรอบๆนั้น
เรือได้ออกไปแล้ว “ที่นี่จะทำอย่าง
ไรดีล่ะ จะทำอย่างไร” ชินบัด
ได้แต่คร่ำครวญอยู่อย่างนี้ ทันใด
นั้นก็ได้ยินเสียงถามมาว่า

“ท่านเป็นคนต่างถิ่นมาหรือ”

ชินบัดแหงนหน้าขึ้นดู ก็แล
เห็นชายคนหนึ่งมายืนอยู่ข้าง ๆ ตัว
ชินบัดจึงตอบว่า

“ใช่แล้ว ข้าเป็นคนต่างถิ่น
มา และเป็นคนเคราะห์ร้ายที่สุด
ข้ามากับเรือลำหนึ่ง แต่ขณะที่ข้า
กำลังเดินชมเกาะ เรือแล่นออกไป
แล้ว และข้าไม่มีเงินติดตัวสักเก
เดียว”

“อย่าเป็นทุกข์ไปเลย” ชาย
นั้นปลอบ “ข้าเป็นคนที่นี่จะช่วย
ท่านเอง ตอนกลางคืนจะถือข่าอยู่
บนเกาะนั้นนะ ถึงใหญ่มันลงมาจาก
ภูเขา มันจะฉีกเนื้อท่านเสีย”

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะทำอย่างไรดี
ล่ะ” ชินบัดถามเสียงเครือ

“ก็ลอยเรือไปนอนในทะเลซิ
ใครๆที่นั่นเขาก็ทำกันอย่างนั้น”

ชินบัดก็เลยได้อาศัยนอนในเรือ
กับสหายหน้าใหม่ผู้นั้น เช้าขึ้นก็
พายเรือขึ้นบกไปทำมาหากินของตน
ชายนั้นถามชินบัดว่า

“มีงานทำหรือเปล่า”

ชินบัดปฏิเสธเศร้าๆว่า “ไม่มี
หรอก ข้าเป็นพ่อค้า เป็นคนมีมั่ง
ด้วย มีเรือของตัวเองบรรทุกสินค้า
มาขาย แต่ว่าเรือแตก เพราะหัดที่
ยังมีชีวิตรอดมาได้”

(ยังมี ต่อ)

วัน ๒๖ ๕๑ ๒๘ ๕.๓. ๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

(๕)

ซินบัดผจญภัย นิทานอาหรับ (ต่อ)

เรื่องของซินบัดผจญภัยครั้ง
ที่สาม ซินบัดเรือแตกอีก เพราะ
นกกรอกหย่อนก้อนหินลงมาถูก
หางเสือเรืออย่างจัง จนแตก
ทำลายเป็นเสี่ยงๆ เรือจม คนใน
เรือจมน้ำตายหมด เหลือแต่ซินบัด
เกาะไม้กระดานได้ ปล่อยไม้กระ-
ดานให้ลอยล่องไป จนมาเกยฝั่งที่
เกาะแห่งหนึ่ง และที่เกาะนี้ซินบัด
ได้มาพบเผ่าทะเล ที่ขอให้ซินบัด
พาข้ามลำธาร ซินบัดให้ขี้กอลุยน้ำ
ข้ามลำธารไป แต่พอถึงฝั่งตาแก่นั้น
เกิดไม่ยอมลง กลับบังคับซินบัดให้
ทำตามใจแกเรื่อยไป และได้ขี้กอลอย
เช่นนั้นทั้งกลางวันกลางคืนไม่เป็น
อันใดหลับไ้ได้นอน เพราะหัดที่ตา
แกกินเหล้าอุ่นที่ซินบัดหมักไว้น
เมา ตัวโงนไปโงนมา เลยพลัดตก
ลงมาจากบ่าของซินบัดและตายไป
เลย ซินบัดก็คอยดูเรือที่จะมาแะที่
เกาะนั้นอยู่นานจนได้โอกาสวันหนึ่ง
พายุดัด จึงได้มีเรือลำหนึ่งมาแะ

พัก ซินบัดได้อาศัยเรือลำนั้นไป
ด้วย และเรือได้มาถึงเมืองใหญ่แห่ง
หนึ่งอยู่ชายทะเล บ้านแต่ละหลังก็
หันสู่ทะเล คนโดยสารบอกซินบัด
ว่า เขาเรียก เมืองวานร กลางคืน
คนต้องลอยเรือไปนอนในทะเล กลัว
ถึงใหญ่ที่มาจากภูเขาลงมาเอา ซิน-
บัดเกิดอยากขึ้นบกไปดูให้รู้แน่ พอ
กลับมา เรือออกไปแล้ว ยังดีที่มี
ชาวเมืองคนหนึ่งส่งสารช่วยเหลือให้
อาศัยนอนในเรือของตน และเมื่อ
ถามถึงเรื่องการทำมาหากิน ซินบัด
ก็ตอบว่า คนไม่มีงานทำ

ได้ยินซินบัดตอบเช่นนั้น ชาย
นั้นก็ส่งถุงผ้าให้ซินบัดไปหนึ่ง
พลาถกล่าวว่า

“ท่านเอาถุงผ้าใบนี้ไป ในนี้
มีก้อนหินจากชายทะเล ข้าจะฝากฝัง
ท่านกับคนที่ข้ารู้จัก ข้าจะไม่
แปลกใจเลย ถ้าท่านรวบรวมได้
เพียงพอจะเสียค่าเดินทางกลับบ้าน
ได้”

“รวบรวมเพียงพอหรือ เพียง
พอสำหรับทำอะไร” ซินบัดถาม
อย่างฉงนสนเท่ห์

“คอยดูก็แล้วกัน” เพื่อนใหม่
ของซินบัดตอบ

ขณะนั้นเองได้มีคนคณะหนึ่ง
มายังที่แถบนั้น และคนแต่ละคนก็
มีถุงผ้าใส่ก้อนหินอย่างเดียวกับของ
ซินบัด เพื่อนของซินบัดพาซินบัด
ไปทำความรู้จักกับคนเหล่านั้น และ
ฝากไปในคณะด้วย พร้อมทั้งขอให้
คนเหล่านั้นช่วยบอกให้ด้วยว่าจะให้
ทำอะไรอย่างไร ทั้งนี้เพราะเป็นคน
ต่างถิ่นเพิ่งมาอยู่ใหม่

คนเหล่านั้นต้อนรับซินบัดด้วย
ความยินดี แล้วชวนกันไปยังหุบเขา
อันกว้างใหญ่ที่มีต้นไม้สูงๆ แน่น
ชนิด พอเข้าไปใกล้ซินบัดก็รู้ว่าต้นไม้
นั้นเป็นต้นมะพร้าวทั้งต้น แต่
บนต้นมะพร้าวแต่ละต้นมีถึงใหญ่
อย่างที่เรียก มนุษย์วานรเต็ม
ไปหมด (อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

ชินบัคผจญภัย - ต่อจากหน้า ๔

คนเหล่านั้นต่างก็กวักกอนหินในถุง ออกมาขว้างลง ถึงโกรธก็เลยบิดลูก มะพร้าวขว้างลงมา คนอยู่ข้างล่าง ก็รีบไปเก็บลูกมะพร้าวรวบรวมไว้ ชินบัคเห็นเช่นนั้น ก็เข้าใจว่าจะ ต้องทำอะไร จึงไปเลือกมะพร้าว ต้นหนึ่งเป็นต้นใหญ่ถูกคดเต็มกอ แล้วก็จัดแจงกวักกอนหินจากถุงขว้าง ไป ถึงกับบิดลูกมะพร้าวทุ้มลงมา ลูกแล้วลูกเล่า จนชินบัครวบรวม ลูกมะพร้าวได้เป็นอันมาก

เมื่อแต่ละคนได้มะพร้าวมากจน พอจะขนไปไหวแล้ว ต่างก็ชวนกัน กลับบ้าน ชินบัครับนำมะพร้าวที่ คนเก็บมาได้ ไปแบ่งให้เพื่อนของ ตน แต่เพื่อนผู้นั้นไม่ยอมรับ ได้แต่ พุดว่า

“อย่า อย่าให้ข้าเลย ข้าไม่ต้อง การหรอก ท่านเก็บเอาไว้อาซเขา จะได้ได้เงินเป็นค่าเรือกลับบ้าน ท่านหมั่นออกไปกับเขาทุกวันเถอะ แล้วพยายามหอบเอามะพร้าวกลับ มาให้ได้มากที่สุดที่จะทำได้ ส่วน ที่ท่านยังไม่อยากขาย จะเก็บไว้ใน บ้านของข้าก่อนก็ได้”

ชินบัคขอบคุณเพื่อนใหม่ของตนอย่างซึ้ง และทำตามคำแนะนำ นั้น ไม่ช้าชินบัคก็มีทั้งเงินทั้ง มะพร้าว อยู่มาวันหนึ่งมีเรือลำหนึ่ง มาแวะ มีพวกพ่อค้านำสินค้ามาขาย

และแลกกับมะพร้าว พอได้เห็นเรือ ชินบัคก็รู้ว่าควรจะต้องกลับกรุงแบก- แดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อขอบคุณเพื่อน ใหม่ผู้มน้ำใจอารีนั้นแล้ว ก็รำลึ ออกเดินทางกลับกรุงแบกแดด ชิน- บัคบรรทุกมะพร้าวไปเป็นอันมาก และเรือก็ออกเดินทางในวันนั้นที่ เดียว เรือแล่นจากเกาะหนึ่งไปอีก เกาะหนึ่ง มาถึงเกาะแห่งหนึ่งแล้ว ก็อีกแห่งหนึ่ง ถึงเกาะแห่งหนึ่ง ชิน- บัคก็นำมะพร้าวมาแลกกับพริกและ ไม้จันทร์ ที่เกาะอีกแห่งหนึ่ง ชินบัค แลกได้ไข่มุกแท้เม็ดใหญ่ ๆ งาม ๆ กว่าเจ็ดเมืองบัสตรา ชินบัคก็รวบรวมทรัพย์สินเงินทองได้มากมาย ทำให้กลายเป็นคนมั่งมี มั่งมียิ่งกว่า ครั้งก่อน ๆ เสียอีก

ชินบัคพักที่เมืองบัสตราเพียง ๒-๓ วัน ก็ออกเดินทางต่อไปยัง กรุงแบกแดด บรรดามิตรสหายและ ญาติพี่น้องต่างมาต้อนรับแสดงความ ยินดีแล้วก็ฟังเรื่องราวจากปากของ ชินบัคเอง และเพื่อเป็นการขอบคุณ โชกชะตาที่ทำให้กลับถึงบ้านโดย ปลอดภัย ชินบัคก็ได้แบ่งข้าวของ ให้คนในครอบครัวของตน แต่ทรัพย์สิน สมบัติส่วนใหญ่ได้นำไปช่วยพวก กนจน ชินบัคพักผ่อนอย่างสุขสำราญ ไม่ช้าก็ลืมความยากลำบากเสียสิ้น ชินบัคอยู่บ้านอย่างสงบและมี

ความสุขมานานโข ชินบัคพูดเสมอ ว่า

“ไปผจญภัยเสี่ยงอันตรายอย่าง นี้นหลายต่อหลายครั้งแล้ว เห็นจะ พอกันเสียที สิ่งที่เราต้องการที่สุด ขณะนี้ ก็คืออยู่บ้านชื่นชมกับทรัพย์ สมบัติที่ได้จากการผจญภัยของตัวเอง”

แต่ชินบัคหาทำได้ตามคำของ ตนเสมอไปไม่ เพราะว่าวันหนึ่งได้ มีเสียงเคาะประตูและผู้มาเคาะนั้น คือ มหาเล็กพระราช มหาเล็ก นั้นพูดว่า “พระราชบิดาโปรดให้หา ท่านแน่ะ ท่านชินบัค”

ชินบัคได้ยินดังนั้นก็รีบตรงไป เข้าเฝ้าทันที พระราชาทอดพระเนตร ชินบัคมาเข้าเฝ้าเช่นนั้นก็ทรงต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี พระราชาตรัสว่า

“ชินบัค มีอะไรที่ข้าอยากจะ วานให้เจ้าทำ เจ้าจะช่วยทำให้ข้า สักหน่อยได้ไหม”

ชินบัคจุมพิตพระหัตถ์พระราช าแล้วทูลว่า “ได้พะยะค่ะ ไม่ทราบ จะโปรดให้ข้าพระองค์ทำอะไร”

“ข้าอยากให้เจ้าไปเฝ้าพระราช าชแห่งซารันดิบ นำสารกับของกำนัล ของข้าไปถวายเป็นการตอบแทนที่ พระราชาแห่งซารันดิบส่งสารกับ ของกำนัลมาให้ข้า” พระราชาตรัส พอได้ยินเช่นนั้น ชินบัคถึงกับ

ต้นสะพาน เพราะรู้ว่าอย่างไรเสีย
ตนก็จะต้องเดินทางอีกครั้งหนึ่ง แต่
ก็ได้พูดว่า

“ได้โปรดเถิดพะย่ะค่ะ ตลอด
ชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้
ผจญกับความยากลำบากมามากมาย
จนกระทั่งพอนึกถึงการเดินทางก็ออก
จะรำลึกเสียแล้วพะย่ะค่ะ แล้วนอก
จากนั้นก็ ข้าพระองค์ได้สาบาน
ไว้แล้วว่าจะไม่ละกรุงแบกแดดไป
ไหนอีก”

พระราชาทรงมองดูซินบัดอย่าง
แปลกพระทัย ซินบัดต้องเล่าเรื่อง
การผจญภัยของตนแต่ละครั้งถวาย
พระราชาทรงฟังแล้ว ก็ตรัสว่า

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ไม่น่าแปลก

หรอกที่เจ้าจะต้องกร่นกร้ามเมื่อคิด
ว่าจะต้องเดินทางอีกครั้งหนึ่ง แต่
ข้าก็ไม่เคยคิดว่าจะมีคนเดินทางคน
ใดที่จะได้ผจญกับความยากลำบาก
เช่นนั้น การเดินทางครั้งนี้คงไม่
เป็นอย่างนั้นหรอก เจ้านาสาร์และ
ของกำนัลไปถวายพระราชาทรงแห่ง
ซารันดึบเรียบร้อยแล้ว เจ้าก็กลับ
ได้ทันที แล้วที่นั่นเจ้าก็จะได้อยู่อย่าง
สุขสงบตลอดชีวิตที่เหลือเถิด เจ้าจะ
ทำการนี้ให้ข้าหน่อได้ไหมละ เรื่อง
นี้สำคัญที่สุดเชียวละ เพราะจะได้
เชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับพระราชาทรงแห่ง
ซารันดึบโดยทันที”

“สุดแต่จะบัญชาเถิดพะย่ะค่ะ
เพราะถึงอย่างไรข้าพระองค์ก็ต้อง

ทำตามบัญชาอยู่แล้ว” ซินบัดทูล
ทูลถามพิศพระหัตถ์พระราชาทรงแล้ว
ทูลลากลับไป

เมื่อได้รับพระราชสารและของ
กำนัล รวมทั้งเงินทองเป็นค่าใช้จ่าย
เรียบร้อยแล้ว ซินบัดก็ออกจากกรุง
แบกแดดเดินทางไปยังท่าเรือ ซิน-
บัดลงเรือไปพร้อมกับพวกพ่อค้าอีก
หลายคน มุ่งตรงไปยังเกาะซารันดึบ
เรือถึงท่าเทียบฝั่ง ซินบัดก็ตรงไป
ยังวังพระราชาทรงทันที เมื่อได้เข้าเฝ้า
ถวายพระราชสารและของถวาย
พระราชาทรงแห่งซารันดึบทรงดีพระทัย
ที่ได้พบซินบัด เพราะซินบัดได้เคย
มาเฝ้าที่เกาะนี้ และได้เข้าเฝ้าพระ-
ราชามาครั้งหนึ่งแล้ว พระราชาทรง →

ครีมผงคอฟฟี่เมท
ช่วยให้นิสกกาแฟอร่อยขึ้น

Coffee-mate.

Carnation

คอฟฟี่เมท ครีมผงชั้นดี ผลิตภัณฑ์
ของคาร์เนชั่น ใช้ง่าย ละลายทันที
และสะดวกต่อการเก็บรักษา
เพียง 1-2 ช้อนชาของครีมผง
คอฟฟี่เมทใช้แทนนมผสมกับกาแฟ
ช็อกโกแลต หรือโกโก้ จะเพิ่มรส
กลมกล่อม อร่อยยิ่งขึ้น ช่วยให้ท่านได้
ลิ้มรสเครื่องดื่มที่เข้มข้นถูกปาก
จากจิบแรก ไปจนหมดถ้วย

Copyright © Mather Thailand CARNATION-142

ทรงจำชินบัตได้

“เชิญ เชิญ ชินบัต” พระราชา
ครัส “เราดีใจจริงๆที่ได้พบท่านอีก
ครั้งหนึ่ง มีอะไรเกิดขึ้นหรือ ท่าน
ถึงได้กลับมาขังบ้านเมืองของเราอีก”

“ข้าพระองค์นำพระราชสาร
กับของถวายจากพระราชอาเระ ราชิด
มาถวายพระองค์พะยะค่ะ” ชินบัต
ทูล

พระราชารับรับทรงเปิด

พระราชสารออกอ่าน และรับของ
ถวายไว้ด้วยความยินดี และตอบ
พระราชสารมาอย่างดีไมตรีต่อกัน
เป็นที่สุด และได้ส่งม้าที่มีค่าราคา
ถึงหมื่นเหรียญทองพร้อมทั้งส่งมีค่า
อื่นๆอีกมากมายหลายอย่างไปถวาย
พระราชอาเระ ราชิด อีกด้วย

ส่วนชินบัต พระราชาก็ทรง

ให้เกิดศรัทธาอย่างสูง พร้อมทั้ง
ประทานข้าวของมีค่าให้มากมาย เป็น
การแสดงว่า พระองค์ทรงพอพระทัย
เป็นอย่างยิ่ง และเมื่อชินบัตถูกลา
กลับกรุงแบกแดด ก็ไม่ทรงหึง จน
กระทั่งเมื่อชินบัตขึ้นยืนหนักเข้าว่า
จะต้องกลับให้ได้ จึงได้ทรง
อนุญาต

(ยังมีต่อ)

จัดสำรับ - ต่อจากหน้า ๔๑

รวมไว้ด้วยกัน มะเขือเทศหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็กๆ
ปอกมันแกวหั่นเป็นท่อนสี่เหลี่ยมยาว กว้างหน้าด้านละ
๑ ซม. เสาระข้างๆเป็นร่องยาวตามท่อนทั้ง ๔ ด้านเป็น
๔ กลีบ แล้วหั่นขวางท่อนเป็นชิ้นหนา ๑/๔ กระเบื้อง
ทองรวมไว้จานเดียวกันเป็นพวกๆ ทูบกระเทียมแกะ
เปลือกสับเป็นชิ้นเล็กๆ ๒ ช้อนชาใส่ร่อนวางไว้ในจาน
ด้วย

เย็น แกลงเหลืองหน่อไม้เปรี้ยว ปลาทอดราดหน้า-

เปรี้ยวหวาน มันเทศแกงบวด

แกลงเหลืองหน่อไม้เปรี้ยว

เครื่องปรุง : ปลา หน่อไม้เปรี้ยวที่เตรียมไว้ เครื่องปรุงน้ำพริก
แกลง พริกขี้หนูแห้ง ๒๕-๓๐ เม็ด หอมหั่นหยาบ ๑ ช้อนโต๊ะ
ขมิ้นสดปอกผิวหั่นชิ้นเล็กๆ ๑/๔ ช้อนชา (ที่เหลืเก็บไว้ใช้ต่อ
ไปถึงจะแห้งก็ไม่เสีย) น้ำปลา น้ำส้มมะขามคั้นข้นๆ น้ำตาล
นิดหน่อย

วิธีทำ : เด็ดก้านพริกขี้หนูแช่น้ำพอนิ่ม โขลกพริกกับ
เกลือชนิดหน่อขยจนละเอียด ใส่ขมิ้นสดและหอมโขลกจน
ละเอียด ใส่กะปิโขลกจนเข้ากัน ในระหว่างที่โขลกคั้น
น้ำลาวกหน่อไม้และคั้นหางปลาให้สุก ช้อนขึ้นลอกหนัง
แกะเนื้อเลือกก้างออก ใส่เนื้อลงโขลกจนเข้ากันดีละลาย
กับน้ำคั้นปลา ใส่หน่อไม้คั้นน้ำให้พอดีเป็นน้ำแกง ใส่

น้ำปลา ๓ ช้อนโต๊ะ น้ำส้มมะขามคั้นข้นๆ ๒ ช้อนโต๊ะ
ตั้งไฟให้เดือด ใส่น้ำตาลนิดหน่อย ชิมและเค็มรสเปรี้ยว
เก็บจัดอย่าให้หวาน ใส่หัวและหางปลาปัดฝามือ หอปปลา
สุกขยกลง อุณหภูมิเดือดก่อนตักรับประทาน

ปลาทอดราดหน้าเปรี้ยวหวาน

เครื่องปรุง : ปลา ผักที่เตรียมไว้ ซอสมะเขือเทศ ๑ ช้อน
หวาน น้ำปลา น้ำส้ม น้ำตาลทราย แป้งมัน ๑/๒ ช้อนชา น้ำมัน
หมู ๓ ช้อนโต๊ะ

วิธีทำ : ๑. ผสมซอสมะเขือเทศ ๑ ช้อนหวาน น้ำปลา
๑ ช้อนโต๊ะ น้ำส้ม ๒ ช้อนชา น้ำตาลทราย ๑ ช้อนชา
แป้งมัน ๑/๒ ช้อนชา คนให้เข้ากันชิมและเค็มให้รสจัด
กลมกล่อมกัน

๒. ทอดปลาไฟอ่อนๆ ใส่ปลาลงทอดเมื่อน้ำมัน
ร้อนดี ทอดครึ่งละชั้นจนเหลืองกรอบ ช้อนขึ้นใส่จาน
รินน้ำมันออกเสียบ้าง เจียวกระเทียมให้หอม ใส่มันแกว
ลงผัดพรมน้ำให้ชุ่มบดฝาดอบให้สุก เปิดฝาใส่ถั่วลิสงเตา
มะเขือเทศผัดเคล้าพอทั่วเป็นสีเข้เข้เข้ม ถ้าน้ำมันเค็ม
ลงพอให้ราดปลาได้ชุ่ม เร่งไฟให้เดือด คนน้ำปรุงให้
ทั่วราดลงคนพอแป้งสุกใสตักราดลงบนชิ้นปลา
รับประทานกำลังร้อนๆ

อุ้มมันเทศแกงบวดให้ร้อน ตักใส่ถ้วยแบ่งเป็นของ
หวาน

๒๕๕๕ ๕๖ ๕๖ ๕/๖.๖.๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๖ ชินบัดผจญภัย นิทานอาหรับ (ตอนจบ)

การผจญภัยครั้งที่ ๔ ของ ชินบัด ไม่ยากลำบากเท่าครั้งที่แล้วๆ ทั้งเมื่อกลับถึงบ้านยังมีเงินมีทองมากมายยิ่งกว่าครั้งก่อนๆ ชินบัดจึงสาบานใจว่าจะไม่ออกจากบ้านไปไหนอีก แต่ไม่ช้า พระราชาแอร์ราชก็ได้ตามตัวไปเล่า ประสงค์จะให้เดินทางนำพระราชสาส์นกับของไปถวายพระราชาแห่งซารันดیب ทั้งๆ ที่ชินบัดไม่เต็มใจไปเลย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ จำต้องไปปฏิบัติหน้าที่ตามรับสั่ง เมื่อได้เข้าเฝ้าพระราชาแห่งซารันดیب พระราชาก็ยังดีพระทัยและโปรดปราน เพราะได้เคยพบชินบัดมาก่อนหน้านี้แล้ว ดังนั้นถึงพระจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระราชาก็ยังไม่ยอมให้ชินบัดกลับ จนชินบัดยืนยันจะกลับให้ได้ จึงได้ทรงอนุญาต

ชินบัดจึงได้ออกเรือมาพร้อมด้วยพ่อค้าอีกหลายคน เรือแล่นมาได้ไม่เท่าไรก็เกิดเหตุ ก็วันหนึ่ง

ขณะที่เรือชินบัดกำลังแล่นอยู่ในทะเลหลวง ต่างก็เห็นเรือจำนวนหนึ่ง มีรวมอยู่ด้วยกันหลายลำจอดคึกคักอยู่ข้างหน้าเรือของตน เรือเหล่านั้นกระจ่ายกันโดยรวดเร็วล้อมเรือของชินบัดไว้ ทั้งชินบัดและเพื่อนพ่อค้าเห็นคนในเรือแล้วก็อดตื่นตระหนกตกใจไม่ได้ เพราะแต่ละคนหน้าตาดูร้าย ไม่ผิดกับผีศาจทุกคนสวมเสื้อเกราะ มือถือดาบข้างถือกริชข้าง บินขึ้นมาบนเรือของชินบัด จับตัวคนทุกคนไป โกรธขัดขืนก็ถูกทำร้าย บ้างก็ถูกฆ่าตาย คนที่ถูกจับถูกนำตัวไปยังเกาะอีกเกาะหนึ่งไม่ไกลจากนั้น แล้วก็ถูกขายเป็นทาส

ชินบัดก็ตกอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย ยังนับเป็นเคราะห์ร้ายของชินบัด ที่ผู้มาประมูลซื้อไปนั้นเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่ง นายของชินบัดมีใจเมตตาชินบัดเป็นอันมาก ได้ให้เสื้อผ้าและเลี้ยงดูชินบัดเป็นอย่างดี ชินบัดค่อยๆ

หายเสียขวัญจากถูกพวกโจรสลัดจับใจจับตัวมา วันหนึ่งนายของชินบัดถามว่า

“เจ้าทำอะไรได้บ้าง เจ้าเคยทำมาหากินอะไรมาบ้างไหม”

“ข้าเป็นพ่อค้า” ชินบัดตอบ “เรื่องค้าขายข้าถนัด ทำมาอยู่ตลอดเวลา”

“ยิ่งรู้เป็นไหม” นายถาม “เป็น พ่อทำได้” ชินบัดตอบ “ดีละ” นายของชินบัดพูด “ถ้าอย่างนั้นมากับข้า”

พูดแล้วนายก็ส่งหนุกับลูกหนุให้ แล้วชวนข้างออกเดินทางไปในป่าด้วยกัน จนในที่สุดได้มาถึงป่าแห่งหนึ่ง มีแต่ต้นไม้ต้นสูงใหญ่ร่มครึ้ม นายของชินบัดสั่งว่า

“ขึ้นไปบนต้นไม้ นั้น พ่อแลเห็นข้างมาในตอนกลางวันละก็ ยิ่งมันนะ เจ้าข้าข้างได้ละก็กลับมาบอกข้าโดยด่วนทีเดียว”

พูดแล้วก็กลับไป ปล่อยให้→

ชินบัตนั่งออกสนขวัญแขวนอยู่บนต้นไม้แต่ผู้เดียว ชินบัตเฝ้าอยู่ตลอดคืน จนกระทั่งเช้าตะวันขึ้นแล้ว จึงได้แลเห็นช้างเดินมา ชินบัตได้วิ่งเข้าไปยังช้างนั้น ชินบัตเฝ้าอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็วิ่งช้างได้ตัวหนึ่ง ชินบัตจึงรีบกลับไปบอกพ่อค้านายของตน พ่อค้ายกย่องความเก่งของชินบัตมากมาย แล้วจัดแจงลากช้างที่ถูกฆ่าตายออกมาจากป่า

นับแต่นั้นมา ชินบัตก็ต้องไปนั่งชมอยู่บนต้นไม้เฝ้าคอยยิงช้างที่เดินเข้ามาในป่านั้น และชินบัตก็สามารถยิงช้างได้ทุกวัน วันละตัว ทำให้นายอินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ชินบัตนั่งเฝ้าคอยยิงช้างอย่างเเขย แทนที่จะได้เห็นช้างเดินมาเพียงตัวสองตัว กลับได้เห็นช้างแหกกันมาตั้งโขลง ต่างส่งเสียงร้องแปรปรวน ทั้งกระทบพื้นจนแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น ช้างพากันมาล้อมต้นไม้ที่ชินบัตชมอยู่ไว้ แล้วช้างตัวจ่าโขลงก็ใช้งาที่มแทงต้นไม้ขึ้น เพียงครู่เดียวต้นไม้ก็ถอนราก ชินบัตก็หล่นลงมาสิ้นสติอยู่กับพื้น

ช้างจ่าโขลงเองวางซ่อนตัว ชินบัตขึ้นวางบนหลัง แล้วก็เดินคุ่มๆ เข้าไปในป่า ช้างอื่นๆ ก็พากันเดินตามไป เสียงช้างเดินสวบสวบๆ ไปช้าๆ จนถึงที่โล่งแห่งหนึ่ง ช้างจ่าโขลงได้สลัดชินบัตลงจากหลัง

หล่นตบลงมาอยู่กับพื้น แล้วช้างทั้งหลายก็พากันหนีหายไป

ชินบัตทั้งเจ็บทั้งมัน นิ่งงงไม่รู้อะไรเป็นอะไรอยู่เป็นนาน จนกระทั่งค่อยมีสติขึ้น จึงได้ขยันตัวลุกขึ้นนั่ง แล้วมองไปรอบๆ เอ๊ะ อะไรขาวๆ ไปหมด ชินบัตก็มองดูจึงได้เห็นว่าที่ที่ช้างสลัดตนหล่นลงมานั้นเป็นที่ที่มีงาช้างเต็มไปหมด ชินบัตเห็นแล้วตื่นเต้นเป็นที่สุด ถึงกับอุทานออกมาว่า

“โชมมหาศาลอะไรกันนี้ นี่มันป่าช้าช้างดี ๆ นี่เอง”

นั่งพักพอก่อนขยับตัว เดินไหว ชินบัตก็ค่อยๆ หาทางเดินออกจากป่า นำความไปบอกนาย กว่าจะออกจากป่าได้ก็กินเวลาตั้งทั้งวันทั้งคืน พอถึงบ้านชินบัตถึงกับเป็นลมไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยและอ่อนระโหยโรยแรง พอฟื้นขึ้นมาก็เห็นนายต๋อนรับขับสู์ เอาอกเอาใจเป็นอย่างดี นายพูดว่า

“พ่อข้าเห็นต้นไม้ต้นนั้นโค่นล้มถึงกับถอนราก ขาก็คิดว่าอย่างไร เสียเจ้าคงถูกช้างฟาดตายแน่ๆ แล้วแล้วนี่ไปอย่างไรมาอย่างไร เจ้าถึงได้รอดตายกลับมาได้ ไหนเล่าไปซิ”

ชินบัตก็ได้เล่าเรื่องที่ตนไปผจญกับช้างมาให้นายฟังอย่างละเอียดตลอดจนถึงป่าช้าช้างนั้นด้วย นายถามอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“เจ้าทำได้ไหม ถ้าพาไปอีกจะจำทางได้ไหม”

“จำได้แน่นอน” ชินบัตตอบ

นายจึงพาชินบัตขึ้นช้างเดินทางเข้าไปในป่าตามทางที่ชินบัตชี้ทางให้ จนกระทั่งมาถึงสถานที่ที่ชินบัตเรียกป่าช้าช้าง มีงาช้างกองอยู่ระเกะระกะเต็มไปหมด เห็นแล้วพ่อค้านั้นถึงกับอึ้งพูดไม่ออกด้วยความตื่นเต้นและยินดี

“ไม่เคยเลย ข้าไม่เคยเห็นงาช้างมากมายมหาศาลอย่างนี้เลย” พ่อค้านายของชินบัตพูดอย่างตะลึงตะลึง “เจ้าได้นำถากอนมโหฬารมาให้ข้า ชินบัต เพราะฉะนั้นข้าจะปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ”

“ขอบคุณเหลือเกินนายข้า” ชินบัตตอบอย่างตื่นเต้นยินดี ไม่แพ้กัน “แล้วนายจะยอมให้ข้าเล่นเรือกลับไปบ้านไปเมืองข้าได้ไหมล่ะ”

“ยอมซิ” พ่อค้าตอบ “อีกไม่นานก็จะมีพ่อค้ามาซื้องาช้างเหล่านี้ พอเขาจะกลับ เขาก็กลับไปกับเขาก็แล้วกัน”

จริงอย่างพ่อค้าว่า ชินบัตคอยอยู่ไม่นาน พ่อค้าที่มาซื้องาช้างก็มาถึง และพอกันเหล่านั้นจะออกเรือไป ชินบัตก็เข้าไปร่ำถาถามนายขอโดยสารเรือมากับพ่อค้าเหล่านั้นด้วย นายของชินบัตได้ให้งาช้างจำนวนหนึ่งเป็นรางวัลแก่ชินบัต พร้อมทั้งสินกำอั้นๆ (ต่อหน้า ๑๐๘)

นายอ้าย ชนหมื่น นายแดง ร่วงกำ นายบุญทา นกรู
นายแสน มาเสี่ยสาย นายบุญเลิศ จ้าววัง นายพงศ์ อื่นสา
แล้วก็นายตะ หมอช้างเก่า”

ผู้ใหญ่เกือกให้เวลาผู้สมัครไปกล่าวปราศรัยแสดง
คุณสมบัติของตนที่ชาวบ้านได้คนละ ๑๐ นาที ไม่เลว
ครับ แต่ละคนพูดเก่งๆทั้งนั้น พูดกันสดๆ ไม่ต้องท่องมา
จากบ้าน ไม่มีการใช้ผู้บอกบท แล้วก็ไม่ต้องมองเพดาน
นักทบทวนที่ท่องมาพูด ยังรับรองได้ว่าไปทำงาน
ทำการที่ไหนเจ้านายไม่ ‘ทวิซ’ แน่

เสร็จการปราศรัยแล้วประธานการเลือกตั้งก็แจก
กระดาษให้คนทั้ง ๘ คนละแผ่น ปากกาคนละด้าม เพื่อ

เขียนชื่อคนที่ตัวเองเลือกลงไป

การเลือกตั้งครั้งนี้ไม่มีการลงคะแนนผู้ ไม่มีไฟไฟ
ไม่มีการเวียนเทียน ไม่มีทหารมาลงให้หน้าไหนทั้งนั้น
แต่การเลือกตั้งก็ต้องเป็นโมฆะไปทั้งๆ ที่ไม่มีใครทุจริต
จนคนเดียว ไม่มีจริงๆ ครับ ให้เจ้าหักคอคนอื่นซิเอ้า!

การเลือกตั้งเป็นโมฆะเพราะผลของการเลือกตั้ง
ปรากฏว่าได้ผู้ชนะ ๘ คนครับ แต่ละคนได้คะแนนเท่ากัน
หมดคือ ๑ เสียง

ทำไมหรือครับ ก็ทุกคนเล่นลงคะแนนเลือกตัวเอง
หมดครับ ไร้! ไร้! ไร้!

ชินบัตผจญภัย - ต่อจากหน้า ๑๐

เพื่อจะได้ขาย หรือแลกเปลี่ยนคำตอน
ระหว่างเดินทางกลับบ้าน ชินบัต
ขายสินค้าเหล่านั้นได้กำไรมากมาย
จนพอจะซ่อมม้าอย่างงามได้ตัวหนึ่ง
และซื้อของกำนัลติดมือไปฝาก
เพื่อนฝูงและญาติพี่น้องที่บ้านได้

เมื่อถึงกรุงแบกแดด ชินบัตก็
รีบตรงไปเฝ้าพระราชอาแรรราชัด
และเล่าเรื่องที่ตนได้ไปผจญภัยมา
ถวายโดยตลอด พระราชาทรงยินดี
ที่ทอดพระเนตรเห็นชินบัตกลับมา
ถึงโดยปลอดภัย ทั้งๆที่ใครๆก็

พากันคิดว่าตายเสียแล้วระหว่างทาง
คุณความดีของชินบัตที่ได้ไปปฏิบัติ
ราชการครั้งนี้ ทำให้พระราชา
แรรราชัด โปรดให้อาลักษณ์บันทึก
เรื่องราวของชินบัตไว้ด้วยตัวทอง
ที่เดียว ♣

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๑

The city extended a very warm wel-
come to the royal visitors. (มหานคร
นี้ได้รับเสด็จราชอาคันตุกะอย่างเต็มอก
เต็มใจยิ่ง)

One can expect great hospitality;
the villagers have such a warm
heart. (หวังได้เลยว่าจะได้รับการต้อนรับ
ขับสู้อย่างดี เพราะชาวบ้านมีใจเอื้อเฟื้ออาทรนัก)

- tender : delicate, easily hurt, kind and
loving (ละเอียดอ่อน รู้สึกง่าย ใจดี)

ex : Don't talk about his wife; that's a

tender subject. (อย่าพูดถึงภรรยาเขานะ
เรื่องนั้นถือว่าละเอียดอ่อนมาก)

That's a hard job, for a child of
tender age. (งานนั้นหนักนะ สำหรับที่
อายุยังน้อยอยู่)

Children of this age should be looked
after with tender care. (เด็กอายุขนาด
นี้ควรได้รับการเลี้ยงดูอย่างรักใคร่ประคับ
ประคอง)

- too beautiful to last : อยากให้สังเกตการใช้
สำนวน too...to (...เกินไปที่จะ...)

๘ ๒๙ ธ.ค. ๒๕/๖.๒.๒๕/๑

บรรจบ พันธุมธำ

นิทานนานาชาติ

๗
สามสามผล (นิทานอิตาลี)

นิทานยุโรปก็มี ความ
ประหลาดมหัศจรรย์ไม่แพ้กัน
เอเซีย บางตอนก็คล้ายนิทาน
อินเดียเช่นตอนเจ้าแห่งความตาย
ช่วยในการรักษาไข้ บางตอนก็
แปลกพิลึกพิลั่นกว่าเรื่องใดๆ
ดังที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายชาวชนบท
คนหนึ่ง ได้ท่องเที่ยวไปเพื่อจะหา
พ่อแม่ทูนหัวให้ลูกสาว แต่เกิด
หลงทางจึงเดินเปะปะไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งมาถึงป่าแห่งหนึ่ง ชายนั้น
ทั้งเหนื่อยทั้งหิวจนแทบจะสิ้นแรง
ไม่รู้จะช่วยตัวเองได้อย่างไร จึง
ทรุดตัวลงนั่งไถ่ต้นไม้แล้วร้องไห้
แต่ยังไม่ทันจะนั่งเรียบร้อย ก็ได้เห็น
ผู้หญิงหน้าตาน่าเกลียดคนหนึ่งมี
ตะกร้าห้อยอยู่ข้างหลัง เดินผ่านมา
หญิงนั้นพูดขึ้นว่า

“หิวไหม ใจไหม ถ้าอยากจะ
ได้อะไรดื่มแก้กระหายก็ เดินไป
ทั่วทั้งยอดเขาป่าไม้นี้แหละ คนในวัง

นั้นจะรีบเปิดประตูให้ทันทีที่เดิน
เมื่อเห็นท่านมา แต่ข้าขอแนะนำ
อะไรท่านสักหน่อย แล้วจึงทำตาม
ข้าแนะนำเถิด

แรกเพื่อนเลย เอาสบู่อุปการะ
ให้หน่อยนะ แล้วก็กวาดบ้านให้
เกลี้ยง กวาดแล้วก็เข้าไปในครัว
ในครัวนี้จะมีแมวทำอะไรต่ออะไร
ซุกซ่อนอยู่ บางตัวล้างขาว บางตัว
เช็ดขาว ตัวอื่นๆ ก็กวาดพื้น
เดินตรงไปได้เลย จนมาถึงห้องอีก
ห้องหนึ่ง ห้องนี้จะมีหมามากมาย
ช่วยกันทำงาน บ้างก็คืบค่อมให้ฝุ่น
ออก บ้างก็เช็ดฝุ่น เช็ดหน้าต่าง
อีกสองตัวช่วยกันกวาดพื้น ต้องเดิน
ต่อไปอีกนะ เดินเข้าไปในห้องอีก
ห้องหนึ่ง ห้องนี้จะมีคนกลุ่มหนึ่ง
ตามกำแพงมีตาขอก่อกว้างของชน
ชาวนา และที่ตาขอมักจะถูกเกี่ยว
อยู่ คนเหล่านี้ฟังจะตายเมื่อไม่นาน
นักเลย จึงเดินตรงไปอีก เข้าไปใน
ห้องสุดท้าย ก็จะให้เห็นผู้หญิงคน

หนึ่งนั่งบนม้ายาวและตบหัวตาที่
กำลังซบหัวอยู่กับเข้านาง เมื่อได้เห็น
ท่าน ผู้หญิงคนนี้จะถามอะไรท่าน
มากมายว่าท่านเห็นอะไรมาบ้างก่อน
เข้ามาหานาง ท่านจะเล่าเห็นสาม
สวงามสามผลอยู่บนหลังตู้ จงหยิบ
เอาใส่กระเป๋ามา นั่นละเป็นโชคลาภ
ของท่านแล้ว ผู้หญิงนั้นก็ถามท่าน
ต่อไปอีก จงบอกนางว่าไม่เคยมี
โอกาสได้เห็นอะไรสวงามอย่างนี้
มาก่อนเลย เล่าให้นางฟังว่า แรก
ที่เดิน ข้าได้เห็นประตูสวงาม และ
เป็นเงาเดียวกับเพิ่งทำเสร็จเมื่อวานนี้
เอง บันไดก็แสนจะสะอาด คนใช้
คนครัวในครัวก็ล้วนแล้วแต่พิเศษ ทำงาน
เก่งเยี่ยม แล้วอีกห้องหนึ่งก็เห็นหมู่
เป็นอันมากแขวนอยู่เต็ม ท่านจะได้
กินคืบๆ เมื่อไรก็ได้ แล้วมาตอน
นี้ ข้าก็ได้นางกำลังจุมพิตชายหนุ่ม
ร่างงามคนหนึ่ง”

ชาวชนบทคนนั้นทำตาม
ผู้หญิงนั้นแนะนำทุกประการ จน→

กระทั่งได้กล่าวประโยคสุดท้ายนั้น
หญิงในวังนั้นจึงกล่าวแก่ชายนั้นว่า

“ขอบคุณเหลือเกินที่ช่วยเหลือ
ข้า ถ้าตอบของท่านนั้นได้ช่วยให้
ข้าพ้นคำสาป ข้าถูกลงโทษให้อยู่
ที่นั่นนานกว่าร้อยปีมาแล้ว ท่านเอา
ส้อมสามลูกบนหลังฉันไปเถิด และ
ท่านจะมีความสุขไปจนตลอดชีวิต”

พอพูดจบ หญิงนั้นเอาไม้ฟาด
ลงไปในดิน วังก็สั่นสะเทือนราวกับ
เกิดแผ่นดินไหว ในพริบตาเดียว
ทุกอย่างก็พังทลายสิ้น ชายชาว
ชนบทนั้นก็แลเห็นตัวเองคงอยู่ในป่า
นั้นดังเดิมราวกับปาฏิหาริย์ แต่
คราวนี้ชายนั้นได้มาอยู่ข้างน้ำพุ จึง
ได้ดื่มน้ำจากน้ำพุนั้นเสียเต็มอ้อม โดย
ไม่ต้องกินส้อมทั้งสามลูกนั้นเลย
ชายนั้นจึงเดินต่อไป ก็ได้พบผู้ชาย
คนหนึ่งกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ซึ่ง
ถามว่า “ท่านมีท่าทางห่อเหี่ยว
จะไปไหน”

“เมื่ยข้าหลุดจากสาวออกมา”
ชายนั้นตอบ “ข้าอยากได้พ่อขุนหัว
หรือแม่ขุนหัวสำหรับลูกสาวข้า”

“เราเป็นให้ก็ได้” คนหนึ่งตอบ
“เราก็คือเจ้าแห่งความตาย และนี่
คือเจ้าแห่งลม”

“ตัวข้านะ” เจ้าแห่งความตาย
พูด “จะให้ของขวัญแก่ท่านโดย
สอนอาชีพให้ท่านเพื่อท่านจะได้
หากินให้มันมี เริ่มแรกท่านต้อง

บ่าวประกาศให้ใครๆ รู้ว่าตัวเองเป็น
หมอ เวลาไปรักษาไข้ก็จะดูนะว่า
เห็นข้าวอยู่ปลายดินเตียงหรือเปล่า
ถ้าเห็นละก็ คนนั้นต้องมีอาการดีขึ้น
แน่นอน เพียงแค่เอาสมุนไพรต้ม
ให้กินก็หาย แม้แต่ตัวท่านเองก็ตาม”

เจ้าแห่งลมก็ให้คำมั่นสัญญาว่า
จะให้ของขวัญโดยไม่หักทวงนาของ
ชายนั้น และเจ้าทั้งสองก็ปฏิบัติตาม
คำสัญญานั้นเรื่อยมา ชายนั้นจึงได้
ตั้งตัวเป็นหมอรักษาโรค มีชื่อเสียง
ระบือไปทั่ว คนจากทั่วสารทิศพากัน
มาให้รักษา เวลาผ่านไปเป็นปีๆ
ชายนั้นก็ร่ำรวยตามคำของเจ้าแห่ง
ความตาย ส่วนเจ้าแห่งลมนั้น
ของขวัญไม่สู้ดีนัก เพราะพิษในนา
มีใบเมฆมุ่มจับหนายังกับแผ่นผ้า
ชายชาวชนบทผู้ตั้งตัวเป็นหมอนั้น
ต้องเข้าไปในป่าเพื่อหาเจ้าแห่งลม
แต่หาไม่พบ เมื่อกลับมา ก็ปรากฏว่า
ภรรยาของตนแลเห็นเจ้าแห่ง
ความตายมาขึ้นอยู่ตรงหัวนอนตนแล้ว
พ่อหมอจึงไม่อยากตายจึงตั้งเมียให้
กลับหัวเตียงเสียใหม่ เจ้าแห่ง
ความตายก็เลยกลับมาขึ้นตรงปลาย
ดินเตียง แต่ถึงทำอย่างนั้นแล้วก็ตาม
ก็ยังไม่เป็นผล ในที่สุดหมอนั้นก็
ตายจริงๆ

ก่อนตายชายนั้นส่งลูกสาวให้
เข้าไปปอกส้อมที่ได้มาในป่าตรงที่ที่
พบพ่อแม่ขุนหัวทั้งคู่นั้น หญิง

ลูกสาวนั้นต้องการจะทำตามคำพ่อ
สั่งจึงตรงเข้าไปในป่า ขณะที่หญิง
สาวเดินไปตามถนนเกิดหิวน้ำ จึง
ปอกส้อม แต่พอจะแกะกินที่ละกลีบ
ก็ได้มีเด็กสาวคนหนึ่งโผล่ออกมา
พูดขึ้นว่า

“ขอน้ำกินหน่อยเถอะได้โปรด
เถิด ไม่อย่างนั้นเป็นตายแน่”

แต่หญิงสาวไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร
เด็กสาวคนนั้นเลยตายอยู่ตรงนั้นเอง
หญิงสาวลูกสาวหมอก็เลยเดินต่อไป
แล้วก็ปอกส้อมอีกลูกหนึ่งจะกินให้หาย
กระหายน้ำ ก็ได้มีเด็กสาวอีกคนหนึ่ง
โผล่ออกมาจากน้ำกินเมื่อไม่ได้น้ำกิน
ก็ตายอยู่ตรงนั้นเช่นเดียวกัน ลูกสาว
หมอเดินต่อไปอีกไกลจึงได้มาถึง
น้ำพุจึงได้กินน้ำเสียจนหายอยาก
แล้วก็ปอกส้อมลูกที่สามตรงใกล้ๆกับ
ที่นั้น ก็ได้มีเด็กสาวสวยคนหนึ่ง
โผล่ออกมา เด็กสาวเห็นน้ำพุก็ตรง
ไปก้มกินน้ำที่นั่น พอหยุดกินเท่านั้น
ละ ร่างเด็กสาวก็หายวับไป และลูก
สาวหมอก็เห็นว่าตัวเองเกิดมีแต่ร่าง
เปลือยเปล่า กลัวหนึ่งต่อมา
หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นแม่มด ได้ตรง
เข้ามาพูดด้วย

“ทำอะไรอยู่ล่ะ สาวน้อย”

หญิงสาวตอบว่า “คอยเจ้าชาย
คู่หมั้นซึ่งเป็นโอรสพระราชาก็จะเสด็จ
มาในไม่ช้าล่ะ”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๙)

สามสกล - ต่อจากหน้า ๑๐

“ดิถีหันหน้ามาซิ จะหัวผมให้” หญิงแม่มดพูด “ผมขยับออก”

หญิงสาวยอมให้หญิงนั้นสาธยายให้ แม่มดจึงถือโอกาสเอาเข็มหมุดชุกไว้ในผมสามเล่ม ทันใดนั้นหญิงสาวก็กลายเป็นนกเขabinปรีออกไป หญิงแม่มดจึงแต่งตัวเสียใหม่เผื่อคอยเจ้าชายโอรสพระราชทานทำเป็นว่าตนคือลูกสาวหมอมือ ถึงเวลากำหนดนัด เจ้าชายก็ประทับรถม้าเทียมหกเสด็จมาพร้อมด้วยข้าบริพารในรถมีเครื่องแต่งตัวเจ้าสาว เสื้อผ้าเจ้าสาวทำด้วยไหมอย่างมีค่า อย่างที่ราชินีโดยทั่วไปสวมใส่ ครั้นเจ้าชายทอดพระเนตรเห็นนางแม่มดก็อดดูทานออกมาไม่ได้ว่า “เอ๊ะเธอทำไมนางถึงได้ขี้เหร่ หน้าตาน่าเกลียดอย่างนี้”

“พระองค์จะหวังอะไรจากผู้หญิงที่ต้องกรำแดด กรำฝน ผจญกับสัตว์ร้าย หน้าตาข้าพระองค์ถึงได้น่าเกลียดอย่างนี้” นางแม่มดทูลตอบ “แต่ถ้าอยู่ในวังสัก ๘ วันข้าพระองค์คงจะเป็นปกติดังเดิมเพคะ”

นางแม่มดจัดแจงแต่งตัวอย่างหรูหรา แล้วก็เข้าไปนั่งในรถ รถก็แล่นไปโดยรวดเร็วราวกับลมพัดวันรุ่งขึ้นก็ได้มีงานเลี้ยงฉลองที่ในวัง

มีแขกได้รับเชิญเป็นร้อยๆ เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าสาว พ่อครัวต้องทำงานอยู่อยู่หน้าเตาใหญ่ในครัว ประคิษฐ์ตกแต่งอาหารมากมายหลายสิ่ง ทันใดนั้นก็ได้นกเขabinน้อยตัวหนึ่งบินตกลงมาเกาะที่หน้าต่าง ร้องเพลงว่า “หลับเสียเถิด พ่อครัวคนดี อาหารดีๆ จะได้ ใหม้ ใหม้ ใหม้ ใครๆ ก็กินไม่ได้”

เวลาล่วงไปนาน อาหารก็ยังไม่มีออกมาเสิร์ฟ บรรดาแขกก็จะกระวนกระวาย เจ้าชายจึงโปรดให้มหาดเล็กเข้าไปดูในครัวว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ปรากฏว่าในครัวมีควันโขมง เหนือไหม้หมด กะทะก็ไหม้ และพวกพ่อครัวนอนหลับกลิ้งอยู่บนพื้นเหมือนเมาเหล้า เสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อจัดการปลุกลุกขึ้นแล้วก็พาตัวเข้ามาเฝ้าเจ้าชาย พ่อครัวทูลเจ้าชายว่ามีนกเล็กๆ ตัวหนึ่งมาร้องเพลงอยู่ที่หน้าต่างครัว ทำให้เกิดง่วงนอนหลับหลับไป พระราชาจึงโปรดให้มหาดเล็กคอยจับตัวนกเขabinน้อยตัวนั้นให้ได้ ถ้าหากว่าบินกลับมาอีก และพอพ่อครัวเริ่มทำกับข้าวใหม่ นกเขabinนั้นก็ได้กลับมาจริงๆ จึงได้ถูกจับใส่กรงเอามาถวายพระราชวังห้องอาหารใหญ่ที่ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวและแขกยังชุมนุม

กันอยู่

พอนางแม่มดแลเห็นนกเขabinก็ร้องกรีดๆ ออกมาเหมือนคนบ้า ร้องออกมาว่า

“เอามันไปให้พ้น เอามันไป มันเป็นนางแม่มดชั่วร้าย ข้าไม่อยากจะเห็นมันอยู่ใกล้”

พวกแขกก็เลยเอามือเกาะหัวนกและแขกคนหนึ่งถึงเกิดเห็นเข็มหมุดสามเล่มนั้นขณะเกาะหัวนก จึงดึงออกมา นกเขabinน้อยก็กลายเป็นหญิงสาวลูกสาวหมอมือไปในทันที และเป็นลูกสาวหมอมือตอนร่างเปล่าเปลือย มหาดเล็กต้องวิ่งวุ่นไปหาเสื้อผ้ามานำให้สวมใส่ ครั้นเดียวก็ได้เสื่อทอดด้วยไหมทองปักเป็นดอกไม้ซึ่งแวววาวราวกับพระอาทิตย์กับพระจันทร์รวมกัน หญิงสาวได้บอกให้ใครๆ รู้ว่านางแม่มดนั้นสาปตนเป็นนกและสวมรอยเป็นตัวนางเจ้าชายจึงสั่งให้จับแม่มดลากไปที่สนามผูกเข้ากับม้า ๔ ตัว ผูกเท้าเข้ากับม้าสองตัว และผูกมือเข้ากับม้าอีกสองตัว แล้วก็เขียนจนสาแก่ใจจึงให้ม้าวิ่ง ถังร่างออกเป็นส่วนใหญ่ไปตามแรงม้าวิ่งนั้น บรรดาแขกตลอดจนเจ้าบ่าวเจ้าสาวพากันยินดีที่แม่มดคิดการร้ายไม่เป็นผลสำเร็จ

๒๒๑ ๑๒ ๒ ๒๖.๓.๑๙

บรรจบ พันธเมธา

หน้า ๑๐๐/๓๖ หน้า ๒

นิทานนานาชาติ

๑
เจ้าชายผู้พิฆาต (นิทานอาฟริกา)

ดินแดนอาฟริกา โดยเฉพาะแถบชายฝั่งทะเลบาบาร์ในกาลก่อนจะยังอุดมไปด้วยสัตว์ป่าสาธยายประเภทที่คลุเคลือคน แต่พร้อมกันนั้นก็ยังมีวิธีปราบต่างๆ ใช้เวทมนตร์คาถาบ้าง ใช้กลอุบายบ้าง แต่จะใช้วิธีใดก็ตาม ทุกอย่างสำคัญอยู่ที่ความใจกล้า ดังเจ้าชายฮาเม็คที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ ตามที่บีเตอร์ ลัมเลาไว้ในเทพนิยายจากฝั่งทะเลบาบาร์

ยังมีพระราชองค์หนึ่งทรงมีธิดาหลายองค์ แต่หาจะมีโอรสแม้แต่องค์เดียวไม่ ไม่ว่าจะสวดมนต์อธิษฐานสักเท่าใดๆ ก็ดูเหมือนพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงได้ยิน เพราะไม่ปรากฏว่าโปรดประทานโอรสให้เลย จนในที่สุดก็เห็นหนึ่งพระราชาทรงฝันไปว่ามีเทพธิดาองค์หนึ่งเสด็จลงมาตรัสว่า

“พระองค์ต้องเสกสมรสใหม่กับธิดาพระราชอาบัล ผู้ครองดินแดนติดต่อกับดินแดนของพระองค์ทางตะวันตกนั้นแหละ ถ้าหากเป็นพระประสงค์ของพระอัครราชกุมารีแล้วละก็ ก่อนพระมเหสีจะได้โอรสองค์แรก จะมีมาฆาที่พระองค์ไม่เคยเห็นมาก่อนมาอยู่ตรงนอกวัง และคอยให้พาตัวเขาไปเข้าคอก

นั่นแสดงว่าพระองค์จะทรงได้โอรสต่อจากนี้พระมเหสีจะประสูติโอรสอีกหลายองค์ แต่ทรงทราบเสียด้วยว่า โอรสองค์สุดท้ายนั้นจะเป็นผู้พิฆาต ไม่แค่จะพิฆาตผู้ชายทุกองค์ทั้งหมดแล้ว ยังจะทำให้พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ไปด้วยพะยะค่ะ”

แม้ว่าคำสุดท้ายของเทพธิดาจะฟังน่ากลัว แต่พระราชาก็ยังทรงยินดีที่จะได้โอรส จึงได้ปฏิบัติตามนั้นทุกประการ และจริงดังคำเทพธิดาก็คือตอนที่พระมเหสีทรงครรภ์ได้มีมาฆาตัวบริสุทธ์ ไม่มีขนสีอื่นแซมแม้สักเส้น ปรากฏตัวอยู่นอกประตูวัง พระราชาจึงโปรดให้มหาดเล็กไปจงมาเข้าคอก และให้คนเลี้ยงม้าเลี้ยงดูให้หญ้าให้น้ำอย่างอุดมสมบูรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดนอกจาก

องค์เองที่จะได้ชมมาตัวนี้ และพระมเหสีก็ได้ประสูติโอรสองค์แรกในวันเดียวกันนั้นเอง พระราชาทรงปลื้มขี้มนัก และก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้ เมื่อโอรสองค์ที่สองที่สามที่สี่และที่ห้าประสูติ พระราชาไม่ทรงลืมถ้อยคำของเทพธิดา เพราะฉะนั้นไม่ว่าโอรสองค์ใดจะประสูติ พระราชาก็ทรงนึกกว่าจะเป็นองค์สุดท้าย ผู้ที่จะนำความตายมาสู่พี่และพ่อ จนในที่สุดในวันที่พระมเหสีจะประสูตินั้นนางมาฆาก็ได้คลุกม้าตัวเมีย ตัวขาวบริสุทธ์ไม่แพ้ตน และพระมเหสีก็ประสูติโอรสองค์ที่หก พระราชาทรงกำหนดได้แน่ว่าจะต้องเป็นโอรสองค์สุดท้าย จึงประทานพระนามให้ว่า เจ้าชายฮาเม็ค

→

๕

เจ้าชายฮามัดทรงเจริญวัยด้วย
พลานามัยอันสมบูรณ์ ทรงหล่อเหลา
ยิ่งกว่าที่ ๆ และยังแข็งแรงที่สุด
กล้าหาญที่สุดไม่มีที่องค์ใดเทียบได้
เมื่อทรงเจริญวัยพอจะทรงมาได้
พระราชาก็ประทานลูกม้าขาวนั้นให้
เป็นพาหนะ เจ้าชายฮามัดจะเสด็จ
ไปยังออกม้าแทบทุกวัน เอาานกับ
บังเหียนใส่พลาญพุดแก่นางมันน้อย
นั้นพลาญ แล้วก็ทรงขี่ไปล่าสัตว์แต่
ลำพัง ทรงสามารถใช้ดาบ ใช้ธนู
อย่างคล่องแคล่ว ไม่แต่เท่านั้นยัง
ทรงแจ่มใสร่าเริง เข้าใกล้ชิดกับ
ผู้คนพลเมืองของพระองค์โดยไม่ถือ
องค์ พระราชาโปรดโอรสองค์สุดท้อง
เป็นอย่างยิ่ง เพราะโอรสองค์นี้ให้
ทั้งความสุขสบายพระทัยและยังให้
คำแนะนำดี ๆ หลายประการ ด้วย
เหตุนี้แหละพี่ชายทั้งห้าจึงพากัน
รียาน้องสุดท้องเป็นที่สุด ได้รวม
หัวกันหาทางกำจัดน้องชายเสีย และ
ตกลงกันว่าวิธีที่ดีที่สุดคือ ล่อน้องชาย
ให้ไปล่าสัตว์ในป่าคงคิอันเป็นที่อยู่
ของปีศาจร้าย แล้วจะปล่อยน้องชาย
ไว้ที่นั่นตอนกลางคืน จะได้เป็นเหยื่อ
ของนางปีศาจร้ายนั้น และแผนการ
ก็สำเร็จตามนั้น เพราะเจ้าชาย
ฮามัดทรงรับคำชวนอย่างเต็มพระทัย
รีบไปเอาานใส่หลังม้า ควบขับ
ไปกับพี่ชายทั้งห้าทันที

เจ้าชายทงหกกล้าสัตว์กันตลอด
วัน จนแน่ใจว่าเข้าไปใกล้บริเวณ

ที่อยู่ของนางปีศาจร้ายที่สุด แล้ว
เจ้าชายผู้พี่ทั้งห้าองค์รอนเจ้าชาย
ฮามัดทรงผละไปตามกวาง จึงชักม้า
หันหลังควบกลับเข้าเมือง ปล่อยให้
เจ้าชายฮามัดหลงตามหาจนกระทั่ง
มืดค่ำ เมื่อแน่ใจว่าองค์เองหลงอยู่
ในป่าแต่ผู้เดียว เจ้าชายฮามัดก็
พยายามหาทางออกจากป่า แต่ว่ามืด
ออกอย่างนั้นเจ้าชายฮามัดจะทรง
ทราบได้อย่างไรว่าขณะนั้นทรงอยู่
ในป่าแถบไหน แต่แล้วเจ้าชายฮามัด
อดแปลกพระทัยไม่ได้ ที่เมื่อเสด็จไป
ในระหว่างหมอกมืด ได้ทอดพระเนตร
เห็นบ้านหลังหนึ่งอยู่ข้างหน้า และ
มีหญิงชราว่างหมอนำเกลียด หมยู่
รุ่มร่าลงมาระอยู่เต็มหน้า ยืนคอย
ต้อนรับอยู่หน้าบ้าน

“เชิญข้างใน เชิญข้างใน”
หญิงร่าร้างนั้นร้องเชิญ “ท่านมา
ห่างบ้านมากมาย แล้วก็มีคอก
อย่างนี้ เอา จักแจงลูกม้าเสีย เดียว
ข้าจะไปหาอะไรให้กิน”

เจ้าชายไม่ทรงทราบว่าหญิงนี้
แท้จริงคือนางปีศาจ จึงเสด็จลง
จากหลังม้า และครัสขอบคุณ พอ
เจ้าชายประทับ หญิงนั้นก็นำอาหาร
มาให้เสวย แล้วก็เล่าเรื่องแปลกๆ
ในป่าให้ฟัง พร้อมกันนั้นก็ไปนำ
ของแปลกๆมาทอด เป็นคันว่า แม่ไก่
ที่มีไข่เป็นทอง หม้อเหล็กที่หุงต้ม
อาหารให้สุกได้โดยไม่ต้องตั้งไฟ
แล้วก็พรมที่นางเองนอนเป็นพรม

หนาที่สุดและสวยที่สุดในโลก พอ
ถึงเวลานอน นางก็ปูพรมนุ่ม ๆ ให้
เจ้าชายฮามัด พลาญบอกเจ้าชายให้
หลับให้สบาย ตนเองจะไปนอนตรง
มุมห้อง พยายามจะไม่ให้เป็นที่
รบกวนเจ้าชายเลย

ตอนนั้นเจ้าชายชักสงสัยว่าใจขึ้นมา
ว่าหญิงนี้เห็นทีจะเป็นปีศาจแน่ จึง
ระวังพระองค์อยู่ และครัสตามขึ้นว่า
“ไหนบอกข้าทีซิ แม่เฒ่า ว่าข้าจะรู้
ได้อย่างไรว่า แม่เฒ่านอนหลับสนิท
ข้าจะได้นอนนิ่งๆ ไม่รบกวนแม่เฒ่า
ตอนยังไม่หลับ”

นางปีศาจจะชักออกจะแปลกใจ
ที่แขกแปลกหน้าถามเช่นนั้น แต่
เจ้าชายถามอย่างซื่อๆ นางจึงตอบ
พลาญหัวเราะว่า

“โอ๊ย ข้ากรณสนั่นหัวนี้ไหวไป
ละซี เสียดังไม่ผิดหมาเห่า เสียด
กบร้อง เสียดมาถาร้องกันนี้ออingham
แล้วท่านละ” นางปีศาจย้อนถาม
เจ้าชายบ้าง เจ้าชายก็ครัสตอบว่า

“อ้อ คง่ายนิดเดียว ถ้าเมื่อไหร่
ศาลมโหฬงละก็แสดงว่าข้าหลับสนิท
ยิ่งดาเบิกกว้างเท่าไรละก็หลับสนิท
เท่านั้นเทียว”

แล้วคนทั้งสองก็ต่างไปยังที่นอน
ของตน ไม่นานนักนางปีศาจก็
ถูกขึ้นหยิบขวานมาถ่อไว้ แล้วตรง
มายังที่ที่เจ้าชายฮามัดนอน พลาญ
ก้มลงดูหน้าเจ้าชาย แลเห็นเจ้าชาย
หลับคาปี (อ่านต่อหน้า ๑๒๕)

๖๒๑ ๕๖๖ ๕ ๙ พ.ศ. ๒๔๗๑

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๑๖
๑๖
เจ้าชายผู้พิฆาต นิทานอาฟริกา (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงเจ้าชายฮาเม็ค ผู้ที่เทพธิดามาเข้าฝัน พระราชว่าจะเป็นผู้พิฆาตบิดา และเจ้าชายผู้พ้องห้า เจ้าชายผู้พ้องที่พระราชโอรสไปรดปรางค์กว่าตน จึงคิดหาทางกำจัด โดยล่อไปล่าสัตว์ในป่า แล้วทิ้งให้หลงในป่า เพื่อให้ลูกนางบิศาจร้ายคลั่งเลือดกิน แต่เจ้าชายก็ทรงรอดพ้นเงื้อมมือนางบิศาจมาได้ นางบิศาจก็ได้แต่สาปแช่งและสบถสาบานว่า ถ้าเจ้าชายกลับมาอีกเมื่อไร จะไม่มีวันปล่อยให้พ้นเงื้อมมือไปได้เลย

เจ้าชายเสด็จกลับถึงวังได้โดยปลอดภัย พระราชาทรงดีพระทัยยิ่งนัก ทรงต้อนรับโอรสองค์เล็กอย่างชื่นชมยินดี ทั้งยังทรงฟังเรื่องราวที่เจ้าชายฮาเม็คเล่าอย่างสนพระทัย แต่เจ้าชายผู้พ้องทั้งห้านั้น เกิดแค้นอยู่เงียบๆ ยิ่งพระราชทรงสรรเสริญความเก่งกล้าของน้องมากเท่าไร พี่ชายก็ยิ่งริษยามากขึ้น

เท่านั้น จึงต้องมาช่วยกันคิดหาทางกำจัดน้องของคนใหม่ ในที่สุดก็หาวิธีได้อย่างหนึ่ง คือเจ้าชายผู้พ้องชวนกันไปเฝ้าพระราชแล้วทูลว่า

“พระบิดาทรงเป็นพระราชอาชญาได้อย่างไร ในเมื่อแม่ไก่ที่ไข่เป็นทองก็ไม่มี”

แล้วก็ทูลยุยงต่างๆ นานาจนพระราชวังเกิดความอยากได้ แต่ผู้ใดจะรู้ทางไปยังที่อยู่ของนางบิศาจนั้นได้ นอกจากเจ้าชายฮาเม็ค จึงโปรดให้หาเจ้าชายฮาเม็ค ครัสต์ตั้งว่า

“พ่อต้องได้ไก่ที่ไข่เป็นทองคำวันนั้นให้ได้ ลูกช่วยกลับไปยังที่อยู่ของนางบิศาจนั้น ไปเอาไก่นั้นมาให้พ่อด้วย”

“พะยะค่ะ” เจ้าชายทรงรับคำไปทันทีที่ทรงรู้แน่แก่ใจว่า ครั้นนางบิศาจนั้นคงไม่ไว้ชีวิตพระองค์แน่ เจ้าชายเสด็จลงไปที่พักของแม่ไก่เฝ้าเฝ้าแล้วก็นั่งเฝ้า ทันใดนั้นเจ้าชายทรงแปลกพระทัยเป็น

ที่สุด เมื่อได้ยินเสียงนางแม่ไก่ออกมาว่า

“อย่ากินแสงไปเลยเจ้าชาย ข้าจะช่วย พระองค์ไปทูลพระราชว่า ขอให้ช่างเหล็กตีเหล็กเส้นเล็กยาวให้เส้นหนึ่ง ปลายข้างหนึ่งเสียบให้แหลมเหมือนเข็ม เท่านั้นแหละ เราต้องการเพียงแค่นี้”

เจ้าชายไปทูลพระราช ไม่ช้าก็ได้สิ่งที่ประสงค์ เจ้าชายจึงเตลิดไปในป่า ข้ามถ้ำธารนั้นตรงไปยังบ้านของนางบิศาจ พอม้าเข้าไปใกล้จะถึงที่หมาย เจ้าชายฮาเม็คก็ทรงกระซิบถามว่า

“จะให้ทำอย่างไรล่ะ”

“คอยจนนางบิศาจหลับสนิท แล้วพระองค์จึงค่อยๆ คุกานไปที่ประตูห้องที่นางบิศาจนอน และมีไก่ไข่เป็นทองใส่กรงอยู่ข้างๆ ตัวค่อยๆ เอาเหล็กยาวปลายแหลมนั้นแทงเข้าไปในรอยแตกตรงประตูให้ถึงที่ตัวไก่ (อ่านต่อหน้า ๕๔๖)”

ส่วนวัยอื่นๆได้แก่วัยก่อนเรียน วัยเรียน ตลอดจนผู้ใหญ่
นั้น อาจใช้นมผงธรรมดาได้ ราคาถูกที่สุด ถ้ามีลูก
หลานหลายคนจะช่วยประหยัดเงินได้มาก

ปัญหาสำคัญในการผสมนมผงก็คือ นมไม่ละลาย
นมผงชอบดูดความชื้น เมื่อถูกน้ำร้อนจัด จะกลายเป็น

ก้อนเหนียว คนเท่าไรก็ไม่ละลาย วิธีผสมนมที่ถูกต้อง
เริ่มด้วยการใส่น้ำสุกที่เย็นแล้วลงไปในแก้วประมาณ
ครึ่งหนึ่ง แล้วตวงนมใส่ลงไปทีละน้อย ใช้นมผง ๔
ช้อนโต๊ะ ค่อน้ำหนึ่งถ้วยควง คนจนนมละลายหมดแล้ว
จึงค่อยเติมน้ำอุ่นหรือน้ำเย็นลงไปให้ครบหนึ่งถ้วยควง

เจ้ายายผู้พิฆาต - ต่อจากหน้า ๑๗

แล้วดูก็แล้วกันจะเกิดอะไรขึ้น”

และเจ้าชายก็ทรงทราบผลคือ
โก๋ตัวนั้นร้องจนสุดเสียงด้วยความ
เจ็บปวด แต่นางป้าสาธิตยังไม่ตื่น
ได้แต่ส่งเสียงจ้วเจ็ญโก๋ว่า “เจ็บบๆ
เถอะ นังโก๋นี้ เดียวข้าก็จะโยนเจ้า
ให้หมาจิ้งจอกกินเสียเท่านั้นเอง”
โก๋หุ่ยร้องไปพักหนึ่ง นางป้าสาธิต
จึงนอนหลับต่อไปใหม่ เจ้าชายก็เอา
เหล็กทิ่มตัวโก๋อีก โก๋ก็ร้องครวญ
ครางดังกว่าเก่า นางป้าสาธิตก็โก๋อีก
ว่า “นังเถอะนะ ไม่รู้ว่าเจ็บปวด
ด้วยเรื่องอะไร ต่อไปถ้าเจ้าอาปาก
ร้องอีก ข้าเป็นโยนให้หมาจิ้งจอก
กินจริงๆ”

เจ้าชายทรงทิ่มโก๋อีกเป็นครั้งที่สาม นางป้าสาธิตทนรำคาญเสียงร้อง
ของโก๋ไม่ไหว จึงลุกมาเปิดกรงโก๋
จับคอโก๋โยนออกมานอกประตู แล้ว
ปิดประตูเสีย เจ้าชายฮามัดก็รีบ
คว้าตัวโก๋มาอุ้มไว้ แล้วคอยจนได้
ยินเสียงนางป้าสาธิตกรนสนั่นหวั่นไหว
แสดงว่าหลับสนิทแล้ว เจ้าชายจึง
ความมาจับไปโดยเร็ว พระราชาทรง
ยินดีที่ได้โก๋ไปเป็นทองสมปรารถนา

แต่เจ้าชายทั้งห้าไม่ถูกพระทัยเลย
จึงหาเรื่องใหม่ที่จะกำจัดเจ้าชาย
ฮามัด คือ ไปทูลยุยงพระราชินีให้
ทรงอยากได้พระมอันอ่อนนุ่มสวยงาม
ของนางป้าสาธิต พระราชินีโปรดให้
เจ้าชายฮามัดไปนำพระมอันมาให้ได้
เจ้าชายฮามัดจำต้องรับคำไปทำให้
เมื่อเสด็จไปที่คอกม้า เจ้าชายก็ถอด
ม้าแล้วกันแสดงอย่างครั้งที่แล้ว นาง
ม้าก็พลอยว่า

“อย่างกันแสงไปเลย เจ้าชาย
ไปทูลพระราชินีเถอะว่า เราต้องการ
ลูกหนึ่ง ๓ ลูก ลูกหนึ่งมีขี้ตม อีก
ลูกหนึ่งมีขี้ตม อีกลูกหนึ่งมีเหา”
เจ้าชายจึงไปทูลพระราชินีตามนั้น
พระราชินีทรงประกาศให้ผู้คนพล-
เมืองไปจับมาถวาย แล้วจะให้เงิน
แต่ละตัวๆไป ในไม่ช้าเจ้าชายก็ได้
สิ่งที่ต้องการและม้ามักแคะให้เทือง
ใส่สัตว์เหล่านั้นที่ตรงช่องใต้ประตู
สัตว์เหล่านั้นจะคลานไปชุกอยู่ใน
พระมเพื่อให้อุ่น เจ้าชายทรงทำเช่น
นั้น แล้วทรงถอยมาซ่อนตัวอยู่ได้
เงาไม้ห่างจากบ้านออกมา ไม่นาน
นักก็ได้ยินเสียงนางป้าสาธิตร้องคำทอ

เจ้าพวกสัตว์เหล่านั้น แล้วก็เปิด
ประตูโยนพระมอันออกมาข้างนอก
เจ้าชายรีบวิ่งไปเอามา แล้วรีบขึ้น
ม้าจับควบคุมหนีไปโดยไม่รีรอ คราว
นี้นางป้าสาธิตได้ยินเสียงจึงจัดแจงตาม
ไป แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะม้า
เจ้าชายเผ่นลงไปในลำธาร นางป้าสาธิต
ไม่กล้าข้ามน้ำ จึงเป็นอันพระราชินี
ทรงได้พระมอันสมพระทัย พระราช-
ินีอดสรรเสริญโอรสองค์สุดท้ายให้
เจ้าชายที่ๆ พังไม่ได้ว่า “น้องชาย
เจ้านี้เก่งจริงๆนะ กล้าที่สุดในโลก
เลย ไม่มีอะไรที่จะทำไม่ได้”

“คงจะมีสักสิ่งกระมังที่จะกะ
ที่ฮามัดทำไม่ได้” เจ้าชายหัวปีทูล
“เจ้าฮามัดเก่งจริง กล้าจริง ต้อง
นำนางป้าสาธิตนั้นมาถวายพระองค์ให้
เป็นนางสนมของพระองค์ให้จงได้
ลูกเชื่อว่าคงจะไม่มีผู้หญิงใดในโลก
จะสวาท่านางป้าสาธิต”

ที่จริงพระราชินีไม่ทรงคิดมา
ก่อนเลยว่า นางป้าสาธิตจะเป็นผู้หญิง
สวย แต่เมื่อถูกยุยงเช่นนั้นก็บังเกิด
ความอยากได้ขึ้นมาจริงๆ จึงโปรด
ให้หาเจ้าชายฮามัดและสั่งให้นำ→

ตัวนางบิศาจมาถวายให้ได้ เจ้าชาย
ฮาเม็ดก็ทรงขบขันว่า

“ทรงเข้าพระทัยผิดแล้วพะย่ะค่ะ
นางบิศาจนั้นะทั้งน่าเกลียดน่ากลัว
ใจก็ร้ายกระหายเลือดคอยตลอดเวลา”

“ถูกพูดอย่างนี้เพราะกลัว
ละมั้ง” พระราชาตรัสตำหนิเพราะ
ไม่เชื่อ “ไปเถอะไปนำผู้หญิงคน
นั้นมา แล้วพ่อจะดูเอง ไม่อย่างนั้น
ก็อย่ามาเป็นพ่อเป็นลูกกันเลย”

เจ้าชายฮาเม็ดตรัสแก่นางม้า
ว่า “คราวนี้เห็นจะหมดหวังเสียแล้ว
ละ เพราะถึงเจ้าจะช่วยข้าให้พา
นางบิศาจมาให้ได้ พระบิดาก็คงจะ
ต้องฆ่าข้าเสียจนได้ ถ้าหากเห็น
หน้าตาอันน่าเกลียดของนางบิศาจ
นั้นแล้ว”

“อย่าเพิ่งสิ้นหวัง” นางม้า
ปลอบ “พระผู้เป็นเจ้าอาจจะช่วย
เราอาจได้หญิงสาวสวยมาถวายพระ-
ราชาก็เป็นได้ ไปทูลขอหีบใหญ่ๆ
มาใบหนึ่งก็แล้วกัน ทำด้วยไม้
จันทร์หอม และตามขอบหีบใบนี้
ให้ประดับด้วยไข่มุก ส่วนฝาหีบ
นั้นขอให้ปิดได้สนิท ขนาดเปิด
จากข้างในไม่ได้ แม้จะใช้เวทมนตร์
กาถาอย่างใดก็ตาม”

เมื่อได้หีบดังต้องการแล้ว นาง
ม้าให้เจ้าชายแบกหีบเดินผ่านหน้า
บ้านนางบิศาจ ส่วนนางม้าจะคอย
อยู่ห่างๆ แล้วส่งเจ้าชายว่า “เจ้าชาย
ต้องร้องขायหีบอันมีค่านี้คืนด้วยว่า
ถ้าใครลงไปนอนในนั้นแล้วรับรอง

ว่า จะมีอายุยืนตลอดไป ถ้าเจ้า
ชายทรงทำตามนั้น นางบิศาจจะจำ
เจ้าชายได้ แต่เจ้าชายต้องไม่ทรง
หวนไหว ทรงแบกหีบผ่านหน้าบ้าน
ไปเรื่อยๆ นางบิศาจจะสนใจอยาก
รู้ว่าอะไรในนั้น แล้วจะลอบเข้า
ไปในหีบนั้นโดยไม่ให้พระองค์เห็น
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วละก็รีบปิดฝาหีบ
โดยเร็วที่สุด”

เหตุการณ์ เป็นไปดังนั้นทุก
ประการ เมื่อเจ้าชายปิดฝาหีบแน่น
ดีแล้ว ก็รีบแบกหีบมายังที่ที่ม้าคอย
อยู่แล้วควมกลับพระราชวัง เมื่อ
ทรงนำหีบใบนั้นเข้าไปในห้องพระ-
โรง และเจ้าชายฮาเม็ดทรงเปิดหีบ
ออก เจ้าชายเองก็ต้องตกตะลึง เมื่อ
หญิงสาวออกมาจากหีบนั้น เป็น
หญิงสาวสวยที่สุดในโลก ทั้งยังมี
ท่าทางอ่อนโยนแจ่มใส ที่เห็นเช่น
นี้เพราะเมื่อข้ามน้ำมาแล้ว คำสาป
ที่ทำให้หญิงสาวสวยกลายเป็นนาง
บิศาจก็เสื่อมคลายไป กลายเป็นร่าง
เดิมตั้งแต่ก่อนถูกสาป

พระราชาไม่ผู้แปลกพระทัยนัก
เพราะคาดไว้แล้วว่านางบิศาจจะต้อง
เป็นหญิงสาวสวย แต่ที่ทรงหลงใหล
ความงามของหญิงนั้นไม่น้อย จึง
ตรัสขอแต่งงานกับหญิงสาวโดยทันที
หญิงนั้นทูลตอบว่า

“ข้าพระองค์จะแต่งงานกับใคร
ไม่ได้เลย ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจาก
พ่อ ปู่ และทวดเสียก่อน และที่
สำคัญคือคนที่สามได้ตายไปนาน

แล้ว ไม่ทราบจะไปตามหาตัวได้
ที่ไหน นอกจากในเมืองผีเท่านั้น
ถ้าเห็นก็รู้ได้โดยที่เดียว เพราะทั้งพ่อ
ปู่ และทวดของข้าพระองค์มีเครา
ขาวเป็นสีเทา”

ได้ฟังเช่นนั้น พระทัยของ
พระราชาก็ห่อเหี่ยว แต่ความโลภหลง
ของพระราชามีมากเหนือสิ่งใด เมื่อ
ไม่เห็นผู้ใดจะช่วยให้ได้ ก็ต้องทรงขอ
ให้เจ้าชายฮาเม็ดไปจัดการพาตัวคน
ทั้งสามมาให้ได้ และเจ้าชายก็ต้อง
ไปปรึกษานางม้า นางม้าแนะนำให้เอา
กรรไกรคมๆ กับหัวไปด้วย แล้วก็
ช่วยกันหาทางไปยังเมืองผี

เจ้าชายจัดแจงหาเสบียงไปให้
พอสำหรับม้าและตนเอง แล้วก็ไป
ลึมนำกรรไกรกับหัวไปด้วย แล้วก็
มุ่งหน้าไปทางตะวันตกอันเป็นแดน
ของคนตาย เจ้าชายควมม้าผ่านป่า
ผ่านเขา ผ่านทะเลทราย จนมาถึง
ภูเขาสูงมั่งคั่งที่สุดโลก แต่เจ้าชาย
ก็ยังทรงควมม้าต่อไปอีก ผ่านไปใน
ระหว่างผาผา ทั้งม้าทั้งเจ้าชายรู้ว่า
นั่นแหละคือเมืองผีแล้ว แต่เจ้าชาย
ก็จับม้าต่อไป จนในที่สุดก็ได้มาถึง
ที่ทุกคนทั้งสามนั่งกันอยู่เป็นเวลานาน
รื่อยๆ บิศาจแล้ว นานจนกระทั่งเครา
กับผมงอกออกมาของอยู่บนดินเป็น
กองโต จนกระทั่งแต่ละคนยกหัว
ไม่ขึ้น นางม้าก็บอกเจ้าชายให้เอา
กรรไกรไปตัดผมตัดเคราและเล็บให้
ดี เจ้าชายฮาเม็ดก็ทรงทำตาม พอพ้น
ภาระมาได้ คนทั้งสามก็เป็นอิสระ→

ลูกไปไหนมาไหนได้ ชายชราทั้งสาม
หันมาขอบคุณเจ้าชาย พลางถามว่า

“ท่านต้องการอะไรจากเรา”

“พระราชพระบิดาของข้าส่ง
ข้ามาขอลูกสาว หลานสาวของท่าน
เพื่อเสกสมรสด้วย” เจ้าชายตอบ

“ถ้าเช่นนั้นกลับไปตามทางที่
ท่านมา อย่าหันหลังเป็นอันขาด เรา
ทั้งสามจะตามท่านไป”

เจ้าชายก็เสด็จกลับ พอถึงพระ
ราชวัง พระราชาพิโรธไม่น้อยเลยที่
เห็นเจ้าชายเสด็จกลับมามือเปล่า แต่
ครุ่นใหญ่ๆ ก็ได้มีเสียงเคาะประตู เมื่อ
สิ้นเสียงอนุญาต ชายชราทั้งสามก็
แบกหม้อเหล็กใบใหญ่เข้ามา พระ
ราชาทรงเชิญให้คนทั้งสามดื่มกาแฟ

ด้วยกัน แล้วก็สั่งฆ่าแกะมาเลี้ยงกัน
ทันที อาหารยังไม่ทันเสร็จ พระราชา
ก็ทรงขออนุญาตชายทั้งสามแต่งงาน
กับหญิงสาวสวยนั้น ชายสูงอายุที่สุด
ได้ทูลว่า

“ไม่ขัดข้องพะย่ะค่ะ มี
เงื่อนไขอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ เรา
จะเอาน้ำใส่ในกะทะแล้วต้มให้เดือด
อยู่สามวันสามคืน พอวันที่ ๓ พระ
องค์ก็ต้องทรงถอดเครื่องทรงออก
แล้วก้าวลงไปในหม้อใบนั้น ถือผ้า
เช็ดหน้าไว้ในมือแต่ละข้าง พอขึ้น
จากน้ำ ผ้าเช็ดหน้านั้น ผืนหนึ่งจะมี
เพชร อีกผืนหนึ่งจะมีไข่มุก ทั้งเพชร
และไข่มุกนั้นแหละ จะเป็นสินสอด
สำหรับลูกสาวหลานสาวเรา ของอื่น

เราไม่มีรับ”

“โอ๊ย ทำไม่ได้หรอก” พระ
ราชาทรงอุทานออกมาอย่างตื่นกลัว
“จะได้ตายปะไรละ”

“ถ้าอย่างนั้นดีแล้ว เราจะไป
ละ” คนทั้งสามพูดแล้วก็ถอยหม้อ
ไปแล้ว คุ่มหม้อใบนั้นแบกราวกับนั้น
แต่พระราชาทรงห้ามไว้ว่า “เดี๋ยว
อย่าเพิ่งไป ท่านจะตกลงไหม ถ้าข้า
จะให้ลูกชายข้าไปทำแทน”

“ตกลง” คนทั้งสามตอบ แล้ว
ก็เอาหม้อวางลงไปดังเก่า

พระราชาก็ทรงหันมาถามโอรส
องค์หัวปี “จะทำแทนพระองค์ได้
หรือไม่” เจ้าชายทรงปฏิเสธอย่างไม่
เกรงกลัว พลางตอบว่า “ใครจะทำ

ไม่ใช่คนโง่คนบ้าน” เมื่อถามองค์ที่สองก็ได้คำตอบเช่นเดียวกัน องค์ที่ ๓ ๔ ๕ ก็ไม่มีใครยอมรับทำ จนกระทั่งมาถึงเจ้าชายเม็ค เจ้าชายไม่มีกะใจปฏิเสธ จึงทูลว่า “ตกลงพะยะค่ะ ถึงอย่างไรลูกก็คงต้องตายเข้าวันหนึ่ง ลูกจึงไม่กลัวหรอก”

เมื่อถึงเวลาเจ้าชายเปลื้องเครื่องทรง ทรงมีแต่ผ้าเช็ดหน้าในพระหัตถ์ข้างละชิ้น เจ้าชายหลับพระเนตรก้าวลงไปในห้องเล็กที่น้ำเดือดพล่าน แค้นน้ำศรรยัแท้ที่ดูเหมือนเจ้าชายจะไม่ทรงรู้สึกอะไรเลย ทรงก้าวออกมาจากหม้ออย่างสบาย ผิวกายสดชื่นราวกับอาบน้ำเย็นมา ในผ้าเช็ดหน้านั้นมีเพชร

ผืนหนึ่งมีไข่มุกผืนหนึ่ง

“เออ มหิศรรยัแท้” พระราชทรงอุทาน “ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องกลัวไปทำไม” และไม่ทันที่ใครจะรู้ตัวและยังพระราชโอรส พระราชาก็ทรงเปลื้องเครื่องทรง ก้าวลงไปในห้องเล็กแล้ว และพอลงไปในน้ำที่กำลังเดือดพล่าน พระราชาก็ทรงหายไปในพริบตา ไม่โผล่ออกมาให้ผู้ใดได้เห็นอีกเลย ในพริบตานั้น ชายชราทั้ง ๓ กับหม้อเหล็กก็หายไป ด้วย ทั้งให้เจ้าชายชามาเม็คและคนอื่นๆ ตกตะลึงงัน เจ้าชายชามาเม็คจึงทรงถือสิทธิในฐานะที่ทรงลงไปในห้องเล็กที่มีน้ำเดือดพล่าน และได้เพชรกับไข่มุกมาเป็นสินสอดให้แก่

ชายชราที่เป็นพ่อปู่ และทวดของหญิงสาว จึงมีสิทธิแต่งงานกับนางสาวน้อยนั้นแทนที่

เมื่อเสร็จธุระเรื่องนี้แล้ว เจ้าชายก็ทรงเรียกประชุมมนตรีทั้งหมด แจ้งแก่ที่ประชุมว่าพี่ชายของพระองค์ทรงคิดร้ายแก่พระองค์อยู่เนืองๆ ไม่ได้มีคิดปรานีพระองค์เลย เพราะฉะนั้นจะสมควรปรานีหรือไม่อย่างไร ที่ประชุมพากันเห็นด้วยที่จะทรงตัดสินลงโทษประหารชีวิตเจ้าชายทั้งห้า เจ้าชายจึงโปรดให้ทหารไปตัดหัวเจ้าชายทั้งห้าองค์ จึงสมดังคำทำนายว่าเจ้าชายองค์สุดท้ายจะเป็นเหตุให้บิดาและพี่ชายถึงแก่ความตาย ♣

วรรณกรรมประชาชน - ต่อจากหน้า ๑๖

ได้ผลิตงานส่วนใหญ่อยู่ ๒ ประเภทคือ บทกวี และเรื่องสั้น ส่วนนวนิยายนั้นไม่มีใครมี คงเห็นแต่พิราบแดงของ สุวัฒน์ วรดิลก

การเสนองานในรูปร้อยกรองและร้อยแก้ว มีทั้งที่มุ่งเน้นเนื้อหาเป็นใหญ่และมุ่งเน้นรูปแบบเป็นใหญ่ และที่ผสมผสานทั้งสองลักษณะเข้าด้วยกัน ส่วนเรื่องสั้นนั้น มีแนวเรื่องสั้นเชิงทฤษฎี บางทีขาดความสมจริง ทฤษฎีในที่นี้มิได้หมายถึงทฤษฎีทางการเขียนวรรณกรรม แต่เป็นทฤษฎีแนวคิดใหม่ๆ ในการสร้างสรรค์สังคม ลักษณะแนวที่สองเป็นแนวเรื่องเหนือจริงและสัญลักษณ์ ซึ่งบางทีเป็นงานที่ค่อนข้างเข้าใจยาก เป็นการแสดงออกของความคิดอันเป็นลักษณะเฉพาะตนมากกว่าที่หยั่งถึงความเข้าใจประชาชน ลักษณะที่สามของเรื่องสั้น

ก็คือ เรื่องสั้นเพื่อชีวิตเชิงสมจริง ซึ่งเป็นงานที่ชัดเจนมากกว่า โดยใช้ฉากตัวละครที่เป็นจริง

จากงานต่างๆ ตามลักษณะดังกล่าว ผลที่จะนำไปสู่ประชาชนนั้นดูจะเป็นได้ ๒ นัย คือ ทางตรง และทางอ้อม ในทางตรงประชาชนร่วมรับรู้ รู้ลึก คิดตาม นำไปปรับใช้แก่ชีวิตจริงได้ ส่วนในทางอ้อมผู้อ่านทำความเข้าใจ แล้วนำความคิดไปปฏิบัติอันจะยังผลแก่ประชาชนอีกทีหนึ่ง

วิเคราะห์วรรณกรรมแนวประชาชน ส่วนใหญ่กล่าวถึงนักเขียนที่มีผลงานชัดเจนหลังช่วง ๑๔ ตุลาคม ปี ๑๖ เช่น ประเสริฐ จันดำ สุรัช จันทิมารร สถาพร ศรีสังข์ วัฒน์ วรรณกร วรวิ โคมพระจันทร์ วิสา คัญทัพ ชัยรินทร์ ไชยวัฒน์ ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล→

๒๒๙. ๕๖๖ 6 / 6 พ.ค. 19

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตำนานข้าว (นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

ข้าวเป็นอาหารสำคัญของชาวฟิลิปปินส์เช่นเดียวกับไทย จึงได้มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับข้าวหลายเรื่องด้วยกัน เป็นตำนานว่าดั้งเดิมข้าวอยู่ที่ไหน คนได้มาอย่างไร ดังที่เล่าไว้ดังต่อไปนี้

ในสมัยก่อน ตั้งแต่แรกมีมนุษย์อยู่ในโลก คนในโลกยังไม่รู้จักกินข้าว เพราะไม่มีข้าวกิน คนในโลกสมัยนั้นกินเนื้อสัตว์ เช่นหมูกับควากินผลไม้กันได้แก่กล้วย มะม่วง และฝรั่ง หรือบางทีก็กินมะละกอ แล้วยังกินพืชผักหัวเผือกหัวมันเทศ

ด้วยเหตุนี้ ดักโบงัน ผู้เป็นพระของชนเหล่านั้น จึงอดสงสัยใคร่รู้คนในโลกไม่ได้ ทั้งนี้เพราะดักโบงันรักคนทั้งปวง ที่จริงดักโบงันก็หาใช่พระธรรมดาๆ ไม่ ดักโบงันมีอำนาจพิเศษที่กายนิอัน เทพผู้สร้างเป็นผู้ประทานให้

วันหนึ่ง ดักโบงันได้รับเชิญให้ไปยังสวรรค์ กายนิอันต้องการให้ดักโบงันไปร่วมงานเลี้ยงด้วย

ดักโบงันเดินทางอยู่ตั้งหลายวัน จนกระทั่งมาถึงยอดเขาปูล็อกอัน

ศักดิ์สิทธิ์ ที่ยอดเขาเอง ดักโบงันได้เห็นบันไดเชือกสำหรับไต่ขึ้นไปยังสวรรค์ จึงไต่บันไดนั้นขึ้นไป ไต่ขึ้นไปๆ จนในที่สุดก็ได้มาปรากฏตัวอยู่ในสวรรค์ สิ่งแรกที่ดักโบงันแลเห็นในสวรรค์ ก็คือบ้านใหญ่โตสวยงามหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้เป็นของเทพผู้สร้างกายนิอันกับบุษันชาชา ที่บ้านนั้นมีผู้คนคับคั่ง ต่างคนต่างมาร่วมงานเลี้ยงด้วยกัน เห็นเช่นนั้น ดักโบงันก็มีได้รู้รอบ ครบไปพร้อมกับเขาทันที

ดักโบงันสนุกสนานมาก ได้ร่วมสนุกกับคนอื่นๆ อย่างไม่ขัดเงิน ทั้งยังได้ร่วมกันอาหารอันโอชะกับคนเหล่านั้นด้วย อาหารทุกอย่างเอร็ดอร่อยทั้งนั้น แต่มีอยู่อย่างหนึ่งซึ่งออกจะเป็นของใหม่สำหรับดักโบงัน ดักโบงันไม่เคยกินทั้งไม่

เคยเห็นมาก่อนด้วย ดักโบงันจึงกินแต่อาหารอย่างนั้น จนดูเหมือนว่าทำอะไรก็ไม่พอ เทพกายนิอันถึงกับตรัสทักขึ้นว่า

“ชอบข้าวมากนักหรือ”

“เอ๊ะ ครัสต์เรือกชื่ออาหารอย่างนั้นว่าอย่างไร พะยะกะ” ดักโบงันทูลถาม “อร่อยเหลือเกิน อร่อยเสียจนข้าพระองค์อยากได้ไปปลูกในโลกบ้างพะยะกะ”

“ได้ซิ ข้าจะให้เจ้าตามปรารถนา” เทพกายนิอันตรัส “อยู่ในสวรรค์อีกหน่อยซิ ข้าจะสอนให้ว่าจะปลูกได้อย่างไร แล้วจะหุงหาทำอย่างไรจึงจะกินได้”

ดังนั้นดักโบงันจึงอยู่ในสวรรค์ต่อไปอีก เพราะมีเรื่องจะเรียนรู้จากเทพกายนิอันหลายเรื่องด้วยกัน เป็นดังนี้ว่า จะเตรียมที่สำหรับทำนา→

ให้หมด หันเข้า ผิวมะกรูด รากผักชีชั้นเล็กๆอย่างละ ๑/๒ ช้อนชา ขอยหอม ๑ ช้อนโต๊ะ กระเทียม ๑ ช้อนหวาน ใส่ลงในครกพร้อมกับกะปิ ๑/๔ ช้อนชา โขลกจนละเอียด เป็นน้ำพริกหอม

๓. ช้อนหน้ากะทิใส่ลงในชามพุงปลา ๑ ช้อนโต๊ะ เทน้ำกะทิลงละลายกับน้ำพริก ๑/๒ ถ้วย (ถ้าครกหินใหญ่ใช้คนหอมได้นุ่มดี ถ้าไม่คนในครกใช้ชามอ่างคนดีกว่าชามเคลือบ) ละลายจนเข้ากันดีไม่เป็นก้อน ใส่หน้าปลาดี ๑ ๑/๒ ช้อนโต๊ะ และเนื้ปลาที่หันไว้ลงคนตักกรู ใส่เนื้ปลาที่ขูดลงคนสลับกันกับกะทิที่ยังเหลืออยู่ที่ละน้อยจนขึ้นดี ต่อยไข่แยกไข่แดงดีให้ฟูใส่ลงคนจนเข้าทั่วกัน ตีไข่ขาวจนขึ้นเป็นฟองนุ่มใส่ลงผสมในชามพุงปลาคนให้เข้ากัน ตั้งกะทะน้ำให้เดือด

๔. หันพริกชี้ฟ้าแดงเป็นเส้นเล็กๆยาว ๑-๒ เม็ด ถ้างา ฉีกก้านกลางใบมะกรูด ๑ ใบออก ช้อนกันมันให้แน่นหันผอย เด็ดใบผักชีเป็นใบๆ ๑ ช้อนโต๊ะ ใส่ใบขอรองกันกระทงหรือขันอาถุมเนื้ขมแบ่งเท่าๆกัน ตักชั้นปลาแบ่งใส่ลงทับบนเท่าๆกัน ตักน้ำพริกชั้นราดทับให้เท่าๆกันจนหมด ตักพุงปลาหยอดลงตรงกลาง และราดน้ำกะทิลงด้วยให้เท่าๆกัน โรยใบมะกรูด ผักชี พริกแดง เรียงลงในลังถึงนั่งจนมีกลิ่นหอมสุกดี เปิดฝาลังถึง ยกลงให้ไอร่เหวออกให้หมด รินน้ำที่ตกอยู่ในกระทงหรือขันออกให้หมด พักจนเย็นสนิทปิดฝาลังถึง ตอน

เข้านอนอีกครั้งหนึ่ง (ใบที่ใช้รองหอมก ไซ ใบโหระพา ใบผักกาด ใบแสงจันทร์ หัวปลี เห็ดฟาง เห็ดบัว เห็ดโคนก็ได้ บางท่านใช้ใบกะน้าเพราะรสคล้ายกันกับใบขย)

๕. หันขนมปังแผ่นหนึ่งออกเป็น ๔ ชั้น ใส่ถาดผิงไว้ให้แห้ง

เช้า ขนมปังทอด-หมูหันตรา เครื่องดื่มร้อน

เครื่องปรุง : ขนมปังปอนด์ หมูทอดไว้ น้ำมันหมู

วิธีทำ : ทอดขนมปังใช้ไฟอ่อนๆ น้ำมันมากพอทอดได้ลอยๆครั้งละ ๕-๖ ชั้น ใส่ลงทอดเมื่อน้ำมันร้อนดี ใช้ทัพพีไปร่งตักกลับไปมาจนเหลืองอ่อนขึ้นใส่ถาดปูกระดาษสะอาด ทอดจนพอจัดได้ ๔ จาน รับประทานพร้อม เหนื้มันนอกเช็ดกะทะให้สะอาด ใส่หมูทอดลงโรยน้ำมันนิดหน่อย ถั่วกลับไปมาจนร้อนทั่วกัน ยกลง ตักแบ่งใส่จานกันดินแถบหนึ่งครบ ๔ จาน จัดขนมปังทอดอีกแถบหนึ่ง รับประทานควบกับเครื่องดื่มร้อนตามชอบ

กลางวัน ขนมจีนหอมก แต่งไทยน้ำกะทิ

๑. อุ่นหอมกให้ร้อน ถ่ายลงจานแถบหนึ่งให้คงรูปดี ตักขนมจีนเป็นคำๆใส่ลงให้พอดีอีกแถบหนึ่งครบ ๔ จาน

๒. จัดแต่งไทยน้ำกะทิใส่ชามแก้ว พร้อมด้วยน้ำแข็งทุบก้อนเล็กๆสำหรับผสมเวลารับประทานด้วย ♣

ตำนานข้าว - ต่อจากหน้า ๑๐

อยู่มาวันหนึ่ง เมดขาวเกิดใหญ่ ผิดธรรมดา จำนวนข้าวก็มีมากมายกว่าทุกปี ด้วยเหตุนี้ ผู้หญิงคนหนึ่งกับลูกสาวจึงออกจะรู้สึกรอนใจเป็นครั้งแรก แม่ถามลูกว่า

“จะทำอย่างไรดีละลูก บินเรามาข้าวมาก จนข้าวเด็กไปเสียแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องปลูกข้าวใหม่ซิแม่” ลูกสาวเสนอความคิด แต่แม่ลูกยังปลูกข้าวใหม่ยังไม่ทันเสร็จ ข้าวก็กล้งมาจะเข้ายัง เห็นเช่นนั้นหญิงผู้เป็นแม่อดโมโหไม่ได้ พอข้าวเมดแรกมาถึงตัวนาง นางจึงเอามือหวดลงไปแล้วร้องว่า

“มาทำไมตอนนนี้ที่ใครๆ เขายังไม่ต้องการ อะไรๆ ก็ยังไม่เสร็จ จะคอยจนกว่าข้าวเสร็จเสียก่อนไม่ได้หรือ”

เมื่อถูกหวด และถูกคุดว่าเช่นนั้น ข้าวเมดนั้นก็แตกกระเจา ออกเป็นเม็ดเล็กๆ ตั้งเป็นพันๆเม็ด

แล้วก็ร้องตะโกนตอบไปว่า

“ดีละ ที่หลังเราไม่มาเองหรือ
เราจะคงอยู่กับรวงของเรา จนกว่า
ใครจะต้องการเราไป ตอนนั้นละ
พวกท่านจะต้องทำงานหนักไม่น้อย
ละ กว่าจะได้เราไป”

นับแต่นั้นมา เมื่อดข้าวก็ไม่กล้า
ไปเข้ายุ่งฉางเอง และเวลาล่วงไปๆ
ความอดอยากขาดแคลนข้าวก็มีทั่ว
ทั้งแผ่นดิน

ยังเคราะห์ดีที่เมื่อดข้าวที่แตก
แยกจากเมื่อดใหญ่ งอกง่ายเมื่อไปตก
อยู่ในดินที่อุดมสมบูรณ์ แต่เมื่อดข้าว
ที่งอกจากข้าวเมื่อดเล็ก ๆ นั้น ก็กลาย
เป็นพันธุ์เล็ก เมื่อดข้าวเมื่อดเล็ก
นิดเดียว แทนที่จะใหญ่โต เมื่อดเดียว
คนกินคนเดียวอย่างแต่ก่อน และ
คนก็ยังต้องยากลำบากเห็นคเห็นย
กว่าจะเก็บเกี่ยวเสร็จ

ชนชาวเขากลุ่มที่เรียกว่า อิก-

ร็อต คงจะยากลำบากเรื่องหาน้ำ
ทำนา จึงเล่าเรื่องราว

เมื่อนานมาแล้ว ยังมีชาว
อิกร็อตคนหนึ่งชื่อบาไกยัน วันหนึ่ง
ไปท่น้ำเข้านาอย่างที่ทำไว้เมื่อ
สองสามวันก่อน ทั้งนี้เพราะฝนไม่
ตกมานานแล้ว ทั่วทั้งบ้านเมืองแห้ง
ผากเหมือนทะเลทราย เพราะฉะนั้น
จึงหาน้ำไม่ได้ง่ายๆนัก บาไกยัน
ท่น้ำอยู่แต่เช้าจนเที่ยงจนเหน็ด-
เหนื่อยท้อแท้ จึงได้เข้าไปจับหลัก
ในถ้ำ แต่เทพฟาร์ร้องก็ส่งเสียงร้อง
ดังเอะอะหววกหุเต็มท้น บาไกยัน
จึงร้องตะโกนบอกเทพฟาร์ร้องว่า

“ทำไมไม่หยุดส่งเสียงดังเอะอะ
สักที ถ้าท่านเป็นเทวดาจริงๆแล้ว
ทำไมไม่ช่วยหาฝนให้เราล่ะ จะไม่
ดีกว่าส่งเสียงร้องอยู่อย่างนั้นหรือ”
ได้ยินเช่นนั้น เทพฟาร์ร้องก็หยุด
แผดเสียง แล้วตรงเข้าไปในถ้ำ นิ่ง

ลงตรงข้างๆบาไกยัน ถามว่า “เจ้า
ต้องการฝนจริงๆหรือ”

“จริงๆนะซี” บาไกยันตอบ
“ก็ท่านไม่เห็นหรือหรือว่าแผ่นดิน
ออกแห้งแล้งอย่างนี้ ท้องไร่ท้องนา
ไม่มีน้ำสักหยด ต้นข้าวจะตายหมด
แล้ว”

“เอาละ แล้วเจ้าจะได้ฝน”
เทพฟาร์ร้องกล่าว “แต่เจ้าต้องทำ
ตามที่เราบอกนะ”

“จะให้ทำอย่างไร”

“ไปจับพิธี่เลี้ยงกันเขาเข้าซี”

“อะไรกัน”

“พิธี่อย่างหนึ่ง น้าหมูสัตว์นะ
แล้วเก็บตีหมุไว้ให้ข้า” เทพฟาร์ร้อง
อธิบาย

“เท่านั้นหรื”

“เท่านั้นละ ระวังแคว่ครวจุ
ตีหมุให้เรียบร้อยนะ ถ้าเห็นมีน้ำ
ในตีหมุละก็ตีจะโชคดี แต่ถ้าไม่มี→

แนววิธีรักษาผิวสะอาดใบหน้า ที่ได้ทั้งความเกลี้ยงเกลาและความงาม

เพื่อรักษาผิวสวยของคุณให้สะอาดสดใสน้อยเสมอ ขอแนะนำเคลฟิ
เคลนซิง มิลค์ (Delphi Cleansing Milk) ครีมล้างหน้า
ที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุด แต่สามารถทำความสะอาดผิวได้ลึกซึ้ง
เกลี้ยงเกลาที่สุด

เคลฟิ เคลนซิง มิลค์ จะแทรกซึมเข้าไปชำระล้างสิ่งสกปรก
เศษเครื่องสำอางที่ซ่อนลึกอยู่ในรูขุมขนได้อย่างหมดจด บิดโอ-
กาสการเกิดสิวเสี้ยนต่าง ๆ ได้หมดสิ้น และครีมนี้ยังมีส่วนผสม
ของวิตามินอีและวิตามินซีที่ช่วยเพิ่มความงามซึ่งจะช่วยถอนผิว
ให้นุ่มเนียน ไม่แห้งกร้านจนเกิดริ้วรอยอันน่าอึดอัด หลังจาก
การล้างหน้าด้วย เคลฟิ เคลนซิง มิลค์ ผิวของคุณจะคืนสู่
ความสะอาด นุ่มนวลและเกลี้ยงเกลาจนคุณรู้สึกได้

บริษัท ริชาร์ดสัน-เมอร์เรล (ประเทศไทย) จำกัด

อาคารสินธุเรือง 2 เลขที่ 1/7 ถนนคอนแวนต์ กรุงเทพฯ 7
ดู ป.ณ. 2456 โทร. 2333515-6

น้ำในนั้นละก็ จะโซโคร้ายหนักทีเดียว”

“ข้าจะทำตาม”

“ถ้าอย่างนั้นกินนอนไปเถอะ ตื่นขึ้นมาทุกอย่างจะเรียบร้อย”

กล่าวเช่นนั้นแล้ว เทพฟาร์อิงก็หายไปแล้ว บาไกซันก็กินนอนหลับสนิท พอตื่นขึ้นก็รีบกลับบ้านและทำตามที่เทพฟาร์อิงบอกเอาไว้ทุก

ประการ และปรากฏว่าเทพฟาร์อิงรักษาสัญญาอย่างที่สุด หลังจากนั้นฝนก็ได้ตกจกๆ อยู่เป็นเวลานาน บาไกซันรู้สึกเป็นสุขหนักหนา จึงจัดพิธีเลี้ยงกันเฮา มั่งแล้วครึ่งเดี๋ยวจะทำถึงจัดพิธีเลี้ยงครั้งที่ ๕ อยู่ นั้น เทพฟาร์อิงก็ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ ครั้นมาบอกบาไกซันว่า

“เช่นไหว้มากไปแล้วเจ้าบาไกซัน

เจ้าทำอย่างนี้ เจ้าจะให้เราอยู่ได้อำนาจเครื่องเช่นของเจ้าหรืออย่างไร ทำพิธีเลี้ยงเช่นไหว้เราเพียงบิละหนเดียวก็พอ”

นั่นแหละพวกอิโกริอดจึงได้มีพิธีเลี้ยงเช่นไหว้เทพฟาร์อิงบิละครั้ง และกล่าวว่าทำให้ โชคดี พิษผลอุดมสมบูรณ์ตลอดมา

บทประพันธ์บ้านแม่เรือน - ต่อจากหน้า ๕๑

ลองใช้อัตราส่วนนี้สักครึ่ง แล้วปรับรสให้ถูกใจตน โดยยึดหลักที่กล่าวมาแล้ว

ไม่ว่าจะต้องการดองแบบเปรี้ยว เค็ม หวาน หรือดอง ๓ รส จะต้องเลือกผักและผลไม้ที่มีคุณภาพดี ผักที่ดองอร่อยได้แก่ แดงกวา กะหล่ำดอก กะหล่ำปลี ข้าวโพดอ่อน มะละกอดิบ เป็นต้น ผลไม้ได้แก่ พุทรา มะม่วงดิบ มะขม ฝรั่ง เป็นต้น

ถ้ามีส่วนซ้าหรือเน่าเสียต้องตัดส่วนนั้นออกก่อน ถ้าให้สะอาด แบ่งขนาดตามต้องการ ถ้ามีเวลา อาจแกะสลักให้สวยงามขึ้นได้ ก่อนดองอาจแช่น้ำปูนใสสักครึ่งชั่วโมง จะช่วยให้ผักและผลไม้กรอบขึ้น

จัดผักและผลไม้ที่เตรียมไว้ลงในภาชนะสำหรับดอง ไม่ควรใช้

ภาชนะเหล็ก ดีบุก ทองเหลืองหรือทองแดง เพราะกรดจะละลายโลหะเหล่านั้นออกมาจนอาจเป็นพิษต่อผู้บริโภคได้ ภาชนะที่เหมาะสมที่สุดคือแก้ว และเครื่องปั้นดินเผา ในอุตสาหกรรมนิยมใช้ถังไม้

วิธีเตรียมน้ำสำหรับดอง มีหลายแบบ อาจต้มผักและผลไม้ที่ค่อนข้างแข็งในน้ำสำหรับดองเลย หรือเทน้ำสำหรับดองที่บรรจุร้อนหรือเย็นแล้วลงไปบนผักหรือผลไม้ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดจะต้องให้น้ำท่วมอาหาร มิฉะนั้นส่วนที่อยู่เหนือน้ำจะเสีย และจะมีลักษณะเป็นเมือกทิ้งไว้ ๒-๓ วันจะมีฝ้าขึ้นที่ผิว

น้ำ ควรใช้ช้อนสะอาดตักออก มิฉะนั้นจะเสีย ในฝ้านั้นมีจุลินทรีย์ซึ่งจะทำลายกรดแลคติกที่ผลิตขึ้นมาแล้ว ทำให้ผักและผลไม้บูดเน่า

ได้ง่าย การนำออกผึ่งแดดทุกวันช่วยยับยั้งปฏิกิริยาของยีสต์ได้บ้าง เพราะในแดดมีรังสีอัลตราไวโอเลตซึ่งสามารถทำลายยีสต์

หากมีราขึ้นต้องถ่ายน้ำดองออกไปคั้นใหม่ แล้วเทน้ำให้ท่วมเหมือนเดิม บางทีอาจต้องผสมน้ำดองเพิ่มเติม

ในวันแรกผักและผลไม้จะจมวันต่อมาจะกลอยขึ้น จึงควรหาของหนักทับ

เมื่อดองสำเร็จจนสิ้นสุดปฏิกิริยาของจุลินทรีย์แล้วจะสังเกตเห็นว่าไม่มีฟองอากาศผุดขึ้นมาอีก จึงควรปิดฝาให้สนิท ไม่ให้อากาศเข้าไปได้ หากต้องการเก็บไว้นานต้องใช้พาราฟีนหรือเทียนไขละลายราดทับเป็นฝาปิด

๒๓๑ ๑๑๖ ๙ ๒3 พ.ค. 19

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แก้ลำ (นิทานมลายู)

เรื่องแก้ลำแก้ลำอย่างนี้ คงเป็นที่ชอบใจของคน จึงได้จดจำมาเล่าต่อกันมา เรื่องเล่าว่า

ยังมีคนคนหนึ่งชื่อคนาล งาม บ้านของคนาล งาม ไม่สู้จะใหญ่นัก แต่ก็สวยงาม มีสวนดอกไม้ปลูกดอกไม้งามสะพรั่ง ตรงปลายสวนมีบ่อน้ำ และคนาล งามก็ได้นำในบ่อนี้แหละรดต้นไม้ แต่ว่าบ่อน้ำลึกมาก กว่าจะตักได้ก็ต้องใช้เชือกผูกถึงสวนน้ำขึ้นมา ยังขณะนั้นฝนไม่ตกมาตั้งหลายวันแล้ว น้ำยังงวดลงไป อากาศหรือก็ร้อนจัด คนาล งามมองดูสวนดอกไม้ของตนแล้ว ก็อดถอนใจไม่ได้ คนาล งามรำพึงว่า “ดอกไม้ดูเขียวแห้ง ต้นก็งอเฉาตายหมด เห็นจะต้องรดน้ำเสียที แต่ว่าเราออกแก้ลำอย่างนี้ ทั้งยังอ้วนเสียอีกด้วย จะตักอย่างไรไหว ออกจะหนักใจเสียจริงๆ จะทำอย่างไรดี”

คนาล งาม เดินไปตามถนน

เหนือเข้างักเถยนั่งพักใต้ต้นไม้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนออกซื้อคน ที่ออกซื้อนั้นกำลังปรึกษารื้อกับคนอื่นคนหนึ่งอยู่ตรงถนน คนทั้งสองไม่แลเห็นคนาล งาม

คนหนึ่งพูดว่า “คนาล งามกับเมียจะเข้านอนเวลาสามทุ่ม”

“เราต้องคอยจนกว่าสองหัวเมียจะหลับ” อีกคนหนึ่งพูดบ้าง “แล้วเราจะเจาะกำแพงตอนห้าทุ่ม ให้ลูกสุดท้องของข้ามุดเข้าไปในกำแพง ไปเปิดประตูคอยรับเรา”

“คนาล งามมีเงินมากนักรึ” คนแรกถาม

“มากซิ” ที่เอนตอบ “มีทองมีเพชรตั้งมากมายเต็มหีบนั้นแหละ คนาล งามรวยมาก”

“ถ้าฉันก็ไปเท่านั้นเอง”

ได้ยินเช่นนั้นคนาล งามก็แอบย้อนกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านก็บอกเมียว่า “วันนี้เราจะกินอาหารเย็นสามทุ่มนะ”

ต่อจากนั้นก็จัดแจงเอาเพชรทองและเงินของตัวไปซ่อนไว้ใต้เตียง แล้วไปนอนรื้อก่อนใดๆ หลายเป็นคนออกซื้อเข้ามาไว้ในบ้าน เสร็จธุระแล้วก็นั่งคอย จนถึงเวลาสามทุ่ม คนาล งามมองออกไปนอกหน้าต่าง ก็แลเห็นขโมยสองคนขึ้นแอบอยู่หลังต้นไม้ใกล้ๆ บ้าน คนาล งาม จึงพูดแก่เมียว่า “นี่แน่ะ ขายทำไมกับข้ายังไม่เสร็จอีกหรือ เอามากินเถอะ” พูดแล้วก็ทรุดตัวลงนั่งขโมยสองคนปรึกษากันอีก คนหนึ่งพูดว่า “คนาล งามกับเมียเข้านอนเวลาสามทุ่ม”

“ต้องคอยจนกระทั่งสองหลับเสียก่อนละซี” อีกคนหนึ่งคอยเตือน “แต่ก็สามทุ่มแล้ว ทำไมแกยังไม่ยอมนอนอีกละ เข้าไปใกล้ๆ อีกหน่อยดีไหม จะได้ดูด้วยว่าแกกำลังทำอะไรอยู่”

ขโมยอีกคนหนึ่งไม่ขัดข้อง ทั้งสองคนจึงก็คอยๆ (ต่อหน้า ๑๑๖)

หม่อมฉันขอขึ้นยันว่าหม่อมฉันไม่เคยไปทำอะไรที่จะ
เป็นสาเหตุให้โคลดไม่สบายทัยเลย ท่านเป็นที่พระสวามี
ของโคลด ควรจะไปรับสั่งบอกโคลดที่หม่อมฉันพูดนี้”

แต่เจ้าหญิงมาเกอร์ตก็ยังทำท่าเอาจริงเอาจังต่อไป
“แต่ฝรั่งเศส...จ๋า...ติดใจได้ฝ่ายพระบาทมาก...”

เอ น้อย่างไรกัน พระราชินีรับสั่งถามพระองค์เอง
มาเกอร์ตจึงกล่ามพูดจาแปลกๆกับเรอีก รวากับเป็น
ความผิดของเราที่โคลดเจ็บ คิดในพระทัยดังนี้แล้วพระ-
ราชินียังมีทันทรับสั่งตอบว่าอะไร เจ้าหญิงมาเกอร์ตก็
ข้าพเจ้าพูดประโยคเดิมนั้นซ้ำออกมาอีกครั้งหนึ่งเพราะคิด
ว่าพระราชินีไม่ทรงได้ยิน “ฝรั่งเศสติดใจได้ฝ่ายพระบาท
มากเพคะ” พระราชินีเลยรู้สึกที่เจ้าหญิงมาเกอร์ตยัง
ไปน้อยแล้วจึงรับสั่งออกมาทันทีว่า “นั่นเป็นเรื่องของ
ฝรั่งเศส ไม่ใช่เรื่องของหม่อมฉันนะเพคะ ท่านควรจะ
ไปเตือนน้องชายของท่านเองว่าไม่ควรจะมา ‘ติดใจ’
หม่อมฉันให้เมียหึงจนเจ็บ”

แทนที่เจ้าหญิงมาเกอร์ตจะร้องได้ว่าวางแผนผิด
ไป เป็นเหตุให้พระอารมณ์ของพระราชินีซึ่งคืออยู่เสมอ
นั้นออกจะท่านไปเสียแล้ว เจ้าหญิงกลับไปโมโหพระ-
ราชินีที่ไม่ร่วมมือด้วย ทำแต่ให้เธอไปทำสิ่งที่ทำไม่ได้
คือไปเตือนฝรั่งเศส เธอจึงหลุดโอรุออกไปโดยไม่มีทัน
คิด รวากับจะขู่พระราชินีให้กลัวเธอว่า “ถ้าพระเจ้า
หลุยส์ทรงทราบเรื่องนี้คงจะไม่พอพระทัยนะเพคะ”

“เอ๊ะ” พระราชินีวางถ้วยเหล้าลงบนโต๊ะดังกึก
ลุกขึ้นยืนทันที พระพักตร์ออกจะบึ้งตึง แสดงความ

ไม่พอพระทัยจนเห็นได้ชัด เป็นอันตัดบทว่าการ
สนทนาในวันนี้จบสิ้นลงแล้ว จะเสด็จขึ้นละ เจ้าหญิง
มาเกอร์ตรีบลุกขึ้นอย่างตกพระทัยพลางถอนสายบัว ตั้ง
ท่าจะพิมพ์ขอพระราชทานอภัยโทษที่ทำให้ไม่ทรงพอ
พระทัย แต่พระราชินีบอกพระหัตถ์อย่างไม่ให้พระทัย
ทรงพระดำเนินจะออกจากห้องไป ก่อนออกพระทวารได้
หยุดชะงักนิดหนึ่งจึงหันพระองค์กลับมา แล้วรับสั่งกับ
เจ้าหญิงด้วยพระสุรเสียงที่ราบเรียบไม่แสดงความรู้สึกว่า
“มาเกอร์ต หม่อมฉันไม่เข้าใจเลยว่าท่านเป็นอะไรไป
จึงมาพูดกับหม่อมฉันเช่นนั้น ท่านว่าถ้าพระเจ้าหลุยส์
ทรงทราบเข้าคงจะไม่พอพระทัยหม่อมฉัน ท่านหมาย
ความว่าอะไร พระเจ้าหลุยส์นะหรือเพคะไม่พอพระทัย
หม่อมฉัน รับสั่งอะไรอย่างนั้น ไม่น่าเลย หม่อมฉันรู้ตัว
ของหม่อมฉันนั้นว่าไม่เคยกระทำความผิดสิ่งใดที่จะเป็น
เหตุให้พระราชสวามีของหม่อมฉันไม่พอพระทัยหม่อมฉัน
เลยแม้แต่นิดเดียว ทุกๆสิ่งทุกๆอย่างทั้งหม่อมฉันกระทำ
ตั้งแต่มาอยู่ในราชสำนักนี้ หม่อมฉันทำในที่แจ้ง เป็น
ที่เปิดเผยแก่ตาและหูของพวกสอดรู้สอดเห็นทั่วราช-
สำนักเพคะ...เราเป็นเพื่อนกัน ท่านไม่ควรพูดหรือนึก
ถึงหม่อมฉันในทางไม่ดีอย่างนั้น ฝรั่งเศสทรงทราบเข้า
คงจะไม่พอพระทัยท่านแน่ทีเดียว แต่จะไม่ทรงทราบ
เพคะ หม่อมฉันจะไม่บอก”

ก่อนที่เจ้าหญิงมาเกอร์ตจะพูดตอบว่าอะไร พระ-
ราชินีก็เสด็จออกจากห้องไปเสียแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แก้คำ - ต่อจากหน้า ๑๔

ขยับเคลื่อนเข้าใกล้ตัวบ้านเข้าไปอีก
ขโมยคนหนึ่งมองเข้าไปทางหน้าต่าง
แล้วพูดว่า “อ้อ กำลังกินข้าว”

ตนาล รามได้ยินเสียงขโมยพูด
เช่นนั้น จึงพูดแก่เมียของตนว่า

“ข้าได้ยินว่าแถวนี้ ขโมยชุม

มันมายกเค้าเอาเพชรทองของอาถ
เพื่อนข้าไปหมด”

“มันอาจจะมาบ้านเราก็คูณะ”

เมียของตนาล รามออกความเห็น

“แม่ละ มันจะมาวันไหนก็ได้

เราต้องซ่อนเพชรทองของเราให้มิด

จิต มันจะได้หาไม่เจอะ ไหน ขย
ไปเอาหีบเหล็กใบนั้นมาซิ”

เมื่ตนาล รามไปเอาหีบเหล็ก

มาส่งให้ ตนาล รามก็กระซิบที่หัวว่า

“เพชรทองของเรายู่นะ” พูดแล้ว

ก็ขยับไปยังหิ้งก่อนโตๆ แล้วก็

พูดต่างๆว่า “เอาทองมา ข้าจะเอาใส่ในหีบใบนี้” เมื่ยคนาล งามจึงไปขยหินเหล่านี้นมาให้และคนาลก็เอาใส่ในหีบจนเต็ม เสร็จแล้วก็หัวเราะว่า พลองพูดว่า “อ่า อ่า ข้าจะเอาหีบใบนี้ไปซ่อนเอาไว้ในที่ที่ไม่มีขโมยหน้าไหนจะหาได้เจอหรือก เอ้า เพชรอยู่ไหนล่ะ ไปเอามาอีกสิ” เมื่ยก็ไปเอาหินมาส่งให้อีก “เอ้าหมดแล้วว บัดหีบละนะ มาช่วยกันยกาน่อยสิ” คนาล งามบอกเมื่ย

แล้วสองคนผัวเมื่ยก็ช่วยกันยกหีบบรรทุกก้อนหินไปที่บ่อน้ำท้ายสวน พอถึงก็โยนโครมลงไปใบบ่อ

แล้วก็กลับเข้าบ้าน ดับตะเกียงนอน

ขโมยคนหนึ่งพูดว่า “คนาล งามกองเอาหีบเพชรทองไปซ่อนใบบ่อน้ำนะ ตอนนกลับไบนอนแล้ว กองหลับใโนไม่ซ่านแหละ”

อีกครู่ใหญ่ๆ ต่อมา คนาล งามแอบคุ้หน้าต่าง ก็แลเห็นขโมยสองคนอยู่ใบบ่อน้ำต่างหารอกันว่าทำอย่างไรจะได้หีบใบนั้น และก็มิวิธีเดี๋ยวก้อ ต้องวัดน้าออกจากบ่อให้หมด แล้วคนใดคนหนึ่งลงไปใบบ่อไปเอาหีบใบนั้นขึ้นมา ตกลงกันเช่นนั้นแล้ว ขโมยทั้งสองก็จัดแจงสวาน้ำขึ้นมา อีกคนหนึ่งก็เทสาดเข้า

ไปใบบ่อ น้าใบบ่อนั้นน้อยๆ อยู่เมื่อไร คนทั้งสองสวาน้ำสาดน้าอยู่เช่นนั้นตลอดคืน จนกระทั่งสว่างแล้วก็ยังงทำอยู่อีก คนาล งามจึงเปิดหน้าต่างออกมา แล้วร้องบอกว่า

“ขอบใจจริง เพื่อน ที่มาช่วยรดต้นไม้ใบบ่อให้ แต่เสียเวลาเปล่าเสียแล้วละ หีบนั้นนะไม่ใช่หีบเพชรทองอะไรหรือก มีแต่ก้อนหินทั้งนั้น แล้วก็ดูเหมือนตำรวจกำลังเดินมาโน่นแน่ะ สวดดีนะ เพื่อน ขอบใจ ขอบใจจริงๆ”

๒๒๙ ๕๖๖ ๘ ๓๐ ๘.๑. ๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ใครสำคัญกว่ากัน (นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์เรื่องหนึ่งของพม่า ที่เขาอุปโลกน์ผู้ตัดสินปัญหาเป็นเจ้าหญิงผู้ชาญฉลาด ที่สามารถตัดสินได้ถูกต้องตามเหตุผล เป็นที่พอใจของทุกฝ่าย ดังที่หม่อมคินอ่อง เล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐี ๔ คน ต่างรักกันมาก แม้จะอยู่ห่างกันถึงคนละเมือง ก็ยังติดต่อถามข่าวคราวของกันและกันอยู่เสมอ เวลาล่วงไปเศรษฐีคนหนึ่งได้ตายลง ปล่อยให้ลูกชายอายุเพียง ๑๖ ปีเป็นผู้ดำเนินกิจการทั้งหมดแทนตน ภรรยาหม้ายของเศรษฐีนั้นเกรงว่าบุตรของตนจะจัดธุระเหล่านั้นไม่ทันทดท้อ จึงแนะนำว่า “ลูกเอ๊ย ก่อนที่ลูกจะดำเนินกิจการแทนพ่อของลูกนั้น ลูกควรไปหาเพื่อนรักสนิทของพ่อของลูกเสียก่อน ไปขอคำแนะนำแล้วก็ขอพระลูก การงานจึงจะสำเร็จด้วยดี” ลูกชายก็เชื่อฟัง ออกเดินทางไปหาเพื่อนรักสนิทของพ่อ เมื่อไปถึงเมืองที่เพื่อนของพ่อตนอยู่ ชายหนุ่มลูกชายเศรษฐีที่ตายเห็นคนจูงหมามาเกิดชอบใจ จึงได้ซื้อ

ให้ราคาเขาค้าง ๑๐๐ จั๊ด เมื่อเจ้าของขายไปแล้ว ชายหนุ่มก็ให้คนของตนนำกลับมาบ้านก่อน เอามาให้แม่ของตนเลี้ยง หญิงหม้ายผู้เป็นแม่อดประหลาดใจไม่ได้ คิดว่า “หมาธรรมดาๆอย่างนี้ ซื้อเข้าไปได้ราคาค้าง ๑๐๐ จั๊ด เห็นทีเพื่อนรักของพ่อเขาจะแนะนำให้ซื้อละมัง เขาคงต้องมีเหตุผลอะไรของเขาเป็นแน่ที่เดียว” เชื้อเช่นนั้นแล้วหญิงหม้ายก็ดูแลหมาที่ลูกชายซื้อมาเป็นอย่างดี

ฝ่ายชายหนุ่มนั้นมาหาเพื่อนสนิทของพ่อเป็นคนที่สอง มาถึงเมือง ก็ไปเจอเห็นคนอุ้มแมวมาวาตัวหนึ่ง เกิดถูกใจอีก จึงซื้อเขาให้ราคาเขาค้าง ๑๐๐ จั๊ดเช่นกัน เจ้าของเขาก็ยอมขาย ชายหนุ่มก็ส่งคนให้นำแมวไปให้แม่ของตนเลี้ยง แม้ก็อดประหลาดใจไม่ได้ที่แมว

ธรรมดาๆถูกชายซื้อมาได้ราคาค้าง ๑๐๐ จั๊ด แต่ก็คิดว่าคงเป็นความคิดและคำแนะนำของเพื่อนพ่อของลูกชายจึงไม่ว่าอะไร จัดแจงเลี้ยงดูแมวดังนั้นเป็นอย่างดี เท่านั้นยังไม่พอ เมื่อชายหนุ่มนั้นไปบ้านเพื่อนคนที่สามของพ่อ เกิดไปเห็นคนอุ้มพังพอนเดินสวนมา ก็อยากได้อีก จึงซื้อเขาราคา ๑๐๐ จั๊ด เจ้าของเขาก็ขาย ชายหนุ่มก็ส่งคนให้เอาพังพอนกลับมาบ้านก่อนอย่างเคย เอาไปให้มารดาของตนเลี้ยง หญิงหม้ายก็ไม่ว่าอะไร เอาใจใส่เลี้ยงดูพังพอนให้ลูกชาย แต่ว่าพังพอนไม่ใช่สัตว์เลี้ยงอย่างหมา แมวทั้งตัวมันก็มีขนหนา สีส้มๆ คุ่น้ำเกลี้ยงน่ากลัว หญิงหม้ายนั้นกลัวเหลือเกิน ลูกชายก็ยังไม่วางใจจาก (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

เงินเหล่านี้นักฐานะตนเองให้แตกต่างไปจากทุกคน พยายามหลบเลี่ยงภาษี หรือสร้างความร่ำรวยเป็นปึกแผ่น ขึ้น และพยายามใช้เงินนั้นหว่านการกระจายอยู่ทุก โอกาส

“คุณเค่น...” วิชชะโงกหน้าร้องเรียกผู้รับเหมา ก่อสร้าง อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองหา พลังบึ้งปากตอบ

“มีอะไรหรือครับคุณปลัด”

“ให้เสร็จวันนี้จะครับ เร่งมือกันอีกสักนิด อำเภอรามผู้ใช้รถมาก ถ้ารุ่งนี้ยังไม่เสร็จ ชาวบ้านแถบนี้ก็จะเดือดร้อนต้องเดินถนนอ้อมหลังอำเภอ นึกว่าช่วยผมเถอะ ไหนๆก็ช่วยกันมาถึงขั้นนี้แล้ว...จะครับ”
(อ่าน ต่อ ฉบับ หน้า)

ใครสำคัญกว่ากัน - ต่อจากหน้า ๒๗

เยี่ยมเพื่อนพ่อเป็นคนสุดท้าย นัวันหญิงนั้นก็ซบผอมหน้าตาซีดเซียวด้วยความกลัวพึ่งพอน พระภิกษุที่มารับบาตรทุกวันเห็นเข้าจึงถามถึงสาเหตุ หญิงหม้ายก็เล่าให้ฟัง พระภิกษุจึงแนะนำว่า “ถ้าพึ่งพอน่ากลัวนัก ก็ปล่อยมันเข้าป่าไปเถอะ เชื่อว่าลูกชายคงจะรักแม่ยิ่งกว่ารักพึ่งพอนแน่” หญิงหม้ายจึงทำตามนั้น แต่ก่อนจะปล่อยพึ่งพอนเข้าป่าไปก็ได้หาอาหารอย่างดีเยี่ยมเป็นพิเศษเลี้ยงพึ่งพอนเป็นมื้อสุดท้าย แล้วเอาไปปล่อยที่ชายป่า เมื่อลูกชายกลับมาว่าเขาไม่ได้ทำอะไร

อยู่มาวันหนึ่ง พึ่งพอนนั้นไปได้แหวนที่ขโมยมาวางหนึ่ง ที่ขโมยหัวแหวนเป็นแก้วสารพัดนึก พึ่งพอนคิดว่า “ลูกชายเศรษฐี นายเราซื้อเรามาแล้วก็ปล่อยให้เราเป็นอิสระ เช่นนั้นนับว่าเมตตาเราเป็นอย่างยิ่ง แม้เราจะมาอยู่ป่าแล้วอย่างนี้ เราก็ยังถือว่าเป็นนายเราอยู่เสมอ เราจะต้องเอาแหวนวงนี้ไปให้เป็นการตอบแทนบุญคุณ” คิดแล้วก็เดินทาง

ไปหาชายหนุ่ม นายของคนหนึ่งในเมืองพูดว่า

“นี่แน่ะนาย ข้าขอมอบแหวนที่ขโมยมาคืนให้นาย ข้ายังเป็นข้าที่ซื่อสัตย์ต่อนาย นายมีฐานะอะไร บอกข้านะ นายเรียกหาตัวข้าเมื่อไหร่ ข้าจะมาหานายทันทีที่เดียว”

แล้วพึ่งพอนก็กลับเข้าป่าไป ชายหนุ่มจึงลองเอามือลูบที่ขโมยหัวแหวน พลังนึกว่า “ข้าขอปราสาททอง มียอดทองเป็นชั้นๆ สักหลังหนึ่ง” พอขาดคำก็ปรากฏมีปราสาททอง มียอดทองเป็นชั้นๆ ขึ้นมาทันใจ พระราชาทรงทราบเข้าถึงกับเสด็จมาดู เมื่อทอดพระเนตรเห็นถนัดแล้ว ก็พอพระทัย ประทานพระธิดาให้แต่งงานกับชายหนุ่มนั้น

ชายหนุ่มกับครอบครัวจะได้อยู่กันอย่างผาสุก ถ้าหากไม่มีพราหมณ์ผู้โรหิตของพระราชา ผู้ละโมบโลภมาก อยากได้แหวนที่ขโมยมาคืนนั้น พราหมณ์ผู้นี้เป็นพระอาจารย์ของพระธิดาด้วย

วันหนึ่งขณะที่ชายหนุ่ม ไม่อยู่พราหมณ์ได้ไปเฝ้าเจ้าหญิง ทูลถามว่า “เจ้าหญิงแน่ว่าพระทัยพะย่ะค่ะว่าสวามีรักเจ้าหญิงจริง ถ้าอยากจะทำทรงทราบก็ควรจะต้องทดสอบดู ถ้าเขารักเจ้าหญิงจริง ถ้าหากเจ้าหญิงจะทรงขอแหวนที่ขโมยที่เขาขโมยคืนแล้วตลอดเวลา เขาก็จะให้แน่นอน”

“อ้อ เขาต้องให้ข้าแน่นอน” เจ้าหญิงตรัสอย่างมั่นใจพระทัย “พรุ่งนี้บ่ายๆอาจารย์มา คงจะได้เห็นข้าสวมแหวนวงนั้นแน่ๆ เลย”

และเจ้าหญิงก็ได้แหวนสมปรารถนาจริงๆ ชายหนุ่มสงสัยแล้วสงสัยกว่า “แหวนวงนี้เป็นแหวนสารพัดนึกนะเจ้าหญิง ฉะนั้นโปรดระวังอย่าให้ห่างตัวแม้แต่วินาทีเดียว ข้ารักเจ้าหญิง แหวนวงนี้ถึงเป็นของข้า ก็เท่ากับเป็นของเจ้าหญิงด้วย” เป็นอันว่าเจ้าหญิงได้แหวนไว้อวดพราหมณ์ผู้โลภมากจริงอย่างว่า พราหมณ์ก็ทูลสนับสนุนว่า “สวามีรักเจ้าหญิงจริง แหวนน่ารัก→

จริง แต่ว่าไม่เห็นไม่ถนัด หูต้ามืดมัว” เจ้าหญิงไม่ทรงสงสัยอะไร เมื่อพราหมณ์พูดเช่นนั้น เจ้าหญิงก็ทรงถอดแหวนออกส่งให้พราหมณ์ดู พราหมณ์ได้โอกาส จึงร้องตะโกนออกมาว่า “ขอให้ข้าถวายร่างเป็นเหยี่ยว” พอขาดคำพราหมณ์ก็กลายเป็นเหยี่ยวปากกาบแหวนไว้ แล้วก็บินตรงไปยังกลาหมหาสมุทร แล้วพราหมณ์ก็นึกให้มีปราสาทลอยน้ำขึ้นมาหลังหนึ่ง และตนเองก็กลายเป็นมนุษย์ดั้งเดิม อาศัยอยู่ในปราสาทนั้น

ขณะที่พราหมณ์กลายเป็นเหยี่ยวบินไปรอบปราสาททองของชายหนุ่มกับเจ้าหญิงก็หายวับไปด้วย เจ้าหญิงทรงเศร้าโศกมาก ทั้งยังเสียใจกับชายที่เสียรูปพราหมณ์ แต่ชายหนุ่มมิได้ตำหนิว่าอย่างไร กลับปลอบโยนให้คลายโศกเลิกเสียตายแหวน เพราะถึงอย่างไรตนก็ยังเป็นกษัตริย์ แม้จะไม่มีแหวนสารพัดนึกนั้นแล้วก็ตาม แมวได้ยินนายของตนกับเจ้าหญิงได้ตอบกันก็คิดว่า “สงสารนายจริง เห็นที่จะต้องออกไปตามหาแหวนวงนั้นให้นายเสียแล้วละ” คิดดังนั้นแล้ว แมวก็ออกเดินทางตรงไปยังสระน้ำที่บรรดานางฟ้าชอบมาอาบน้ำกัน ขณะที่นางฟ้านางหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ แมวก็แอบขโมยเอาเสื้อผ้าไปซ่อน พอนางฟ้าขึ้นจากน้ำหาเสื้อผ้าไม่พบ

และเหลียวไปเห็นแมวตัวหนึ่งกำลังนั่งจ้องอยู่จึงถามว่า “นางแมว เจ้าต้องรู้ว่า เสื้อผ้าของข้าอยู่ที่ไหน เสื้อผ้าของข้าไม่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์เขาหรอก แต่มันเสียหายแก่ตัวข้า ข้าจะกลับไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร ถ้าไม่มีเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอย่างนี้”

“เดี๋ยวข้าจะพาไปดูที่ซ่อนเสื้อผ้า” แมวตอบ “แต่ต้องบอกข้าก่อนว่า พราหมณ์ปุโรหิตของพระราชายูที่ไหน ท่านต้องช่วยพาข้าไปให้พบพราหมณ์ผู้นั้นด้วย” นางฟ้ารู้ได้ด้วยอำนาจวิเศษว่าพราหมณ์อยู่ที่ไหน จึงเนรมิตแผ่นดินทอดจากฝั่งไปยังปราสาทลอยน้ำของพราหมณ์ แมวขอบคุณนางฟ้าพร้อมทั้งบอกที่ซ่อนเสื้อผ้าให้ แล้วก็วิ่งไปตามแผ่นดินที่ทอดไปยังปราสาทนั้น เมื่อไปถึงปราสาทแลเห็นพราหมณ์นอนหลับ ชุกแหวนซ่อนไว้ใต้หมอน แมวจึงค่อยๆ ย่องเข้าไปฉวยเอาแหวนทับทิมสารพัดนึกนั้นมาได้แล้ว ก็วิ่งถือกลับมาฝั่งปราสาทลอยน้ำก็หายวับไปกับตา พราหมณ์ก็เลยจมน้ำตาย แมวได้แหวนนั้นกลับมาคืนนายตน ชายหนุ่มก็เนรมิตปราสาททองขึ้นมาดังเดิมและก็ได้มีความสุขกับเมีย แม่ หมา และแมว

ถึงวันหนึ่ง ได้มีขโมยहार้อยมาขโมยปราสาททองของชายหนุ่มด้วย

เจตนาจะฆ่าขณะนอนหลับและจะขโมยเอาแหวนสารพัดนึกไป แต่ขณะที่พวกขโมยค่อยๆ ไต่บันไดทองอยู่ในที่มืดสนิท หมาของชายหนุ่มได้โชนเข้ากัดหัวหน้าขโมยที่คอหอย จนคายคาที่ สมุนอื่นๆ ก็เลยขาดพากันหนีไป หมาได้ลากศพหัวหน้าขโมยนั้นไปทิ้งในบ่อร้างในสวน จนกระทั่งเช้าจึงได้รายงานให้นายคนฟังว่า เกิดอะไรขึ้นและตนได้ทำอะไรไปบ้าง ชายหนุ่มอดนึกไม่ได้ว่า “ตอนที่เรารู้สึสดับทั้ง ๓ น ด้วยราคาแพงตัวละตั้ง ๑๐๐ จดนั้นดูเหมือนว่าเราแสนจะโง่โง่ผิดๆ แต่ผลกลับกลายเป็นว่า สัตว์เหล่านี้แต่ละตัวช่างดีคือเรา จนเราต้องนึกถึงบุญคุณอยู่เสมอ” คิดแล้วก็เลยไปทักชายป่าไปร้องเรียกฟังพอนให้ฟังพอนมาอยู่ในปราสาทร่วมกัน ฟังพอนก็รับคำด้วยความยินดี ชายหนุ่มได้ปลุกบ้านทองหลังเล็กๆ ให้สัตว์เหล่านั้นอยู่ ทั้งหาอาหารอย่างดีเยี่ยมให้กินทุกมื้อ

แต่เมื่อใดก็ตามที่งานอาหารมาวางตรงหน้าสัตว์ทั้งสาม เมื่อนั้นจะต้องมีการทุ่มเถียงอย่างเผ็ดร้อนว่า ใครเป็นผู้สมควรได้ลงมือกินอาหารนั้นก่อน ใครสำคัญกว่ากัน ฟังพอนยืนยันว่า “ต้องเป็นข้าเอง เพราะข้าเป็นต้นเหตุแห่งความสุขของนาย ข้าเป็นคนพบแหวนสารพัดนึกวงนี้”

“แต่เข้าไปขโมยกลับคืนได้จากพราหมณ์นั้น” แมวแย้ง

“แต่ถ้าไม่ได้เข้า แหวนต้องถูกขโมยไปอีกแน่ๆเลย” หมาแย้งบ้าง

เมื่อทะเลาะกันจนเหนื่อยแล้วทั้งหมา ทั้งแมวและพังพอนจึงชวนกันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้ชาญฉลาดให้ตัดสินว่าใครสำคัญกว่ากัน และเจ้าหญิงก็ทรงตัดสินให้ว่า

“พังพอนก็ต้องมีความสำคัญแน่ละ เพราะเป็นผู้ให้แหวนสารพัดนั้นให้แก่ชายของพวกเขา ส่วนแมวนั้นไปตามเอากลับคืนมาได้ ในระหว่างพังพอนกับแมว พังพอน

เป็นผู้ไปพบแหวนโดยบังเอิญ แต่แมวต้องใช้ความพากเพียรพยายามจึงได้แหวนคืนมา เพราะฉะนั้นแมวจึงสำคัญกว่าพังพอน

“ทีนี้ในระหว่างหมากับแมว ใครจะสำคัญกว่ากันนั้น ทั้งแมวทั้งหมาต่างก็ใช้ความฉลาดเฉียบแหลมและความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวด้วยกันทั้งคู่ แมวนั้นใช้ความฉลาดและความกล้าในการค้นคว้าติดตามเอาแหวนคืนมาให้มาได้ แต่ก็เพียงแค่นี้ได้แหวนคืนมาเท่านั้น ส่วนหมาซึ่งทั้งกันขโมยไม่ให้ขโมยแหวนเอาไปได้ ทั้งช่วยชีวิตนายไม่ให้ถูกฆ่าตายอีกด้วย หมาจึงต้องสำคัญกว่าใครๆ

เวลาที่เขาเอาอาหารมาให้กิน หมาจึงควรได้กินก่อนเพื่อน ต่อไปก็เป็นแมว และสุดท้ายก็เป็นพังพอน”

เมื่อทรงตัดสินเช่นนั้นแล้ว เจ้าหญิงก็ได้ตรัสตักเตือนสัตว์ทั้งสามไม่ให้ถึงถึงสิทธิของตนมากเกินไป ในเมื่อสัตว์แต่ละตัวต่างก็แสดงให้เห็นชัดแจ้งแล้วว่า ดีเสียยิ่งกว่ากัน เพราะต่างรู้หน้าที่ของตัวเองและก็ปฏิบัติหน้าที่รับใช้นายของตัวเองเป็นอย่างดี สัตว์ทั้งสามรับคำเจ้าหญิงด้วยความเคารพ แล้วก็กลับไปอยู่ร่วมกันด้วยสามัคคีธรรมในบ้านของตนต่อไป

พุทธนิพนธ์ - ต่อจากหน้า ๒๕

เกรงว่าท่านจะหายเร็วเกินไป เธอก็จะต้องกลับไปสู่ถิ่นแห่งขุมทรัพย์อีก แต่ขณะนั้นพระเจ้าหลุยส์มิได้ทรงสนพระทัยเรื่องตณัฏฐการะ หรือการสืบสันตติวงศ์แต่ประการใด ท่านรับสั่งบอกแก่เธอว่า “ฉันสบายขึ้นมากแล้ว เชื่อว่าเราจะออกเดินทางไปจากอปวิถ์ได้ภายใน ๒-๓ วันนี้ แห่งแรกที่เราจะหยุดพักคือที่ โบเวต์” ที่นั่นฉันมีของดีจะอวดเธอ ขอดรัก ฉันเชื่อว่าเธอคงจะพอพระทัยมากทีเดียว”

พระราชินีแกล้งทำพระเนตรโคมองดูพระราชสวามีคล้ายกับทรงตื่นตื่นใน ‘ของดี’ ของท่านเสียเต็มที่ เธอเกือบจะแนพระทัยว่า ‘ของดี’ ของพระเจ้าหลุยส์ ถ้าไม่ เป็นเพชรเม็ดมรกต หัก ก็คงจะเป็นไข่มุกใหญ่หรือทับทิม เบ็ม ประดับอยู่ในเครื่องนิมิตพารณซึ่งเธอได้รับพระราชทานมากมายจนเลิกค้นเค้นเสียแล้ว พระเจ้าหลุยส์ทำพระเนตรเหล่เด่นกว่าเป็นการทำพระเนตรซึ่ง

กับพระราชินีแล้วจึงตรัสต่อไป “โบเวต์อยู่ห่างจากปารีสราว ๕๐ ไมล์ ที่นั่นฉันเตรียมจะให้มีการประลองยุทธใหญ่ เพื่อเป็นเกียรติแก่เธอในงานฉลองพิธีสวมมงกุฎของเธอ เธอจะได้ไหมขอครึก ว่าคู่ต่อสู้ที่ฉันเตรียมไว้ให้เธอ ทอดพระเนตรเป็นใคร” เมื่อพระราชินีทำพระเนตรโศพลางส่ายพระเศียร พระเจ้าหลุยส์ก็ยิ้มอย่างเอ็นดู เอี่ยมพระหัตถ์ซึ่งยังบวมฉุๆ ออกไปลูบไล้พระเศียรทองขาวและอ่อนนุ่มของพระราชินีซึ่งประทับอยู่ข้างพระแท่น ด้วยความรักความเอ็นดูอย่างสุดซึ้ง แล้วจึงรับสั่งบอกว่า “ถ้าเธอไม่ถูกก็จะบอกให้ ฉันได้มีสาส์นไปถึงพระเชษฐาของเธอแล้ว เชิญให้ส่งแซมเปียนอังกฤษ มาต่อสู้กับแซมเปียนของเราในงานนี้ แต่เธอจำเป็นต้องสนับสนุนแซมเปียนประเทศใหม่ของเธอ นะมารี จะมัวไปสนับสนุนแซมเปียนประเทศที่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน→

จ ๒๙ ๕๖๖ ๑ ๖ มี.ค. ๒๕

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกนัตเทวดา (นิทานจีน)

เรื่องนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับนิยายของกริมม์เรื่องหมาป่ากับลูกห่าน๗ตัว เล่าไว้ในนิทานจากจีนโบราณของไมเคิล เวสต์ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีผู้หญิงคนหนึ่งอาศัยอยู่ใกล้ๆ กับป่ากับลูกสามคน คนหัวบ่อเซ็ง คนรองชื่อ โต้ว คนสุดท้องชื่อ บัก เสิ้งเป็นพี่สาวคนโต จึงมีหน้าที่ดูแลน้องสาวสองคน วันหนึ่งแม่ของเส็งกับน้องๆ บอกเส็งว่า

“แม่จะไปเยี่ยมยายของลูก ตักหน่อ แต่ที่บ้านยายอยู่ใกล้ถึงชายป่าด้านโน้น กว่าแม่จะกลับถึงบ้านก็ถึงดึกพรุ่งนี้เช้า คุณน้องไว้ให้ดูนะเส็ง แล้วก็อยู่ในบ้านกันนะ ปิดประตูให้ดีๆ อย่าให้ใครเข้ามาระวังนะลูก”

แม่ส่งแล้วส่งอีกไม่ให้ออกไปนอกบ้าน โต้วกับบักจึงบอกแม่ว่า “ไปเถอะจะแม่ อย่าห่วงเลย กลับมา

เอาอะไรดีๆ มาฝากลูกบ้างก็แล้วกัน”

เมื่อออกจากบ้านไปโดยไม่ได้รับอนุญาต มีหมาป่าแก่ตัวหนึ่งเฝ้าดูอยู่ หมาป่าคอยจนโพล้เพล้แล้วก็ถึงเวลามืดค่ำ จึงได้มาที่บ้านของเด็กทั้งสาม เคาะประตูทำทักทายเป็นยายของเด็กทั้งสาม เด็กๆ ได้ยินเสียงเคาะประตู ออกแปลกใจ จึงร้องถามออกไปว่า “ใครนะ”

“ยายโง่งหลาน เปิดประตูรับยายหน่อย”

“เฮ้ แม่ไปหาขายแล้วโง่ง” เสิ้งตอบ

“คงสวนทางกันแล้วละมัง” หมาป่าตอบ “บางทีแม่ของหลานคงจะเดินกันคนละถนน จึงไม่พบกัน”

เส็งฟังหมาป่าพูดแล้วไม่เชื่อเลย จึงตอบไปว่า “ยายจ๋า ทำไมเสียงของยายถึงไม่เหมือนเดิมล่ะจ๊ะ” ยังไม่ทันที่ยายตัวปลอมจะตอบว่า

อะไร น้องสาวของเส็งทั้งสองคนก็วิ่งไปเปิดประตูรับเสียแล้ว หมาป่าถลันเข้าไปในบ้าน แล้วตรงไปดับไฟเสียทันที เด็กทั้งสามจะได้แต่ไม่เห็นหน้าคน เสียงยังแปลกใจมาก จึงถามขึ้นว่า “อ้าว ดับไฟเสียทำไมล่ะจ๊ะยาย” หมาป่าไม่ตอบ เสิ้งจึงเลื่อนเก้าอี้ให้ยายปลอมนั่ง แต่พอหมาป่าที่ปลอมเป็นยายของเด็กๆ นั่งลงเท่านั้นก็ร้องออกมาดังกลั่น เพราะไปนั่งทับหางตัวเองเข้า เด็กทั้งสามจึงชิงกันถามว่า “เป็นอะไรไปจ๊ะ ยาย”

“เจ็บหลังนะ หลาน” หมาป่าตอบ “ยายนั่งตรงปากแข็งโบนิดกว่านะ”

พูดแล้วหมาป่าก็ลุกมานั่งที่ปากแข็งใกล้ๆ กับเก้าอี้ ให้หางหย่อนลงไปในแข็ง หางแกว่งไปแกว่งมา โดนแข็งดั่งบับๆ เสิ้งจึงถามว่า “เอ๊ะ เสียงอะไรนะ ยาย”

“เสียงไก่ที่ขายเอามาฝากแม่ของหลานนี่จ๊ะ” (ต่อหน้า ๑๑๗)

ลูกนัตเหวดา - ต่อจากหน้า ๒๗

เสิงเป็นเด็กฉลาดและโตหน่อย
พอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร หมาป่า
บอกอะไร เสิงจึงไม่ยอมเชื่อ เมื่อ
ไม่เชื่อว่าผู้มาเป็นชายของคนจริงๆ
เสิงก็ออกกลัว ไม่รู้ว่าผู้มาหานั้นเป็น
ใคร จะมาทำอันตรายตนกับน้องๆ
หรือไม่ เสิงคิดไปคิดมา ไม่ช้าก็คิด
อุบายออก จึงถามหมาป่าชายปลอม
ของตนว่า “ชายจ๋า ชายชอบลูกนัต
เหอเออร์ไหมจ๊ะ”

“เหอเออร์ ชนิดไหนล่ะ”
หมาป่าถาม

“ชนิดเหวดาอะซี ชาย” เสิง
ตอบ “อ้อยนะชาย แล้วกินแล้วยัง
จะได้เป็นเหวดา อยู่ไปนานเท่านั้น
ไม่รู้จักตายอีกด้วย”

“มันจะอ้อยกว่าได้กินเด็กๆ
ละหรือ” หมาป่าปรารภ แต่เด็กๆ
ฟังไม่เข้าใจ จึงพูดอธิบายต่อไปว่า

“ลูกนัตเหอเออร์ชนิดนี้มีต้น
อยู่ใกล้บ้าน เราจะไปปั่นคันเก็บเอา
มาให้ชายกินบ้างนะ”

พูดแล้วก็ชวนกันวิ่งค้อออกไป
นอกบ้าน พอพ้นออกมาแล้ว เติงพูด
แก่น้องๆว่า “นั่นนะ ไม่ใช่ชายเรา
หรือกระนั้น มันเป็นหมาป่าปลอมตัวมา
เป็นชายเราต่างหาก”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีล่ะ
พี่” น้องสาวสองคนของเสิง
ร้องถามพี่

“พี่จะออกอุบายให้” เสิง
กระซิบบอกน้อง

เด็กทั้งสามรีบขึ้นขึ้นไปบน
ยอดไม้ต้นที่อยู่ใกล้ที่สุด แล้วเลขนั่ง
อยู่บนนั้น ส่วนหมาป่าคอยเด็กๆอยู่
ในบ้าน คอยเฝ้าไรก็ไม่เห็นมี
เด็กคนไหนมา อครันทนไม่ได้ ต้อง
ถูกไปเที่ยวหา ดู เสิงจึงร้องตะโกน
ไปว่า “เราอยู่นี้ ชาย ลูกนัตเหอเออร์
อ้อยดีจัง”

“เอามาให้ชายกินบ้างซิ”
หมาป่าสั่ง

“นั่นมันลูกเหอเออร์เหวดาอะ
ชาย ถ้าพ้นต้นไปแล้วมันก็ไม่เป็น
ลูกนัตเหวดาอะซี ถ้าชายอยากกิน
ชายต้องปั่นคันไม้ขึ้นมากินเอง”

หมาป่าเดินวนไปวนมารอบๆ
ต้น ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงร้องบอก
เด็กๆว่า

“ชายปั่นไม้ไม่ได้หรอก หลานๆ
ลงมาก็ก่อน ลงมาเดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวก่อน ชาย หลานนี่หา
วิธีออกแล้ว” เสิงพูด “ชายเข้าไป
ในบ้าน หยิบเอาแข่งใบใหญ่กับเชือก
มาให้หลานก็แล้วกัน หลานจะช่วย
กันดึงชายขึ้นมา”

หมาป่าก็วิ่งกลับเข้าไปในบ้าน
ไม่ช้าก็หยิบสิ่งที่ต้องการออกมา
หมาป่าโยนเชือกขึ้นไปให้ เสิงยึด
ปลายไว้ข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งหมาป่า

เอาผูกไว้กับแข่ง แล้วตนเองลงไป
นั่งในแข่ง เสร็จแล้วก็สั่งให้เด็กชัก
เชือกขึ้นไป เสิงก็พยายามดึง ดึง
แต่พอชักแข่งให้ลอยพ้นดินมาหน่อย
เดียว เสิงก็แกลังปล่อยเชือก แข่งก็
กระแทกพื้น หมาป่าก็เลยถ่มกระแทก
เสิงร้องถามลงมาว่า

“เป็นอะไรไปหรือเปล่า ชาย
หลานตัวเล็กไม่มีแรงเลยชักไม่ขึ้น”
หมาป่ารู้สึกเจ็บปวดไม่น้อย
แต่ก็ยังอยากกินลูกนัตเหวดาของเด็ก
ทั้งสาม จึงร้องบอกไปว่า

“โอ้ ใจจริง ทำทำไมไม่ให้น้องๆ
ช่วยกันชักล่ะ”

เสิงจึงให้ได้ช่วย แข่งก็ลอยขึ้น
จากพื้นได้มากพอ แต่แล้วเด็กทั้งสอง
ก็แกลังปล่อยให้หล่นลงมากะแทก
พื้นอย่างเก่าอีก แล้วเสิงก็ร้องบอก
ชายว่า

“เชือกมันเข้าไปคาบอยู่หว่าง
นิ้วจะชาย ชักไม่ถนัด ชายเจ็บมาก
ไหมจ๊ะ”

หมาป่าหล่นมากราวน้ำจับกว่า
ครั้งที่แล้ว ถึงกับขาหักไปข้างหนึ่ง
ทีเดียว แต่ก็ยังอยากกินลูกนัตเหวดา
นั้นอยู่อีก จึงสั่งเด็กทั้งสามด้วยเสียง
กร้าวๆ ฟังดูเหมือนเสียงหมาป่ายิ่ง
กว่าเสียงชายแก่

“เด็กโง่ ทำไมเจ้าไม่ช่วยกัน
ทั้ง ๓ คนล่ะ” →

“จะ จะ หลานกำลังจะช่วยอยู่
เดี๋ยวแล้ว” บัวรีบบอกถลาละลัก
“ถ้าซักขยับขึ้นมาถึงยอดไม้ได้แล้ว
ตะก๊ ขาจะได้พักให้สบาย”

“ระวังให้ดิ้นะ” หมาป่าร้องส่ง
อย่างหัวเสีย “ถ้าคราวนี้เจ้าทำแข่ง
หลุดมือหล่นมาอีกตะก๊ ข้างเป็นกิน
พวกเจ้าเสียจริงๆ”

เด็กทั้งสามก็ช่วยกันชักแข่ง
ขึ้นไป แข่งกันขึ้นไปสูงๆ จนเกือบถึง
ยอดไม้อยู่แล้ว หมาป่าก็อาปาก
รอกินลูกนัตเหอเออร์ ทันใดนั้น
เด็กทั้งสามก็ปล่อยเชือก แข่งเลยลอย
ลิวพลิกคว่าพลิกหงายลงมา หมาป่า
ก็หลุดออกนอกแข่ง หล่นดับลงที่
พื้นดังเหมือนทุ่มก้อนหิน หล่นลงมา

สูงถึงเพิงนั้น หมาป่าไม่มีทางรอด
ตายคาที่เลย

เมื่อแม่กลับถึงบ้านตอนเช้าวัน
รุ่งขึ้น เสียงเล่าเรื่องหมาป่าปลอมตัว
เป็นชายให้แม่ฟัง แม่ชมเชยปัญญา
ฉลาดหลักแหลมของเสียง และทุกคน
อดหัวเราะอย่างขบขันเบิกบานใจไม่
ได้ เมื่อพูดถึงลูกนัตเหอเออร์

ชมรมห่อบ้านแม่เรือน - ต่อจากหน้า ๘๓

เวลาเปิดใช้ให้ใช้ซ่อนสะอาดแห่งสนิทเป็นครั้งคราว
เปิดใช้นานวันยังไม่หมดก็รินน้ำ อุ่นกรองพักไว้ให้เย็น
แล้วใส่ลงใหม่ ผักดองทุกชนิดเมื่อเปิดใช้แล้วก็ต้อง
ปฏิบัติเช่นเดียวกันทุกอย่าง เมื่อนานเกินควรก็ย่อมจะ
ต้องเสียวรสเสียกลิ่นจนใช้ไม่ได้

๑. การดองแห้ง

วิธีนี้ใช้ดองกับมะม่วงดิบ ตะลิงปลิง มะเขือเทศสุก
ไม่อม มะดันอ่อน

วิธีทำ

๑.๑ ปอกมะม่วงให้หมดผิว ผ่าเป็นชิ้นตามผลใหญ่
ยาวเสมอๆ กัน มะเขือเทศกรีดทางข้างๆ ผล ถ้างเม็ด
ออก มะดันอ่อนหรือตะลิงปลิงใช้ทั้งผล

ต้มน้ำให้เดือด ยกลงพัก ๕ นาที วดลงในซามที่
ใส่ผลไม้เหล่านั้น โรยเกลือเม็ดสะอาดลงพอควร แช่ไว้
๔-๕ ชั่วโมง ตักขึ้นแช่น้ำเย็น ๑ ชั่วโมง ถ้าจะให้เปรี้ยว
น้อย แช่น้ำเปลี่ยน ๒-๓ ครั้ง

ถ้ามีก๊อกน้ำ วางอ่างใต้ก๊อก วางตะแกรงทับปากอ่าง
หาของหนักสะอาดทับไว้ แล้วเปิดก๊อกให้น้ำเดินอ่อน
ไหลผ่าน ๑ ชั่วโมง สงขึ้นจากน้ำใส่ตะแกรง ปูผ้าขาว
บางผืนจมน้ำแห้งสนิท

๑.๒ เชื่อมน้ำเชื่อมธรรมชาติ กรองให้สะอาดก่อน
แล้วเคี่ยวให้ข้นขนาดกลางๆประมาณพอแช่ผลไม้ได้ทั่ว

พักให้เย็น ใส่ลงแช่ ๑ คืน รุ่งขึ้นบีบขึ้นจากน้ำเชื่อม ใส่
ตะแกรงปูผ้าขาวบางผืนแดด ต้มน้ำเชื่อมให้เดือดหล่น
และขึ้นกว่าครึ่งแรก บีบน้ำออก พักไว้ให้เย็นใส่ลงแช่
ตามเดิม ทำดังนี้ ๔-๕ วัน จนน้ำตาลที่แช่แห้งจับดี
วันสุดท้ายผึ่งแห้งสนิท บรรจุขวดปิดให้แน่นสนิท

๒. มะนาวดอง

วิธีทำ

๒.๑ ใช้มะนาวผิวบาง แก่จัด ผลเสมอๆ กัน สด
ไม่แตกชำ ใส่ลงต้มในน้ำที่กำลังเดือด ต้มนาน ๑๕ นาที
หรือใส่แข็งครึ่งในกะทะน้ำเดือด ๒๐ นาที ใส่ตะแกรง
ปูผ้าขาวบาง ผึ่งแดดร้อนจัดๆ ๔-๕ วัน (เลือกทำใน
ระยะที่ไม่ใช่ฤดูฝน)

๒.๒ ต้มน้ำเกลือแก่จัดจำนวนพอท่วมมะนาว
เย็นสนิท เรียงมะนาวลงในไหดินเคลือบ ขวดโหลหรือ
โถกระเบื้อง มีขนาดบรรจุได้เต็มเสมอกอขวดหรือไหนั้น
มีฝาปิดแน่นสนิท เทน้ำเกลือลงให้ท่วม ใช้ปลายมีด
เหล็กขาว หรือหาไม้เล็กๆสะอาดแซะรอบให้ฟองออก
จนหมด ปิดฝาให้แน่น ถ้าใช้ไหโบราณ ท่านยาปากไห
โดยชั้นผสมน้ำมันยางและปูนแดง สมัยนี้เห็นยากันด้วย
ปูนซีเมนต์ ถ้าใช้ขวดโหลก็ขัดด้วยไขเทียน เก็บไว้ต้อง
ไม่น้อยกว่า ๓ เดือน จึงจะใช้ได้ ยิ่งเก็บนานรสจะดี
ขึ้น

ปี ๒๑ ค.ศ. ๑๐ ๑๓ ค.ศ. ๑๙

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าแปดหน้า (นิทานญี่ปุ่น)

นิทานญี่ปุ่นประเภทปีศาจ ขัณฑ์ อสุรกาย ที่มีรูปร่างแปลกๆ มีอำนาจมาก และชอบกินคนนั้น มีอยู่
มากมายหลายเรื่อง ต้องอาศัยผู้มีปัญญา ความกล้าหาญ หรือบางทีก็ต้องมีของวิเศษจึงจะปราบลงได้
ดังเรื่องนี้ที่ ริชาร์ด เอ็ม คอร์ตสันเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่น ที่จะเล่าต่อไปนี้

นานมาแล้วยังมีตาดายสอง
ตัวเมีย ตั้งบ้านเรือนอยู่ในอาริอาเกะ-
มูรา ในมณฑล ซินาโน ตาดาย
ทั้งสองเป็นคนใจดี ไม่มีลูกหญิงชาย
แม้สักคน วันหนึ่ง ตาเดินทางเข้าไป
ในเมืองเพื่อซื้อข้าวสาร ระหว่างทาง
ไปแต่เห็นนกคิตตาดายจะตายมีตาย
แล้ว ตาเห็นแล้วสงสารนกจับใจ
จึงตรงเข้าไปหานายพรานที่ดักนก
นั้นมาได้ และขอซื้อเอามาปล่อยที่
ภูเขา วันรุ่งขึ้นเมื่อตาดายกลับมาถึงบ้าน
เรียบร้อย ก็ปรากฏมีหญิงสาว
แปดหน้าคนหนึ่งมาหาตาดายนั้น
ขอให้ช่วยรับนางไว้เป็นลูกบุญธรรม
ด้วย แต่ตาดายก็ตอบว่า “เราหากจน
จะรับเจ้าให้อยู่ด้วยได้อย่างไร”

“อย่าเป็นทุกข์ไปเลยจ้ะ”
หญิงสาว “ข้าจะทำงานหาเงินมา
เลี้ยงพ่อแม่เอง”

เมื่อหญิงสาวยืนยันเช่นนั้น
ตาดายก็ไม่ว่าจะคัดค้านอย่างไร
จำต้องยอมรับหญิงสาวไว้เป็นลูกเลี้ยง
หญิงสาวนั้นก็ทำมาหากินสารพัด
อย่างเพื่อหาเงินมาเลี้ยงตาดาย ทอผ้า
บ้าง ทำงานอื่นๆ บ้างอยู่ทุกวัน ใน
ขณะนั้นเกิดมีปีศาจร้ายตนหนึ่งชื่อ
ฮาจิเม็น ไดโอะ ซึ่งหมายความว่าเจ้าแปด
หน้า ปีศาจเจ้าแปดหน้า อยู่บนภูเขา
อาริอาเกะ ก่อทำร้ายคน จักรพรรดิ
ทรงทราบเรื่องเข้าจึงส่ง ซากาโม-
เอะ ตามูรามารุ เป็นแม่ทัพไป
ปราบปีศาจร้ายตนนี้ ปีศาจร้ายพอ
รู้ว่าโซคุน ตามูรายกทัพมาปราบตน
ก็จัดแจงทำให้ท้องฟ้ามืดมิด แล้วก็
กลิ้งหินก้อนโตๆ ลงมายังเชิงเขา จน
กองทัพที่มาปราบไม่อาจเดินทาง
รุดหน้าต่อไปได้ โซคุน ตามูรา
พยายามยิงธนูไปยังดาอันแวนวาว

ของปีศาจเจ้าแปดหน้า แต่ธนูที่ยิง
ไปไม่ถูกเจ้าปีศาจแปดหน้าสักดอก
เดียว โซคุน ตามูราถึงกับหมดปัญญา
ไม่รู้ว่าหากลยุทธ์ใดๆ มาปราบเจ้า-
ปีศาจตนนี้ได้ ในที่สุดเห็นไม่มีทาง
แน่แล้ว โซคุน ตามูราจึงได้กราบ
ไหว้วิงวอนเทพเจ้าอารักษ์ และก็
ได้กราบไหว้เทพเจ้ากานนง ก็โยมิซุ
ที่มีซุซาวา และบนบานศาลกล่าว
ว่าถ้ากานนงช่วยให้ตนทำลายศัตรู
ลงได้ราบเรียบ ตนจะหากนเป็นพันๆ
มากกราบไหว้บูชาทุกวันเลย โซคุน
ตามูราราบไหว้กานนงทุกวัน จน
ในที่สุดกานนงก็มาปรากฏร่างใน
ความฝัน และบอกว่า

“ถ้าจะยิงธนูให้ถูกเจ้าปีศาจ
ร้ายนั้น ต้องใช้ลูกธนูที่ทำด้วยขน
หางไก่ฟ้าสีทองแดง ที่มีข้อ ๑๑ ข้อ
(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

โทรศัพท์ หรือแก้โทรศัพท์ ฯลฯ แม้จะอ้างชื่อเสียงของ
เจ้าของบ้านถูกต้องก็ตามที่

- จงระวังการรับคนใช้และคนสวนใหม่
- จงอย่าให้คนนอกเข้ามาใช้โทรศัพท์ในบ้านเวลา
ท่านไม่อยู่
- จงอย่าเก็บของมีค่า เงิน ไว้ในบ้าน
- จงเลี้ยงสุนัขไว้ในบ้าน (ข้อนี้นี้แน่ เพราะ
ขโมยมักเบียดสุนัขก่อนก็ได้)

- จงเปิดไฟให้สว่างในเวลาค่ำ
- จงอ่านหนังสือ การนอนห้องแอร์เป็นอันตราย
อย่างยิ่งในระหว่างขโมยชม
- จงหัดขยับให้แม่นยำ เพื่อฉุกเฉินและจำเป็น
ต้องใช้
- แต่ถ้าได้เตรียมระวังแล้วระวังอีกก็ยังถูกขโมยอีก
ก็ต้องปลงให้ดีกว่าดวงเรามันจู้เองก็เหมือนกัน

เจ้าแปดหน้า - ต่อจากหน้า ๙

รับรองว่า พอยังไปดอกแรกทองฟ้า
จะต้องแจ่มกระจ่าง และถูกรณ
ดอกที่สองนี้แหละจะพิฆาตบีสาง
เจ้าแปดหน้าลงได้ และรณดอกที่
สามก็จะทำลายล้างบรรดาสัตว์สมุน
ของบีสางร้ายลงได้หมด”

โชกุน ตามูราชังดีใจอะไร
เลยที่เทพเจ้าคานนมาเข้าฝันบอก
วิธีปราบบีสางเจ้าแปดหน้าได้ รุ่งขึ้น
เช้า โชกุน ตามูราก็ให้ประกาศแก่
ชาวบ้านว่า ถ้าผู้ใดหาชนทางไก่ฟ้า
สีทองแดง ที่มีข้อ ๑๓ ข้อมาให้ได้ละ
ก็ จะให้รางวัลอย่างงาม หญิงสาว
ถูกลีภัยของตายายได้ยินประกาศนี้
เข้า จึงไปจัดแจงหาชนทางไก่ฟ้า
สีทองแดงที่มีข้อ ๑๓ ข้อมาให้ตายาย
ตายายเองก็ไม่รู้ว่าถูกลีภัยของตน
ไปได้ชนนกนี้มาแต่ไหน หญิงสาว
บอกตายายว่า

“ลูกคือไก่ฟ้าทองแดงที่พ่อช่วย

ชีวิตไว้ครั้งนั้นใกล้จะ ลูกหาโอกาส
อยู่นานแล้วที่จะตอบแทนพระคุณ
ของพ่อ นี่จะขนทางไก่ฟ้าซึ่งเป็น
ชนจากตัวลูก พ่อเอาไปให้โชกุน
ตามูราเถอะแล้วพ่อจะได้รับรางวัล”

เมื่อชนขนทางไก่ฟ้าให้ตาแล้ว
หญิงสาวนั้นก็หายไป สองคนตายาย
ได้รางวัลอย่างงามจากโชกุน ตามูรา
จนทำให้มีชีวิตต่อไปได้อย่างผาสุก
ฝ่ายโชกุน ตามูรา ก็ได้ใช้ชนทางไก่
ฟ้าสีทองแดงและมี ๑๓ ข้อทำถูกรณ
ยังไป พอยังไปดอกแรก พาก็กระ-
จางจริงอย่างเทพเจ้าคานนกล่าว
และดอกที่สองก็สามารถประหาร
บีสางเจ้าแปดหน้าลงได้ และดอก
ที่สามก็ปราบสมุนของเจ้าแปดหน้า
ที่เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลายลงได้หมด

โชกุน ตามูรา เมื่อพิฆาตบีสาง
เจ้าแปดหน้าลงได้แล้ว ก็จัดการทำ
ตามทบิบานไว้ ก็ได้สร้างศาล

เจ้าขึ้นในเมืองเกียวโด นับเป็นศาล
เจ้าเทพคานน ก็โยมิซุที่มีชื่อเสียง
อยู่บนภูเขาอิชิยามา ศพของบีสาง
เจ้าแปดหน้านั้นกล่าวกันว่า ถ้าฝัง
ไว้ ณ ที่ใดที่เดียวจะต้องคืนชีพขึ้น
มาได้อีก โชกุน ตามูรา จึงต้องตบ
เป็นท่อนๆแล้วฝังแยกกัน ท่อนหัว
ฝังไว้ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีศาลเจ้าเรียก
โคโอะ ส่วนหูฝังไว้ที่ภูเขาแห่งหนึ่ง
เรียกว่า มิมิซูกา หินก้อนใหญ่ๆที่
กระจัดกระจายอยู่รอบๆอาริอะเกมูรา
และนิชิ โซดากะ กล่าวว่าเป็นหินที่
บีสางเจ้าแปดหน้าถล่มลงมา โชกุน
ตามูรา ตั้งชื่อศาลเผื่อนั้นว่า ยาซุเกะ
ยามูรา บ้านของศาลเผื่อนั้นก็ยังคง
รักษาไว้ต่อมาอีกนาน อาจถึง
ปัจจุบันนี้ก็เป็นได้

เรื่องนี้มีเล่าต่างตำนานออก
ไปอีกคือ ยาซุเกะ ที่เล่าข้างต้นว่า
เป็นศาลเผื่อนั้น ในตำนานนี้เล่าว่า→

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กำเนิดอาทิตย์ จันทร์ และดาว นิตานาfrica (มานา)

เรื่องบนท้องฟ้านี้เป็นเรื่องเล่าสำหรับคนธรรมดาสามัญ จึงมีเรื่องเล่ากันต่างๆ แล้วแต่คน ชาว
อาฟริกาก็เล่าของเขาแบบหนึ่ง ดังต่อไปนี้ที่กัลลิน อาร์นีออต เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา เรื่องเล่าว่า

ยังมีพรานป่าคนหนึ่งชื่ออานันตี
วันหนึ่ง อานันตีได้เข้าไปในป่ากับ
ลูกชายชื่อเกวกุสสิน สองพ่อลูกเดินไป
ตามทางเล็กๆ ที่คดไปเคี้ยวมาระหว่าง
คั่นมะฮอกกานั่นอันสูงใหญ่ ขณะเดิน
ก็ต้องค่อยๆ ข้องเหยียบบนใบไม้แห้ง
อย่างเงี้ยบกริบ ไม่ให้มีเสียงตวบตวบ
หรือกรอบแกรบทำให้สัตว์ทั้งหลาย
ตื่นตกใจ เดินกันไปได้ไม่นาน
กนทั้งสองก็ได้ยินเสียงกรอกแกรก
อยู่ใกล้ๆ ต่างคนจึงต่างขยิบขยิบ
ออกไปพร้อมกันทันที เสียงถูกชน
แหวกอากาศดังหวิว และมีเสียงถ่ม
กระแทกพื้นดังพลก พอวังเข้าไปดู
ก็ปรากฏว่าธนูของพ่อลูกเสียบขวาง
ตัวใหญ่ ถึงกับล้มลงตายทันที

“กวางตัวเดียวเราก็กินไปได้
ตั้งนาน” เกวกุสสินพูดออกมาอย่าง
คืออกคใจ ขณะที่วิ่งเข้าไปดูกวาง
แต่เมื่อช่วยกันยกจะแบกเอากลับไป

บ้าน สองพ่อลูกก็รู้สึกว่างว้างคว้น
หนักเกินกำลังคนสองคนจะแบกไป
ได้ แล้วแบกก็ไม่ถนัดด้วย อานันตี
จึงบอกกล่าว

“ลูกคอยอยู่ที่นั่นนะ พ่อจะกลับ
ไปบ้าน ไปเอาพ้อมไม้เท้าของเรา
มาใส่กวาง จะได้ช่วยกันหาบไปได้
สะดวกๆ ลูกอย่าไปไหนเสียนะ พ่อ
ไปเดี๋ยวเดียว เดี่ยวจะกลับมา”

เกวกุสสินก็รับคำว่าจะคอยพ่อยู่
ตรงนั้น แล้วก็เอนนั่งคอยอยู่ข้างๆ
กวาง เสียงนกต่งต่งร้องอยู่บน
ต้นไม้เหนือหัว ลิงก็บินไปบินมา
อยู่รอบๆ ลมก็พัดเย็นสบาย เกวกุสสิน
เลยผล็อยหลับไป พอตกใจตื่นขึ้น
ก็แลเห็นแสงตะวันอ่อนลงมากแล้ว
อากาศก็ออกจะเย็นลง

“เอ นีเราคงหลับไปนาน
ทีเดียว” เกวกุสสินคิด “แปลกใจ
จริง ทำไมบ้านนี้แล้วพ่อยังไม่กลับ

มาก็ไม่รู้ หรือจะหลงป่าเสียแล้ว
ละมัง”

คิดเป็นห่วงเช่นนั้นแล้ว
เกวกุสสินก็ตะโกนร้องเรียกพ่อออกมา
ว่า “พ่อจ๋า พ่อ ลูกอยู่นี่ อยู่ตรงนี้”
หมายใจว่าถ้าพ่อหลงป่าก็คงจะ
กำหนดทิศทางได้จากเสียงของตน
แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ

ทันใดนั้นเกวกุสสินก็ได้ยินเสียง
หูกไม้โผงผาง เสียงคำรามอย่าง
น่ากลัวดังอยู่ใกล้ๆ พอเงยหน้าขึ้นดู
ก็แลเห็นสัตว์ร้ายตัวใหญ่มีเกล็ดทั่วตัว
คุดำเกลี้ยคุดำดำ เดินตรงมา ความ
ตกใจทำให้เกวกุสสินหมอบลงข้างตัว
กวาง แล้วก็ค่อยๆ กระดกๆ ถอยมา
หลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ พอดึกกับเจ้า
สัตว์ร้ายนั้นทำจุมพุดที่ตรงมายัง
กวางนั้น แต่เมื่อเห็นเป็นกวางไม่ใช่
คน เจ้าสัตว์นั้นก็เลยผละจากที่นั้น
เดินไปเสียทางอื่น (ต่อหน้า ๑๑๗)

กำเนิดอาทิตย์ จันทร และดาว - ต่อจากหน้า ๕

เกวสุตินออกจะตกใจไม่น้อย เพราะไม่เคยเห็นสัตว์อะไรตัวใหญ่ อย่างนี้ คุรุใหญ่ๆ ต่อมาอาณันตี ห่อของเกวสุตินก็มาถึง หัวพ้อมมา ด้วย เกวสุตินจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ให้พ่อทั้ง อาณันตีจึงพูดว่า

“อ้อ มันเป็นสัตว์ร้ายอย่างหนึ่ง พ่อเคยเห็นที่หนึ่งครั้งหลายปีติดกันมาแล้ว มันไปทางไหนล่ะ”

“มันไปทางใต้ พ่อ” เกวสุตินบอกพ่อ “แต่เราก็ไม่อยากให้มันจับเราไปกินทั้งเป็นไม่ใช่หรือพ่อ เรารีบกลับบ้านกันก่อนตะวันตกดินเถอะพ่อ”

“พ่อไม่กลัวมันหรอก” อาณันตีพูด “มันตัวใหญ่อยู่ย่ำเคลื่อนไหว เชื่องช้า ถ้าเผชิญหน้ากันจริงๆ พ่ออาจจะใช้เล่ห์กลเอาชนะมันได้”

“ถ้าพ่อต้องการอย่างนั้นก็ตามใจ” เกวสุตินพูด “ลูกก็จะไปล่าเจ้าสัตว์ร้ายนั้นกับพ่อด้วย”

ตกลงกันเช่นนั้นแล้ว คนทั้งสองก็ทิ้งกวากับพ้อมไว้ที่ตรงนั้น แล้วค่อยๆ ขอบไปทางทิศใต้ แล้วก็ค่อยง้อยหุพังเลี้ยวรอบๆ ตัว เพื่อจะกำหนดให้รู้ว่าสัตว์ร้ายนั้นอยู่ที่ไหน ออกจะเคราะห์ร้ายอยู่สักหน่อย ที่ตอนนั้นเจ้าสัตว์นั้นมันเหนื่อย ก็เลยล้มตัวลงนอนในป่า เพราะฉะนั้นมันจึงได้กลิ่นคนก่อนที่คนจะได้ยินเสียง

มัน เจ้าสัตว์นั้นจึงโผนเข้าหาคนทั้งสอง กางเล็บออกเกี่ยวเสื้อคนทั้งสองไว้ แล้วก็หัวเอาเหยื่อของมันกลับที่อยู่ ซึ่งเป็นภูเขามีสถามากมาย จนดูคล้ายปราสาท เจ้าสัตว์ร้ายโยนอาณันตีกับลูกชายลงไปในถ้ำใหญ่ มีหินก้อนใหญ่ปิดปากถ้ำไว้แล้วก็ออกไปล่าเหยื่อรายต่อไป

เมื่อเกวสุตินกับอาณันตีลูกชายก็ได้ช่วยกันนำครอยฟกซี้ดดำเขียวของกันและกัน แล้วก็มองไปรอบๆ ก็เห็นว่าถ้ำข้างบนเป็นปล่องเปิดแลเห็นท้องฟ้า และแสงก็เข้ามาในถ้ำสว่างพอแลเห็นอะไรต่ออะไรได้ สองคนพ่อลูกจึงได้เห็นว่าในถ้ำนั้นไม่ได้มีคนเดียวสองคน แต่ยังมีคนอื่นกราวสิบสองสิบสามคนหรือมากกว่านั้น นั่งบ้างนอนบ้างอยู่บนพื้นถ้ำ แต่ละคนมีหน้าตาทำทางเศร้าๆ และระทดท้อใจ มีไก่ขาวตัวใหญ่เดินไปเดินมาอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น สอบถามกันดู เกวสุตินก็รู้ได้ว่าคนทั้งหมดถูกเจ้าสัตว์ร้ายนั้นจับตัวมาทั้งหมด

“พวกเราถูกขังอยู่ที่นั่นจนกว่าเมื่อไหร่เจ้าสัตว์ร้ายนั้นมันต้องการกิน มันก็เอาเราไปกินทีละคนๆ” ชายหนุ่มคนหนึ่งอธิบาย “แล้วก็เจ้าไก่เนี่ย ก็เป็นสมุนของมันนะ ลองเรากัดหน้ของมันเป็นได้ไก่กองขุนจนกระทั่งนายของมันได้ขึ้นแล้ว

เข้ามาจัดการกับพวกเราทีเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นเราต้องร่วมมือร่วมใจกันหาทางหนีออกไปให้พ้นที่คุมขังนี้ให้ได้” เกวสุตินพูดเมื่อปรึกษาหารือกันอยู่นาน ก็ตกลงให้เกวสุตินเป็นผู้วางแผน

แรกทีเดียวเกวสุตินขอให้พวกที่ถูกคุมขังทุกคนช่วยกันไปถลกเอาหญ้าหรือปอที่ขึ้นอยู่ตรงปากถ้ำมาแล้วเอามาพันให้เป็นเชือกให้ยาวที่สุดที่จะทำได้

“ขณะที่พวกท่านพันเชือกข้าจะจัดการกับเจ้าไก่ตัวนั้นเองไม่ให้มันมีโอกาสไต่กองขึ้นได้” เกวสุตินบอกพลางควักข้าวในกระสอบที่เจ้าสัตว์ร้ายหามาไว้ขืนเหยื่อของตัวเขาไปหว่านไว้รอบๆ ทิวทั้งถ้ำ ไก่เห็นเช่นนั้นก็ตรงเข้ามาจิกกิน ไก่กินเพลินเลยลืมคนไก่โทษของตน ขณะที่คนเหล่านั้นช่วยกันพันเชือกอย่างเต็มกำลัง เกวสุตินก็กลานออกไปนอกถ้ำ แล้วไปรวบรวมกระดูกที่สัตว์ร้ายนั้นแทะกินทิ้งเอาไว้ เอาใส่ถุงของตัวแล้วก็กลับเข้าไปในถ้ำ ตอนที่ไก่กินข้าวเพลินอยู่จนลืมขนานายของมันก็เบาใจคิดว่าเหตุการณ์คงเรียบร้อยจึงล้มตัวลงนอนตรงใกล้ๆ กับปากถ้ำ แล้วก็กรนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มีชอวิเศษสายเดี่ยววางอยู่ข้างๆ ตัว เกวสุตินก็แอบ→

คลานไปขโมยซอนนั้นมาได้ แล้วกลับเข้าไปในถ้ำใหม่เพื่อคว่ำคนเหล่านั้นพร้อมจะหนีได้หรือยัง เชือกเสร็จพอดี เกวสุลินจึงโยนขึ้นไปในอากาศ พลาจวอนไหวเทเพเจ้าทั้งหลายให้ช่วย ขอให้เทพเจ้าชดพลายเชือกข้างหนึ่งไว้แน่น ทุกคนเชื่อว่าเทพเจ้าคงจะช่วยตนและช่วยชดพลายเชือกไว้จึงพากันได้เชือกขึ้นไปยังปล่องถ้ำ ออกไปนอกถ้ำได้ทีละคนๆ เกวสุลินให้คนอื่นๆ ขึ้นไปก่อน ส่วนตนอยู่รั้งท้าย

ขณะที่เกวสุลินกำลังโหนเชือก มีถ้ำขามใต้กระดุกสะพายป่า และมี

ขอสายเคียวหนึบรักไว้ไว้ ไก่ตัวนั้นกินข้าวที่เกวสุลินโปรยไว้ให้หมดพอดี ไก่กวาดตามองไปทั่วถ้ำก็เห็นว่าในถ้ำนั้นว่างเปล่า คนที่ถูกคุมขังไว้หายไปแล้ว ไก่ตกใจโง่งกอนั่นเสียงกระชั้นอย่างไม่เคยข่มมาก่อน เจ้าสัตว์ร้ายได้ยินเสียงไก่อีกตกใจ ถลันเข้ามาในถ้ำ และเห็นว่าเหยื่อของตนกำลังได้เชือกอยู่ทั้งๆ ที่เจ้าสัตว์ตัวใหญ่แค้นมันก็ร้องไวพ้อ จึงคว้าเชือกไต่ตามเกวสุลินไป เกวสุลินเมื่อเห็นสัตว์ร้ายตามมากระชั้นชิด ไก่ถึงจะถึงตัวและคว้าเอาตัวไปได้ ก็กลัวกระดุก

ออกมาจากขามโยนลงไปให้ สัตว์นั้นได้กลิ่นเข้า ก็เอามาแตะๆ เกวสุลินก็เลยได้โอกาสไต่ห่างออกไปเป็นอยู่อย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งกระดุกหมด สัตว์ร้ายจึงรีบไต่ตามเกวสุลินไปติดๆ จนเจียนจะคว้าข้อเท้าเกวสุลินได้อยู่แล้วทันใดนั้นเกวสุลินก็กินมาได้ถึงขอพิเศษสายเคียว จึงเอามาเล่นซอนนี้พิเศษจริงๆ สัตว์ร้ายนั้นได้ยินแล้วอดเดินไม่ได้ จนล้มเหยื่อของตนไปชั่วคราวหนึ่ง เกวสุลินก็เลยถือโอกาสนั้นรีบไต่ไปจนพ้นมือเอื้อมของสัตว์ร้าย และเพียงอีก ๒-๓ หลา

สมาคมฝรั่งเศส

เปิดรับสมัครนักเรียนตัดเสื้อรุ่นใหม่

เปิดเรียน วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๐๙

อำนวยการสอนโดย อาจารย์ดวงดาว (เจริญชาติ) ท้ามตระกูลซึ่งได้สำเร็จวิชาการออกแบบตัดเย็บ และดูงานด้านนี้โดยเฉพาะ และได้รับการรับรองจากรัฐบาลฝรั่งเศส ทำการสอนเป็นภาษาไทยและภาษาฝรั่งเศส ตลอดจนอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการไปศึกษาต่อ ณ ประเทศฝรั่งเศส

รับนักเรียนทุกเพศทุกวัย สอนตั้งแต่เริ่มแรกจนจบหลักสูตรการตัดเย็บเสื้อผู้ใหญ่ เสื้อเด็ก และหลักการออกแบบเสื้อ ผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาฝรั่งเศสก็สมัครเรียนได้

รับวัน วันจันทร์ พุธ ศุกร์ เวลา ๑๗.๐๐น. ถึง ๑๘.๐๐น.

ชำระค่าเล่าเรียนเป็นรายเดือน

ห้องเรียนสะดวกสบาย มีเครื่องปรับอากาศ

ผู้ที่เรียนจนสำเร็จจะได้รับ DIPLOME DE HAUTE COUTURE DE L'ALLIANCE FRANCAISE DE BANGKOK.

เชิญขอระเบียบการและสมัครได้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ที่สมาคมฝรั่งเศส ๒๕ ถนนสารสิน โทร. ๒๕๖๓๘๘๘

๓๑ ธ.ค. ๒๕๖๓.๑๙

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๕
เซนาดาหมาฟเลียง (นิทานอาฟริกา)

เรื่องสัตว์ร้ายอย่างหมาบ้า ปัสจราย ชกซ์และรากษสจําแลงร่างมาหลอกเด็กว่าเป็นน้ายายขายตอน พ่อแม่ไม่อยู่บ้านทั้งเด็กไว้แต่ลำพัง เพื่อจับเด็กไปกินเสีย นั้น คงเป็นนิทานที่นิยมเล่ากันมาก มีเล่าตามท้องถิ่นหลายแห่งด้วยกัน ดังเรื่องลูกนัตเทวดาของจีนที่เล่าไปแล้ว เหมือนคงจะให้ เป็นเครื่องเตือนใจ เด็กไม่ให้เชื่อใครง่าย ๆ ให้เชื่อฟังแต่พ่อแม่และผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้เท่านั้น มิฉะนั้นจะประสบเคราะห์กรรม ดังพี่น้อง ๖ คนในเรื่องนี้ ทับเตอร์ ล้มเล่าไว้ในเทพนิยายจากฝั่งทะเลบาร์บาร์ต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่งอยู่ในคืนนี้เข้ เป็นพ่อค้าพรหม พ่อค้าผู้นี้มีลูกสาว ๑ คน ไม่มีลูกชายเลยสักคน เมื่อเมื่อยดายลง พ่อค้าพรหมนี้ก็ไม่คิดจะหาเมียใหม่อีก เกรงว่าลูกสาวทั้ง ๑ จะเดือดร้อนเพราะแม่เลี้ยง ลูกสาวสุดท้องชื่อว่าไอซา ไอซามีหมาอยู่ตัวหนึ่งชื่อเซนาดา ไอซารักเซนาดาอย่างสุดสวาทขาดใจ วันหนึ่งๆต้องแปรงขนให้ จัดหาอาหารให้กินด้วยตนเอง แล้วก็เล่นด้วยพูดด้วยมากกว่าพูดกับพี่สาวทั้งหกหรือกับพ่อของตนด้วยซ้ำไป บางทีเซนาดาก็ได้ตอบด้วย แล้วก็ดูแปลกกับรักกับไอซาไม่ผิดกับเป็นพี่เลี้ยง ทั้งนี้เพราะเซนาดาหาใช้หมาธรรมดาไม่ แท้จริงเป็น

ผีขึ้น ซึ่งเป็นผีคอยช่วยเหลือคน และอาจกลายร่างเป็นอะไรก็ได้ดังที่กลายเป็นหมาเซนาดาไปขณะนั้น

ตอนเช้าทุกเช้าพ่อค้าจะไปยังร้านในตลาด เปิดหน้าต่างแล้วก็เอาพรหมออกมาแขวนไว้ให้คนซื้อมาชม พอถึงกลางวันที่จะกลับมากินข้าวที่บ้าน แล้วก็กลับไปร้านอีก และจะอยู่ที่นั่นไปจนถึงเวลาสวดมนต์ ตอนเย็น พ่อค้าก็จะปิดร้านกลับไปบ้านหาลูกสาวทั้ง ๑ คน เป็นอยู่เช่นนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งพ่อค้าเดินผ่านมัสยิดได้ขึ้นเสียงคนประกาศว่า

“ท่านทั้งหลาย ท่านผู้นั้นในพระผู้เป็นเจ้า จงจำไว้ว่าการจาริกแสวงบุญเป็นหน้าที่ของท่านทุกคน

ท่านผู้ใดที่ปรารถนาจะให้เห็นหลุมฝังศพของท่านศาสนาโมฮัมเมด และได้เห็นที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า จงรู้ว่าจะมีกองการรวานเดินทางไปยังเมืองเมกกะและเมดินา ในวันที่ ๕ ของเดือนนี้ จงเตรียมตัวให้พร้อม”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น พ่อค้าก็เกิดอยากไปเมืองเมกกะขึ้นมาทันที เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของผีลือศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัดทุกคนควรจะได้ทำ อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่งในชีวิต ดังนั้นจึงเร่งใส่เท้าเดินกลับบ้าน ไปบอกลูกสาวว่าตนตัดสินใจจะไปเมกกะให้ได้ ในคืนนี้แหละพ่อค้าบอกลูกสาวว่า

“ลูกรัก พ่อแก่จนผมหงอกขาว→

อย่างนั้นแล้ว พ่อยังไม่เคยได้เห็น
เมืองเมกกะและเมืองเมดินาเลย
หัวใจพ่อหนักอึ้ง จิตใจก็ไม่มีวัน
สงบลงได้เลย จนกว่าจะได้ไปแสวง
บุญกลับมา แต่ถ้าพ่อไป พ่อก็ต้อง
ทิ้งพวกเจ้าให้อยู่บ้านแต่ลำพังไม่มี
ใครดูแล”

ลูกสาวได้ยินพ่อพูดเช่นนั้น
แทนจะเป็นทุกข์ที่พ่อจะต้องทิ้งตน
ไว้ลำพัง กลับคือคิดถึงใจที่พ่อจะได้
ไปแสวงบุญ ลูกสาวยืนยันแก่พ่อว่า

“พ่อไปเถอะ พ่อต้องไปให้ได้
อย่าเป็นห่วงพวกเราเลย ถึงจะอยู่
ตามลำพัง พวกเราอยู่แต่ในบ้าน
ก็คงจะปลอดภัย”

“เขนาดาจะเป็นพี่เลี้ยงดูแล
พวกเราเอง” โอชาเสริมขึ้น

ต่อจากนั้นลูกสาวทั้งเจ็ดก็
ปรึกษากันเรื่องจะจัดข้าวของ
ที่จำเป็นให้พ่อไปสำหรับจะเดินทาง
ไกล ซึ่งใครๆก็รู้ว่าไม่ต่ำกว่าหนึ่ง
ส่วนพ่อก็กลับเที่ยวหาซื้อทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่ลูกสาวทั้งเจ็ดจำเป็นต้อง
ต้องใช้ตลอดทั้งปีมาเก็บสะสมไว้ให้
เพราะพ่อสั่งไว้ว่าลูกสาวทุกคนจะ
ต้องอยู่แต่ในบ้านตลอดเวลาที่พ่อ
ไม่อยู่บ้าน ประคูนนั้นมั่นคงแน่นอน
ตลอดจนบุญแถมอันแข็งแรง คงจะ
ช่วยป้องกันลูกๆ ไว้ได้ พ่อสั่งแล้ว
สั่งอีกว่า

“ไม่ว่าจะทำอะไร ต้องระมัด
ระวังนะลูก อย่าเปิดประตูรับใคร

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม และไม่ว่า
ใครจะพูดอะไรก็ตามอย่าไปฟังนะ
อยู่แต่ในบ้านจนกว่าพ่อจะกลับมา”

“อย่าเป็นห่วงเลยพ่อ เราจะไม่
ยอมเปิดประตูรับใครทั้งนั้นแหละ”
ลูกทุกคนรีบปากรับคำจนพ่อวางใจ
และก็คิดว่าพระอัลลาห์คงจะโปรด
เมตตาพิทักษ์รักษา และพ่อก็ไม่ลืม
ว่าเขนาดาอาจช่วยให้ความปลอดภัย
แก่ลูกๆ ได้ ต่อจากนั้นพ่อก็ออก
เดินทางไปกับกองคาราวาน

เมื่อพ่อออกจากบ้านไปแล้ว
ลูกสาวทั้ง ๗ ก็ไปจัดการปิดประตู
อย่างแน่นหนา แล้วก็อยู่กันแต่ใน
บ้านตามที่รับปากไว้กับพ่อ พลัง
นับวันนับคืนรอเวลาพ่อกลับ เขนาดา
ก็วิ่งเล่นไปมาในบริเวณบ้าน ส่วน
ตอนกลางคืนก็ไปนอนที่ปลายคีน
โอชา เวลาว่างไปเป็นอาทิค่อยๆ จน
อยู่มาวันหนึ่ง มีเสียงเคาะประตูดัง
ก๊อก ก๊อก ก๊อก และมีเสียงผู้หญิง
ร้องบอกว่า “เปิดประตูหน่อย”

เด็กๆทั้งเจ็ดวิ่งมาออกันที่ประตู
แล้วร้องถามว่า “นั่นใครกัน”

“ใครรี” เสียงนั้นทวนถาม
อย่างขัดเคือง “พวกเจ้าน่าจะรู้จัก
คีนน่า ว่านั่นคือบา ปัสสาวแทๆ
ของแม่เจ้า”

ยังไม่ทันที่พวกพี่ๆจะพูดอะไร
โอชารีบตอบออกมาทันควันว่า “ข้า
กลัวว่าจะเข้าใจผิดละมัง พวกเรา
ไม่มีบาหอก ไม่ว่าแม่หรือพ่อล้วน

เป็นลูกโทน ไม่มีพี่ไม่มีน้องทั้งนั้น
เพราะฉะนั้นเราไม่มีลุง บ้า น้า อา
มีแค่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ที่จะ
คุ้มครองพวกเรา”

“เด็กโง่” หญิงนั้นตวาด
“พวกเจ้ายังเด็กนักจะไปทำอะไรได้
เมื่อบ้าแต่งงานออกจากบ้านพ่อแม่
ไปอยู่ต่างเมืองนะ พวกเจ้ายังไม่เกิด
เลย เอ้า เปิดประตูเถอะ ให้บาเข้า
ไป บ้าจะได้พัก ข้างนอกแดดร้อน
แทบว่าตัวจะละลายไปทีเดียว เอะ
น้า เปิดประตูให้บาเข้าไป บ้าจะเล่า
เรื่องโลกกว้าง เรื่องมหัศจรรย์ต่างๆ
ให้พวกเจ้าฟัง จะเล่าเรื่องแม่เจ้า
ยายของเจ้าให้ฟังด้วย”

พี่น้องทั้งเจ็ดฟังแล้วออกจะ
ลังเลใจ และได้เถียงกัน ทุกคนอยาก
ให้เปิดประตูรับหญิงแปลกหน้านั้น
เพราะอยู่บ้านตามลำพังมานาน
ซุกเหงาและเบื่ออยากได้พูดคุยกับ
คนอื่น และฟังใครเล่าเรื่องต่างๆ
ให้ฟังบ้าง ทั้งนี้แม้แต่โอชาผู้เดียว
ที่คัดค้านไม่ยอมให้เปิด โอชา
ร้องว่า

“อย่านะ อย่าเปิดนะ น้องไม่
เชื่อหรอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นบาของ
เรา เพราะเราไม่เห็นเคยได้ยินใคร
บอกเราเลย และถึงจะเป็นบาเรา
จริงๆก็เถอะ พ่อได้ห้ามแล้วห้ามอีก
ไม่ให้เปิดประตูรับใคร ไม่ว่าจะเป็น
ใครก็ตาม และพวกพี่ๆก็รู้นั่นว่า
(อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

เล็กๆเสมอกัน ๑ ซ่อนโต๊ะ

๒. ตั้งหมอน้ำให้เดือดใส่ผักโรตังต้มให้สุก เท
ลงกระชอนราดด้วยน้ำเย็น พักพอเย็นคดเป็นท่อนสั้นๆ
เจียวกระเทียมพองเหลืองดกใส่ถ้วยไว้อุ่นเปิดให้เดือด
ใส่ผงชูรสชิมและเติมรสให้พอดี

๓. ใส่ผักกาดหอมคั้นหอมก้นชามเปลอย่างตะพอ
ควร ใส่ผักโรตัง โรยขึ้นฉ่าย ตักขึ้นเปิดและน้ำใส่ลงให้
พอดี โรยพริกไทย กระเทียมเจียว ครอบจำนวนผู้
รับประทาน เติมรสภายนอกด้วยน้ำส้มพริกคอง (น้ำต้ม
เปิดเหลือไว้ใช้ตอนกลางวันสักหนึ่งถ้วย)

จัดวันกรอบใส่จานเป็นของหวาน
กลางวัน เส้นหมี่หน้าเป็ด ข้าวห่มจาวตาลอ่อน

ทำขนมก่อน

๑. ปอกจาวตาลให้หมดผิว หั่นเป็นชิ้นเล็กๆยาวๆ
คล้ายเส้นข้าวห่ม (ควรใช้แข็งสำหรับหั่นผลไม้โดย
เฉพาะและหั่นด้วยมีดเหล็กขาว) ใส่ไว้ให้ครบจำนวน
ผู้รับประทาน

๒. ก้นหั่วกะทิ ๑/๒ ถ้วย หางกะทิ ๑ ถ้วย กรอง
ด้วยผ้าขาวบางทั้งสองอย่าง เลื่อนน้ำตาลทรายให้หมด

ผง ๓/๔ ถ้วย ตั้งหางกะทิพอเดือด เทน้ำตาลทรายลง
จนจนละลายดีเดือดทั่วกัน รวดหัวกะทิลงจนพอเข้ากัน
ดียวกลงพักให้เย็น จวนรับประทานจึงใส่ลงในชามจาว
ตาล มีน้ำแข็งทุบสำหรับผสมเวลารับประทานด้วย
เส้นหมี่หน้าเป็ด

เครื่องปรุง : เส้นหมี่ลวกแล้วพอดิจัดได้ ๔ จาน ผักกาดหอม
หั่นหยาบๆ ๑ ถ้วย ผักชีเด็ดเป็นใบๆพอโรยหน้า พริกไทยป่น
น้ำส้มพริกคอง กระเทียมทุบและเปลือกสับละเอียด ๑ ซ่อนโต๊ะ
แป้งสาลี ๑ ซ่อนหวาน ข้าวดำ ผงชูรส น้ำมันหมู

วิธีทำ : ๑. แช่เส้นหมี่พอนิ่ม เตรียมเครื่องต่างๆจนครบ
เกล้าแป้งสาลีกกับเบ็ดที่รวนไว้ให้เข้ากันคืออย่าให้เป็นก้อน
คั้นน้ำตาลกลั่นหมี่แล้วราดน้ำเย็นพักพอน้ำตก

๒. ใส่ผักกาดหอมรองก้นจานเปิด ใส่เส้นหมี่อย่าง
ตะพอควรรอบจำนวนผู้รับประทาน ใส่ น้ำมันหมูลงเจียว
กับกระเทียมพองเหลือง ราดน้ำต้มเปิดลง ๑ ถ้วย เติม
ข้าวดำลงพอให้สีเข้ม ใส่ปลาดี ผงชูรส ชิมให้ก่อน
ข้างจัด ใส่เบ็ดที่เกล้าไว้จนเร็วๆจนแป้งสุกขึ้น ยก
ดักแบ่งราดหน้าเส้นหมี่จนครบ โรยพริกไทยป่น ผักชี
ปรุงรสภายนอกด้วยน้ำส้มพริกคอง ♣

เป็นดาหมาพิเลียง - ต่อจากหน้า ๑๙

คนที่จะไม่เชื่อฟังพ่อแม่จะต้อง
ประสบเคราะห์กรรมร้ายแรงอย่างไร
บ้าง”

ในขณะนั้นเอง เชนาดาก็เห่า
เสียงดังเห็บ ๆ เห็บ ๆ (คงเป็นเสียง
หมาเห่าของเขา) พลาทพูดว่า ข้าคือ
เชนาดา พิลียงผู้พิทักษ์รักษาถูกตาว
นายทั้ง ๑ คน นายตั้งข้าไว้ให้ดูแล
ถูก ๆ ไว้ให้ดี คอยคุ้มครองป้องกัน
ไม่ให้ใครมาทำอันตรายได้ ลองดูซิ
ว่าถ้าใครมาทำร้ายพวกนายน้อยๆ

ของข้าละก็ ข้าเป็นได้ดังเนื้อเตี้ย
ที่เดียว”

พอได้ยินเสียงเชนาดา ผู้หญิง
ที่อ้างตัวว่าเป็นข้าก็หายวับไปทันที
มีเสียงร้องออกมาว่า “ว้าย หมา
อะไรเหินร้ายกาจอย่างนี้” เชนาดา
เป็นผีนได้ยินเสียงเช่นนั้น ก็รู้ได้
ทันทีว่าหญิงนั้นเป็นราชสธ อย่างไรก็ตาม
เสียงก็ต้องหว่งมาข้างเด็กทั้งเจ็ด
นั้นแน่นอน และนางราชสธรู้ว่า
ถ้าผีนคุ้มครองบ้านนี้อยู่ครบโด

ครบนั้นคนไม่มีวันเข้าไปในบ้าน
นั้นได้ ทั้งนี้เพราะผีนเป็นศัตรูกับ
ราชสธทั้งปวง

ตลอดคืนวันนั้น เชนาดาได้ยิน
นางราชสธเดินด้อม ๆ อยู่รอบบ้าน
ในร่างแท้ของราชสธมีเขี้ยวยาว
แหลม สมมุติว่าเหมือนงูบิตตัว
ปากก็ร้องว่า “นั่งเด็กเจ็ดคนนั้น
พรุ่งนี้เถอะ ข้าจะกินให้เรียบเลย”
และตลอดคืนวันนั้น เชนาดาก็ได้
แต่เห่า เห็บ ๆ เห็บ ๆ แล้วก็พูดว่า→

“ข้าเป็นชนาคาผู้พิทักษ์รักษาเด็กๆ
เจ้าจะมาทำอะไรใครไม่ได้ แม้แต่
จะแตะต้องผมเพียงเส้นเดียว”

เช้าวันรุ่งขึ้น นางราชสกลับ
มาอีกในร่างมนุษย์ แล้วก็พูดร้อง
ขอขึ้นว่า “เปิดประตูหน่อยเถอะ
หลานๆ บ้าอยากเห็นหลานด้วยตา
ของบ้าเอง แล้วบ้าจะได้เอาของฝาก
ที่บ้าเอามาจากต่างเมืองให้พวก
หลานๆ”

ได้ยินหญิงแปลกหน้าพูดเช่นนั้น
พี่ๆของไอชาทั้งหกคนก็วิ่งไปที่ประตู
จะไขกุญแจเปิดประตูรับหญิงนั้น
ไอชาก็ร้องห้ามว่า “อย่าเปิด เรา
รับปากกับพ่อแล้วไม่ใช่หรือว่าจะ
ไม่เปิดประตูรับใครจนกว่าพ่อจะ
กลับ แล้วพี่ๆไม่ได้ยินหรือหรือว่า
ชนาคาเฝ้าอยู่ตลอดเวลาทั้งคืน
นั่นนะ ชนาคาเตือนเราละว่าอย่า
เปิดประตูรับผู้หญิงคนนั้นเข้ามา”

ไอชาพยายามดึงตัวพี่ทั้งหก
ของตนเข้ามา ค้างแขนเสื้อดึง
กระโปรง จนกระทั่งเด็กทั้งหก
หันกลับมาอย่างโมโหจัด แล้วก็
ช่วยกันผลักไอชาไปทางหนึ่ง พลง
สาปแช่งไอชา ร้องคำว่าไอชาว่า

“ช่างใจเจ้าจริงทั้งเจ้าทั้งหมา
ของเจ้านะแหละ ก็เขาบอกว่าเขา
เป็นบ้าของเรา แล้วทำไมเรายังจะ
ไม่เปิดประตูรับบ้าเฒ่า และถึงจะไม่
ใช่บ้า ก็จะเป็นอะไรไปนะ ถ้าเราจะ
เปิดประตูรับ ในเมื่อเป็นผู้หญิงแก่ๆ

คนหนึ่งเท่านั้นจะทำอะไรเราได้
แล้วเขาก็งมขึงของฝากมาให้เราด้วย
ยังจะมีเรื่องโลกภายนอกสนุกๆ มา
เล่าให้เราฟังอีกด้วย”

ครั้นไอชาขัดขวางพี่ของตน
ต่อไป เด็กเหล่านั้นก็ช่วยกันเตะ
และทุบตีจนไอชาล้มกลิ้งไปกับ
พื้นห้อง แล้วก็พากันไปเปิดประตู
เชื่อเชิญผู้หญิงที่อ้างตัวว่าเป็นบ้า
เข้ามาข้างใน แต่ตรงประตูนั้นเอง
ชนาคาไปยืนจังก้า อ้าปากแยกเขี้ยว
แล้วก็เห่าคำรามอย่างน่ากลัว แม้
ชนาคาจะตัวไม่โตนัก นางราชส
กลับก็อดคร้ามไม่ได้ ไม่กล้าย่างเข้า
ไปในบ้าน หญิงนั้นร้องขึ้นว่า

“ว้าย บ้าทนกลิ่นหมาวร้าย
นั้นไม่ได้หรอก ถ้าพวกหลานๆ ไม่
ข่มมันเสียก่อนละก็ บ้าเข้าไปไม่ได้
หรอกนะ”

ได้ยินเช่นนั้น เด็กทั้งหกก็หา
ท่อนไม้ฟาดหว่าๆ ไปที่ชนาคา จน
กระทั่งชนาคาล้มลงขาดใจตาย
ไอชาร้องไห้แทบจะขาดใจ อ้อนวอน
แล้วอ้อนวอนเฒ่าไม่ให้พี่ๆทำร้าย
ชนาคา แต่ไม่มีใครฟังเสียง ไอชา
จึงได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ข้างร่างของ
ชนาคา ส่วนเด็กทั้งหกก็พากันไป
เปิดประตู เชิญชวนให้หญิงนั้นเข้า
มาในบ้าน ทันทีที่หญิงนั้นข้ามธรณี
ประตูบ้านเข้ามา ซากของชนาคา
ก็เหวอออกมาได้อีกว่า “เฮียๆเฮียๆ”
เสียงนั้นแล้วเขาแต่ก็ฟังชัดเจน

เสียงชนาคาพูดว่า “ข้าเป็นชนาคา
ผู้พิทักษ์รักษา เจ้าจะแตะต้องเด็กๆ
ไม่ได้เลยแม้แต่เส้นผมสักเส้นเดียว”

นางราชสกลับร้องออกมาอีกว่า
“แหม หมาคายนั้นเหม็นยิ่งกว่าคอน
เป็นๆเสียอีก บ้าจะไม่ยอมเข้าไป
ในบ้านจนกว่าพวกหลานๆจะจัดการ
เหมามันเสียก่อน”

พี่ๆของไอชารีบทำตามนั้น
ทันที ไอชาไม่มีปัญญาไปขัดขวาง
เข้าได้ พอไฟมอดลงแล้ว ไอชาจึง
ไปกอบขี้เถ้าร่างของชนาคา หมา
ที่ซอศตย์ของคน ห่อผ้าเช็ดหน้าไว้
อย่างเรียบร้อยแล้วเอาซ่อนไว้ในอก
เสื้อ แล้วก็ไปนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น
อยู่ตรงมุมห้อง ขณะที่พวกพี่ๆ ไป
เปิดประตูเชิญหญิงนั้นเข้ามาใน
บ้าน ไปหุงหาอาหารให้กินแล้วก็
ขอให้หญิงนั้นเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง
อย่างกระตือรือร้น

ตลอดเวลาที่ดวงอาทิตย์ยังเปล่ง
แสงอยู่บนท้องฟ้า หญิงนั้นก็แสดง
ท่ารักใคร่เอ็นดูเด็กเหล่านั้นไม่ลิด
กับเป็นบ้าเป็นหลานกันจริงๆ เอา
ของฝากมาแจกเด็กๆ เด็กก็หารู้ไม่ว่า
ของทุกชิ้นล้วนเป็นมายากล
ปรากฏเป็นรูปร่างก็เฉพาะแค่นี้แสง
ตะวันเท่านั้น พอตะวันตกดินไป
แล้ว ก็จะหาขี้เถ้าไป หญิงนั้นคุยกับ
เด็ก จูบเด็ก แค่นี้เด็กทุกคนหาได้มี
โกรธเกิดไม่ว่าวันคืนดาของบ้าจอม
ปลอมนี้มีประกายวาววับลึกลับ

ธรรมดา คานันแสดงความกระหาย
หิวขณะที่มีองค์ที่ละคนๆ เมื่อคก
ถึงกลางคืน ร่างหญิงนั้นก็กลับเป็น
ร่างนางรাকษสขึ้นมาในพริบตาเดียว
ดวงตาทั้งคู่ของนางรaketstถูกโชติ
ช่วงไม่ผิดเพี้ยนไฟ ฟันก็ยาวขึ้นออก
มาและแหลมคมไม่ผิดกับกริช ผม
ขมวดเหมือนงูบิดตัว นิ้วก็มึนยาว
แหลมองุ้ม นางรaketstเดินพลุ่ง
พล่านไปทั่วทั้งบ้าน ปากก็ร้องว่า
“บ้านนี้มีเด็กเจ็ดคน ข้าจะกินให้
เรียบหมดเลยในคืนวันนี้แหละ”

ไอชาภาควัวแล้วว่าต้องเกิด
เหตุเช่นนั้น จึงได้หนีไปซ่อนตัวอยู่
ในห้องเล็กใต้หลังคาที่ทำขึ้นไปจาก
ห้องใหญ่ใช้เป็นที่เก็บของ เด็กอื่นๆ
ทั้งหกคนไม่รู้ตัว จึงถูกนางรaketst
กว้าตัวไปได้โดยง่าย มาบัดนี้เด็ก
ทั้งหกรู้แจ้งแล้วว่าเป็นความผิดของ
ตนที่ใจเขลาไม่เชื่อฟังคำตักเตือน
ห้ามปรามของไอชากับหมาเซนาดา
นางรaketstจับเอาลูกสาวคนหัวบีไป
ก่อน แล้วถามเด็กว่า “กินตรงไหน
ก่อนคินะ แม่ลูกไก่อ้วน” ที่สาวคน
หัวบีของไอชาตอบว่า “ตรงหัวซี
เพราะหัวข้านี้แหละมันไ้หนัก มันไม่
ยอมคิดเลยว่าที่ไอชาพูดนั้นถูกต้อง
แค่ไหน”

พอนางรaketstกินเด็กคนแรก
ไปแล้ว ก็จับคนที่สองมากิน ก่อน
กินนางรaketstถามว่า “กินตรง
ไหนก่อนคินะ แม่ลูกไก่อ้วน” เด็ก

นั้นก็ตอบว่า “กินมือนั่นละ มือข้า
ที่ทำร้ายทศไอชา เมื่อไอชาขัด
ขวางไม่ยอมให้เราเปิดประตูรับคน
แปลกหน้า” พอพูดจบนางรaketst
ก็ขย้าเด็กนั้นกินเสีย ต่อจากนั้นก็
จับคนที่สามมาตามอย่างเดียวกันว่า

“กินตรงไหนก่อนคินะ แม่
ลูกไก่อ้วน”

“กินหูก่อนซิ หูก้านี้แหละที่ไม่
ยอมฟังเสียงไอชา เมื่อไอชาพยายาม
ขัดขวางไม่ให้พวกเราเปิดประตูรับ
คนแปลกหน้า”

พอคนที่สามพูดจบ นางรaketstก็
จัดแจงขย้ากินเสีย แล้วนางรaketst
ก็จับคนที่สี่มาถามว่า “กินตรงไหน
ก่อนคินะ แม่ลูกไก่อ้วน”

“กินขาก่อนซิ ขาข้านี้แหละที่
เตะไอชา เมื่อไอชาพยายามขัดขวาง
ไม่ให้พวกเราเปิดประตูรับคนแปลก
หน้า”

แล้วนางรaketstก็กินคนที่สี่เสีย
เช่นเดียวกัน แล้วก็ต่อไปถึงคนที่
ห้า นางรaketstถามอย่างเดียวกัน
ว่า “กินตรงไหนก่อนคินะ แม่ลูก
ไก่อ้วน”

“กินปากก่อนซิ ปากข้านี้แหละ
ที่ตบแครงไอชา เมื่อไอชาพยายาม
ขัดขวางไม่ให้เปิดประตูรับคนแปลก
หน้า”

ครั้นกินคนที่ห้าแล้ว นาง
รaketstก็จับคนที่หกมาถามอย่าง
เดียวกันอีกว่า

“กินคาก่อนซิ คาก้านี้แหละที่
ไม่ยอมมองดูไอชา เมื่อไอชาพยายาม
ขัดขวางไม่ให้เปิดประตูรับคนแปลก
หน้า”

พอพูดจบ นางรaketstก็ขย้า
กินเสีย เป็นอันหมดสิ้นทั้งหกคน
ไม่มีใครเหลืออยู่ในบ้านอีกแล้ว
นอกจากไอชา นางรaketstพยายาม
ค้นหาทั่วทุกหนทุกแห่ง ทุกห้องทุก
ซอกทุกมุม จนในที่สุดก็มาถึงห้อง
เก็บของที่ไอชาซ่อนตัวอยู่

“อยู่มือน้ำแล้ว หนีไม่พ้นมือ
ข้าไปได้หรอก” นางรaketstร้อง
ออกมา “และเจ้าคงจะอ่อยที่สุด
เพราะเจ้าเป็นเด็กฉลาด เห็นจะ
หวานมันกว่าคนอื่นแน่ แต่ว่าจะกิน
ตรงไหนก่อนคินะ แม่คนสวย”

ไอชาไม่ตอบสักคำ เหมืออึ้ง
ไปนอกสื่อหอบผ้าเช็ดหน้าที่ทำห่อ
เอ้ากระดูกของเซนาดา แล้วก็ขว้าง
ใส่หน้านางรaketst เอ้ากระดูก
กระจายไปทั่วตัวนางรaketstตั้งแต่
หัวถึงเท้า ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง
หมาเห่าดัง เอ็บๆ เอ็บๆ เหมือนดัง
ว่าเสียงนั้นดังมาจากผมทุกเส้นบน
หัวนางรaketst ทั้งยังมีเสียงพูดดัง
มาด้วยว่า “ข้าคือ เซนาดา ผู้พิทักษ์
รักษา นายข้าให้ข้าเฝ้าดูแลเด็ก และ
ข้าจะฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ เสียทีเดียว
ไม่ว่าใครก็ตามที่จะมาทำอันตราย
นายน้อยๆ ของข้า”

ได้ยินเสียงเช่นนั้น นางรaketst→

ก็แผ่นไปที่ประตู ปากก็ร้องว่า “ให้
ข้าออกไปจากที่นี่ ให้ข้าออกไปจาก
ที่นี่ หนามันจะมาฆ่าข้า” แต่เดี๋ยว
กระต๊ากเซนาคาก็ยังกงเห่าเห็บๆเห็บๆ
และเสียงพูดว่า “ข้าคือ เซนาคา
ผู้พิทักษ์รักษา” เสียงนั้นเข้าไปซ้ำ
มา และดูเหมือนจะแทรกเข้าไปเผา

หวนนางรากลส จนกระทั่งนางรากลส
ล้มลงตายไป ณ ที่นั้น

ไอชาลงมาจากห้องที่ซ่อน แล้ว
ตรงไปใส่กุญแจบ้านไว้อย่างเดิม
แล้วก็ไม่ยอมเปิดประตูอีกจนกระทั่ง
พอกลับมา ไอชาเล่าให้พ่อฟังโดย
ตลอดว่า เซนาคาได้ช่วยชีวิตคนไว้

อย่างไร แม้ว่าจะไม่อาจช่วยพี่ๆ
ของคนได้ พ่อไอชากับไอชาจึงให้
อาลัยเด็กทั้งหกที่ถูกลูกนางรากลสฆ่า
กิน เหตุเพราะไม่เชื่อฟังคำพ่อ แล้ว
ก็ยัง ไม่ยอมฟังคำเตือนของน้องที่
ฉลาดกว่าเสียอีกด้วย

คุยกับหมอเรื่องลูก - ต่อจากหน้า ๘๓

นี้ได้ตั้งแต่อายุ ๖-๘ เดือน แต่ใน
กรณีเช่นนี้จะต้องฉีดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง
เมื่ออายุ ๑๒-๑๖ เดือน ข้อเสียของ
การฉีดวัคซีนก็คือเสียเงิน (ซึ่ง
ค่อนข้างแพง)

เมื่อเด็กออกหัด ต้องให้กินยา
เขี้ยวด้วยหรือ?

ถ้าเด็กกินได้ และทำให้ผู้ใหญ่สบาย
ใจมาก ก็ไม่อยากจะห้ามดอก
แต่ได้มีผู้วิจัยคุณสมบัติของยาเขี้ยว
แล้ว พบว่ามีฤทธิ์ส่วนใหญ่เป็นยา
ระคายอ่อนๆ และยาขับปัสสาวะ

(นอกจากนั้นยังประกอบด้วยสมุนไพร
ที่ออกฤทธิ์สารพัด เช่น ฆ่า
แมลง ถ่ายพยาธิ ขับเสมหะ ลด
ความดัน เป็นต้น) จึงไม่น่าที่จะ
มีความศักดิ์สิทธิ์ในการรักษาโรคหัด
แต่อย่างใด นอกจากจะทำให้เด็ก
มีความไม่สบายกายมากขึ้นเพราะ
รสชาติของมัน

เมื่อปลูกฝีแล้ว เวลาฝึช้น ห้าม
กินข้าวเหนียว จริงหรือ?
ไม่จริงหรอก อยากกินก็กินเข้าไป
เถิด

การกวาดยาให้เด็ก ควรหรือไม่
ควรอย่างไร?

ยาที่ใช้กวาดบางอย่างก็มีประโยชน์
และหลายอย่างอาจเป็นโทษ โดย
เฉพาะวิธีการที่กวาดยา เกยมีเด็กที่
เกิดมีผื่นอักเสบภายในลำคอ ซึ่งเข้าใจ
ว่าเป็นเพราะผู้ที่กวาดกวาดเด็กล้าง
มือไม่สะอาดและอาจไว้เล็บยาวซึ่ง
จะไปทิ่มแทงทำอันตรายต่อเยื่อใน
คอ และทำให้เกิดการอักเสบตามมา
ได้ จึงควรหลีกเลี่ยง หรือทำเฉพาะ
เมื่อแพทย์แนะนำเท่านั้น ♣

ได้ฟ้าสีคราม - ต่อจากหน้า ๒๓

ถ้าจากกัน ไปเขาก็คงคิดถึงอาลัยอาวรณ์หล่อน แม้
กระนั้นเขาก็ไม่เคยคิดเลยไปไกลถึงขนาดจะแต่งงานกับ
มัทรี

เพราะเขาไม่เคยคิดจะเข้ามาอยู่ในเมือง ไม่ว่าจะ
เป็นในเชิงราชหรือเชิงใหม่ อย่างที่แต่ในกรุงเทพฯ
อันเป็นเมืองที่ไกลแสนไกล ซึ่งเขาไม่เคยคิดมาก่อนเลย
ว่าจะได้มาเห็นในชาตินี้

และเขาก็ไม่คิดว่ามัทรีจะขึ้นไปอยู่กับเขาที่หมู่บ้าน
บนดอยได้

มันแตกต่างกันเหลือเกินชีวิตสังคมและสิ่งแวดล้อม
ตั้งแต่เกิดมา ระหว่างเขากับหล่อน

“คุณอยู่ไม่ได้หรอก มัทรี ถึงผมจะพยายามแยก
จากครอบครัวของผม ปลูกบ้านอยู่ตามลำพัง คุณก็อยู่
ไม่ได้”

“คุณดูก็แล้วกันว่าฉันจะอยู่ได้ไหม”

หล่อนคืบคืบ ถู้งัดได้แต่ขม

บัดนี้จึงกลับไปแล้ว เขากลับทันทีที่สอบเสร็จ
เพราะครูซึ่งอุปการะเขามาแต่ต้น เดินทางมาจากเชียง-

๒๓ ธ.ค. ๒๕๑๓

บรรจบ พันธเมธา

น.ส. ๑๓๕๑/๒๕๑๓

นิทานนานาชาติ

นกฮูกห้วงมกฏ (นิทานอีสป)

ชาวอียิปต์ช่างผูกเรื่องเล่าให้นกไปพัวพันกับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ดังที่อัสเบล แมกเลน เมารี เล่าไว้ และไมเคิล เวสต์ เรียบเรียงต่อมา ดังต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้ว ยังมีกษัตริย์ยิ่งใหญ่แห่งอียิปต์องค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า รัม ซิส ที่สอง กษัตริย์รัม ซิส ทรงสร้างพระราชวังอันใหญ่โตมโหฬารอยู่ท่ามกลางทะเลทรายในอียิปต์เหนือ ห่างจากแม่น้ำไนล์ราว ๒๐ ไมล์ พระราชวังนี้ที่เรียกว่า รัม ซิส อ้อม สร้างอย่างสวยงามเป็นอย่างยิ่ง ห้องบางห้องประดับเพชรด้วยซ้ำไป ห้องไหนไม่ได้ประดับเพชรก็เป็นหินอ่อนสีขาวปาน นานม รอบๆ พระราชวังรัม ซิส อ้อม มีกำแพงล้อมอย่างแน่นหนาแข็งแรง และในบริเวณพระราชวังแห่งนี้มี หอคอยไพลอน สำหรับตรวจตรา เพราะอยู่บนหอคอยนี้ สามารถแลเห็นทะเลทรายได้ทั่ว อาจแลเห็นดวง

ตะวันโผล่เหนือแม่น้ำไนล์ แล้วก็ตกลงหลังภูเขาตามตะวันตก บนหอคอยไพลอนมีทหารคอยระแวดระวัง ไม่มีใครจะข้ามทะเลทรายมาถึงพระราชวังรัม ซิส อ้อมได้โดยทหารไม่แลเห็น ถ้ามีกองทัพยกมา ทหารบนหอคอยก็จะร้องตะโกนให้สัญญาณ กษัตริย์รัม ซิส ก็จะทรงทราบ และเตรียมทัพได้ทัน กษัตริย์รัม ซิส เองจะทรงรถเทียมม้าคู่หน้าทัพออกไปสู้ศึก กษัตริย์รัม ซิส เป็นนักรบผู้ห้าวหาญและเข้มแข็ง ทั้งยังโปรดการรบเสียอีกด้วย กษัตริย์รัม ซิส ทรงเป็นกษัตริย์ที่เรียกว่าฟาโรห์ถึง ๖๗ ปี มีโอรสธิดาทั้งสิ้น ๑๐๐ องค์

นอกจากจะโปรดการรบแล้ว กษัตริย์รัม ซิส ยังโปรดล่าสัตว์อีกด้วย ในขณะนั้นมีป่าใหญ่ อยู่มากในอียิปต์เหนือ และในป่าก็มีสัตว์อยู่มากหลาย กษัตริย์รัม ซิส โปรดล่าสัตว์ในป่าเหล่านั้นเสมอ อยู่มาวันหนึ่งในฤดูหนาว กษัตริย์รัม ซิส

เสด็จเข้าป่าล่าสัตว์อยู่ตลอดทั้งวัน ฤดูหนาวก็เร็ว ยิ่งในป่ายิ่งก็เร็วกว่าที่อื่น กษัตริย์รัม ซิส จึงไม่ได้ออกไปล่าสัตว์นานแล้ว ไม่ช้าก็เข้าเวลากลางคืน ทุกแห่งมีคิมมอไม่เห็นทาง กษัตริย์รัม ซิส จึงหลงทางอยู่ในป่านั่นเอง

ในป่านั้นมีนกฮูกตัวหนึ่ง เป็นจำพวกนกหัวขวานเพราะมันชอบใช้ปากอันยาวของมันเกาะต้นไม้ดังปีกๆ เด็ดๆ เลยเรียกกันกันว่า ฮูดฮูด คนทั้งหลายเชื่อว่าฮูดฮูดนี้จะนำความสุขมาให้ จึงมักพูดกันว่า “ถ้าใครได้ยินเสียงนกฮูดฮูดเกาะต้นไม้ดังปีกๆ ละก็จะได้อะไรดี ๆ ก่อนค่ำแน่นอน เป็นต้นว่าเมียจะดีอกดีใจที่เห็นผัวกลับบ้าน แล้วก็หาอะไรดี ๆ ให้กิน ลูกเต้าที่กำลังเจริญขึ้นๆ ก็จะช่วยทะลัก”

แต่ตัวของฮูดฮูดเองหาได้มีความสุขกับใครเขาด้วยไม่ ทั้งนี้ (อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

นกยูงหัวมงกุฏ - ต่อจากหน้า ๑๘

เพราะชุดชุดไปหลงรักนางนกยูง
แสนสวยเข้าตัวหนึ่ง แต่ดูเหมือน
นางนกยูงจะไม่ค่อยได้สนใจใยดี
ชุดชุดนัก เพราะมีนกยูงอื่น ๆ มา
หลงรักอยู่มากมาย ต่างส่งเสียงร้อง
เกี้ยวพาราสี แต่นางนกหัวเราะเฉย
เสีย แล้วก็บินหนีไป นกชุดชุดคิดว่า
ในบรรดาเจ้าหนุ่ม ๆ ชุดชุดด้วยกัน
ตนเองก็ยังมีภาษีดีกว่าตัวอื่น เพราะ
บางทีนางนกนั่งเล่นอยู่ด้วยนาน
หน่อยจนทำให้ชุดชุดฝันไปว่าวันหนึ่ง
นางนกจะต้องตกลงกับตน แล้วจะ
ช่วยกันสร้างรัง นางนกก็จะกลายเป็น
แม่นกนั่งกกไข่ ตนเองจะไป
เทียวหาเหยื่อมาบ่อน ไม่ช้าช้าก็จะ
แตกออกมา แต่แล้วฝันนั้นก็สลายไป
เพราะนางนกบินหนีไปเสียแล้วอย่าง
ครั้งก่อนๆ

มาเย็นวันนั้นวันเวลาเดียวกับที่
กษัตริย์รามซีสทรงหลงทางอยู่ในป่า
นั่นเอง ชุดชุดก็กำลังเฝ้าเรือนางนก
ชุดชุดให้ตกลงปลงใจด้วย อย่างที่เคย
ทำมาทุกเมื่อเชียววันทั้งเช้าทั้งค่ำ
วันนั้นก็ดูท่าจะไม่เป็นผลอีก เพราะถึง
เมื่ออากาศจะกำลังเย็นลงเลย หย้า
แถบริมผั่งแม่น้ำไนล์ก็อ่อนนุ่ม แต่
นางนกช่างหงุดหงิดเอาใจยาก ชุดชุด
ไปหาอะไรดี ๆ มาให้กินก็แล้ว ร้อง
เพลงให้ฟังก็แล้ว นางนกก็ไม่แยแส
มีหน้าซ้ายยังพูดแก่ชุดชุดว่า

“ข้าจะต้องสมสู่กับราชานก

ข้าจะสมสู่กับนกที่มีมงกุฏสวมหัว”

“อะไรกัน” ชุดชุดร้องเสียง
หลง “เราเป็นนกนะ เราไม่ใช่ราชา
มหากษัตริย์หรือเทพเจ้านั้น ข้าจะไป
ทำอะไรให้มงกุฏออกจันมาบนหัว
ถึงแม้จะอยากมีมงกุฏสักอันก็ตาม”

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้ว” นางนก
พูด “ข้าจะได้ไปหานกที่หามงกุฏ
ใส่ได้ แต่ว่าถ้าชุดชุดมีมงกุฏสวมก็
ดูเข้าทีนะ”

“ใครมีมงกุฏสวมก็สวยทั้งนั้น
ละนะ” ชุดชุดพูด

“ไม่จริงหรอก ไม่ใช่ว่าจะสวย
ไปหมดทุกผู้ทุกนาม แต่เจ้าอาจจะ
สวย อาจจะงามสง่าเหมือนพระราชา
ทีเดียวแหละ เพราะเจ้าเป็นนกยูง
ที่ตัวใหญ่ที่สุดในลุ่มแม่น้ำไนล์”

ฟังแล้วชุดชุดโมโหจนเหียว
ขึ้นมาทันที ร้องออกมาว่า “พูด
เรื่อยเชย ไม่รู้หรือว่าตัวกำลังพูด
เรื่องอะไร มงกุฏอะไรสักอันก็ไม่
เคยเห็น”

“ทำไมข้าจะไม่เคยเห็น” นาง
นกขัดขึ้นเสียงแหลม “วันหนึ่งแม่
ใช้ให้ข้าไปทอียิปต์มาแล้วนั่น...”

“ได้พบนกสวมมงกุฏหรือ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ชนกหรือ”
นางนกอธิบาย “กษัตริย์แห่งอียิปต์
ต่างหาก”

“อ้อ คงไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะ
ร่วมหอลงโรงกับกษัตริย์รามซีส

หรือคณะ”

“ใครจะทำอย่างนั้นได้ แต่พอ
ได้เห็นอย่างนั้นแล้ว หัวนกยูง
ทั้งหลายแหล่ก็เลิกสนใจไปหมดใจ
ทีเดียว ไปเถาะไป ไปให้พ้น ถ้า
ไม่ได้มงกุฏละก็อย่ากลับมาให้เห็น
อีกเทียวนา”

ด้วยเหตุนี้เองชุดชุดจึงได้แต่นั่ง
หลับตาอยู่บนต้นไม้ในป่าอันมืดมิด
ที่สุด หัวใจเศร้าจนไม่อยากจะทำอะไร
แต่ทันใดนั้นก็ต้องผงกหัวขึ้น เพราะ
ได้ยินเสียงกษัตริย์รามซีสตรัสร้อง
เรียกวาวะหะหัวหน้าพราน เสียง
เรียก “วาวะหะ วาวะหะ” นั้นสำแดง
ความพิโรธโกรธกริ้วอย่างสุดขีด
วาวะหะ กลัวจนตัวสั่นที่ตนพา
กษัตริย์รามซีสมาหลงป่า ใจคิดไป
ต่าง ๆ นานาว่า

“บางทีเราอาจจะถูกตัดหัว
หรือไม่ก็ถูกสับเป็นท่อนๆ ไม่อย่าง
นั้นก็อาจถูกฝังในกำแพงทั้งเป็น
บางที...”

วาวะหะเหลือจะคิดอะไรต่อไป
อีก ในเมื่อแลเห็นดวงเนตรทั้งสอง
ของกษัตริย์รามซีสดูเหมือนไฟ
วาวะหะรู้สึกหน้าเย็นตัวเย็น เดิน
แทบจะไม่ไหว จะล้มกลิ้งลงไปเสีย
ให้ได้ แต่แล้วดูเหมือนพระมาโปรด
เพราะได้มีเสียงดังปังๆ ปังๆ และ
มีเสียงร้องบอกว่า

“ข้ารู้ทาง ตามมาซิ”

บรรจบ พันธุมธา

๖๒๙ ๕๖๖/๔ ๑๑.๑.๑๙

นิทานนานาชาติ

นกฮูกห้วงกฏ นิทานอีปต์ (ต่อ)

เรื่องราวที่แล้วเล่าถึง นกฮูกฮุดที่นำทางกษัตริย์รามซึ่งสอออกจากบ้านสู่พระราชวัง ได้ขอรางวัลเป็น มงกุฏสวมหัว เพื่อจะได้กลับไปให้นางนกฮูกชื่นชม จะได้ตกลงปลงใจด้วย กษัตริย์รามซึ่งจึงตรัสเรียก ข้างทองหลวงมา และโปรดให้น้ำเพชรประดับมงกุฎมาให้ทอดพระเนตรด้วย

ไม่ช้าพี่น้องสกุลฮาคทั้ง ๓ คน ที่เป็นช่างทองหลวง ก็ได้เข้ามาเฝ้า กษัตริย์รามซึ่ง มีคนแบกหีบใหญ่ๆ ตามมาด้วย คนใช้ปูผ้าสีน้ำเงินลง บนพื้น แล้วช่างทองก็หยิบเพชร ขนาดต่างๆ สีต่างๆ ตลอดจนพลอย มีค่าต่างๆ เป็นมรกตบ้าง ทับทิม บ้างวางลงบนผ้า แล้วฮุดฮุดไม่แยแส เลย ทุกกษัตริย์รามซึ่งว่า

“ข้าแต่พระองค์ เพชรพลอย เหล่านี้สวยๆ ทั้งนั้น ไม่มีอะไรใน โลกนี้จะมีสวยไปกว่า ข้าพระองค์ ไม่ต้องการ”

“อะไร ไม่ต้องการ” กษัตริย์ รามซึ่งสอจะทูล “ไม่ต้องการ แม้สักเม็ดเดียว ข้างเอาใจยากจริงนะ” แล้วก็ทรงหันไปตรัสถามพี่น้องสกุล ฮาคว่า “นี่หมายความว่า เพชร พลอยเหล่านี้ไม่ใช่ของชั้นที่หนึ่ง

หรือหรือ ถ้าอย่างนั้นไป ไปเอา อย่างชั้นที่หนึ่งมา”

“ขอได้ โปรดเถิดพะย่ะค่ะ” ขาคผู้พี่ใหญ่ทูลด้วยความประหลาดใจ เพราะรู้ว่าบางทีแม่เรื่อง ข้างอย่างนี้ก็อาจหลุดจากปากได้ “เพชรพลอยที่นำมาขึ้นล้วนแต่ชั้นที่ หนึ่งทั้งนั้น เป็นชนิดยอดเยี่ยมใน โลกแล้วพะย่ะค่ะ” ทูลแล้วก็ออกมาดู นกอย่างเงื่องๆ ไม่ได้ นกฮูกฮุด ออกจะกลัวจึงทูลว่า “ขอได้โปรด เถิดราชะ ข้าพระองค์ไม่ต้องการ เพชรไม่ต้องการทอง”

“เพชรไม่ต้องการ ทองไม่ต้องการ ถ้าอย่างนั้นต้องการอะไร ไหน บอกซิ เจ้าจะให้มงกุฎของเจ้าทำ ด้วยอะไร”

“ราชะ” นกฮูกฮุดทูล “โปรด พึงข้าพระองค์ด้วย ถ้าข้าพระองค์

เอาจมกุฎเพชรทองมาสวมหัว หัว ข้าพระองค์คงไม่ปลอตกภัยและก็จะ ไม่ปลอตกภัยกว่าของพระองค์ด้วย”

“หัวข้าฉันะรี ไม่ปลอตกภัย” กษัตริย์รามซึ่งสอทรงอุทาน ขณะนั้น ในท้องพระโรงเงียบกริบ ไม่ได้ยิน เสียงอะไรเลย นี่มีแผนฆ่าพระราช หารหรือ เคยมีคนปองร้ายพระองค์ครั้ง หนึ่งแล้ว แต่พระองค์ทรงสามารถ อยู่และปราบคนกล้าที่สุดได้ถึง ๒๐ คน และเชตานานางสิ่งห้กจะฉีกเนื้อเป็น ชิ้นๆ ถ้าหากคนเหล่านั้นล้มลงละก็ หรือว่าจะมีแผนวางยา พระองค์ทรง เหลียวไปดู โนบิต ผู้ซิมของเสวย ทุกอย่างก่อนพระราชจะเสวย ถ้ามี ใครวางยาโนบิตต้องตายก่อน โนบิต จึงมองคอบอย่างไม่ได้กลัวเกรง กษัตริย์รามซึ่งสอจึงทรงพระสรวลตรัส ถามอีกว่า (อ่านต่อหน้า ๙๐๓)

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๘๗

ให้ใบหั่นก็มี ขกมรดกให้ก็มี ให้ที่ดิน ให้อาคารโรงเรียน ให้เครื่องเพชรนิลจินดา รวมทั้งให้งานศิลปกรรมต่างๆ

มุถนิธิฝรั่งเศสมีความภาคภูมิใจว่าได้ทำตนเป็นแหล่งกลางกระจายทรัพย์สินจากผู้ให้ไปให้ถึงมือผู้ควรได้รับ เป็นการณรงค์เพื่อความมั่นคงเป็นปึกแผ่นของประชาชนในชาติได้อย่างหนึ่ง

กิจกรรมบางอย่างของมุถนิธิฝรั่งเศสมีลักษณะเป็นการ 'ณรงค์' เพื่อระดมเงินทุนช่วยเหลือจากประชาชนทั่วไปเพื่อโครงการย่อยอย่างใดอย่างหนึ่ง

อย่างเช่นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๐ มุถนิธิได้ทำการณรงค์ที่เรียกว่า Crusade of Hearts เพื่อช่วยเหลือเด็กปัญญาอ่อน ได้รับเงินบริจาคจากประชาชนถึงยี่สิบล้านฟรังก์ และรัฐบาลได้ให้เงินอุดหนุนเพื่อการนี้อีกยี่สิบล้านฟรังก์

เมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๗๕ มุถนิธิได้ทำการณรงค์เพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุ เรียกว่า "การณรงค์ต่อต้านความว้าเหว" (Campaign against Loneliness)

ในขณะนั้นประชากรฝรั่งเศสตามเปอร์เซ็นต์หรือเจ็ดล้านคนมีอายุเกินหกสิบห้า การสำรวจครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ปรากฏว่าผู้สูงอายุราวแปดแสนคนไม่ได้

รับการเหลียวแลเยี่ยมเยียนจากญาติมิตรเลย ฉะนั้นจึงเปล่าเปลี่ยวว้าเหวอย่างที่สุด การณรงค์ครั้งนี้มุถนิธิได้ดำเนินเพื่อเปลี่ยนทัศนคติของประชาชนที่มีต่อผู้สูงอายุ มีการใช้วิทยุและโทรทัศน์อย่างกว้างขวาง และมีข้อเขียนต่างๆปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศเกือบสี่พันชิ้น การณรงค์ได้รับผลสำเร็จอย่างดียิ่ง ได้รับเงินและทรัพย์สินและบริการช่วยเหลือจากประชาชนมากมาย ต้องใช้เวลานับครึ่งสัปดาห์หลายวันทีเดียว

งานทางด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมนั้นเขามีทุกอย่าง ทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม การละครดนตรีและนาฏศิลป์ ฯลฯ การช่วยเหลือทำในแบบต่างๆ กัน

โครงการนอกจากนี้ก็ยังมียุทธเย็บอีกมาก

รวมความว่ามุถนิธิฝรั่งเศสมีความน่าสนใจอยู่หลายประการ ทั้งวิธีการก่อตั้งและการดำเนินงาน แต่มุถนิธิทั้งหลายในโลกก็ตกอยู่ในภาวะอันเดียวกัน คือผู้สนใจจริงๆ ก็มีแต่ผู้บริหารและผู้ที่จะได้รับความช่วยเหลือเท่านั้น บุคคลทั่วไปยังไม่ค่อยให้ความสนใจเท่าที่ควร

นกยูงหัวมงกุฏ - ต่อจากหน้า ๙

"ไม่ต้องการเพชรทอง ถ้าอย่างนั้นจะเอามงกุฏชนิดไหน"

"ราชะ ข้าพระองค์ต้องการมงกุฎเล็กๆ ทำด้วยขนอย่างเดียวกับขนตัวของข้าพระองค์พะยะค่ะ"

มีเสียงหัวเราะดังกรั่นเกรงก้องไปทั่วท้องพระโรง นกยูงอุคกกล่าวต่อไปอีกว่า

"ที่จริงข้าพระองค์ก็ได้ต้องการอะไรมา แต่นางนกของข้า

ต้องการ ถ้าข้าไม่ไดมงกุฎกลับไป นางก็จะไม่ตกลงปลงใจกับข้าด้วย"

"เอ แล้วนางรู้เรื่องมงกุฎนี้ได้อย่างไร นางไปเคยเห็นที่ไหน"

ฮุคฮุคจึงบินไปทูลเบาๆที่พระกรรณกษัตริย์รามซีตว่า

"วันหนึ่ง นางบินมาใกล้พระราชวังรมซีตซ็อมพะยะค่ะ นางได้บินเสี่ยงจึงมองดูตามหน้าต่างและก็ได้เห็นพระองค์ประทับกับเจ้าชายและ

อำมาตย์ทั้งหลาย และพระองค์ทรงสวมมงกุฎทั้งของฮิปปัสต์สูงกับฮิปปัสต์ต่ำ คังแต่นั้นนางก็พูดถึงแต่เรื่องมงกุฎ พอเห็นหัวข้าพระองค์เกลี้ยงๆ นางก็ร้องว่า "ฮิ ไม่มีมงกุฎ" แล้วก็บินหลบไปเลย ไม่ยอมตกลงอะไรด้วย นี่แหละพะยะค่ะ ข้าพระองค์ถึงได้ต้องการมีมงกุฎน่ะ"

พูดแล้วฮุคฮุคก็ร้องให้ กษัตริย์รามซีตทรงรำพึงว่า "เออ ถ้าอย่าง→

นั้นกษัตริย์แห่งอียิปต์ ก็มีอำนาจพอที่จะเปลี่ยนชีวิตรักของนกก็ได้ นะซี” ต่อจากนั้นก็ทรงลุกขึ้น จับนกฮูดฮูดให้ขึ้นบนพระหัตถ์แล้วตรัสว่า

“ด้วยโอองการแห่งฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์สูง อียิปต์ดำ นกน้อยนี้ต้องมีมงกุฏสวมตามที่ขอ ข้ากล่าวไว้ในนามแห่งเทพอามุน รา ผู้ยิ่งใหญ่ พวกเจ้าทั้งหลายจงดื่มแสดงความยินดีแก่ความสุขของนกฮูดฮูดกับนางนกที่รัก”

แล้วก็โปรดให้พานะฮาม ราชาร่างทำเครื่องประดับด้วยขนนกมาเฝ้า ตรัสสั่งว่า

“เจ้าต้องทำมงกุฏขนนกให้นกน้อยนี้ด้วย ทำให้สวยและเหมาะแก่ตัวนก แล้วก็อย่าให้หลุดออกจากหัวด้วย”

นะฮาม ราชามองคูนกฮูดฮูดพลางพูดว่า

“เป็นนกงามที่เขียวชะอุ่มกะตัวก็ใหญ่กว่านกฮูดฮูดทั้งหมด ขนรอบๆ หัวเป็นสีทองสวยงามมาก แล้วตามข้างๆ ตัวก็มีขนสีดำๆ ขาวๆ แต่สีดำ ข้างพระองค์จะทำให้สวยที่เขียว เป็นขนนกสีดำ สีขาวและสีทอง ข้างพระองค์จะเริ่มลงมือเดี๋ยวนี้ละพะยะค่ะ”

ฮูดฮูดพักอยู่ในพระราชวังรมัสซ็อมถึง ๘ วัน นะฮาม ราชามองคูนกในห้องทำงานหมดสิ้นแล้ว เห็น

มีไม่พอตามต้องการ จึงส่งคนออกไล่หาขนนกสีอื่นๆ คือ ขนสีขาวนุ่ม ขนสีดำยาวเป็นมันแล้วก็ขนสีทอง เมื่อได้แล้วก็เริ่มลงมือ และค่อยๆ ทำงานไป จนสามารถจะทำมงกุฏอันสวยงามได้ดังพระประสงค์ของกษัตริย์รามซีส ส่วนฮูดฮูดนั้นเป็นที่รักใคร่ของบรรดาทหารและผู้คนในรมัสซ็อมโดยทั่วกัน คนเหล่านั้นหาอาหารมาให้ฮูดฮูด แล้วก็เฝ้าฮูดฮูดบินไปบินมาทุกแห่งหนภายในพระราชวัง ทั้งนี้ นอกจากนางสิงห์เชตานาเท่านั้นที่ฮูดฮูดไม่กล้าเข้าใกล้ พระราชวังรมัสซ็อมจึงมีชีวิตชีวาขึ้นและอะไรๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปในทางดีขึ้น อาบูกู หัวหน้านาหาคเล็กคอยรู้จักพูดสภาพขึ้นและเบาลงเวลาพูดแก้อยู่ได้บังคับบัญชาของตน อาเคเดเนมมุนนาหาคเล็กคนหนึ่งที่กำลังป่วยก็ค่อยๆ เติบโตขึ้น ยามประตูกคนหนึ่งทำไม้ดีเดินไม่ค่อยถนัดก็เดินดีขึ้น พันธังสกุลชิมบัตก็ชอบวิวาทกันเสมอ ก็ค่อยหันหน้าปรองดองกัน และมีม้าเร็วจากกานะมาแจ้งให้นะฮาม ราชารู้ว่า ถูกชายคนที่พูดไม่ได้หูไม่ได้ยินนั้น บัดนี้พูดได้เป็นครั้งแรก นกฮูดฮูดนั่งเฝ้าดูช่างขนนกทำงานด้วยใจปิติยินดี และพระราชวังรมัสซ็อมก็มีแต่ความสุขเหมือนมีแสงอาทิตย์หลังฝนตก

ในที่สุดวันสำคัญก็มาถึง เวลาตะวันตกดินวันนี้แหละ นกฮูดฮูดจะ

ได้สวมมงกุฏในท้องพระโรง กษัตริย์รามซีสพร้อมด้วยโอรสและอำมาตย์ทั้งหลายได้เสด็จมาถึงและได้ประทับบนบัลลังก์ มีทหารรายล้อมอยู่เบื้องหลัง ใกล้ๆ ที่ประทับก็ได้มีนักมวยปล้ำกับนางระบำที่เตรียมพร้อมจะแสดงไม่ว่ากษัตริย์รามซีสจะโปรดให้แสดงเมื่อใด หมากล้านเนื้อตัวใหญ่จากชุดานเดินไปเดินมาอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น และนางสิงห์เชตานาหมอบอยู่ทางด้านขวาของกษัตริย์รามซีส ทันใดนั้นเจ้าชายอามุนเฮอร์เคเปซเอฟได้เสด็จเข้ามา มีนกฮูดฮูดเดินอยู่บนพระหัตถ์ เจ้าชายปล่อยนกให้ลงไปยังเฒ่าพระพักตร์กษัตริย์รามซีส นกฮูดฮูดมองไปรอบๆ เห็นผู้คนมาร่วมพิธีสวมมงกุฏกันหนาแน่นเช่นนั้นก็ออกจะตกใจพอคือนะฮาม ราชาก็เข้ามาในท้องพระโรง ถือหีบทอง ภายในหีบทองมีมงกุฏอันใหม่ นะฮาม ราชาดวายหีบมงกุฏแด่กษัตริย์รามซีส กษัตริย์รามซีสตรัสเรียกฮูดฮูดว่า “เข้ามาใกล้ๆ” แต่ฮูดฮูดผู้ศักดิ์สิทธิ์จะได้สวมมงกุฏสวมไปทอดนางนกออครักษ์ของตนเท่านั้น ชักไม่ค่อยจะแน่ใจ จึงได้แต่เดินไปเดินมาอยู่ตรงพระบาทกษัตริย์รามซีสนั่นเอง นะฮาม ราชารู้สึกรำคาญจึงจับตัวเอาไปขึ้นบนโต๊ะเล็กข้างที่ประทับ กษัตริย์รามซีสทรงหยิบมงกุฏสวมลงบนหัวของนกฮูดฮูด และนะฮาม ราชาก็ช่วยจับให้ตรง

ที่ แล้วก็จับนกขุขุดมาวางลงตรง
ขึ้นบันไดหน้าบัลลังก์ ทุกคนต้องลุก
ขึ้นชะเง้อดู ตอนแรกนกขุขุดยัง
กลัวๆไม่ค่อยจะกล้าก้าวลงมา แต่
ภายหลังรู้สึกกล้าขึ้น จึงเดินอย่าง
สบายใจ ใครๆพากันหัวเราะและ
ร้องออกมาว่า “สวขจริงๆ”

จริงละ มงกุฎนั้นสวขจริงๆ
สวขเป็นสัตว์เดียวกับขนตัวของนก
ขุขุด ก็ยังมีทั้งสีทอง สีขาวและสีดำ
ทำให้นกขุขุดดูเป็นสง่าเหมือน
พระราชาริงๆ กษัตริย์รามซีตเอง
ก็พอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ตัวผู้ทำคือ
นะอาม ฐา ฐิติกับดิอินคัมความสุข
ที่สุด แต่แล้วเหตุอันไม่ได้คาดฝันก็
ได้เกิดขึ้น นะอาม ฐาเห็นแล้วถึง
กับตัวชา ความกลัวจับหัวใจ เพราะ
มงกุฎอันสวขงามนั้นมันทำท่าจะหล่น
ขุขุดที่กำลังเดินวางท่าอย่างงามสง่า
เฉพาะพระพักตร์กษัตริย์รามซีต ไม่
รู้ตัวว่ามงกุฎนั้นพล่ไปข้างหนึ่งแล้ว
และไม่ช้าไม่นานกษัตริย์รามซีตนั้นก็ไป
พาดคั่นนกขุขุดเข้า ทันใดนั้นมงกุฎ
ก็หลุดออกจากหัวนกขุขุด ตัวนก

ขุขุดเองก็หัวทิ่มแทบจะหกล้มลงไป
ใครๆคงจะชากันถันถ้าไม่ได้แล
เห็นสีหน้าของขุขุด สุขของ
ขุขุดสลายไปสิ้น บัดนั้นนกขุขุด
รู้สึกเหมือนว่าตัวเองเป็นตัวโง่ตัวตลก
ที่กำลังแสดงถวายกษัตริย์รามซีต
ใครๆคงจะหัวเราะเยาะ แต่ลึกลับ
ไม่มีใครหัวเราะ ทุกคนค้างคอย คอย
ว่าฟาโรห์ของตนจะตรัสว่าอะไร
อาจจะเป็นเสียงพิโรธ โกรธกริ้วถึง
ขนาด แต่เปล่าหรอก กษัตริย์ราม
ซีตมิได้ทรงกระทำเช่นนั้น แต่กำลัง
คำนึงถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กษัตริย์รามซีตทรงนึกถึงหญิง
แม่มดที่กำลังทำพิธีทางคุณทางไสย
อยู่ในห้องห้องหนึ่งใต้ดิน แล้วก็รำพึง
ว่า “ที่จริงนะอามก็ทำอย่างดีที่สุด
แล้ว ทำมงกุฎได้ออกสวขงาม แต่
ว่ามงกุฎต้องออกออกมาจากหัวของ
ขุขุดเองถึงจะใช้ได้ ไม่หลุดไม่
หล่น ช่างธรรมดาจะไปทำอย่างนั้น
อะไรได้ ต้องอาศัยพวกมายากลที่
แม่มดหมอผีสามารถทำให้เป็นไปได้
เห็นจะต้องปรึกษาพวกแม่มดหมอผี

เหล่านั้นเสียแล้ว” ทรงรำพึงเช่น
นั้นแล้วก็โปรดให้ไปตามแม่มดทั้ง
๑ มา ขุขุดไม่รู้วากษัตริย์รามซีต
จะคิดอ่านทำอะไรให้ตนต่อไปอีก
จึงได้แค่ไปซ่อนอยู่ข้างหลังพระบาท
กษัตริย์รามซีต ในใจนึกอยากจะ
ตายให้รู้แล้วรู้รอดไป

มหาเด็กของกษัตริย์รามซีต
ไปหาแม่มดทั้งเจ็ด ขณะที่แม่มด
เหล่านั้นกำลังทำงานง่วนอยู่ในห้อง
ใต้ดิน งานของกษัตริย์รามซีตก็
สร้างหุ่นขี้ผึ้งเป็นรูปเจ้าเกาะ ผู้ที่
ให้กษัตริย์รามซีตพิโรธ แล้วคน
เหล่านั้นก็เอาเข็มทิ่มแทงตรงหัวใจ
ปากก็ท่องคาถา หวังว่าอีกไม่กี่วัน
คงได้ข่าวว่า เจ้าเกาะนั้นถูกคน
ทำร้ายตรงหัวใจ ตรงที่ถูกเข็ม
แม่มดทิ่มแทง แต่งานยังไม่ทันเสร็จ
มหาเด็กของกษัตริย์รามซีตก็นำ
คำสั่งมาบอกให้ไปเข้าเฝ้า กษัตริย์
รามซีตจะโปรดให้ทำมงกุฎขนนก
ให้นกขุขุด ให้มงกุฎออกออกมา
จากหัวที่เสีย

(ยังมีต่อ)

ใต้ฟ้าสีคราม - ต่อจากหน้า ๒๔

เขาก็ไม่ยอมหยุดพักที่กรุงเทพฯ เขาก็รีบรถกลับเหนือใน
ถิ่นนั้นเอง

ถิ่นนี้ มีทรัพยากรที่มองคุดทองฟ้า มองคุดพระจันทร์ พัง
เสียงคลื่นอยู่คนเดียว ยังคิดไม่ตกเลยว่าจะทำอย่างไรดี
กับความรักที่แสนจะมีอุปสรรคขวางกั้นนามของหล่อนกับ

ลิเจ็ง

เฮ...ผู้ชายอื่นหันพันก็ไม่ยักจะรัก โพล่ไปรัก
พวกแมวพวกเขี้ยวเขาขาวคอยไกลสุดขอบฟ้าโน้น
กรรมของหล่อนแท้ๆเทียว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

๒๕ ธ.ค. ๒๕ ๑๘๐๑.๑๙

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานบานาชาติ

นกฮูกพุ่มงกฏ นิทานอียิปต์ (ตอนจบ)

เรื่องเล่าไว้ถึงตอนที่หน่อาม ภูเขาทำมกฏชนนภมาถวายนกฮูกรามซีส มงกฏนั้นสวยงามทำด้วย
ขนสีดำ สีขาว สีทอง อย่างเดียวกับสีขนตัวของนกฮูกฮุด แต่ว่าพอสวมและนกฮูกฮุดเดินไปมา มงกฏ
ก็เพ่งไปทางหนึ่ง แล้วก็เลยหลุดออก หล่นลงมาจากหัวนกฮูกฮุด นกฮูกฮุดเสียใจที่ไม่ได้มงกฏดังหวัง
จนอยากจะตายให้รู้แล้วรือรอดไป

นกฮูกรามซีสเห็นว่ามงกฏ
แบบนี้คงไม่เป็นผล ต้องอาศัย
มาฆากลับแม่มดหมอลีทั้งเจ็ดสามารถ
จะทำให้เป็นไปได้ จึงอาจจะ
เป็นผลสำเร็จ ทำให้มีมงกฏงอก
ออกมาจากหัวและติดกับหัวอยู่เรื่อย
ไป นกฮูกรามซีสจึงโปรดให้มหา
เด็กไปตามตัวแม่มดทั้ง ๗ มา ขณะ
นั้นแม่มดกำลังบินหวนขึงเจ้าเกาะ
ศัตรูของนกฮูกรามซีสและใช้เข็ม
ทิ่มแทงที่หัวใจ เพื่อให้เจ้าเกาะตาย
ด้วยวิธีคุณไสยเช่นนั้น แต่งานยังไม่
ทันเสร็จ มหาเด็กของนกฮูกราม
ซีสก็มาแจ้งว่า นกฮูกรามซีสมี
คำสั่งให้เจ้าเฝ้า จะโปรดให้ทำมกฏ
ชนนภให้นกฮูกฮุดให้งอกออกมา
จากหัวทีเดียว ถึงแม่แม่มดจะยังไม่
อยากทำงานไป แต่ก็ไม่อาจขัดคำสั่ง

นกฮูกรามซีสได้ เพราะไม่เช่นนั้น
อาจถูกจับเฝ้าเสียๆ

เมื่อไปเฝ้านกฮูกรามซีส และ
รับคำสั่งมาแล้ว พวกแม่มดก็เริ่มลง
มือทำงาน ขาคีต้องใช้ ได้แก่ กบ
หนู นัยน์ตาของนกหากินตอนกลาง
คืน มดและสิ่งที่เป็นมาฆากลับทั้ง
หลาย ได้รวมลงไปในห้องแล้วก็
ท่องบ่นมนต์คาถา ขาของแม่มด
ทั้ง ๗ เหม็นตื้นดี พวกแม่มดไม่
ค่อยอยากทำมันหรืองานใดๆ อย่าง
นี้ อยากทำแต่เรื่องร้ายๆ “นกฮูก
ฮุดเป็นที่รักของนางฟ้า” แม่มด
ปรารภกันขึ้น “เพราะนกฮูกฮุดคิ
ไปที่ไหนก็มีแต่จะนำความสุขมาให้
คน เราไม่ชอบพวกนางฟ้า เราไม่
ชอบคนมีความสุข สรุปว่า เราไม่
ชอบทำอะไรที่เป็นงานดีๆแล้วกัน”

แต่ถึงอย่างไรก็หยุดไม่ได้ ถ้าไม่ทำ
อาจถูกเฝ้า

แม่มดทั้ง ๗ ลองใช้ยาอย่าง
หนึ่งแล้วก็อีกอย่างหนึ่ง แต่งานก็ดู
เหมือนจะยังไม่ค่อยได้ผล คงมีอะไร
ผิดพลาด หรือไม่ก็ขาดอะไรไปสัก
อย่างหนึ่ง ทันใดนั้นมีชนนภเล็กๆ
สีขาวลอยมา เอ๊ มาจากไหนหนอ
ใครโยนชนนภนี้มาให้ ชนนภสีขาว
นั้นหล่นลงในหม้อพอดิ

“เอ๊ะ เอ๊ะ ดูซิ น้ำในหม้อใส
แจ๋วเลย” แม่มดคนหนึ่งจู่ตามออก
มาอย่างคิใจ “กลิ่นเหม็นนั้นก็พลอย
หายไปด้วย มีกลิ่นคล้ายดอกไม้
หอม”

“มีอำนาจอะไรศักดิ์สิทธิ์เหนือ
อำนาจเรา” แม่มดมองดูตากัน
“ชนนภนั้น (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)”

เขาไม่ยอมจำ - ต่อจากหน้า ๒๐

เพื่อนหญิงข้าพเจ้าคนหนึ่งเล่าว่า เพื่อจะให้เขาผู้ตามรู้ว่าวันไหนเป็นวันสำคัญ เธอจึงใช้ปากกาแดงไปขีดที่ปฏิทินเป็นวงบ้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมบ้าง แต่เธอก็อดขันในความไม่ใส่ใจของเขาเสียมิได้ เมื่อได้ยินเขาถามลูกชายคนเล็กว่า

“เจ้าปาดเอ๊ย นี่ใครนะชอบเอาดินสอแดงมาขีดปฏิทินเล่น” ถ้าถึงตอนนั้นก็เห็นจะต้องเขียนลงไปเลย ว่า วันนั้นวันนั้นวันเกิดใคร เขาจะได้นึกขึ้นได้

อย่าไปสนเลยเพื่อนผู้หญิงที่รัก ครอบครัวยังมีผู้ชาย เขาก็เป็นแบบนั้นเสมอ จึงไม่ควรจะคิดน้อยอกน้อยใจไปเปล่าๆ มีทางเดียวคือเมื่อเขาไม่สนใจในวันเกิด วันแต่งงาน เราก็ไม่สนเสียทั้งหมดเรื่อง คิดว่ามีเรื่องอื่นที่น่าสนใจกว่าวันนั้นๆ อีกเยอะก็แล้วกัน

“แต่ว่า...มันไม่แคว้นเท่านั้นนะซี ผู้ชายนะไม่ชอบจำอย่างเดียว ยังชอบลืมเก่งด้วย ลืมแม้แต่เมียตัวเอง” เพื่อนข้าพเจ้าเล่า

“ฮ่า จริงเหอ”

“ก็จริงนะซี ฉันได้กะตัวเองเชียวแหละ นัดให้ไปรับที่โน้นที่นั่นพ่อลืมเสีย แต่ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นเคยมีนะเราลงไปรับลูกที่โรงเรียน ลูกๆ นั้นนั่งเสร็จพ่อก็ตั่วรถเลย ไม่ยักกะคิดว่าเมียนั่งอยู่ข้างๆ ด้วยหรือเปล่า โอ้เราก็อึกสงสัยว่าทำไมรถเคลื่อนโดยไม่มีเรา ค่ะแต่ลูกๆ เขาเอะอะว่า ‘พ่อทำไมไม่คอยแม่ล่ะ’ เขาถึงได้หยุดรถ...รอเรา ได้ความว่าเขาได้ขึ้นเตียงลูกบิดประตูลูกคิดว่าเราคงขึ้นมาแล้ว เขาเองลืมนึกว่ามีเรานั่งหรือเปล่า ดูเอาเถิดเธอ...คือฉันอารมณ์ยังดีอยู่นะ เลยได้แต่หัวร่อกับลูกๆ”

“ตอนนั้น เธอแต่งงานกับเขาได้กี่ปีละ”

“๑๕ ปี” เพื่อนข้าพเจ้าตอบ

“มีนาละ” ข้าพเจ้าพูดได้แก่กัน

ถึงเขาจะขี้ลืม ไม่ช่างจดจำอะไรก็ช่างเถะ ถือเสียว่าเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายก็แล้วกัน หัวข้อไว้นั้นแหละปลอดภัยและสบายใจดี

นกยูงห้วงกุก - ต่อจากหน้า ๙

มาจากไหนนะ คงมาจากนางนกยูงละมัง เราได้รับคำสั่งให้ทำมงกุฎให้แก่นกยูง ขนนกยูงจะมาจากนางนกขอรักของนกขุดขุดแน่ๆ ที่เดียว แต่ว่านางนกอยู่ที่ไหนกันล่ะ แลวรมัสซึ่งกุ่มนี้ก็ไม่เห็นมีนกยูงเลย คงจะเป็นอำนาจมาจากผู้ที่ทำคุณแก่คนที่รักกันละมังนะ”

แม่ผมมองไปรอบๆ ห้องคิดว่าจะได้พบนางนกยูง ถ้าได้พบละก็จะได้จับใส่หม้อเสียเลย แต่แม่ผม

ก็หาเห็นอะไรไม่ ทั้งๆ ที่รอบตัวมีบรรดานางฟ้าผู้แสนสุขอยู่ตรงโต๊ะบ้าง บนโต๊ะบ้าง ได้โต๊ะบ้าง เหาะไปเหาะมารอบๆ ห้องบ้าง ท้ายที่สุดก็ขึ้นไปนั่งบนหัวพวกแม่ผมดั่งทั้ง ๗ นางฟ้าพากันสนุก สนาน ร่าเริง เพราะว่าต่อไปนี้นกขุดขุดจะได้มงกุฎ จะไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจอีกต่อไป

งานของนางฟ้าสำเร็จลงเรียบร้อยแล้ว ก็เหาะขึ้นไปในอากาศ กระ-

โดดโลดเต้นอย่างเพลิดเพลิน แม่ผมดกหม้อลงและได้ออกมาจากห้องใต้ดินอันมืดมิดขึ้นมาบนดิน เดินทางเข้าไปยังพระราชวังรมสีซ็อมเพื่อเฝ้ากษัตริย์รามสีส ในท้องพระโรง ขณะนั้นกษัตริย์รามสีสประทับรอยอยู่ในท้องพระโรง มีเจ้าชายกับอำมาตย์ทั้งหลายเฝ้าอยู่ครบครัน คนเหล่านั้นรอแม่ผมดั่งเจ็ดอยู่ทั้งวัน ตั้งแต่ยังมีแสงตะวันจนกระทั่งตะวันตกดิน แล้วก็มีคำพอสดี ทันใดนั้น→

ก็มีเสียงขานขึ้นว่า “แม่มดทั้งเจ็ด” ทุกคนก็ขยับตัวหันไปทางประตู ต่างก็แฉเห็นแม่มดทั้งเจ็ดเดินใกล้เข้ามาถือหม้อวิเศษมาด้วย นกขุขุดได้ยืนตึงงก โผล่ออกมาจากหลังพระบาทกษัตริย์รามชิต แล้วก็โศกมาคอยอยู่ตรงบันไดบัลลังก์ แม่มดทั้งเจ็ด ขึ้นเป็นวงรอบๆ ตัวนกขุขุด ต่อจากนั้นก็นั่งลงรอบหม้อวิเศษ แล้วก็ร้องเพลงเสียงต่ำๆ ฟังเหมือนเสียงลมเสียงฝนในป่าอันมืดสนิท บางทีก็ฟังเหมือนทะเลบ้า รอบๆ ตัวแม่มดมีนางฟ้ารายล้อม เพื่อพิทักษ์รักษานกขุขุดไม่ให้มีภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้น เมื่อเสร็จพิธีแม่มดก็หยุดร้องเพลง ทุกแห่งในท้องพระโรงเงียบกริบ มีแต่เสียงกรนเบาๆ ดังมาหลังจากนั้น แม่มดทั้งเจ็ดลุกขึ้นยืนหันหลังออกเดินจากไป เพราะงานสำคัญสำเร็จลงแล้ว ท้องพระโรงก็มืดเสียงอ้ออึงเฮฮาดังไปทั่ว จนกระทั่งกษัตริย์รามชิตต้องยกพระหัตถ์ห้าม แล้วโปรดให้ระอาม ราชานำมงกุฎมาถวาย ระอาม ราชานำมงกุฎมาถวายกษัตริย์รามชิต กราวนั้น นกขุขุด ไม่ยอมรอนจนกว่ากษัตริย์รามชิตจะออกคำสั่งแต่กลับบินไปบินมา แล้วก็ถาลงมาขึ้นบนโต๊ะข้างที่ประทับ ผู้คนพากันหัวเราะกรันเกรง

กษัตริย์รามชิตทรงสวมมงกุฎลงบนหัวนกขุขุด มีระอาม ราชาคอย

ช่วยขยับให้ตรงแล้วไปยืนเฝ้าอยู่ทางหนึ่ง นกขุขุดกระโดดลงจากโต๊ะมาเดินเฉียดเข้าไปมาหน้าที่นั่ง แล้วก็ขยับหัวไปมา เอียงซ้ายทีขวาที คอยคว้ามงกุฎจะหลุดจากหัวหรือไม่ แต่ก็ไม่ยักหล่น นางฟ้าที่รายล้อมอยู่ใกล้ๆ ก็เฝ้าคอย นกขุขุดลงบินวนไปเวียนมาแล้วเอาหัวชนเพดานท้องพระโรง แต่มงกุฎก็ยังอยู่ที่เดิม เพราะมงกุฎได้กลายเป็นส่วนของหัวนกขุขุดไปแล้ว ไม่มีอะไรทำให้หลุดไปจากหัวได้ นับว่าได้สวมมงกุฎได้อย่างแท้จริง บรรดาผู้คนที่เฝ้าอยู่ต่างก็ให้ร้องแสดงความยินดีแก่นกขุขุดโดยทั่วกัน

ฝ่ายนางนกขุขุที่ขยับไล่ไล่ส่งนกขุขุดให้ไปหา มงกุฎมาสวมให้ได้เสียก่อนจึงจะตกลงปลงใจด้วยนั้นก็หาได้อยู่เป็นสุขอย่างนกขุขุอื่น ๆ ไม่ วันรุ่งขึ้นหลังจากนั้นนางนกขุขุบินไปยังบริเวณทุ่งหญ้าอันอ่อนนุ่มริมแม่น้ำไนล์ อันเป็นที่พบปะกับนกขุขุดเสมอๆ เพราะถึงอย่างไร นางนกขุขุก็ยังพอใจได้พบปะกับนกขุขุด แต่ว่าวันนั้นนกขุขุดไม่มานางก็รอ รอ ในใจได้แต่คิดว่า “เป็นอะไรไป ทำไมไม่มานะ” ถึงจะเล่นหัวกับนกขุขุอื่น ๆ เป็นการฆ่าเวลาในการรอคอย แต่นกขุขุดก็ไม่มา วันนั้นก็ผ่านไปวันแล้ววันเล่า นางนกขุขุก็ไม่ได้พบนกขุขุด นางนกขุขุก็รู้สึกเสียใจ ได้แต่ว่าพันว่า

“โฮ โฮ เรานั่งข้างโศกเขลาแท้ๆ พุดมากเสียจนได้เรื่อง เราไม่ควรพุดเลย ถ้าไม่มีมงกุฎสวมละก็อย่ากลับมา เราจะไปหา มงกุฎที่ไหนมาสวม โฮ โฮ”

แม้นางนกขุขุจะรู้สึกผิดอย่างไร นกขุขุดก็ยังไม่กลับมา นางนกขุขุรู้สึกหัวเสียจนนกขุขุตัวอื่นๆ รอนหน้าไม่คิด ต่างบินหนีไปหมด นางนกขุขุไม่ยอมกินยอมนอนจนบ้วยเจ็บเดินแทบจะไม่ไหว ใจก็คิดไปต่างๆ ว่า

“โฮ โฮ เราจะไปถูกนกใหญ่อื่นๆ มันทำร้ายเขาก็ไม่รู้ บ้านนี้มีถูกฆ่าตายไปแล้วรี เราคงไม่ได้เห็นเข่อีกหรอก โฮ โฮ”

นางนกเสวรีโศกเสียจนไม่ยอมกลับไปยังรัง พักอยู่ที่ทุ่งหญ้านั้นจนรุ่งเช้า แดดอุ่นๆ คอนเขาทำให้นางนกกลับมีความหวังขึ้นมาอีก “นี่ก็ออกแล้วว่าจะทำอะไรได้” นางนกคิด “ต้องออกตามหาเขาซิ” คิดดังนั้นแล้วก็เริ่มหาอะไรกินพอมีเรี่ยวมีแรง แล้วก็ออกบินต่อไป

ตอนแรกนางนกบินลงใต้เทวห่านกขุขุดทุกหนทุกแห่ง นกขุขุดผู้ล่าสัตว์ในลุ่มแม่น้ำไนล์ นางนกไปถึงเฮสนา แล้วต่อไปถึงเอ็ดฟู พักบนต้นไม้พอสบายเหนื่อย แล้วก็บินไปยังอัสซอน ต้องนอนพักค้างคืนที่นั่น แต่ก็หาได้พบนกขุขุดไม่ “เฮ้อ เขาคงไม่มาใกล้ถึงแถบนี้หรอก ร้อนออก” คิดแล้วก็

บินกลับไปเก่า “บางที่เขาจะกลับมาตอนเราไม่อยู่นี่ละมั้ง” แต่นกขุดขุดก็ยังไม่กลับมา ทันทีพบแถบทุ่งหญ้าก็ร้องขึ้น ๆ จนนางนกทนไม่ไหว ต้องบินเข้าป่าแล้วก็ไปนั่งเฝ้าสร้อยบนต้นไม้ หลับตาแล้วก็เลยหลับไป นางฟ้ามาแวดล้อมอยู่แต่นางนกไม่แลเห็น ทันใดนั้นนางนกต้องตกใจตื่น เพราะรู้สึกเจ็บแปลบเข้าหัวใจ ตรงที่มีขนสีขาวขึ้นอยู่ทั่วไป นางฟ้านั่นเองแหละที่ถอนขนนกนั้นเอาไปทำมงกุฎให้นกขุดขุด นางนกกลับมาดูไปรอบ ๆ อะไรกันนี้ เกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่เห็นอะไร ฝ่ายนางฟ้าก็เอาขนนกใส่กล่องเล็ก เหาะเอาไปให้แม่มดที่รมสีซ่อม

นางนกพยายามคิดแล้วคิดอีกว่าเกิดอะไรขึ้น ในที่สุดก็คิดว่า “อยู่ที่ต้นไม้เห็นจะไม่ปลอดภัยเสียแล้ว กลับไปบ้านไปหาแม่ดีกว่า” คิดไปคิดมาก็อุทานออกมาว่า “ไม่เอานะ ไม่เอา ไม่กลับบ้านหรอก ไปดูกษัตริย์รามซึ่งที่สวมมงกุฎดีกว่า ไปดูให้แน่แก้อีกทีหนึ่งว่ามงกุฎนั้นมันรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แล้วก็มีจริง ๆ ฮือ ไม่ใช่มงกุฎละมั้ง มันเป็นอย่างอื่นที่ไม่รู้ที่กษัตริย์รามซึ่งเสวยมาสวมหัว แล้วเราไปบอกขุดขุดทำไมว่าต้องหามงกุฎมาสวมให้ได้”

นางนกขุดขุดที่บินข้ามทะเลทรายไปจนถึงพระราชวังรมสีซ่อม

พอถึงที่นั้นก็มืดค่ำพอดี ทุกแห่งมืดมิด มีอยู่แห่งเดียวที่มีแสงไฟ นางนกได้ขึ้นเสียงร้องเพลง จึงบินโผลงมาที่ต้นไม้ใกล้หน้าต่าง เมื่อมองเข้าไปในหน้าต่าง ก็แลเห็นคนชุมนุมกันมากมาย มีคนเค้นระบำ ดุสนุกสนาน ทันใดนั้นเสียงนั้นก็ยุติลง ไม่มีเสียงอะไร และนางนกก็ไม่เห็นว่าเขาทำอะไรกัน ได้ยินแต่เสียงผู้หญิงแ่ ๆ ร้องเพลง แล้วมีเสียงต่ำ ๆ ร้องออกมา ต่อจากนั้นก็มึนเสียงคุยกันเสียงหัวเราะกันอย่างกรืนเกรง แล้วก็มีเสียงอ้ออิงเป็นเสียงแห่งความสุขเบิกบานใจ

ได้ยินเสียงอย่างนั้นแล้วนางนกขึงเฝ้าหน้าขึ้นไปอีก “โอ๊ย เราจะเป็นสุขไปได้อย่างไร ถ้าไม่มีขุดขุด ไม่เห็นอยากคุมงกุฎนั้นเลยอะไรก็ไม่อยากได้ เเฮอ กลับบ้านดีกว่า”

คิดแล้วนางนกก็บินกลับไปยังริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ทั้งเหนื่อยทั้งเศร้า จนนางนกต้องพักนอนอยู่บนหญ้าเปียกชื้นนั่นเอง

ฝ่ายนกขุดขุดที่ได้มงกุฎสวมแล้วก็บินไปขึ้นอยู่บนโต๊ะ กษัตริย์โปรดให้มหาดเล็กนำขามที่เจียรระโนมาจากเพชรใส่น้ำมาวางไว้บนโต๊ะ กษัตริย์รามซึ่งจับตัวนกขุดขุดให้ชะงัดคูตัวเองในน้ำในขามเพชรนั้น

“เฮ้อเฮ้อ เราหรือนี่” ขุดขุด

อุทานออกมาอย่างปลื้มใจ “ที่นี้นางนกขุดขุดรักคงไม่บินหนีอีกแล้วซินะ แล้วก็คงไม่ไปมองนกตัวอื่นๆอีกด้วย”

นกขุดขุดเอียงคอไปมาดูตัวเองเสียจนเกือบจะพลัดตกลงในขามเพชร คิแต่กษัตริย์รามซึ่งจับตัวไว้ได้ ขุดขุดแหงนหน้าจ้องดูกษัตริย์รามซึ่งต แล้วทูลว่า “ยังมีอีกอย่างหนึ่งพะยะค่ะที่ข้าพระองค์ใคร่ทูลขอ”

“อะไรอีกล่ะ” กษัตริย์รามซึ่งตรัสอย่างไม่ดูจะพอพระทัยนัก

“ข้าพระองค์ได้มงกุฎนี้มาก็เพราะวาระหะหัวหน้านายพรานพาพระองค์ไปหลงทางในป่า ถ้าวาระหะไม่หลงทาง ข้าพระองค์ก็คงไม่ได้มงกุฎ เพราะฉะนั้นขอได้โปรดประทานชีวิตให้แก่วาระหะเถอะพะยะค่ะ อย่าฆ่าเสียเลย หรือแม้แต่จะถูกลงโทษให้บาดเจ็บแต่อย่างใดอย่างหนึ่งพะยะค่ะ” กษัตริย์รามซึ่งทรงฟังนกขุดขุดทูลขอเช่นนั้น ก็ตรัสอย่างเฉียบขาดว่า “ไปเอาตัวเจ้าวาระหะมา”

ไม่ช้าวาระหะก็มาปรากฏอยู่เฉพาะพระพักตร์ มือเท้ามีไข้ตรวนใส่อยู่ วาระหะหน้าซีดขาวด้วยความหวาดกลัว กษัตริย์รามซึ่งตรัสตั้งให้เอาไข้ตรวนออก เพียงเท่านั้นวาระหะก็รู้ว่าตนปลอดภัยแล้ว คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น นกขุดขุด→

จอมองกษัตริย์รามซีต แล้วก็นับไป
นับมารอบๆ วาหะ ต่อจากนั้นก็
โผล่มาเกาะบนหัววาหะ เอาปาก
โขกหัวดัง ปึกๆ ปักๆ แล้วบินกลับ
ไปหาภคินีรามซีต ทำท่าเหมือน
จะกล่าวคำขอบคุณ แต่ก็มิได้มีเสียง
ใดเปล่งออกมา นกฮูกฮูกกลับบิน
ไปเกาะพระอังสาภคินีรามซีต
พลางใช้ปากเกาะที่พระกรรณ
ภคินีรามซีตทรงทราบได้ว่าที่นกก
ฮูกฮูกทำเช่นนั้นหมายความว่า
ขณะนั้นรู้สึกว่ามีลมอื่นๆ แห่งความ
ผาสุกสบายใจพัดเข้ามาในพระ
ราชวังรมสีซุ่ม ลมนี้มาจากไหน
ไม่มีใครรู้ มีแค่ฮูกฮูกผู้เดียวที่รู้ว่า
มาจากคณะนางฟ้ากลุ่มใหญ่ที่บินมา
เพื่อจะนำตนกลับไปยังบ้านตัวเอง
เมื่อรู้ว่าฮูกฮูกกำลังจะจากไป
นกร้องก็ร้องเพลง ระบาก็เดินระบำ
รำพ้อน ผู้คนพากันโห่ร้องอวยชัย

ให้พร แม้นางสิงห์เซดานาก็ยัง
การามควีนน้ำเสียงแสดงความยินดี
ขณะที่นกกฮูกฮูกบินออกจากท้อง-
พระโรงไป

ฮูกฮูกบินข้ามทะเลทรายมาถึง
ริมแม่น้ำไนล์ ตอนนั้นตะวันเพิ่งจะ
ขึ้นเท่านั้น นางนกฮูกก็กำลังนอน
หลับอยู่ในกอหญ้า “ปึกๆ ปักๆ”
นกกฮูกร้องทักทายอย่างยินดี
“ปึกๆ ปักๆ” นางนกกก็ตื่นจึง
ผงกหัวขึ้นดู ก็ได้เห็นราชาแห่งนก
ร่าเริงงามสง่ามีมงกุฎอันงดงามสวมอยู่
บนหัว นางนกฮูกถึงกับถอยกรูด
ด้วยความตกใจกลัว จนกระทั่งฮูกฮูก
ส่งเสียงร้องอย่างไพเราะ ไพเราะ
ที่สุดเท่าที่เคยได้ยินในอียิปต์
นั่นแหละนางนกฮูกจึงได้จำได้ว่า
ราชาแห่งนกนั้นหาใช่ใครอื่นไม่
ฮูกฮูกขอรักของตนจริงๆ นางนก
ฮูกรู้สึกว่าคุณไสยศักดิ์สิทธิ์ บรรดา

นางฟ้าในต้นไม้ดอกไม้ใบหญ้าต่างก็
เห็นจริงเช่นนั้น

นับแต่วันนั้นจนวันนี้ นกฮูก
น้อยตัวที่มีชื่อว่าฮูกฮูกก็มีมงกุฎ
ซึ่งแท้จริงคือขนที่ขนยาวบนหัวคล้าย
หงอน และนกฮูกอื่นๆ ที่จะได้พบ
ตามลุ่มแม่น้ำไนล์ต่างก็มีมงกุฎ
แบบนี้เหมือนกันหมดนับแต่นั้นมา
อันว่านกฮูกเป็นนกที่นำความสุขมา
สู่คนที่ได้พบเห็นตั้งแต่ครั้งไหนๆ
มาแล้ว และคงจะเป็นเช่นนั้นอีก
เรื่อยไปจนกว่าจะถึงกาลอวสาน

ส่วนเสียงร้องอันไพเราะของนก
ฮูกฮูก เทพเจ้าทรงเห็นว่านกฮูกผู้
ขนสวยงามบนหัวอย่างมงกุฎแล้ว
ยังมีเสียงเพราะอีกออกจะมาก
เกินไป ดังนั้นนกฮูกจึงไม่ส่งเสียง
ร้องอย่างไพเราะอีกต่อไป ได้แต่
ทำเสียง ปึกๆ ปัก ฮูก ฮูก เช่นนั้น
เรื่อยมาจนทุกวันนี้ ❀

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๙๕

หรือไม่อยู่ในฐานะที่จะดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปได้ในภาวะ
จำยอมเช่นนั้น แต่ภรรยาของคุณสุกมาลีไม่ใช่เช่นนั้นเลย
เด็กมันจะเกิดมาทั้งๆ ที่คุณผู้ร่วมก่อกรรมทั้งสองคนรู้อยู่
เต็มอก และขณะนั้นพอจะอ่านความคิดของคุณสุกมาลี
ออกว่า ยังหวังที่จะให้สถานการณ์คลี่คลายไปในทางที่
ว่า ‘เขา’ ขอมรับผิดชอบ

‘จินตนา ๒’ ก็ภาวนาอยากให้เป็นเช่นนั้น แต่เขา
อาจจะเป็นผู้ชายไม่พอหรืออาจจะเป็นผู้ที่รักติกาของ
“ผู้หญิงประเภทท็อป” คือพอที่จะรู้ว่ากรรมทั้งนี้เขาไม่มี
หน้าที่ต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าหากเป็นไปได้ว่าเขาขอมรับ

เรื่องทั้งหลายก็อาจจะจบด้วยดีพอสมควร

ถ้าหากสามีของคุณนั้น คุณสุกมาลีไม่ต้องห่วง
คุณได้สร้างความเจ็บปวดให้แก่เขาเพียงพอแล้วทั้งต่อหน้า
และลับหลัง การช่วยให้เขาได้รู้ความจริง แม้จะทำให้
เขาเจ็บปวดอีกสักครั้งก็เป็นการปลดปล่อยเขาให้พ้น
จากอนาคตที่เกือบจะไม่มีเลยสำหรับชีวิตการแต่งงาน
ระหว่างคุณสองคน มองไม่เห็นทางออกใดที่คุณจะเก็บ
เขาไว้ได้อีกแล้ว ไม่ว่าเขาจะยกโทษให้คุณหรือแม้แต่ว่า
เป็นพ่อพระที่จะขอมรับเด็กในท้องก็ตาม อนาคตนั้น
ไม่มีความสดใสได้ ปลดปล่อยเขาไปเถิด

ปี 29 ธ.ค. 16 2511-12

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ทำไมจึงแลไม่เห็นตัว (นิทานชาวเซาฟิลิปินส์)

จอห์น ๑๐๐๐๐๐๐๐

เรื่องผีเห็นที่จะเป็นที่ชอบใจ
ของคนทุกท้องถิ่น จึงมีเรื่องเล่า
ต่างๆดังเรื่องนีที่ โอ.วี.มัลลาร์เล่า
ไว้ในนิทานจากถิ่นชาวเซาฟิลิปินส์

เมื่อครั้งที่ โลกเพิ่งมีชนใหม่ๆ
คนใน โลกกับผีที่เรียกอะนิโต หรือผี
คนที่ตายไปแล้วอยู่ใกล้ชีวิตกัน เห็น
ตัวกันได้ ทุกคนได้ เพราะผีดังกล่าว
นั้น รูปร่างหน้าตาอยู่แล้วก็เหมือนคน
ธรรมดาตนเอง แปลกออกไปก็แต่ว่า
ผีเหล่านั้นหน้าแดง และไม่กินอะไร
นอกจากพืชผักแดงๆเหลืองๆที่ขึ้น
อยู่ในนาข้าว

ผีสามารถอยู่ตามที่ต่างๆแล้วแต่ว่า
ผู้ตายนั้นตายที่ใด ผีที่ใด เช่นผู้ตาย
จมน้ำตาย ผีของผู้นั้นก็จะอยู่ตาม
ริมตลิ่ง ถ้าผู้ตายฝังในถ้ำ ผีก็จะอยู่
ในถ้ำ ถ้าผู้ตายฆ่าตัวตายก็ตาม หรือ
ตายขณะเดินทางก็ตาม ผีผู้ตายก็จะ
อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ มีแค่ผีที่ผู้ตายฝังอยู่
ในหมู่บ้าน จึงจะอยู่นอกหมู่บ้าน

ผีพวกนี้แหละที่คุ้นเคยกับคน
มากที่สุด และจะช่วยปกป้องรักษา
ไม่ให้คนต่างถิ่นบุกรุกเข้ามาทำ

อันตรายได้ แต่ก็อดเข้าหาหยิ่งเล่น
บ้างไม่ได้ โดยเฉพาะพวกเด็กผู้หญิง
และคนวันหนึ่ง ผีเหล่านั้นกลุ่มหนึ่ง
ได้ตกลงใจกันว่าจะแกล้งหยิ่งเด็ก
ผู้หญิงเล่นสักคนหนึ่ง เพราะต้องการ
แสดงให้เห็นว่าพวกตนอาจทำอะไร
ได้เหมือนๆกับคน จึงชวนกันไปยัง
บ้านที่พวกผู้หญิงสาวยังไม่ได้แต่งงาน
ในหมู่บ้านนั้นอยู่รวมกันที่เรียก
เอมกัน แล้วแอบเอาตัวผู้หญิงสาว
คนหนึ่งไป ยกไปทิ้งเคียงไม้ต้นอน
อยู่นั้นเลขที่เดียว แล้วก็เอาเตียงไป
แขวนไว้ที่กิ่งไม้กิ่งหนึ่ง ให้เตียง
แกว่งไปแกว่งมาเหมือนเปล ผีจะ
ทำอย่างไรกับเตียงนั้น หญิงสาว
นั้นก็ไม่รู้ เพราะนอนหลับสนิท จน
กระทั่งลมพัดพัดเข้ามาในตอนเช้า
แทนที่จะแลเห็นเพดานบ้านที่หัก
กลับแลเห็นกิ่งไม้ใบไม้ เห็นแล้ว
อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อมองไปรอบๆ
ตัวก็แลเห็นว่าคนไม่ได้นอนใน
บ้านหรืออก เคียงมาแขวนโคงเตงอยู่
กับกิ่งไม้ พอเห็นเช่นนั้น หญิงสาว
ตกใจกลัวจนไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง

โอดลงมาเลย เพราะหยิ่งดีที่หญิงสาว
นั้นไม่ได้รับบาดเจ็บ ทั้งๆที่ต้นไม้
นั้นสูงไม่น้อยเหมือนกัน เมื่อกลับถึง
ที่พักแล้ว ถึงแม้จะไม่เป็นอันตราย
แต่อย่างไร หญิงสาวก็อดแค้นใจ
ไม่ได้ที่ถูกพวกผีเล่นแกล้งคนถึง
เช่นนั้น และรู้ล่วงหน้าด้วยว่า
อย่างไรเสียผีพวกนั้นต้องมาอีกใน
คืนวันนั้น

หญิงสาวเตรียมแก้เผ็ดผีไว้
พร้อม คือ จัดแจงคว้าธนูอย่างหนึ่ง
ที่เรียกธนูธนูมาเตรียมไว้ และคืน
วันนั้นขณะที่เพื่อนนอนหลับสนิท
กันหมดแล้ว หญิงสาวก็เอาธนูขว้าง
มาเคียวกรอดๆที่ละเม็ดๆ ในยาม
ดึกสงัด ทุกแห่งสงบเงียบเช่นนั้น
เสียงเคียวขว้างก็ดังดังทั้งเหมือนเสียง
หมากัดกระดูก เมื่อผีกลุ่มนั้นมาหา
หญิงสาวก็จริงดังคาด ได้ยินเสียง
นั้นเข้าอดแปลกใจไม่ได้ จึงปลุก
หญิงสาวถามว่า

“เกียอะไรอยู่นะ”

“เกียกระดูกนะซี” หญิงสาว

ตอบ (อ่านต่อหน้า ๑๒๓)

๙๘๙ ๕๕๐ ๕ / ๕.๑.๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กระจิงเจ้าป่า (นิทานอินโดนีเซีย)

นิทานชุดกระจิงของอินโดนีเซียที่เขาเรียก กันจิล ได้เล่ามาหลายตอนแล้ว แต่ละตอนได้แสดงความฉลาดเจ้าปัญญาของกันจิล ที่ทั้งสามารถปราบได้ ทั้งเสือ ช้าง จระเข้ และลิง มาถึงตอนนี้กันจิลได้แสดงความฉลาดสามารถเป็นเข็ม จนถึงได้รับยกย่องจากสัตว์ทั้งหลายให้เป็นเจ้าป่า ดังที่มาร์กาเรต มูธ อาลี บาซาร์ห์ ดังเล่าไว้ในเรื่อง กันจิลผจญภัย ต่อไปนี้

วันหนึ่ง กันจิลตัวเอกที่กล่าวถึงนี้ได้วิ่งเข้าไปในป่า ป่าเขียวสดอยู่ทั่วไป อากาศก็สดชื่นแจ่มใส เพราะฝนเพิ่งตกเมื่อวานนี้เอง กันจิลวิ่งไปๆ ไม่ได้วิ่งไปทำไมหรือวิ่งไปไหนหรอก เพียงแต่อยากวิ่งให้เพลินๆ เล่นเท่านั้นแหละ กันจิลวิ่งห่างจากที่อยู่ของตนไปไกลไม่รู้เท่าไรๆ ในที่สุดก็มาหยุด ณ ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งกันจิลเห็นแล้วอดงงไม่ได้ เพราะไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ที่ตรงนั้นเป็นป่าตอนไหน ที่จริงตรงนั้นหาใช่ป่าไม่ เพราะกันจิลวิ่งเลยชายป่ามาดั่งไกลแล้ว แต่จะเป็นอะไรก็ช่างเถอะ เป็นที่ที่ร่มรื่นแสนสบายเหลือเกินก็แล้วกัน กันจิลเหลียวมองไปรอบๆ ก็เห็นพงหญ้าสูง ยอดหญ้าพลิ้วไปตามสายลมอ่อนๆ

มีแสงแดดส่องมาต้องทำให้เห็นใบหญ้ามีสีเขียวอมเหลือง และไกลสุดสายตาดตรงที่แดดจ้า แลเห็นเป็นสีทองทั้งหมดเลย พอเห็นเช่นนั้นกันจิลก็รู้ได้ทันทีว่าตนเองเข้าใจผิด พงที่เห็นหาใช่พงหญ้าไม่ นาข้าวต่างหากมองไปทางตะวันออก กันจิลแลเห็นภูเขา ๒ ลูก พันภูเขาขึ้นไปเป็นน้ำตก เห็นเช่นนั้นแล้วกันจิลก็เตรียมตัวกลับที่อยู่ ขณะที่ได้ภูเขาถูกแรกถลงไปในนั้น กันจิลก็ได้ยินเสียงชนิดที่ไม่เคยได้ยินในป่ามาก่อนเลย กันจิลจึงหยุดเงี้ยวหึ่งเพื่อจะคิดดูให้รู้ว่าเป็นเสียงอะไร เสียงลมหรือ ไม่ใช่ นะ หรือจะเป็นเสียงสัตว์ ก็จะเป็นสัตว์อะไรล่ะ กันจิลรู้จักเสียงสัตว์ทุกชนิดในป่า แต่เสียงนี้ฟังแปลกไม่เคยได้ยิน กันจิลตะแคงหูฟัง

แล้วก็ฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ อ้อ รู้แล้วละ เสียงร้องไห้ล่ะ สัตว์ตัวไหนล่ะ จะมาร้องให้ ฟังไปๆ เอ๊ะ ไม่ใช่ตัวเดี๋ยวนะ หลายตัวที่เดี๋ยวนะแหละ มันจะเป็นไปได้อย่างไร

กันจิลได้สูงขึ้นๆ เสียงสะท้อนก็ยิ่งดังขึ้น เมื่อกันจิลขึ้นไปถึงยอดเขา จึงชะโงกลงไปมองดู ก็ได้เห็นภาพแปลกประหลาดที่สุด นั่นคือ แพะทั้งฝูงกำลังร่ำไห้สะอึกสะอื้น กันจิลเห็นแล้วไม่รู้จะทำอย่างไร ถึงกันจิลจะเป็นสัตว์เล็ก แต่ก็เคยใช้ปัญญาความสามารถเอาชนะสัตว์ใหญ่ๆ อย่างเสืออย่างช้างสำเร็จมาแล้ว คราวนี้มาเจอฝูงแพะกำลังร้องไห้เศร้าโศก กันจิลออกจะงง คือตนคิดไม่ออกว่า เป็นเพราะเหตุใด และจะช่วยได้อย่างไร (ต่อหน้า ๑๐๖)

เดียวกัน

หนังสือเรื่องปลาน้ำจืดของไทยซึ่ง ดร. สมิต หุตะ เป็นที่ปรึกษาการประมงของไทยนานถึงสิบสองปีได้เรียบเรียงไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปลาตะลุมพุก (Hilsa toli) อย่างละเอียดพิสดารในฐานะที่เป็นปลาทะเลที่ได้เข้ามาวางไข่ในแม่น้ำเจ้าพระยา

เห็นจะพอสรุปได้ว่าปลาชีกกหรือปลาตะลุมพุกเป็นปลาน้ำเค็มซึ่งมีอยู่ในทะเลหลายแห่ง ที่ว่าเป็นปลาน้ำ

จืด ถิ่นกำเนิดที่เขียงไฮ้หรือใกล้ปากก่ง เป็นปลาพิเศษที่ต้องส่งมาทางเรือบินนั้น น่าจะเป็นเพียงคำโฆษณาชวนเชื่อหรือพาดิฆาของพ่อครัวหรือเจ้าแก้วนอาหารจีน อันเป็นผลทำให้ปลาชีกกหรือปลาตะลุมพุกมีราคาถีบขึ้นสูงลิ่ว ทั้งที่วางขายเป็นปลาสดในตลาดบางแห่งและที่เอามาทำเป็นปลาชีกกอบเคี้ยวรสชาติดี แต่นำไปเอเลื่อระอาที่เต็มไปด้วยก้างแทบจะไม่คุ้มกับความอร่อยราคาแพง ♣

กระเจงเจ้าป่า - ต่อจากหน้า ๙

พอลายง ก้นจิกก็รับลงจากเขา ตรงไปหาแพะที่ดูออกว่าเป็นจำฝูง ก้นจิกพูดว่า

“ขอโทษเถะท่าน ข้าได้ขึ้นเตียงร้องให้ตอนลงมาจากเขา ได้ขึ้นแล้วอดเศร้าใจไม่ได้ จึงอยากจะถามท่านว่าเกิดอะไรขึ้น เผื่อบางทีข้าจะช่วยท่านได้บ้าง”

แพะจำฝูงเข็นน้ำตาแล้วพูดว่า “เกิดเรื่องร้ายแก่พวกเราละ ก้นจิก ลูกๆของพวกเราหายไปทุกเช้าเลย วันละ ๓ ตัว ๔ ตัว ถ้าเกิดอย่างนั้นขึ้นทุกๆวัน ไม่ช้าแพะของเราก็คงจะหมดฝูง แล้วคงไม่มีแพะลูกหลานเราหลงเหลืออยู่เลย เราไม่รู้ว่าศัตรูของเราเป็นใคร เพราะฉะนั้นจึงจนปัญญา ไม่รู้จะช่วยตัวเองได้อย่างไร”

พูดแล้วแพะจำฝูงก็สะอื้นออกมาอีก แพะทั้งฝูงที่นั่งแล้ว และกำลังฟังจำฝูงพูด ก็กลับร้องไห้ออกมาอีก ก้นจิกยังรู้สึกเศร้าใจหนักขึ้น จึงบอกแพะจำฝูงว่า “ถ้าฉันคอยเคียว

เคียวจะกลับมาบอก จะไปสืบดูก่อน” ว่าแล้ว ก้นจิกก็ออกวิ่งตรงไปยังภูเขาลูกที่สอง แล้วไต่ขึ้นไปบนยอดเขาอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงยอดเขาก็ก้มลงมองดู ดูแล้วก้นจิกถึงกับตกตะลึงตัวแข็ง เพราะภาพที่เห็นคือเสือคังไซของ นับเป็นจำนวนร้อยๆ ถึงกับต้องขืนเบียดกัน จนพื้นที่ตรงนั้นลานตาไปด้วยลายคำเหลืองของเสือทั้งหลาย ก้นจิกดูแล้วช็อคจะเวียนหัว ขันนั่งตัวแข็ง แต่แล้วก็ตกลงใจ ทำให้ใจไม่กล้ารีบกลับไปรายงานแพะเหล่านั้น และบอกว่า

“ท่านจำฝูง รู้แล้วละ ว่าใครขโมยลูกของพวกท่าน เสือ เสี้อนะท่าน”

ได้ยินคำว่าเสือ แพะทั้งฝูงยังตระหนกตกใจตัวสั่น แพะจำฝูงพยายามรวบรวมสติพูดแก่แพะในฝูงว่า “พวกเรากำลังสั่นหวง จนปัญญาจะช่วยตัวเองแล้ว ก้นจิกก็ได้เข้ามา

สัญญาว่าจะช่วยพวกเรา จงมาฟังคำแนะนำของเขาเถะ”

พวกแพะจึงเบียดเข้ามาขึ้นใกล้ๆกับก้นจิก ก้นจิกจึงพยายามชี้ตัวให้สูงเต็มที่ แล้วก็พูดว่า

“เพื่อนเอ๋ย จงเชื่อเราเถะ แล้วเราจะช่วยแก้ปัญหาให้ ถ้าเสือโหดเหี้ยมขโมยลูกของพวกท่านไปกินอีกต่อไป ท่านก็จะต้องอยากแก้แค้น แล้วก็ต้องเป็นศัตรูกันตลอดไป เอาเถะ ข้าจะหาวิธีทำให้เสือกับแพะอยู่ร่วมกันในปีได้โดยสงบสันติ แต่พวกท่านต้องทำตามคำสั่งของข้าอย่างถ้อยถน

คำสั่งของข้าคืออย่างนี้ พรุ่งนี้เช้าตอนตีห้า พวกท่านทั้งหมดต้องไปกินผลไม้ลูกแดงๆที่ขึ้นอยู่ตรงนั้น”พูดแล้วก็ขมื่อที่พุ่มไม้ “เวลากินละก็ พยายามให้น้ำมันไหลหยดข้อยลงมาติดปากคิดหมวด จนดูเหมือนพวกท่านกินเลือดสดๆมา พอสาๆ ท่านจะแกลเห็นเสือลงเขามา ๒-๓ ตัว

ทันทีที่เห็นเช่นนั้น ท่านทั้งหมด
ต้องอ้าปากที่แดงเหมือนเลือดของ
ท่าน แล้วแผดเสียงให้เต็มเสียงว่า
“อะ ฮ้า พวกเจ้าที่เหลื่ออยู่ที่ไหนอีก
ละ เลื่อตามตัวแค่นี้ไม่พอสำหรับ
พวกเรารอกร เราต้องการมากกว่านี้
เราต้องการเลื่อมากกว่านี้” เข้าใจ
ไหม”

แพะเจ้าฝูงผกหัวรับคำ แพะ
ตัวอื่นๆก็ทำอย่างเดียวกัน “อย่าลืม
นะ” กันจิลหันมาสาปแช่งแล้วก็โดด
แผ้วหายไ้ กันจิลได้เขาจากทั้งสอง
ขึ้นไปแล้วก็ได้ลงไปหาเลื่อ กันจิล
ไม่ค่อยไวใจนักหรือขณะที่ได้เดินเข้า
ไปใกล้สัตว์ร้ายดังมากมายอย่างนั้น
แต่กันจิลก็ตั้งใจเดินตรงไปใน
ท่ามกลางเลื่อเหล่านั้น ภาพที่เลื่อ
แลเห็นในขณะนั้นเป็นสัตว์กระโจน-
ร่อยตัวหนึ่ง ท่าทางจ้องๆน่าสงสาร
ดวงตาคำโตที่แหงนมองดูเลื่อ

ทั้งหลายนั้นมีน้ำตาคลอตา เลื่อเจ้า
ฝูงเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ถามว่า
“อะไรกันนี้ เกิดอะไรขึ้นหา เจ้า
กันจิล”

“ท่านเลื่อที่เคารพ” กันจิลพูด
พลางตะอื้น “ข้าไม่เคยคาดคิดเลย
ว่าจะมีอะไรน่ากลัวร้ายกาจอย่างนี้
เกิดขึ้น แต่มันก็เป็นเรื่องจริง มัน
เกิดขึ้นจริงๆ”

“เรื่องอะไร เกิดอะไรขึ้น”
เลื่อเจ้าฝูงเข้าถามด้วยความอยากรู
จนแทบจะทนรอทั้งไม่ไหว

“เมื่อ ๒-๓ วันก่อน ข้าฝันไป
ว่า” กันจิลพูด “มีเสียงหนึ่งบอก
แก่ข้าว่า เริ่มแต่พรุ่งนี้นะกันจิล
โลกทั้งหมดจะผันผวน ทุกสิ่งทุก
อย่างจะกลับหน้ามือเป็นหลังมือ
ผู้แข็งแรงจะกลายเป็นผู้อ่อนแอ
และผู้อ่อนแอจะกลายเป็นผู้แข็งแรง
สัตว์ที่เคยตกเป็นเหยื่อของสัตว์อื่น

จะกลายเป็นผู้ล่าสัตว์อื่นกินเสียบ้าง
เมื่อข้าฝันนั้นก็ตกใจเป็นกำลัง แต่
แล้วก็อดนอนไม่ได้ เพราะเรื่องอย่าง
นี้ทำอย่างไรเสียก็คงเป็นไปไม่ได้
กรันคิดไปคิดมา เอ๊ พระอัฐลาห์
ท่านเคยกล่าวไว้ไม่มีอะไรที่เป็นไป
ไม่ได้ และตอนเช้าวันนั้นข้าก็ได้เห็น
แพะเป็นพันๆรวมตัวกัน เมื่อถาม
ถึงสาเหตุ ก็ได้รับคำตอบว่า แพะ
กำลังเตรียมที่จะมาสู้กับเลื่อ”

“เป็นไปได้” เลื่อร้องถัน
พลางโคลงหัวอย่างขส

“ท่านเลื่อที่เคารพ จริงนะท่าน
เป็นเรื่องจริง ทั้งคำของข้าไว้เถอะ”
กันจิลตอบ “ถ้าท่านไม่เชื่อข้า พรุ่ง
นี้เข้าตอนดะวันขึ้นส้งเลื่อไปสักตัว
สองตัวไปลาดตระเวนดูตรงของดะ
จิ เวลานั้นแหละเป็นเวลาที่แพะ
ทั้งหลายกำลังรวมตัวกัน หลังจากก็
จัดการล่าสัตว์บ้างที่เคยล่าตน เป็น→

**ผิวสวย มีไขสวຍพระแม่
แต่อยู่ที่การบำรุงรักษาความสะอาด**

การแต่งหน้าช่วยบดบังจุดบกพร่องของผิวและขับผิวให้ผุดผ่องก็จริง
แต่ต้องผู้ใช้เครื่องสำอางที่ละเอียดอ่อน แบนเนียนเข้ากับผิวมากเท่าใด
โอกาสที่ผิวจะเสียก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น เพราะหากคุณละเลยไม่ให้ความ
สำคัญต่อการล้างหน้าให้สะอาดเกลี้ยงเกลาจริงๆแล้ว ผิวก็จะหมองมัว
มีเศษแป้ง เครื่องสำอาง ผุ่นละอองต่างๆติดค้างอยู่ใต้รูขุมขนทั่วไป
และอาจเป็นต้นเหตุทำให้เกิดสิวผดได้ทั้งสิ้น
พึงระลึกไว้เสมอว่า ผิวของคุณต้องการการรักษาความสะอาดที่ลึกซึ้ง
กว่าที่คุณคาดคิด ล้างหน้าของคุณด้วย เดลฟี เคลนซิง มิลค์
(Delph Cleansing Milk) ครีมนำนมล้างหน้าเนื้อนุ่มนวลที่สามารถ
แทรกซึมเข้าไปทำความสะอาดและชะล้างเศษเครื่องสำอางได้อย่างลึกซึ้ง
ทั่วถึงทุกซอกซอนของรูขุมขน เดลฟี เคลนซิง มิลค์ไม่มีสารดีเทอร์เจนท์
(Detergent) ที่ทำให้ผิวแห้งกร้านเช่นสบู่ แต่มีส่วนผสมอันละเอียดอ่อน
ของน้ำมันธรรมชาติ จึงช่วยรักษาผิวหน้าให้ชุ่มนวล เกลี้ยงเกลาสวย
อย่างธรรมชาติอยู่เสมอ

บริษัท ริชาร์ดสัน-เมอร์เรล (ประเทศไทย) จำกัด
อาคารสินธุเวโร 2 เลขที่ 1/7 ถนนคอนแวนต์ กรุงเทพฯ ๗ ตู้ ป.ณ. 2456 โทร. 2333515-6

กันว่า ถึงหี เตื่อ ตกลงส่งพวกของ
ท่านไปนะพรุ่งนี้เช้าคอนรุ่งตาง ข้า
ขอแนะท่านอย่างนี้”

“ตกลง ข้าจะส่งพวกไปคอน
รุ่งอรุณวันพรุ่งนี้ ขอบใจละเจ้า
กันจิล” เตื่อพูด เตื่อไม่เกียทุคอย่าง
สุภาพหรืออ่อนน้อมอย่างนี้มาก่อน
เลย

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนตะวันขึ้นทุก
แห่งยังมีดอยอยู่เลย แต่ไกลออกไป
กันจิลก็แลเห็นตึกขาวแผ่เต็มไปหมด
คงเป็นแพะกำลังกินผลไม้ลูกแดงๆ
นั่นเอง กรันตะวันขึ้นแล้ว กันจิล
ก็แลเห็นเตื่อตามตัวกำลังมองลงมา
ยังฝูงแพะ พอดักกับขณะนั้นแพะหัน
หน้ามาดูเตื่อทั้งสาม ทั้งปากทั้ง
หนวดแดงเป็นสีแดง และทันทีที่
แพะแลเห็นเตื่อสามตัวนั้น แพะทุก
ตัวก็แผดเสียงออกมาว่า “ฮะ ฮ้า
พวกที่เหลือนอกจากนี้อยู่ที่ไหนละ
เตื่อแก่สามตัวเท่านั้นไม่พอพวกเรา
หรือก เราต้องการมากกว่านั้น เรา
ต้องการเตื่อมากกว่านี้” พูดแล้วก็
อ้าปากที่แดงฉาน แล้ววิ่งชูเขาพุ่ง
ตัวตรงมายังเตื่อ เตื่อทั้งสามคำราม
เสียงดังลั่นที่สุดที่จะทำได้หมายจะ
ขับแพะทั้งฝูงให้ตกใจกลัว แต่แพะ
จำฝูงหาได้ตระหนกตกใจแต่อย่างใด
ไม่ กลับวิ่งนำฝูงที่ทำจะขยำเตื่อ
ทั้งสามนั้นเสีย เตื่อเห็นแพะเอาจริง
เช่นนั้นก็กลับตกใจกลัว วิ่งจัดกลับ
ไปหาพวกของตัว เตื่อให้เตื่อทั้ง

หลายทั้งอย่างกระหืดกระหอบว่า

“เจ้าพวกแพะนั้นมันเพ็งกลับ
จากลำตัวร้าย ปากกับหนวดของ
มันยังแดงไปด้วยเลือดอยู่เลย พอ
มันเห็นเรา มันวิ่งเข้าใส่เราทั้งฝูง
เลย”

เตื่อจำฝูงได้ทั้งรายงานเช่นนั้น
ก็ชักจะตื่น หน้าตาทำทางที่เกีย
ยโตไม่หวาดหวั่นนั้น บัดนี้กลับ
ตื่นตื่นวุ่นวายใจ ทันใดนั้นกันจิล
ก็มาปรากฏตัวขึ้น เตื่อจำฝูงจึงร้อง
ออกมาว่า

“กันจิล ที่เจ้าว่านั่นนะจริงนะ
ดูซิ เจ้าพวกแพะที่เกียเป็นเหยื่อของ
เรา กลับทำท่าจะขยำเรา เราจะทำ
อย่างไรกันดีละทีนี้”

“ไม่เป็นไรหรอกท่าน” กันจิล
ตอบ “อย่ากลัวไปเลย ข้าจะหาทาง
สงบศึกให้เอง กอชอยู่ที่นั่นจนกว่าจะ
ได้ยินข้าร้องเรียก ข้าจะให้อาณัติ
สัญญาณเรียกท่านไปยังท้องทุ่งโน้น”
พูดแล้วก็วิ่งไปหาแพะ
และพูดกับแพะจำฝูงว่า “ถึงเวลา
แล้วละ ท่านจะได้พบเตื่อจำฝูงเดียว
นี้แล้วละ”

กันจิลไปจัดเตื่อคั่นกลางทุ่งนา
แล้วตัวเองไปยืนอยู่บนเตื่อนั้น เสร็จ
แล้วก็ร้องตะโกนเสียงดังลั่นว่า “ขอ
เชิญท่านแพะจำฝูงกับท่านเตื่อจำฝูง
มาตรงนี้ ตรงเตื่อนี้”

แพะจำฝูงกับฝูงแพะได้มายัง
เตื่อนี้คั่นกลางนั้น ไม่ช้าเตื่อจำฝูงก็

ได้นำฝูงเตื่อมาขึ้นอยู่อีกข้างหนึ่ง
ของเตื่อนี้กันนั้น กันจิลพูดว่า

“เอ้า ท่านเตื่อจำฝูงกับท่าน
แพะจำฝูงมาจับมือทำสัญญากันว่า
นับแต่วันนี้ไป เตื่อทั้งหมดจะปล่อย
ให้แพะอยู่อย่างสันติ และแพะก็จะ
ไม่ตั้งหน้าจับเกี้ยวเป็นข้าศึกศัตรูกับ
เตื่ออีกต่อไป”

แพะจำฝูงกับเตื่อจำฝูงก็ได้ทำ
ตามคำของกันจิล มีเสียงร้องเบ๊ๆ
ของแพะทั้งฝูงกับเสียงคำรามอย่าง
กึกก่นองของเตื่อ เป็นเสียงดัง
กึกก้องอื้ออึงอย่างไม่เคยได้ยินในป่า
มาก่อน ต่อจากนั้นทั้งแพะทั้งเตื่อ
ต่างก็มาน้อมคำนับกันจิล ต่างพูด
กันว่า

“นับแต่บัดนี้ต่อไปเราจะขอนับถือ
ท่านและยกย่องท่านเป็นราชาของ
พวกเรา กันจิลท่านเป็นผู้ทำความ
ประนีประนอมให้เกิดสันติระหว่าง
เราทั้งสองพวก เราจึงจะปฏิบัติตาม
คำของท่านอย่างเคร่งครัด”

“ไซโย ไซโย” ทั้งแพะทั้งเตื่อ
ต่างร้องขึ้นพร้อมกัน “ขอให้กันจิล
จงเจริญ กันจิลราชาเจ้าป่าจงเจริญ”

“ขอบใจท่านทั้งหลาย” กันจิล
พูดทำสุ้มเสียงไม่ผิดกับราชาเจ้าป่า
จริงๆ “เราขอตั้งท่านทั้งสองให้
เป็นอำมาตย์ของเรา เอ้า กลับไปได้
แล้วทุกท่าน อย่าลืมบอกสัตว์ทั้ง
หลายด้วยนะ ว่าเราเป็นเจ้าป่าราชา
ของเขา” ♣

๖๒๙ ๒๖ ๑๘ ๕๖.๑.๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ถึงเป็นเหตุ (นิทานศรีลังกา)

นิทานลังกาโดยมากเป็น
ชาดก บางเรื่องก็ได้อาจ
หิโตปเทศ เรื่องนี้ไม่ว่าจะ
เป็นของลังกาคงเดิมหรือไม่ อี
เอฟ คอคค์ ได้นำมาเล่าไว้ใน
นิทานจากศรีลังกา ดังนี้

ครั้งหนึ่ง ยังมีมเหสีของพระ-
ราชาองค์หนึ่ง เสด็จไปลงทรงที่
สระน้ำในราชอุทยาน พร้อมด้วย
นางกำนัลคนหนึ่ง เมื่อจะลงทรง
มเหสีองค์นั้นก็ทรงเปลื้องเครื่องทรง
วางกองไว้บนหญ้าริมสระ แล้วก็ทรง
ถอดสร้อยพระศอทองคำวางลงบน
เครื่องทรง เรียบร้อยแล้วก็เลื่อนองค์
ลงทรงในสระนั้นพร้อมทั้งนางกำนัล

ในอุทยานนั้นมีลิงใหญ่ตัวหนึ่ง
อาศัยอยู่ เมื่อได้ลงมาจากคันไม้ มา
แลเห็นสร้อยพระศอนิชอบใจ จึง
ฉวยเอาไป แล้วเอาไปซ่อนไว้ใน
คันไม้ เมื่อมเหสีเสด็จขึ้นมาจากสระ
ไม่แลเห็นสร้อยพระศอ ก็ทรง
เสียศาดและเสียพระทัยเป็นที่สด

จึงได้ทรงนำความไปทูลพระราชา
ครั้นว่า

“ในอุทยานของเรามีผู้ร้ายด้วย
เพคะ มันขโมยเอาสร้อยพระศอ
ของข้าพระองค์ไป”

พระราชาจึงโปรดให้หาอำมาตย์
เข้ามาเฝ้า แล้วตรัสสั่งว่า “ไปหา
ตัวเจ้าผู้ร้ายที่ขโมยสร้อยพระศอไป
ให้ได้”

อำมาตย์ทั้งหลายต่างพากัน
ตรงไปยังราชอุทยาน แต่เมื่อไปถึง
ก็ไม่แลเห็นผู้ใดสักคนหนึ่ง จึงตรง
เข้าไปในป่า และก็บังเอิญไปเห็น
คนยากจนเข้าคนหนึ่ง กำลังตัดฟัน
อยู่ คนตัดฟันเมื่อแลเห็นบรรดา
อำมาตย์ทั้งหลายเข้ามาถึงในป่า ก็
อดตระหนกตกใจไม่ได้ จึงวิ่งหนีไป
คนเหล่านั้นเห็นเช่นนั้น ก็ร้องว่า
“นี่ไงล่ะผู้ร้าย” แล้วก็กรูกริ้วกัน
เข้าจับตัว นำเอาไปเฝ้าพระราชา
พระราชาตรัสถามว่า

“เจ้าขโมยเอาสร้อยพระศอ
พระมเหสีไปหรือ”

ชาวนั้นนั่งครีครวอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วรำพึงว่า ‘ถ้าขึ้นทูลปฏิเสธว่า
ไม่ได้ขโมยเอาสร้อยพระศอไป
พระราชาคงจะไม่ทรงเชื่อ จะเอา
เราไปตัดหัวเสียเนะนา’ นักเช่นนั้น
แล้ว ชาวนั้นจึงตอบว่า “เอาไป
พะยะค่ะ”

“เอาไปไว้ไหนเสียล่ะ” พระ-
ราชาตรัสถามต่อไป

“ข้าพระองค์ได้ให้ไว้แก่เศรษฐี
คนหนึ่งในเมืองนี้พะยะค่ะ”

เมื่อทรงได้ฟังเช่นนั้น พระ-
ราชาก็ได้โปรดให้คนไปตามตัว
เศรษฐีผู้นั้นมา ตรัสถามว่า “เจ้า-
ผู้ร้ายนี้เอาสร้อยพระศอมอบให้แก่
เจ้าหรือ”

เศรษฐีนั้นนั่งคิดว่า ‘ถ้าเราขึ้น
ทูลปฏิเสธว่าเจ้าคนนั้นไม่ได้ให้
สร้อยพระศอแก่เรา เจ้านั่นก็คงถูก
ฆ่าตาย’ คิดเช่นนั้นแล้วก็ทูลไปว่า
“พะยะค่ะ” พระราชาตรัสถามว่า
“แล้วเจ้าเอาไปไว้ไหน”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

ถึงเป็นเหตุ - ต่อจากหน้า ๑๔

“ข้าพระองค์ให้แก่ผู้หญิง
คนหนึ่งในเมืองนี้พะยะค่ะ”

พระราชาก็โปรดให้คนไปตาม
ตัวหญิงคนที่เศรษฐีระบุชื่อมาแล้ว
แล้วตรัสถามว่า

“เศรษฐีให้สร้อยพระศอแก่
เจ้าหรือ”

หญิงนั้นนึกคิดว่า ‘ถ้าเราขึ้น
ทูลปฏิเสธว่า เศรษฐีไม่ได้ให้สร้อย
พระศอแก่เรา พระราชาจะต้องกริ้ว
เศรษฐีนั้นว่าพูดเท็จ’ กิดเช่นนั้น
แล้วก็ทูลรับว่า “เพคะ”

“ขณะสร้อยพระศออยู่ที่ไหน
ล่ะ” พระราชาตรัสถาม

“ข้าพระองค์ให้ไว้แก่พ่อของ
ข้าพระองค์เพคะ”

ดังนั้นพระราชาก็โปรดให้คน
ไปตามพ่อของหญิงนั้นมา ตรัสถาม
ว่า

“ลูกสาวเจ้าให้สร้อยพระศอ
แก่เจ้าหรือ”

พ่อของหญิงนั้นนึกคิดว่า ‘ถ้า
ขึ้นทูลปฏิเสธว่าลูกสาวไม่ได้ให้
สร้อยพระศอแก่เรา ลูกสาวเราก็จะ
ถูกกริ้วว่าพูดเท็จ’ กิดเช่นนั้นแล้ว
จึงทูลว่า “พะยะค่ะ”

เมื่อทรงสอบสวนมาถึงขั้นนี้ ก็
พอดีเป็นเวลากลางคืน พระราชาก็
โปรดให้อำมาตย์นำคนทั้งสี่ไปขังไว้
ในห้องเดียวกัน และจะทรงสอบสวน

ต่อไปในวันรุ่งขึ้น แล้วโปรดให้
อำมาตย์ทั้งหลายคอยฟังอยู่ข้างนอก
ห้อง ฟังว่าคนเหล่านั้นจะคุยกันว่า
อะไร

เศรษฐีบอกว่าคนตัดพินนั้นขึ้น
ก่อนว่า

“เรื่องอะไร เจ้าถึงไปทูล
พระราชาวา มอบสร้อยพระศอให้
แก่ข้า”

“ขอร้องเถอะท่าน” ชาย
ตัดพินกล่าวลูกะโทษ “ข้าเป็นคน
ยากจนข้นแค้น เมื่อถูกกล่าวหา
เปล่า ๆ ปลื้ ๆ เช่นนั้น ข้าก็อดกลั
ไม่ได้ ถ้าข้าปฏิเสธว่าไม่รู้ไม่เห็น
ไม่ได้เอาไป พระราชาอาจจะกริ้ว
คิดหัวข้าเสียก็ได้”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ไม่ได้ขโมย
สร้อยพระศอไปนะซี” เศรษฐีถาม
คนตัดพินก็รีบปฏิเสธว่า “เปล่า
ข้าไม่ได้เอาไป ข้ายังไม่เคยได้เห็น
สร้อยพระศอนั้นเลย”

เช้าวันรุ่งขึ้น อำมาตย์ทั้งหมด
ที่ฟังเรื่องราวอยู่นอกห้อง ได้ไปทูล
พระราชาวา

“ไม่มีใครสักคน ในจำนวน
สี่คนเป็นผู้ขโมยสร้อยพระศอพะยะค่ะ
เจ้าคนตัดพินยืนยันแข็งขันทีเดียว
ว่าไม่ได้ขโมยเอาไป เห็นจะต้องหา
ขโมยตัวจริงต่อไปใหม่พะยะค่ะ”

พระราชาก็ต้องปล่อยคนทั้งสี่

ไป และทรงกำชับให้อำมาตย์ไปหา
ตัวผู้ร้ายมาได้ อำมาตย์คนหนึ่ง
พูดแก่คนอื่นว่า

“ในราชอุทยานมีสิงห์ใหญ่อยู่
ตัวหนึ่งนะ มันอาจจะขโมยเอาสร้อย
พระศอไปได้” คนอื่น ๆ พากัน
สนใจ จึงถามว่า “แล้วเราจะไปจับ
ตัวมันได้ยังไงล่ะ”

“ข้าจะวางแผนเอง” อำมาตย์
ผู้นั้นตอบ แล้วก็จัดแจงเข้าไปในป่า
จับได้ตัวหนึ่ง จึงเอามาบ้าน
มาแต่งตัวให้เสียสวยงาม ใส่เสื้อแดง
สวมหมวกสีน้ำเงิน แล้วก็หาสร้อย
ลูกบิดมาสวมคอให้ ถึงจะโม้กันนั้น
ชอบออกชอบใจที่ได้แต่งตัวสวย
เมื่อเขาไปปล่อยในราชอุทยาน ก็
เล่นขึ้นต้นไม้ไป

สิงห์ใหญ่ในอุทยานแลเห็นดังนั้น
มีสายสร้อยสวมคอ นึกมาได้ว่าตน
ก็มีสายสร้อย จึงไปค้นเอาสร้อย
พระศอที่ซ่อนไว้ในต้นไม้มาสวมคอ
คนบ้าง อำมาตย์เห็นเช่นนั้นก็กรู
เข้าไปจะจับตัว แต่ใครจะจับถึงทัน
นางสิงห์นั้นวิ่งหนีเข้าป่าไป สร้อย
พระศอเลยหลุดจากคอ ตกลงบน
พื้นหญ้า อำมาตย์เหล่านั้นจึงรีบเก็บ
สร้อยพระศอนั้นไปถวายพระราชาวา
พระราชาทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง
ที่อำมาตย์ผู้นั้นฉลาดวางแผนจน
กระทั่งได้สร้อยพระศอกันจากสิงห์

บรรจบ พันธเมธา

จ ๒๙ ธวั ๑๙ ๑๕ ธ.ค. ๑๙

นิทานนานาชาติ

หื่นเสือนางฟ้า (นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องขโมยเสือนางฟ้าไปซ่อนจนนางฟ้าเหาะขึ้นไปบนสวรรค์ไม่ได้ ต้องใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ธรรมดา นั้น มีเล่ากันหลายถิ่นหลายสำนวน ดังเช่นเรื่องนางจากดวงจันทร์ของญี่ปุ่นที่เล่าไปแล้ว เรื่องอีกอันคือง (นางเงือก) ของมลายู ตลอดจนเรื่องนางมโนห์รา เป็นต้น เรื่องนี้รชาร์ด เอ็ม คอร์ดสันได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้วมีนางฟ้านางหนึ่งได้เหาะลงมาจากฟ้า ลงมาร่ำร้อนอยู่บนก้อนหินใหญ่ยอดเขาอุเบชิ ในซานามิบุราโนมณฑลไซกิ เมื่อรู้สึกเหนื่อยก็ได้ถอดเสื้อที่ม้วนพับระดับออกมาวางลงบนหินก้อนใหญ่นั้น ส่วนตัวเองก็เอนตัวลงนอนพัก แล้วเลยหลับไป

ขณะนั้นมีชาวนาคนหนึ่งมีบ้านอยู่ที่เชิงเขา บังเอิญให้มีกิจธุระต้องขึ้นขึ้นไปบนยอดเขาในวันนั้น เมื่อไปแล้วเห็นเสื้อขนนกแปลกตาวางอยู่บนก้อนหินก็อดแปลกใจไม่ได้คิดว่า

“เสื้ออะไรสวยแปลกจริง สงสัยจะเป็นเสื้อขนนกของนางฟ้าละมัง”

คิดเช่นนั้นแล้วก็เลยหยิบเสื้อนั้นถือคิดมือกกลับไปบ้าน นางฟ้าเมื่อ

ตื่นขึ้นไม่เห็นเสื้อขนนกของตน ก็พยายามหา แต่แรกคิดว่าลมจะพัดไป จึงหาทั่วทุกหนทุกแห่งในบริเวณนั้น แต่ก็หาได้พบไม่ นางฟ้าทั้งเสียใจทั้งเสียขายเสื้อจึงถึงกับร้องไห้ ขณะที่ร้องไห้อยู่คนเดียว ก็ได้มีเสียงดังก้องมา ไม่รู้ว่ามาจากทิศทางใด เสียงนั้นกล่าวว่า

“เจ้าจะต้องอยู่ในโลกมนุษย์ และเป็นมนุษย์สักพักหนึ่ง ต่อจากนั้นลูกของเจ้าจะช่วยเจ้าภายใต้เงาไม้เลื้อยที่มีดอกสีขาว”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น นางฟ้าก็ลืมโลกสวรรค์ที่นางเคยอยู่ได้หมด และได้กลายเป็นผู้หญิงธรรมดาอย่างผู้หญิงทั่วไปในโลกมนุษย์ ในขณะนั้นนางฟ้าก็กลายเป็นนางมนุษย์ที่รู้สึกหนาว เพราะเสื้อผ้าที่สวมใส่บาง

ทั้งยังรู้สึกหิวด้วย ดังนั้นจึงหาทางลงจากเขาไปยังหมู่บ้าน และได้ไปขออาหารที่บ้านชาวนานั้นกิน ชาวนามองดูหญิงสาวอย่างทั้ง รู้สึกแปลกใจเป็นลึนพันจนถึงกับอุทานว่า

“สวยเหลือเกิน ทำไมถึงได้เซซังมาจนถึงนี้”

ต่อจากนั้นชาวนาก็ได้เชื่อหญิงสาวให้พักอยู่ที่บ้านตน หญิงสาวก็ยอมทำตาม และไม่ช้าก็ได้แต่งงานกับชาวนานั้น และอยู่ด้วยกันจนกระทั่งได้ลูกสาวน่ารักถึงสองคน เด็กทั้งสองนอกจากน่ารักแล้วยังขยันและฉลาดอีกด้วย โดยเฉพาะเรื่องดนตรี เด็กทั้งสองชอบดนตรี เรียนและฝึกไม่นานก็สามารถเล่นได้คึกหนึ่งหัดเป่าขลุ่ย อีกคนหนึ่งหัดตีกลอง (อ่านต่อหน้า ๑๓)

อะไรกิน เอาอะไรมาใช้ง่าย ถ้าไม่มี
รายได้อะไรเลย ทุขข้างล่างอาจไม่ประสบปัญหา เพราะ
พ่อแม่เด็กเมื่ออยากให้ลูกเรียนก็คงช่วยกันคนละเล็กละน้อย

แต่ที่นั่นบนนี้ เห็นจะไม่มีทาง

มันเป็นปัญหาที่เขาจะต้องค่อยๆ หาหนทางที่หลัง
แรกๆ ก็คงต้องอาศัยพ่อของเขาเลี้ยงดูตัวเขาไปก่อน
ก็รู้ว่าพ่อของเขามีเงิน เพราะยังแอบค้าฝิ่นกับพวก
ข้างล่างอยู่เสมอ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

หินเสือนางฟ้า - ต่อจากหน้า ๙๓

ด้วยหรือก แต่ทำไมไม่มีที่ในสวรรค์
ให้พวกมนุษย์อยู่ แม่ไปไหนนะ ถ้าก่อน
ถูกรัก"

ต้นเสียง ร่างของนางฟ้าก็ลอย
สูงขึ้นๆ ในที่สุดก็หายลับไปจาก
สายตา ถูกสาวทั้งสองถึงกับขึ้นคุดถึง
งงัน อึ้งทุดไม่ออก เมื่อเหลียวไป
รอบๆ ก็เห็นดอกฟ้าสีขาวบานอยู่ที่

เกาะพักที่สระน้ำใกล้ๆ ลูกสาวนางฟ้า
คิดว่าถ้าปีนขึ้นไปจนถึงยอดเขา แล้ว
เล่นดนตรี นางฟ้าแม่ของตนคงจะ
ได้ยิน ปรี๊ดๆ กันแล้ว จึงชวนกัน
ปีนเขาขึ้นไปถึงยอด แล้วก็เป่าขลุ่ย
ตักถองอ่อนหวานสวรรค์ให้ส่งตัวนาง
ฟ้า แม่ของตน กลับลงมายังโลก
มนุษย์อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ปรากฏ

ร่างนางฟ้าให้เห็นอีกเลย

ด้วยเหตุนี้ภูเขานั้นจึงเรียก
อุจพิภพยามา หมายถึงภูเขาคือเป่า
ส่วนอีกลูกหนึ่งที่นั่งนางฟ้าวางเสื่อไว้
เรียกว่า อุเบชียมาคือภูเขานินเสื่อ
นางฟ้า หินก้อนใหญ่บนยอดเขาก็
เรียกหินเสือนางฟ้า เพราะนางฟ้า
ถอดเสื่อวางไว้

เรียนอังกฤษจากเพลง - ต่อจากหน้า ๑๒

Let us go through with the invest-
ment and face the risk. (ขอให้เรา
ดำเนินการต่อไปในด้านการลงทุน และลอง
เสี่ยงดู)

Are you willing to face public cri-
ticism which may arise from the deci-
sion you make? (คุณจะยอมสู้กับการ
วิพากษ์วิจารณ์ของมหาชนอันอาจเกิดจาก
การตัดสินใจของคุณหรือไม่หรือ)

- in my own time during the time I myself
was alone (ที่ใช้หมายถึงระยะที่ตนเอง
ต้องหงอยเหงาเดียวดายโดยเฉพาะก็เพราะ
ในตอนนั้น กล่าวถึงคนอื่นทั่วๆ ไป)

- nobody knew the pain I was going through:
nobody knew how much I had suf-

ferd. (ไม่มีใครรู้ว่าฉันต้องปวดร้าวเพียงไหน)

- waiting was all my heart could do: I
felt that I could do nothing but wait.
(ฉันก็รู้สึกจะทำอะไรอื่นไม่ได้นอกจากคอย
ไป)

- Hope was all I had until you came: be-
fore you came I could do nothing
but hope. (ก่อนหน้าที่คุณจะมา (ในชีวิต
ฉัน) ฉันก็ได้แต่นั่งหวังไป)

- dawn, morning light: symbol of the begin-
ning of life or hope. (รุ่งอรุณหรือ
แสงเงินแสงทอง เป็นสัญลักษณ์ของการ
เริ่มต้นของชีวิต)

- my world surrounding me: the world
around me (โลกรอบตัวฉัน) →

๖๒๙ ๕๖๖ ๒/ ๒๙ ๕๖๖ ๒๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกกตัญญู (นิทานจีน)

คนจีนถือว่าลูกที่ดีโดยเฉพาะลูกชายต้องกตัญญูต่อพ่อแม่ แม้เมื่อพ่อแม่สิ้นชีวิตไปแล้วก็ต้องสร้าง
ดวงซุ้ยและทำพิธีต่างๆให้อย่างถูกต้องครบถ้วนตามประเพณี ผู้ใดทำได้ดั่งนี้ก็นับว่าได้แสดงความกตัญญู
รู้คุณพ่อแม่ เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ ไม่แต่แก่คนทั่วไป แต่ฟ้าสวรรค์ก็ยังรู้เห็นและประทานรางวัลมาให้
ดั่งที่เพอร์ล เอส. บัก เล่าไว้ในเทพนิยายตะวันออก ดังนี้

นานมาแล้วยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อตงยั้ง ตงยั้งกำพร้าแม่มาตั้งแต่
ยังเป็นทารก ครั้นเติบโตอายุได้
๑๘ ปี พ่อก็สิ้นชีวิตลง เหลือแค่ตัว
เองอยู่เดียวดายในโลก เงินทองข้าว
ของสิ่งใดก็ไม่มี เพราะพ่อของ
ตงยั้งยากจน บรรดาเพื่อนฝูงก็ถ้วน
แต่ยากจน จึงไม่มีผู้ใดจะช่วยเหลือ
ตงยั้งให้ประกอบพิธีฝังศพพ่อตาม
ประเพณีได้ ตงยั้งครีครวญอยู่ซ้า
นานเห็นว่าหนทางที่จะได้เงินมาทำ
พิธีฝังศพพ่อและสร้างดวงซุ้ยให้นั้น
มีอยู่ทางเดียวคือต้องขอมหาเศรษฐีเป็น
ข้าทาสของเจ้าของที่ดิน เพื่อนๆพา
กันคัดค้านอย่างเต็มที่ และขอให้
ตงยั้งรอๆไปก่อนจนกว่าจะได้เงิน
ช่วยเหลือจากผู้ใดคนหนึ่งในตลาดข้าง
หน้า แต่ตงยั้งร้อนใจรอไม่ได้ ทั้ง

เชื่อว่าตัวเองยังหนุ่มแน่นมีเรี่ยวแรง
แข็งแรงพอที่จะขายตัวได้ราคาสูง
จะได้นำเงินนั้นมาสร้างดวงซุ้ยให้
พ่อได้สวยงาม

เมื่อตัดสินใจเช่นนั้นแล้ว ตงยั้ง
ก็จัดแจงไปยังตลาดที่ทาสและลูกหนี้
ถูกนำมาขาย เมื่อถึงที่นั้นตงยั้งก็ไป
นั่งลงบนม้าหิน เขียนป้ายคิดไว้ที่
โหลว่าตนสามารถทำงานใดได้บ้าง
ต้องการราคาเท่าใด มีคนเดินมา
อ่านข้อความคนแล้วคนเล่า บางคน
พอเห็นราคาแล้วก็ขม้อย่างเขี้ยวหยัน
เดินเลยไป บางคนก็มาชักใช้ได้ตาม
ด้วยความอยากรู้ บางคนก็สรรเสริญ
ชมเชยว่าเป็นลูกกตัญญู แต่บางคน
ก็หัวเราะเยาะว่าทำอย่างเด็กทารก
เวลาว่างเลยไปคั่งนานจนตงยั้งออก
จะสั่นหัวว่าไม่มีผู้ใดต้องการซื้อตน

ก็พอมีชายหนุ่มเจ้าของที่ดินมหา
ศาล มีข้าทาสนับพัน ชี้นำมา
เมื่อเห็นชายหนุ่มแข็งแรงแข็งแรงจึง
ตกลงซื้อโดยไม่รู้จื๊อความราคาแต่
อย่างใดอีก สั่งให้คนของตนจ่ายเงิน
แล้วพาหนั่งถือคอกันไว้

ตงยั้งปิติยินดีอย่างยิ่งที่ได้เงิน
มาสร้างดวงซุ้ยที่แม้ว่าจะมีขนาด
เล็กก็ตาม แต่ก็ยังสวยงามมีศิลปะ
และตงยั้งก็ได้ทำพิธีต่างๆ ก็เอา
เหรียญเงินใส่ปากผู้ตาย แขนงโคม
ตั้งขาวไว้หน้าประตู แล้วก็ทำงเด็ก
สถานที่ตั้งดวงซุ้ยบรรดาโหรก็ดูให้
แล้วว่าเป็นที่เหมาะสมไม่มีปีศาจหรือ
มังกรใดๆมารบกวนได้ ขณะที่แห่
ศพมาบรรจุดวงซุ้ยก็ได้ไปขยทานมา
ตามทาง เมื่อพิธีเสร็จลงเรียบร้อยแล้ว
แล้ว (อ่านต่อหน้า ๑๒๑)

นิดหน่อยอย่างแหยงๆ แต่ก็รู้สึกว่ามีรสชาติใช้การได้
ฉนั้นค่อยๆไปเมื่อเข้าใจเรื่องดีแล้ว ถ้าเจอปลาไหล
คูหาปรุงเป็นอาหารดีๆไม่ว่าที่ไหน ก็คงจะกินได้อย่าง
เต็มอกเต็มใจเป็นแน่

แล้วคุณล่ะครับ ถ้ายังไม่เคยรับประทาน จะทดลอง
ชิมดูบ้างไหมเมื่อมีโอกาส?

(หมายเหตุ-ปลาไหลคูหาเคยเห็นบางครั้งมีขายที่ซูเปอร์-
มาร์เก็ตและภัตตาคารบางแห่งในกรุงเทพฯ)

ลูกกตัญญู - ต่อจากหน้า ๙

คงขงก็รีบไปทำงานให้นายของ
ตน นายให้กระต้อมเล็กๆเป็นที่พัก
อาศัย คงยังนำแผ่นป้ายจารึกข้อ
บรรพบุรุษไปด้วยเพื่อเคารพบูชาตาม
หน้าที่ของลูกหลานในสกุล และ
ได้ทำพิธีเซ่นไหว้ตลอดจนไว้อาลัย
ต่อจนครบกำหนด แม้กระนั้นคงยัง
ก็ยังหาได้มีความสุขเหมือนคน
ทั้งหลายไม่ เพราะถึงอย่างไรคงยัง
ก็ยังต้องทำงานหนักกับใช้เจ้านาย
แต่คงยังก็ได้เสียใจที่ต้องตกมาเป็น
ข้าเขา

วันหนึ่งคงยังเป็นใจอย่างหนัก
ถึงกับลูกไม้ขึ้น พวกเพื่อนๆข้าทาส
เจ้านายด้วยกันก็คิดว่าอย่างไรเสีย
คงยังคงตายแน่ จะมีใครมาดูแลก็
ยากก็ไม่มี เพราะต่างคนต่างก็เป็น
ข้าทาสข้ารับใช้ต้องทำหน้าที่รับใช้
เจ้านาย กว่าจะได้เลิกงานก็ตะวัน
ตกดิน เข้าขึ้นก็ต้องออกไปทำไร
ไถนาตั้งแต่ตะวันขึ้น ในขณะที่คงยัง
กำลังนอนชมด้วยพิชใจ ตอนเที่ยง
วันวันหนึ่ง คงยังฝันเห็นผู้หญิง
แปลกหน้าหน้าตาสวยงามมาขึ้นอยู่
ใกล้ๆ หญิงนั้นเอามือแตะหน้าผาก
ตน นวนั้นเรียวขาว มือได้รูปสวย

สัมผัสอันแล้วเบานุ่มนวนนั้นแผ่
ซ่านไปทั่วร่างกายของคงยัง ทำให้
คงยังรู้สึกเหมือนได้ชีวิตใหม่ คงยัง
เบิกบานด้วยความแปลกใจ และ
ก็เห็นร่างหญิงสาวผู้ตนเห็นใน
ความฝันกำลังโน้มร่างมาที่ตน มือ
ก็ถูกล้ออยู่ที่หน้าผากตรงที่เค้น
คุบๆของคงยัง พิชใจของคงยังหาย
ไปเป็นปลิดทิ้ง หญิงสาวเมื่อเห็น
คงยังจึงมองตนอย่างสนใจที่ก็ยิ้ม
พลาญพูดว่า "ขามานเพื่อจะมาช่วย
ชุบชีวิตท่าน จะมาเป็นภรรยาท่าน
ลูกขึ้นเถอะ มาทำพิธีเซ่นไหว้กัน"

เสียงของหญิงสาวนั้นช่าง
ไพเราะน่าฟัง คงตาก็มีอำนาจซึ่ง
คงยังรู้สึกว่าจะไม่อาจจะขัดขืนได้
คงยังพยายามลุกจากเตียง น้าแปลก
แท่งที่เรียวแรงกลับคืนมาดังเดิมเมื่อ
มืออันอบอุ่นนั้นมาจับมือตนคงยัง
ที่บูชา คงยังรู้สึกอับอายขายหน้า
ที่ตนไม่มีอะไรดีอย่างที่ควรจะให้แก่
เจ้าสาว เพราะเจ้าสาวในขณะนั้น
ไม่มีเครื่องประดับอะไรเลย แต่งตัว
อย่างผู้หญิงชาวบ้านธรรมดา
รองเทาก็ไม่มีสวมเสื้อด้วยผ้า แต่
หญิงสาวนั้นเข้าใจความรู้สึกของ

คงยัง จึงพูดออกมาด้วยเสียงอันชัด
เจนว่า "ข้าจะหาให้เอง" แล้วคน
ทั้งสองก็ถูกเข้าหน้าทูลบูชา คิมเกล้า
ด้วยกัน คงยังเองก็ไม่รู้ว่าหญิงสาว
เอาเหล้ามาแต่ไหน ทำการเซ่นไหว้
ทำดินแล้วก็ป็นอันเสร็จพิธี นับ
เป็นพิธีแต่งงานอันมีคณดิลกกลับ
เพราะคงยังไม่รู้เลยทั้งไม่กล้าถาม
ด้วย ไม่ว่าจะเป็นวันนั้นหรือวันไหน
ข้างหน้าว่าเมียของตนนั้นชื่อใด แะ
ใด มาจากไหน เมื่อเพื่อนๆพากัน
ถาม คงยังก็บอกไม่ได้ หญิงสาวไม่
เคยพูดถึงเรื่องตัวเองเลย นอกจาก
บอกว่าตนชื่อ จี ถึงแม้ว่าคงยังจะ
เกรงเมีย เวลาที่เมียมองตน คงยัง
จะรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเลย แม้
กระนั้นคงยังก็รักเมียอย่างสุดซาว
ขาดใจ ความเป็นทุกข์เรื่องเป็นข้า
เขาได้หายไปพลันทันทีที่คงยังได้ทำ
พิธีแต่งงานกับหญิงสาวผู้ซึ่งว่าจน
กระต้อมอันหอมช่อนั้นได้เปลี่ยน
เป็นบ้านอันน่าอยู่ จะด้วยวิธีใดนั้น
มีแต่ใจผู้เดียวเท่านั้นที่รู้

ตอนเช้าทุกเช้าคงยังจะได้เห็น
อาหารที่จัดอย่างดีเตรียมไว้ให้ ตอน
เย็นทุกเย็นเมื่อกลับจากงานในไร่→

ในนา ก็จะมีอาหารร้อนๆรอไว้ให้กิน ส่วนจิ้งฉิ่งที่กัดทอผ้า ทอผ้าไหม ด้วยลวดลายที่แปลกไม่มีใครเคยเห็น ในดินแดนแคว้นนั้น ขณะที่จิ้งทอผ้า เส้นไหมพุ่งไปช้าๆ เหมือนสายทอง ปรากฏเป็นรูปคนจิ้งฉิ่ง จิ้งฉิ่งที่ลาก ด้วยมังกรผ้าไปบนเมฆ ทิวไร่มังกร ประดับด้วยไข่มุก และที่หมวกของ คนจิ้งฉิ่งจะแวววาวด้วยรัตนอันมีค่า จิ้งฉิ่งทอผ้าเป็นรูปลวดลายต่างๆ เช่น นกยูงวันจันทร์สีแดงแก่ไปทั่ว ผู้คน ทั้งใกล้ทั้งไกลแห่มาดูงานอันน่า มหัศจรรย์นี้ พ่อค้าผ้าไหมในเมือง ใหญ่ได้ยื่นเรื่องนี้เข้า ก็ได้ส่งคนมา หาจิ้งฉิ่งให้ทอผ้าไหมให้ และขอให้ สอนวิธีทอผ้าเช่นนี้ให้ด้วย จิ้งทอให้ ความตั้งใจ และได้เงินตอบแทน แต่ เมื่อคนเหล่านั้นขอให้สอน จิ้งได้แต่ หัวเราะ พูดว่า “สอนไม่ได้หรอก เพราะนิ้วของท่านไม่มีใครเหมือน นิ้วของข้าเลยสักคน” จริงๆไม่มี ใครเคยดูมือคนนิ้วของจิ้งเลยเวลาที่จิ้ง ทอผ้า เพราะนิ้วไปถูกระสวยที่พุ่ง ไปมาเหมือนผีเสื้อที่บินปรือไปปรือ มากันเต็มหมด

วันเวลาผ่านไปเป็นเดือนเป็นปี คงยังไม่มีใครรู้ว่าคนเขาทำอะไร อยากรู้อะไร เพราะเมื่อก่อนเคยพูด ว่า “ข้าจะหาให้เอง” เงินที่ได้จาก ค่าทอผ้าก็กองกันสูงอยู่ในหีบใบใหญ่ จิ้งฉิ่งมาใส่ข้าวของของบ้าน เข้า วันหนึ่งเมื่อคงยังกินอาหารเสร็จ

เตรียมตัวจะออกจากบ้านไปทำนา จิ้งก็ได้ขอให้หยุดอยู่ก่อน แล้วก็ไป เปิดหีบใบใหญ่หยิบเอาเอกสารมาให้ ดู พอแลเห็นคงยังร้องออกมาด้วยความ ถึงใจ เพราะเอกสารนั้น ก็หนังสือแสดงการปลดปล่อยทาส จิ้งแอบเอาเงินที่ทอผ้าได้ ไปไถ่ตัวหัว ของคนให้พ้นจากเป็นข้า และจิ้งได้ บอกแก่ตงยังว่า

“ท่านไม่ต้องทำงานให้นายอีก ต่อไปแล้ว ต่อไปนี้ท่านจะทำเพื่อ ตัวเองเพื่อครอบครัว เพราะข้าได้ ช้อบ้านที่อยู่แล้วพร้อมด้วยที่ดินที่ เป็นไร้ชาทางตอนใต้และสวนหม่อน ใกล้ๆนั้นด้วย ทั้งหมดนี้เป็นของ ท่านทั้งนั้น”

ตงยังรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณเมื่อย ของตนจนแทบจะถูกเข่าลงการระ นาง ถ้าหากนางไม่ห้ามไว้ พอถูก ปลดปล่อยจากเป็นทาส ความเจริญ รุ่งเรืองก็ตามมาด้วย ไม่ว่าอะไรที่ ตงยังเพาะหว่านลงไปโน้น ผลที่ งอกออกมาจะได้มากเป็นร้อย เท่า บรรดาคนใช้ต่างพากันรักใคร่ คงยัง แล้วก็ชื่นชมยินดีกับจิ้งผู้เจ็บ ข้นแค้นมีใจเมตตากรุณาแก่ผู้คน แวดล้อม ขณะที่จิ้งไม่ได้แตะต้องกั ทอผ้าอีกแล้ว เพราะกำลังมีลูก ลูก ของจิ้งเป็นผู้ชาย หน้าตาสะสวยจน ตงยังนำดาไหลด้วยความปลาบปลื้ม เมื่อจ้องมองลูกจิ้ง จิ้งได้ทบทวนเวลา ทั้งหมดเพื่อดูแลลูก ลูกของจิ้งเป็น

เด็กมหัศจรรย์ไม่ผิดกับจิ้งเป็นแม่ เพราะอายุเพียง ๓ เดือนก็พูดได้ พอ ๑ เดือนก็ท่องภาษิตต่างๆ และท่อง บทสวดมนตร์ได้ขึ้นใจ และยังไม่ ถึง ๑๑ เดือนก็ใช้ปัดเป็น เขียนตัว หนังสือออกจากคำสอนของเจ้าซือได้ แม้แต่พระทั่วทิศก็ต้องมาคุเด็กคนนี้ และพูดด้วย แล้วก็คร่ำครวญถึงมหัศจรรย์ ในสติปัญญาความฉลาดของเด็ก น้อยนี้ไม่ได้ คงก็อวยพรตงยัง พลาญพูดว่า “ลูกของตงยังนับเป็น ของประทานจากสวรรค์โดยแท้ แสดงว่าผู้อยู่เบื้องบนโปรดปราน ท่าน ขอให้ท่านมีอายุยืนนับเป็น ร้อยปีเถิด”

เวลาล่วงมาจนถึงเดือนสิบเอ็ด ดอกไม้เริ่มเหี่ยว ฤดูร้อนก็อยู่ผ่านไป ลมที่พัดมาออกจะหนาวเย็น ทองหัวเมียนั่งฟังอยู่ในบ้าน ตงยัง คุยอย่างร่าเริงด้วยความหวังเมื่อใกล้ ถึงฤดูขายอย่างทีพอทุกคนจะนึกหวัง ว่าลูกชายของตนจะต้องได้เป็นคน ใหญ่คนโตต่อไปภายหน้า ส่วนจิ้งไม่ ก่อได้พูด ได้แต่นั่งฟังตงยังพูด แล้วก็ยิ้ม ทันใดนั้นจิ้งก็ถูกขึ้นแล้ว จับมือตงยังจูงเหมือนเมื่อก่อนวัน แต่งงานเดินไปยังเปลของลูกชาย ขณะนั้นเองตงยังก็ได้เงยหน้าดูจิ้ง พร้อมกับนั้นก็เกิดรู้สึกกลัวอย่าง ประหลาดเมื่อสบตากัน กลัวเหมือน อยู่ต่อหน้าเทพดาอารักษ์จนถึงกับ ต้องถูกเข่าลง แล้วก็หันหน้าหลบตา

เพราะไปแกล้งเห็นเมียของคนอื่น
ตระหง่านอยู่ตรงหน้า ดูดีสูงกว่า
ผู้หญิงธรรมดาสามัญ มีแสงเรืองรอง
ออกมาจากตัว แม้แต่ข้าแข็งที่ซ่อน
อยู่ในเสื้อผ้าก็เห็นเป็นประกายเรือง
แสงที่ทุกคนก็มีน้ำเสียงเมตตา
รักใคร่ จิตที่ว่า

“ถึงเวลาแล้วที่ข้าจะต้องจาก
ท่านไป ข้าไม่ใช่มนุษย์อย่างท่าน

ข้าอยู่ในโลกนี้อย่างมนุษย์ได้เพียง
ชั่วคราเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
ข้าก็ได้ให้ลูกชายน่ารักแก่ท่านไว้
ลูกชายคนนี้จะต้องมีความรักความ
กตัญญูแก่พ่อเช่นเดียวกับที่ท่านได้
เคยประพาศมา ที่สวรรค์ได้ส่งข้า
ลงมานี้ก็เพื่อเป็นรางวัลความกตัญญู
ที่ท่านมีต่อพ่อ ข้านี้แหละคือเทวี
จันทน์”

พอพูดจบร่างเทวีจันทน์ก็ค่อย
กลายเป็นแสงสว่างวาบแล้วก็ราง
เลือนไป เมื่อตงยังถมตาขึ้น ร่าง
นั้นก็หายไปโดยฉับพลัน และตงยัง
ก็รู้ว่าตนได้สูญเสียนางสวรรค์เมีย
ของตนไปชั่วกัลปาวสานแล้ว
เหลือแต่ลูกชายน่ารักนอนหลับสนิท
ข่มทั้งหลับๆอยู่ในเปล

บรรจบ พันธเมธา

๖๒๙ ๘๖๖ ๒๑ ๕๐.๔. ๒๙

นิทานนานาชาติ

อาบู ซาเบอร์ (นิทานอาฟริกาเหนือ)

คนคืออย่างอาบู ซาเบอร์ คงจะหาได้ยาก ชาวอาฟริกาเหนือแถบชายฝั่งบาร์บารีจึงนิยมยกย่องถึงกับจดจำเล่าต่อๆ กันมา และอันว่าคนคือข้อมตคนน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ อาบู ซาเบอร์ ก็เป็นเช่นนั้น คังทัปเตอร์ ล้ม เลาไว้ในเทพนิยายจากชายฝั่งบาร์บารี ดังนี้

อาบู ซาเบอร์ เป็นพ่อค้าที่มั่งคั่ง เพราะได้ท่องเที่ยวค้าขายจากทะเลทรายไปสู่ที่ราบสูง จากผืนแผ่นดินที่อยู่ลึกเข้าไปออกมาสู่ท่าเรือใหญ่และลงเรือข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปสู่ดินแดนต่างๆ ไปถึงไหนก็ซื้อสินค้าแล้วก็นำไปขายต่อได้กำไรงดงาม อาบูกาตาร์หัดทั้งอินทผลัม น้ำมันโอลิฟ เนื้อ ปลา ข้าว เครื่องปั้นดินเผา หนัง และขนสัตว์ รวมทั้งฟองน้ำจากทะเลลึกอีกด้วย และดูเหมือนอาบู ซาเบอร์จะเป็นคนโชคดีในการค้า ไม่ว่าจับอะไรเป็นต้องร่ำรวยขึ้นมาทุกอย่าง อาบู ซาเบอร์ เป็นคนร่ำรวยที่สุดในอาฟริกาเหนือ แต่อาบู ซาเบอร์เป็นคนร่ำรวยที่ผิดกับคนอื่นๆ ก็เป็นคนใจกว้าง ยังหาเงินได้มากเท่าไร ยังแจกจ่ายให้คนจนมาก

เท่านั้น ไม่มีขอทานคนใดที่มาถึงบ้านอาบู ซาเบอร์แล้วจะกลับไปมือเปล่า หรือไม่มีใครที่ขอเท่าไรแล้วจะได้เท่านั้น มีแต่กลับได้มากกว่าเสียด้วยซ้ำ

“ก็เราไม่ใช่ลูกพระอัลลาห์ด้วยกันหรือ” อาบู ซาเบอร์ชอบพูดเช่นนั้น “ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่ว่าจะดีหรือเลวก็ล้วนแต่มาจากพระอัลลาห์ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นคนรวยหรือคนจนย่อมต้องทำสิ่งที่ตนมีให้มีประโยชน์ให้มากที่สุดที่จะทำได้”

อาบู ซาเบอร์ประพฤติเช่นนั้นไม่ช้าก็มีชื่อเสียงเลื่อง ทั้งความมั่งมีและความใจบุญแจกจ่ายทานให้คนจน บรรดาคนจนพากันสรรเสริญแล้วยังสวดมนต์ร้อนวนอนพระอัลลาห์ให้โปรดประทานโชคลาภ

ให้แก่อาบู ซาเบอร์อีกด้วย ให้เพิ่มพูนยารัหุค ทั้งนี้ทำให้คนมั่งมีอื่นๆ พากันริษยา แต่ไม่ว่าจะเป็นคนรวยคนจน ในวังในมัสยิด หรือในที่พักคนเดินทาง ทุกคนพากันพูดถึงชื่ออาบู ซาเบอร์ทั้งสิ้น จนกระทั่งวันหนึ่งสุลต่านทรงอดรนทนไม่ได้ต้องตรัสแก่วีเซียร์ อำมาตย์ผู้ใหญ่ว่า

“โอ๊ย ข้าเบื่อชื่อเจ้าอาบู ซาเบอร์นี้เสียเหลือเกิน คนมันช่างสรรเสริญกันเสียจริง ถ้าข้าจะให้คนจนสักเหรียญหนึ่ง มันคงบอกว่าเมื่อวานนี้อาบู ซาเบอร์ให้มันมากกว่านี้สองเท่า เจ้าอาบู ซาเบอร์มันสละเงินเป็นพันๆ เหรียญที่นั่นบ้างที่นั่นบ้าง แม้กระนั้นมันก็ยังร่ำรวยขึ้นๆ รวยยิ่งกว่าเก่าเสียด้วยซ้ำ”

“จริงหรือพะย่ะค่ะ”

“จริงซี แล้วมีไหมที่ราษฎรของข้าจะสรรเสริญคุณธรรมของข้า เขามีไหมที่มันเคยสรรเสริญความใจกว้างของข้า ไม่มีเลย มีแต่สรรเสริญเจ้าอาบุนั่นแหละ แล้วก็มีคนพูดถึงที่นั่น บางคนคิดว่ามันเป็นนัยบุญด้วยซ้ำไป”

วิเชียรนั่งไม่ได้ได้ตอบ สุดด้านจึงตรัสต่อไปว่า

“แล้วเราจะทำอะไรละ เจ้าเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ของข้า เจ้าต้องรับผิดชอบเหตุที่เกิดในบ้านเมืองนั้นะ ข้าขอเตือนเจ้าว่าเจ้าจะทำอะไรก็ได้ที่ไม่ต้องให้ข้าได้ยินข่าวความโง่เขลาหรือการแจกทานของเจ้าอาบุนะ ข้าเบอร์นี่อีก ข้าไม่อยากฟัง”

วิเชียรคิดแล้วคิดอีก ในที่สุดคิดได้จึงทูลสุดด้านว่า

“ข้าพระองค์รู้แล้วว่าจะทำอย่างไร” เมื่อสุดด้านตรัสตามวิเชียรก็ทูลต่อไปว่า “เมื่อคนพูดกันเสมอไม่ว่าใครว่าต้องการอะไรแล้วไปขออาบุนะ เบอร์นี่เป็นต้องได้เสมอ ถ้าอย่างนั้นเราจะไปบอกอาบุนะ เบอร์นี่ดีไหมพะย่ะค่ะว่า บัดนี้เงินในท้องพระคลังของพระองค์เกือบจะเกลี้ยงแล้ว และบ้านเมืองเกือบจะล้มละลายอยู่แล้ว และเราจะขึ้นภาษีอีกก็ไม่ได้ คนจนจะเดือดร้อน เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะไปขอให้เจ้าสละทรัพย์สมบัติช่วยบ้านเมือง”

สุดด้านทรงเห็นด้วยแต่คิดว่าอาบุน่าจะปฏิเสธ แต่คิดคาด อาบุนาเบอร์กลับพูดว่า “เอาไปเลยทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามีขอยกให้แก่สุดด้านทั้งหมด ก็เราไม่ใช่ลูกพระอริสหาด้วยกันหรือ” แล้วอาบุนาเบอร์ ก็ยกให้ทุกอย่างทั้งโรงสินค้า ศตวรรษนะ ทรัพย์สมบัติเงินทองโดยไม่ปริปากบ่นแล้วก็ไม่คิดอะไรเรื่องนี้อีกเลย

ได้ยินเช่นนั้น สุดด้านผู้เคยมีอารมณ์ดี กลับหัวเสียตรัสว่า “เออทำไมใจจริง ทำอย่างนี้แทนที่จะดีจริงละข้าอาจได้ทรัพย์สมบัติเพิ่มขึ้นมากกว่าที่ต้องการเสียด้วยซ้ำ แต่กลับทำให้เจ้าอาบุนาเบอร์กลายเป็นคนจนเป็นผู้เสียสละไปเสียอีกไปไป ไปคิดใหม่ ไม่เช่นนั้นข้าจะตัดหัวเจ้าเสีย”

“ทำไมไม่ตัดหัวเจ้าอาบุนาเบอร์ละพะย่ะค่ะ”

“ทำให้มันเป็นวีรบุรุษยิ่งขึ้นไปอีกหรืออย่างไร”

วิเชียรคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วทูลว่า “อาบุนาเบอร์ยังมีบ้านช่องใหญ่โตอยู่อย่างสุขสบาย เราต้องไปยึดเอาบ้านนั้นมา บอกว่าจะทำเป็นโรงหมอบสำหรับคนยากคนจน ทั้งเจ้าอาบุนากับลูกเมียจะต้องเร่ร่อนไปอยู่ตามท้องถนน” สุดด้านทรงเห็นด้วยไม่ช้าอาบุนาเบอร์ ก็กลายเป็นคน

จรจัด ต้องนอนตามที่พักจะหาพักได้ ที่พักคนเดินทางที่เรียกชารายบ้าง ที่พักของคนขอทานบ้าง และตลอดเวลานั้นอาบุนาเบอร์ต้องทำงานทุกอย่างสุดแต่จะหาได้ เพื่อไม่ต้องอดตาย แม้กระนั้นอาบุนาเบอร์ก็ยังพูดว่า

“ช่างโชคจังจริงนะเรา ต้องสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่โปรดให้คนโง่เขลาผู้ต่ำต้อยสร้างสถานที่อย่างนี้ให้คนจนคนจรจัดได้พักอาศัย”

ครั้นสุดด้านทรงทราบเช่นนั้นก็ตรัสแก่วิเชียรว่า

“เจ้าทำผิดอีกแล้วนะ วิเชียรคราวนี้เถียงกว่าที่แล้วอีก ถ้ายังอยากให้หัวติดอยู่กับคอละก็ไปหาทางอื่นใหม่ เจ้าจะทำอะไรต่อไปอีกละ”

“ต้องพราดถูกพราดเมี่ยมมันพะย่ะค่ะ” วิเชียรทูล “ถึงอาบุนาเบอร์จะไม่หว่านโยอะไรในโลกนี้ก็ตาม ก็คงต้องหว่านลูกบ้างหรือ” ทูลเช่นนั้นแล้ว วิเชียรก็สั่งให้คนไปเอาลูกสัคนของอาบุนาเบอร์พร้อมด้วยเมียเข้ามาอยู่ในวัง คอนแรกเมียอาบุนาเบอร์ให้ไม่ยอมไป ขอให้ตามคนประจักษ์สุดด้านที่อุทิศธรรมอย่างเหลือเกิน นางกล่าวว่า “สุดด้านจะประสงก์อะไร ท่านก็ให้จนหมดจนสิ้นที่มีอยู่ในโลกนี้แล้ว แล้วยัง (อ่านต่อหน้า ๑๒๕)

คนหนึ่งรู้แล้วว่าผ่านมือชายมาแล้ว ผมก็คงจะต้องเลือก
แต่งงานกับคนสาวแน่นอน

แต่ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งมีคุณสมบัติและอัธยาศัยถูกใจ
ผมทุกอย่าง ถึงเธอจะเคยมีลูกมาแล้ว ผมก็จะแต่งงาน
กับเธอโดยไม่รังเกียจและไม่ถือเป็นเดอนอย่างใดเลย

ทีนี้ สมมุติว่าผมคิดเนื้อต้องใจหญิงสาวคนหนึ่งจน
คิดจะขอแต่งงานด้วย แต่แล้วได้เห็นด้วยตาตนเอง หรือ
ได้รู้อย่างแน่นอนว่า เธอชอบปล่อยตัวถึงกับไปนั่ง
กอดจูบลูบคลำกับผู้ชายในโรงหนังหรือในสวนสาธารณะ
ยังกับเห็นเป็นเรื่องธรรมดาเหมือนฝรั่ง ผมก็เห็นจะต้อง
ถอยหลังละครับ ไม่ได้ถือเป็นเดอนในเรื่องอย่างว่า แต่
รู้สึกรังเกียจว่าเธอมีความเป็นกุลสตรีแบบไทยไม่เพียงพอเสียแล้ว

ครับ ผมไม่ใช่คนหัวเก่า แต่ก็ไม่ใช่หัวใหม่จน
เกินไป ผมยังคิดว่า *สุภาภิตสอนหญิง* ของท่านสุนทรภู่
ยังใช้ได้อยู่มาก อย่าเพิ่งเอาไป ‘ฉาปนกิจ’ เสียที่
สนามหลวงเลยครับ

ผมไม่เข้าใจว่าความเสมอภาคทางการมารณระหว่าง
หญิงกับชายหมายความว่าอย่างไรกันแน่ แต่ถ้าหมายความว่า
หญิงชายควรมีสติเสรีในการมั่วโลกีย์ได้เหมือนกัน
แบบฟรีเซ็กส์ละก็ ผมเห็นจะไม่ตกลงด้วย จะว่าผมหัว
เก่าหรือเห็นแก่ตัวเอาเปรียบผู้หญิงก็ยอมละครับ

ผมเห็นด้วยกับท่านนักธรรม นักเขียนที่สรุปว่าเรื่อง
กานินมพรหมจรรย์นั้น ใครจะถือหรือไม่ถืออย่างไรก็
แล้วแต่ ข้อสำคัญอย่าให้สังคมไทยต่ำต้อในเรื่องทาง
เพศจนละเทะก็แล้วกัน ♣

อาบู่ ชาเบอร์ - ต่อจากหน้า ๑๑

จะมาปรากฏลูกปรากฏเมียไปอีก ไป
ขอพระองค์เถอะนะ บางทีพระองค์
อาจขอมยกเว้นให้ ไม่ปรากฏลูกปรากฏ
เมียไปจากท่านก็เป็นได้”

“มันเป็นพระประสงค์ของพระ
อัลลาห์” อาบู่ตอบเมีย “มีศรัทธา
ในพระองค์เถอะ แล้วจะไม่มีภัย
อันตรายมาแล้วพานนางเลข”

“ข้าไว้ใจอะไรท่านไม่ได้เลย”
นางพูตอบอย่างขมขื่น “เพราะท่านจะ
ไม่กระดิกนิ้วคุมครองอะไรที่เป็น
สมบัติของท่านเลย แม้แค่เมี่ยงก็เช่น
เดียวกัน”

ดังนั้นจึงเป็นอันว่าเมียและลูก
ของอาบู่ถูกนำไปไว้ในวัง และถูก
ควบคุมอย่างเข้มงวดไม่ยอมให้ได้
พบกับใครเลย อาบู่เองก็ไม่รู้ว่าทั้ง

ลูกทั้งเมียยังมีชีวิตอยู่หรือตายไป
แล้ว แม้กระนั้นเมื่อมีคนมาแสดง
ความเห็นอกเห็นใจ อาบู่ก็ไม่ได้
แสดงความเสียอกเสียใจ กลับ
พูดว่า

“ไปไม่มีมันก็ต้องหลุดต้องร่วง
ไปบ้างเป็นธรรมดา แต่ต้นของมัน
ยังคงอยู่ ลูกนั้นเป็นของประทาน
จากพระอัลลาห์ พระองค์อาจ
ประทานลงมาใหม่ก็เป็นได้ ข้าไม่
เสียใจหรอก กราบไหว้พระเป็นเจ้า
เถอะ พระอาทิตย์ยังขึ้นอยู่เลย”

หมดหนทางเข้าจริง ๆ ใจเสียเลย
ส่งคนของตนให้กำจัดอาบู่ ชาเบอร์
เสียด้วยการลักพาตัวไป จับมัดเอา
ไปฝากเรือเดินทะเลลำหนึ่ง ซึ่งเดิน
ตามชายฝั่งอาฟริกาจากตุนิส พร้อม

กับส่งกับตันเรือว่าให้เอาไปปล่อยไว้
เมืองไหนก็ได้ ที่เรือจะไปจอดทอด
สมอต่อไปข้างหน้านั้น เพราะฉะนั้น
อีกไม่กี่วันต่อมา อาบู่จึงได้มาขึ้นฝั่ง
ยังดินแดนแห่งหนึ่ง ตัวอาบู่มีสภาพ
ดูไม่ได้ เสื้อผ้าเก่าขาดรุ่งริ่ง เงินก็
ไม่มี กรอบครัวก็ไม่มี แม้กระนั้น
อาบู่ ชาเบอร์ยังรำพึงว่า

“ต้องขอบคุณพระอัลลาห์
ขอบคุณผู้ส่งคนผู้ชาญฉลาดของเรา
ด้วย ถ้าอยู่ในบ้านในเมืองในหมู่
พวกพ้องพี่น้องก็อาจรู้สึกเสียศักดิ์ศรี
ที่ต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้น
แต่อยู่ที่นี้ไม่มีใครรู้จัก นับเป็น
การดี จะได้ตั้งต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง
หนึ่ง”

(ยังมีต่อ)

๑๒๑ ๑๖๖ ๒๓ ๑๒ ก.ค. ๑๙

ไปทันทีนั่นเอง บังเกิดความยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อรับสั่ง
ออกไปว่า “อาตมาดีใจมาก และขอรับท่านปุโรหิตแห่ง
สิงหลาเป็นพุทธมามกะนับตั้งแต่นั้นสืบไป”

รอยพึงใจปรากฏขึ้นในดวงตาของมาฆะพราหมณ์
แม้ส่วนลึกจะยังคงบอกตนเองว่า... ไม่มีวันเสียละ ที่เรา
จะเห็นลัทธิอื่นดีกว่า สำคัญกว่าลัทธิของเราซึ่งสืบมา

ตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ ความจำเป็นเท่านั้นเองหรือ เมื่อ
พราหมณ์มาฆะกัมมัตถการบสมเด็จพระสังฆราชอีกครั้ง
อย่างอ่อนน้อม แล้วนั่งตัวตรงรับฟังพระธรรมเป็น
ครั้งแรกด้วยท่าทางสนใจอย่างเห็นได้ชัด ิกษุหนุ่ม
น้อยผู้เขม่นหน้าเข้ามามองอย่างอัศจรรย์ใจถึงกับขยิบตา
ตนเองด้วยไม่แน่ใจในภาพที่เห็น (อ่านต่อฉบับหน้า)

อาบู่ ชาเบอร์ - ต่อจากหน้า ๙ *พริตตี้ อาย ๑๖๖*

ต่อจากนั้นอาบู่ ชาเบอร์ก็ได้เห็น
ตัวเองมาอยู่ในคุกมิดร่วมกับพี่ชาย
ของสุลต่าน มีขนมปังเพียงกะโหลก
แข็งๆ ให้กินพอให้มีชีวิตอยู่ได้
เท่านั้น อาบู่พูดออกมาว่า

“ขอบคุณพระอัลเลาะห์ที่ได้ช่วย
กันสองคน”

อาบู่พยายามทำให้พี่ชายสุลต่าน
รู้สึกขุ่นบานขึ้น และก็ได้ผล เพราะ
พี่ชายสุลต่านก็ยินดีที่ได้มีคนพูด
ด้วย และนำเรื่องราวของโลกอัน
สว่างไสวภายนอกมาเล่าให้ฟัง ใน
ขณะนั้นตนเองก็เกือบจะล้มไปแล้วว่า
เป็นอย่างไร เพราะจากมาอยู่ในคุก
มิดมาเป็นเวลาแรมปี แต่การอยู่ใน
คุกมิดเป็นเวลานานๆ เช่นนั้นย่อม
ทำให้พี่ชายสุลต่านอ่อนแอ ไม่มี
กำลัง เพียงสองสามอาทิตย์ที่อาบู่
ถูกส่งลงมาอยู่ในคุกมิดด้วยกัน
พี่ชายของสุลต่านก็ได้ตื่นชีวิตลง
อาบู่พยายามฝังศพไว้ในคุกนั้นอย่าง
ดีที่สุด แล้วก็สวดมนต์ไหว้พระ
อัลเลาะห์ขอให้ส่งดวงวิญญาณท่าน
ผู้นั้นไปสวรรค์ด้วย ถึงเวลาที่ยาม

เอาอาหารมาให้กินวันละครั้ง อาบู่
มิได้บอกขามว่านักโทษตายไป
คนหนึ่งแล้ว เลยได้อาหารกินอิ่มขึ้น

ตลอดเวลาที่พี่ชายสุลต่านถูก
ขังคุกมิด พระมารดาของสุลต่านมิ
ได้ทรงลืมโอรสองค์ใหญ่ที่ถูกขังอยู่
เลย ได้พยายามฮั่นฮอนสุลต่านมา
ตลอดเวลาเป็นปีๆ ให้ปล่อยพี่ชายเสีย
ถ้าไม่ปล่อยก็ขอให้ไปขังไว้ยังคุกที่
พอจะสบายกว่านั้นที่มีแสงสว่างมีคน
ใช้คอยเฝ้าดูแล ถ้าไม่เช่นนั้นก็ขอ
ให้เนรเทศไปอยู่ยังบ้านเมืองอื่น แต่
ก็ไร้ผล ในที่สุดนางก็เห็นว่า ถ้าจะ
ถูกขังอยู่อย่างลำบากเช่นนั้นตายเสีย
ดีกว่า คำนึงเช่นนั้นแล้วนางก็ได้จัด
ทำอาหารอย่างดีเป็นไก่ขัณฑ์ใส่ใส่
เป็นเม็ดปัสตาสีโอบคกับเครื่องเทศ
กลิ่นหอมฉุนชวนกิน แล้วก็ผสมยา
พิษในใส่ขัณฑ์ในไก่นั้นด้วย เมื่อ
เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ส่งคนใช้ให้นำ
ไปให้โอรสองค์ใหญ่ในคุกมิด

ฝ่ายสุลต่านนั้นดังกล่าวก่อนแล้วว่า
ทรงสงสัยคนแวดล้อมตลอดจนผู้คน
พลเมืองทุกคนว่าจะทรยศ จึงต้อง

ทรงสอดส่องดูอย่างเข้มงวดไม่ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นในวัง ดังนั้นเมื่อเห็น
คนแบกถาดมีผ้าคลุมเดินผ่านสนาม
หญ้ามา จึงเรียกมาถามว่า “เจ้าเอ
อะไรซ่อนไว้ใต้ผ้าคลุมนั้นล่ะ แล้วจะ
เอาไปไหน”

“ไก่พะยะคะ” มหาดเล็กตอบ
อย่างหวาดหวั่น “พระมารดาของ
พระองค์ทรงอบด้วยองค์เองและสั่ง
ให้ข้าพระองค์นำไปให้พระเชษฐา
ที่ในคุกมิดพะยะคะ”

“พี่ข่านะหรือ” สุลต่านตรัส
อย่างฉุนเฉียว “ข้าจะต้องเป็นคน
ส่งเองว่าจะให้กินอะไร แต่ต้องไม่
ใช่ไก่เด็ดขาด เจ้าไก่นี้ต้องเป็นของ
ข้า ส่งมาเดี๋ยวนี้”

ตรัสแล้ว ก็ทรงฉวยถาดมาเปิด
ออก กลิ่นไก่อบอันหอมหวานผสม
กับกลิ่นเครื่องเทศกับเม็ดปัสตาสี-
โอบค(ปัสตาสีโอบคเป็นเม็ดพืชสีเขียว
ลักษณะคล้ายถั่วแต่ไม่มีมันมากเท่า
มีรสมันอร่อย ใช้ทำขนม บางที
เอาไปกวาน) หอมกลบไปทั่ว ช่าง
ขี้ใจจนสุลต่านทรงอดใจไว้ไม่ไหว→

ต้องวางถาดลงบนโต๊ะแล้วก็จัดการ
เสวยเสียนั่นตอนนั้นเลย เพียงไม่
กี่นาทีต่อมาสุดท้ายก็สิ้นพระชนม์
ไม่มีใครเสียใจหรือเสียดยเลยไม่ว่า
จะเป็นผู้คนพลเมือง หรืออำมาตย์
มหาดเล็กตลอดจนพระมารดาของ
พระองค์เอง ทุกคนทั่วทั้งประเทศ
พากันถอนหายใจโล่งอก เมื่อได้
ทราบข่าวนี้ และด้วยเหตุที่สุลต่าน
สิ้นชีวิตกะทันหันยังไม่ได้แต่งตั้ง
ใครเป็นรัชทายาท จึงจำเป็นต้องไปเชิญ
โอรสองค์ใหญ่ที่ถูกขังอยู่มาครอง
ราชย์ บรรดาอำมาตย์พากันไปยัง
คุกมืดไปยื่นรอยอยู่ที่ปากหลุมและ
หย่อนบันไดลงไป แล้วร้องทูลให้
เสด็จขึ้นมาเพื่อครองราชย์เป็นสุลต่าน
ครองบ้านเมืองต่อไป และผู้ที่ไต่
บันไดขึ้นมาคืออาบู ชาเบอร์ พอ
ขึ้นจากปากหลุม อาบูก็พูดว่า

“ขอบคุณพระอัลเลาะห์ พระ
อาทิตย์ยังฉายแสงอยู่”

วิเชียรกับอำมาตย์อื่น ๆ ตลอด
จนข้าราชการและข้าทาสต่างคุก
เข้ายอมรับว่าเป็นสุลต่านของตน
ถึงพระมารดาสุลต่านจะทรงจำได้ก็
มิได้ปริปากท้วงติงว่าอย่างไร

ไม่ช้าอาบูก็ได้อาบน้ำแต่งองค์
ทรงเครื่องของสุลต่านองค์นั้นนั่นเอง
ต่อจากนั้นก็ได้ตรงไปยังท้องพระโรง
คนเหล่านั้นต่างปฏิญาณตนต่อสุลต่าน
องค์ใหม่ กันวันนั้นก็ได้มีงานเลี้ยง
ฆ่าแกะหลายตัว มีการจุดพลุจุดดอกไม้
ไฟทั่วบ้านทั่วเมือง ผู้คนพากันร้อง
รำทำเพลงไปตามถนน อาบู ชาเบอร์
ถึงจะเป็นช่างปูนที่ไม่ได้ใช้การไม่ค่อย
ได้ แต่ก็อาจเป็นผู้ปกครองที่ดีได้ใน
เมื่อแวดล้อมด้วยอำมาตย์ผู้สามารถ
และซื่อตรงจงรัก สุลต่านอาบู

ชาเบอร์เป็นคนมีโชคไม่ว่าจะแต่
ต้องส่งโคกัเจริญรุ่งเรืองมีผลดี เมื่อ
ได้มาครองบ้านเมืองโดยบังเอิญ ก็
ได้ทำให้บ้านเมืองรุ่งเรืองยิ่งกว่าเมื่อ
หลายปีก่อนหน้านั้น

สิ่งแรกที่สุลต่านอาบู ชาเบอร์
ทรงทำเมื่อได้ครองราชย์ก็คือส่งคน
ไปเฝ้าสุลต่านบ้านเมืองของตน ทูล
เรื่องที่ได้ครองราชย์และทูลขอถูก
เมียบ้านหากยังมีชีวิตอยู่ สุลต่านทรง
รู้สึกตื้นตันใจดีอยู่เสมอเมื่อนึกถึงอาบู
ชาเบอร์ ไม่ทรงทราบว่าเป็นดาบ
ร้ายได้อย่างไร ครั้นมาได้ข่าวว่าได้
ครองราชย์เป็นสุลต่านจึงทรงส่งคน
ทั้งลูกและเมียตลอดจนทรัพย์สินสมบัติ
ต่างๆที่อาบูยกให้แก่พระองค์ พร้อม
กันนั้นก็ทรงขอภัยในสิ่งที่ทรง
กระทำให้มา สุลต่านอาบูกล่าวว่า “ไม่
มีใครที่จะขุดศิธรรม เพราะคนเป็น

สมุนไพรแอนนา

แอนนาสถาบันความงามชั้นนำแห่งประเทศไทย ได้เปิดแผนกสมุนไพรสำหรับคุณผู้หญิงขึ้นแล้วโดยเฉพาะนะค่ะ

สมุนไพรนวดหน้าแอนนา

ถึงแม้ว่า “วัย” จะบั่นทอนความงามของคุณผู้หญิงก็ตาม โปรดอย่าได้วิตกกังวลจนเกินไปนะคะ เพื่อกันคุณมิตรหัวใจ
ที่จะช่วยคุณได้ในยามนี้ คงไม่มีอะไรดีเท่าสมุนไพรนวดหน้าแอนนา ผิวหน้าของคุณจะผุดผ่อง เต่งตึง อ่อนนุ่มเนียนละไม ซึ่งแม้
แต่วัยก็ยังเอาชนะคุณได้ยาก

สมุนไพรรักษาผิวแอนนา

คุณผู้หญิงคะ ความสุขของการครองชีวิตคู่เป็นสิ่งที่คุณปรารถนามิใช่หรือคะ หากคุณผู้หญิงเริ่มรู้สึกว่า มีสิ่งผิดปกติใน
ชีวิตคู่ของคุณ ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ชีวิตครองรักครองเรือนของคุณไม่ราบรื่นเท่าที่ควร พึงตระหนักเถิดคะว่า ถึงเวลาแล้วที่คุณ
ควรจะลองให้ความไว้วางใจกับสมุนไพรรักษาผิวของแอนนา เพื่อขจัดปัญหาต่างๆ ในชีวิตสมรสให้หมดสิ้นไปนะคะ

สนใจโปรดสอบถามรายละเอียดได้ที่ โรงเรียนสอนกัศมณแอนนา

หรือโทร. ๐๙๐-๖๒๐๔, ๐๙๐-๓๐๙๒ และ ๐๙๒-๐๐๐๔

เครื่องมือของดวงซาตา ไม่ว่าพระ
อัลลาห์จะ โปรดให้เป็นไปอย่างไร
โชคดีหรือโชคร้าย ยุติธรรมหรือ
อยุติธรรมต่างก็เป็นของประทานจาก

พระอัลลาห์ เราต้องสำนึกในพระ-
คุณของท่าน ขอขอบคุณอัลลาห์”
เมื่อสุดด้านองค์นั้นทรงทราบก็
ตรัสว่า “ขอบคุณพระอัลลาห์ที่

โปรดให้อาบู ซาเบอร์ ผู้ทรงไว้ซึ่ง
คุณธรรม ได้มีบ้านเมืองของตนเอง
ไม่ต้องมาแสดงตนเป็นกบฏมีคุณธรรม
ในบ้านเมืองของเราอีกต่อไป” ❀

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๓๓

ตลอดมาจวบกระทั่งบัดนี้ในโรงทอชุดมีหญิงหกชายหก
นักร้องหญิงหนึ่ง และที่เล่นเครื่องดนตรีมีสามเป็นชาย
ล้วน ที่เหลืออีกสามคงจะทำงานหลังฉาก เขาจะคัดเลือก
กันมาอย่างไรก็ไม่รู้ ปรากฏว่าแต่ละคนมีรูปร่างหน้าตาดี
ผู้ชายค่อนข้างสูงใหญ่และกล้ายฝรั่งทั้งผิวและใบหน้า มี
ผิวคล้ำและหน้ากล้ายแขกอยู่คนเดียว ส่วนผู้หญิงก็ดูสวย
กระเดียดไปทางพวกแหม่มเหมือนอย่างนางงามอิสราเอล
ที่ชนะการประกวดได้รับเลือกเป็นนางสาวจักรวาลประ-
จำปีนั้นแหละ ใครที่เคยมีอุปาทานเหมือนอย่างผมที่
ว่าสาววิททั้งหลายจะต้องสวยคมจำแบบผมคำดาคำอย่าง
คนตะวันออกนั้นจะต้องเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ได้แล้ว

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าชนชาติวิทที่ต้องแตกกระจัด
กระจายพลัดพรากกันไปอยู่ในประเทศอื่นๆ ในระยะสอง
พันปีที่ผ่านมา ส่วนมากไปอยู่กับพวกฝรั่งในยุโรปและ
อเมริกา จนหน้าตาจะกลายเป็นฝรั่งไปแล้ว แต่เขายัง
รักษาสถาปนประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมของเขาไว้ได้
เป็นส่วนมาก พวกเราที่อพยพกลับมาก่อร่างสร้างประ-
เทศขึ้นใหม่ในดินแดนที่เรียกว่า อิสราเอล เมื่อประมาณ
๓๐ ปีก่อนนั้น ส่วนมากเป็นพวกมาจากประเทศยุโรป
ภาคตะวันออก ที่ได้รับอิทธิพลทางศิลปะการแสดงพื้น
เมืองของประเทศเหล่านั้นติดมาด้วย

ศิลปะการขับร้องและฟ้อนรำของชนชาติวิทแต่ดั้ง
เดิมนั้นได้สูญหายไปแทบหมดสิ้น ที่พอหลงเหลืออยู่บ้าง
นั้นเป็นส่วนน้อย แต่เขาสร้างชาติสร้างประเทศขึ้นมา
ใหม่ให้เจริญได้อย่างน่าอัศจรรย์ภายในเวลา ๓๐ ปีได้
อย่างไร เขาก็พยายามสร้างวัฒนธรรมทางศิลปะการร้อง

รำทำเพลงขึ้นมาใหม่ให้เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติได้
อย่างนั้น คงจะเห็นจากที่เขาแสดงออกมาได้อย่างสวย
งามน่าชมทูลชุด หากชุดใดอาศัยอิทธิพลศิลปะของชาติ
ใดที่พวกเขาเคยอยู่ด้วยมาก่อน เขาก็จะบอกไว้เสร็จ ไม่
ปิดบังอำพรางหรืออ้างเอาเป็นของตนเอง แต่ถึงอย่างไร
ที่เขาเสนอนั้นเป็นสิ่งที่เขาอาศัยเค้าโครงศิลปะพื้นเมือง
โบราณของเขา รวมทั้งที่เขาประดิษฐ์คิดกันขึ้นมา
ใหม่มากกว่าที่จะอาศัยของชาติอื่น

นี่เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในอิสราเอลขณะนี้ เป็น
การกระทำในทางกลับหรือตรงกันข้ามกับกฎเกณฑ์การ
กำเนิดของศิลปวัฒนธรรมประจำชาติอื่นๆ ทั่วโลก เพราะ
สิ่งเหล่านี้ตามปกติจะต้องวิวัฒนาการมาอย่างช้าๆ เหมือน
การปลูกต้นไม้ใหญ่ซึ่งอาจต้องใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี

คณะนาฏศิลป์เยาวชนอิสราเอลที่เดินทางมาแสดง
เป็นครั้งแรกนี้ เป็นนักแสดงสมัครเล่นซึ่งได้ทำหน้าที่
ทูลวัฒนธรรมได้ดีเกินคาด ในระยะเวลาเพียงสามสัปดาห์
ที่ได้อยู่ในเมืองไทย แม้ว่าการประชาสัมพันธ์ (โดยผู้
ต้อนรับฝ่ายไทย) จะถูกหนังสือพิมพ์ตำหนิว่าอ่อนไป
เพราะไม่ค่อยมีใครรู้เรื่องเท่าไรเลย

หนุ่มสาวชาววิทกลุ่มนี้ทำทางสนุกสนานร่าเริงทั้ง
บนเวทีและนอกเวที ได้ทราบว่าเขาไปทำตนสนิท
สนมเป็นกันเองกับเยาวชนไทยในทุกแห่งที่เขาไป แม้
จะกินข้าวเหนียวหรือเป้าแค้นก็ยังได้ การแสดงบนเวที
ที่โรงละครแห่งชาติ เขาใช้โทนของไทยดีแทนกลองยาว
ของเขาที่เกิดเสียงหยาบจัดจ้อง แม้สาววิทก็ร้องผสมแดง
โชว์เพลงสุดท้ายเป็นเพลงร่ำวงดอชกระทวงได้อย่างชัด→

๖๒๙ ๒๖๒๔ ๑๙ ก.ค.-๑๙. นครหลวงพิษณุ
นครอินทพร

ก็คิดว่าตนเองช่างโชคเสียจริงๆ จึง
จัดแจงไปสมัครเป็นลูกเรือ คอน
ที่เรือกางใบแล่นออกจากท่าไปนั้น
ท้องทะเลสงบราบเรียบตลอดเวลา
จนกระทั่งเรือแล่นไปถึงประเทศ
ฝรั่งเศส พอถึงที่หมายขามุสก็ตกลง
ใจว่าจะขึ้นจากเรือแล้วเดินไป แล้ว
ก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ขามุสเดินผ่าน
ชนบทด้วยความสบายใจตัวเบาหวิว
หัวใจก็พองโตพร้อมที่จะผจญภัย ไม่
ช้าก็มาถึงอุทยานใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมี
ดอกไม้ลึกลับซ่อนอยู่ในหญ้าอันเขียวชอุ่ม
เมื่อมองไปไกลๆ ก็แลเห็นยอด
ปราสาทสีทองงามวาววับ ขามุสรู้
ได้ทันทีว่าคุณได้เข้ามาถึงพระราช-
วังแล้ว

ครั้นขามุสเดินมาใกล้ประตูใหญ่
ก็ได้ยินเสียงเสียงไม้ทันทไม้ และก็
ได้เห็นคนถือไม้ตัดไม้มากมายราว
กับกองทัพ กำลังฟันกอไม้พุ่มพล่า
ที่อยู่ตรงสนามหน้าพระราชวัง ไม่
แต่เพียงนั้น ยังมีสิ่งที่ทำให้ขามุส
ถึงแก่ตกตะลึง สิ่งนั้นคือนก รอบๆ
พระราชวังเต็มไปด้วยนกกระจอกที่
พากันส่งเสียงร้องเซ็งแซ่ไม่หยุด
หย่อนจนต้องเอามืออุดหู ทันใดนั้น
ก็ได้มีมหาเด็กมาพูดด้วยว่า

“นี่นะ ท่านผู้แปลกหน้า ที่
ท่านพยายามจะอุดหูนั้น ไม่มี
ประโยชน์หรอก เพราะไม่ว่าเพียง
นอกพระราชวัง แม้แต่ในคานกัก
มีเจ้านกพวกนี้ส่งเสียงร้องเซ็งแซ่อยู่

ตลอดเวลา จนแทบจะทำให้คนเป็น
บ้าได้ พระราชาก็ทรงจนปัญญาไม่รู้
ว่าจะทำอย่างไรจึงจะกำจัดเจ้านก
พวกนี้เสียได้ ”

ขามุสได้ฟังแล้วก็รู้ได้ทันทีว่า
ผู้ที่จะช่วยพระราชาก็พ้นความ
เดือดร้อนรบกวนนี้ได้นั้น มีแต่คน
แค่ผู้เดียวเท่านั้น จึงขอให้มหาเด็ก
พาไปเฝ้าพระราช มหาเด็กนั้นก็
ได้พาขามุสเดินผ่านทางเดินยาวที่มี
นกกระจอกเป็นฝูงๆ กำลังกระพือปีก
กระแทกกำแพง แล้วก็ผ่านห้องอีก
ห้องหนึ่ง ซึ่งในห้องนั้นก็มียก
กระจอกจับอยู่ที่โน้นที่นี้มากมาย ใน
ที่สุดก็ได้มาถึงห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง
ที่มีพระราชประทับอยู่แต่ลำพัง
หน้าต่างห้องปิดแน่น และมีทหาร
ยามยืนยามเฝ้าประตู แต่ทั้งๆ ที่เฝ้า
กันอย่างแข็งขัน นกกระจอกตัวหนึ่ง
ร้องไวกว่าตัวอื่น ยังบินถลันเข้าไป

ในห้องได้ คอนพระราชินีเสด็จมา
เยี่ยมในคอนเช้า พระราชาทรงเฝ้า
คุณที่จับอยู่ตรงเท้าแขนเก้าอี้ ด้วย
ท่าทรงหม่อมฉายคายอชาก

ขามุสเห็นเช่นนั้นจึงทูลว่า “ขอ
ได้โปรดพะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ก็คิดว่า
ข้าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถจะ
ช่วยกำจัดบีบ่าตั้งรบกวนให้เดือด
ร้อนรำคาญให้สิ้นไปได้ ” ได้ยิน
เช่นนั้น พระราชาทรงมีพระพักตร์
เบิกบานขึ้น มีแสงแห่งความหวัง
ฉายอยู่ในดวงพระเนตร พระราช
ครัสว่า

“ถ้าเจ้าทำได้จริงตามนั้น ข้า
จะให้รางวัลอย่างงามมหาศาลแก่เจ้า
และจะระงับนักถึงบุญคุณเจ้าตลอด
จนชั่วกัลปาวสาน แต่ทำไมเจ้าถึง
ได้คิดว่าเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วย
ข้าได้ ”

“ข้าพระองค์รู้ภาษานกพะย่ะค่ะ”

พินัน อาคารส่วย
บุด้วยกระเบื้องยางไดโนฟลักซ์

DYNOFLEX

โรงงานกระเบื้องยางฟิสิกส์ โทร. 377-7018, 377-7020, 377-7038-7

สนใจติดต่อได้ที่ โทร. ๓๗๗ - ๗๐๔๔

ขามสพูด "เรื่องนกงจะต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่ง ไม่เช่นนั้นทำไมนกกะจอกพวกนี้ถึงจะยกทัพมาทำศึกกับพระองค์"

ทูลแล้ว ขามสก็หันไปพูดกับนกน้อยตัวที่จับอยู่ที่เท้าแขนเก้าอี้ของพระราชพาหนะ พอดูจดด้วยภาษาอย่างห่อของขามสเลยได้ขึ้น นกกะจอกน้อยก็โผล่เข้ามาหาขามส พยายามจับขามสอย่างตื้นเต้นซึ่งพระราชพาหนะไม่ทรงเข้าพระทัยแม้แต่น้อย แต่ขามสเข้าใจทุกประการ ในที่สุดขามสก็หันไปทูลพระราชพาหนะว่า

"โอ้ เรื่องนี้คิดเสียทีละละที่ พระองค์ทรงทำให้คนเหล่านี้ โกรธนักโกรธหนา ก็เพราะพระองค์ทรงสั่งให้คนตัดไม้ ไปนาคันที่ป่าที่นกกะจอกพวกนี้ทำรังมาช้านาน และนกต่างก็กลัวว่าไม่ช้าตนเองจะไร้ที่พำนักอาศัย แต่คนทุกตัวรับปากว่า ถ้าพระองค์ทรงสั่งให้คนตัดไม้หยุดตัดต้นไม้ นกก็จะหยุดรบกวนพระองค์พะยะค่ะ"

พอขามสพูดจบ พระราชพาหนะก็หยุดรถจากที่ประทับ ตรงไปเปิดประตูห้องกว้างออก และโปรดให้ทหารยามนำแต่เงิน นื่อง กลอง ไปตีฆ้องร้องป่าวประกาศว่าห้ามตัดต้นไม้ในพระราชวัง ทั้งยังห้ามทำลายพุ่มไม้ ตลอดจนถึงไม้ใหญ่น้อย แล้วทรงประกาศอีกด้วยว่า ถ้าหาก

นกกะจอกพวกนี้ไม่หยุดรบกวนพระองค์เมื่อใด ขามส

จะต้องได้รับรางวัลอย่างงามเมื่อนั้น ยังไม่ทันที่ขามสจะพูดจบของนกกะจอกก็บินเข้ามาถึงที่อยู่ ในพระราชวังทุกซอกทุกมุม ต่างก็พากันบินออกไปจนหมดสิ้น แล้วก็ไปทำรังบนต้นไม้ที่ป่าที่นั้นเป็นต้นมา พระราชพาหนะไม่ทรงดูกรบนกรวนอีกตลอดพระชนมายุของพระองค์ และก็ได้ประทานรางวัลแก่ขามสตามที่ตรัสเอาไว้ พระราชพาหนะได้ประทานเรือใบยาวลำหนึ่งมีทั้งเครื่องทั้งคนประจำเรือพร้อม แล้วยังมีทองอีกจำนวนหนึ่งด้วย

ขามสจึงได้โอกาสแล่นเรือไปตามที่ต่างๆ เพื่อผจญภัย ขามสได้ไปถึงถิ่นที่มีคนผิวดำ มีทองเกลื่อนพื้นไม่มีผู้ใดขโมย ไม่ผิดกับก่อนกรวดแถบข้างภูเขา บางแห่งที่ขามสไปถึง เป็นที่ที่ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเคยเหยียบย่างมาก่อนเลย ไม่ว่าขามสจะไปถึงถิ่นใดย่อมได้ทั้งทรัพย์สมบัติและปัญญาความรู้ แต่จะไปถิ่นใดๆก็ตาม ขามสไม่เคยลืมภูเขาและไหล่เขาที่มีหมู่บ้านกลุ่มของกินทะเล บ้านเกิดเมืองนอน ตลอดเวลาสิบปีที่ท่องเที่ยวไป ขามสอดคิดถึงบ้านไม่ได้ ในที่สุดเมื่อทนอยากรกลับบ้านไม่ไหว เรืออันงามหรูของขามสก็ไถ่มุ่งหน้าไปยังทะเลเขบริเวตอนใต้ไปด้วยหมอก และได้มาทอด

สมอยู่ในช่องแคบระหว่างไคไคกับเกาะเล็กๆที่มีแต่ก้อนหิน บรรดาผู้คนในดินแดน รวมทั้งญาติวงศ์พงศาของขามสเองต่างก็พากันตื้นเต้นที่ได้เห็นเรืออันโอ่อ่า และเจ้าของเรือผู้มั่งคั่งได้มาถึงถิ่นที่อยู่ของพวกเขาต่างนำความไปแจ้งแก่พ่อของขามส หัวหน้าของตน ซึ่งก็ได้ออกมาต้อนรับแขกแปลกหน้าด้วยตนเอง พ่อจ่าลูกชายไม่ได้เลย คิดว่าเป็นชายหนุ่มร่างงามถูกผู้ใดมาจากต่างถิ่น จึงเชิญให้พักในบ้าน และต้อนรับอย่างสมเกียรติ ในเย็นวันนั้นก็ได้จัดงานเลี้ยงเป็นเกียรติแก่แขก ตามธรรมเนียมเจ้าของบ้านต้องมาปรนนิบัติแขกเอง พ่อของขามสก็ได้นำเหล้ามาเสิร์ฟเอง ในขณะที่ขามสนั่งอยู่ที่โต๊ะสูง พ่อของขามสได้คุกเข่าส่งแก้วให้ ขามสรับออกมาเสวยหลั่งว่า

"โอ้ พ่อจ่า พ่อจ่าลูกไม่ได้หรือหรือนี่ น้แหละลูกที่พ่อโกรธขบไล่ไสส่งไป เพราะคำทำนายของนกเดี๋ยวนกก็จริงแล้วโอ้ไหมที่พ่อต้องมาปรนนิบัติรับใช้ลูกที่โต๊ะสูงของพ่อเอง ลูกเคยบอกพ่อไว้ตั้งแต่ครั้งนั้นว่าลูกไม่เคยคิดคัดต่อพ่อ ไม่เคยมีเจตนาทรยศต่อพ่ออย่างไร วันนี้ลูกก็ขอยืนอ้อนอย่างนั้น"

พ่อของขามสได้ฟังเช่นนั้น ก็ลุกขึ้นโผล่เข้ากอดคอลูก ญาติพี่น้องในเผ่าพงศ์เดียวกัน ก็มาห้อมล้อม→

แสดงความยินดี พ่อของชามุสจึง ถือโอกาสนั้น ดึงลูกชายเป็นทายาท ของตนสืบต่อไป เรื่องราวของชามุส เล่าต่อไปจนถึงพระกรรมพระราช แห่งสก็อตแลนด์ จึงโปรดให้ชามุส	เข้าเฝ้า เมื่อทรงเห็นว่าชามุสเป็น คนฉลาดเหมาะสมที่จะปกครองดิน เทศ และสร้างดินเทศให้เป็นปรกาการ สำคัญที่จะป้องกันพวกศัตรูที่จะมา บุกรุก ก็พอพระทัยอย่างยิ่งและ	โปรดให้สร้างปราสาทเอเลียน โคนัน บนเกาะที่มีเค้หิน ตรงข้ามกับไคโด นั้น จะได้เป็นหอคอยสำหรับเฝ้าดู ข้าศึกที่จะมาบุกรุกด้วย
--	--	---

ลิลิรียา - ต่อจากหน้า ๒๒

บุตรชายถอนใจเอือออย่างเนือหน่าย คุณเหมือนว่า
ชีวิตของคนหนุ่มวัยนี้จะไม่น่าสนุกเอาเสียเลย เมื่อนึก
ไปถึงการท่องบ่นพระเวท และศึกษาพระสูตรตามลัทธิ
เพื่อดำรงตำแหน่งสืบต่อจากบิดา มาขณะนี้ดูจะยิ่ง
รำคาญหนักขึ้นเมื่อต้องเพิ่มกิจวัตรของตนเองขึ้นอีก นั่น
ก็คือติดตามบิดาไปพบบุรุษคนต่างๆ ซึ่งดูเหมือนว่าบุรุษ
เหล่านั้นล้วนแต่เป็นกู่อร์กับบิดาคนทั้งต้น โลกรอบตัว
บุรุษหนุ่มน้อยชาวปราสาทผู้กำลังเจริญวัยจึงเหินแกล้ว
ในความรู้สึกส่วนตัวคนเช่นนั้นเอง

ปุโรหิตแห่งสิ่งหลาอย่างเฝ้าอย่างสงบเงียบขุ่นสนัด
หินกว้างของที่พำนักแห่งอัครมหาเสนาบดี หากไม่ทัน
จะเอื้อมมือไปเขย่าระฆังทองเหลืองข้างประตูบานใหญ่
ซึ่งปิดสนิท เสียงทักมาจากเบื้องหลังก็ดังสอคนเสีย
ก่อน “ท่านปุโรหิตนั่นเอง นึกว่าใครที่ไหน”

พราหมณ์มาชะหันกลับมาตามเสียงนั้น แม้จะ
ตระหนกอยู่บ้าง หากความเจินจัดก็ช่วยให้แผ่ยิ้มออก
ไปได้ทันทีที่กล่าวตอบไปว่า “ท่านอัครมหาเสนาบดี
นี้ช่างประจบเหมาะอะไรอย่างนี้ทั้งยังเอิญให้ท่านกลับ
มา หากไม่ข้าพเจ้าคงต้องผิดหวังที่ไม่ได้พบท่านเป็น
แน่แท้”

เจ้าของบ้านเอี้ยวตัวไปส่งทาสผู้ติดตามสองคน
ด้วยเสียงเบาๆ ก่อนจะจุ่มเท้าทั้งสองลงในอ่างศิลารูป
สัตว์เลื้อยคลานที่เชิงบันได ถูไปมาแต่เพียงพอประมาณ
แล้วจึงขึ้นบันไดตรงมาหาอากันตะกะผู้มาเยือน รอยยิ้มที่

ให้แก่มั่นนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นไปเพื่อมารยาทโดยแท้
ด้วยถลกลงไปในแนวคางทั้งสองคู่ ประกายคมกล้าที่ถูก
สกัดกั้นไว้อย่างมีขีดจำกัดยิ่งสุดต่ำที่ปรากฏแสงให้เห็น
อย่างวิบวาม

บานประตูใหญ่หนาหนักเผลอออกซ้าๆ กลิ่นกำยาน
หอมกรุ่นโชยมาต้องจมูก เจ้าของบ้านหันมาบอกว่า
“กรรขาชของข้าพเจ้า นางกงบุชาพระ อ้อ เชิญท่านมา
ทางนี้ดีกว่า ะรอยจะมีเรื่องสำคัญกระมังจึงได้มาพบ
เอาบ้านนี้ อันเป็นเวลาที่จะต้องอยู่ที่พำนักหาความสบาย
หลังกร่างานหนัก...โดยเฉพาะท่านปุโรหิต ข้าพเจ้าเชื่อ
ว่าท่านคงมีงานรัดตัวจนแทบจะหาความสบายไม่ได้
กระมัง ก็ชั่วระยะเวลาอันสั้นที่เข้ารับตำแหน่ง...”
เสียงหัวเราะที่ๆ ฟังเหมือนสบายอารมณ์อยู่หรอก หาก
แต่หางเสียงคล้ายเขาในทีซึ่งคนฟังก็จับได้ทันทีเช่นกัน
หากยังสงวนท่าทีอย่างมีชั้นเชิง พราหมณ์บารมณีที่
พลุ่งขึ้น บอกตนเองว่า ยังหรอก หัวเราะไปก่อนเกิด
ตาเฒ่า ประเดี้ยวจึงฟังเสียงหัวเราะของเราบ้างเป็นไร
คู่ที่รู้ว่าเสียงใครจะดังกว่า เจ้าของบ้านผายมือเป็นที่
เชื้อเชิญให้นั่งยังที่อันสมควร ภายในห้องรับรองแขก
อันโอ้อ่าซึ่งก็คุ้นตาพราหมณ์มาชะอยู่แล้ว เสียงกล่าว
ต่อไปว่า

“ข้าพเจ้าคงกล่าวไม่ผิดกระมังท่านปุโรหิต ว่า
ตั้งแต่ท่านเข้ารับตำแหน่งนี้ การงานดูจะท่วมท้นทีเดียว
ทั้งจากเสียงเล่าลือหนาหูอยู่ แม้แต่เรื่องการตายของ →

๒๒๙ ๒๖ ก.ค. ๒๕ ๒๖ ก.ค. ๒๕ ๒๖ ก.ค. ๒๕

เหล่านายไปได้กรรมัง รวมทั้งเรื่องค่าใช้จ่ายที่คุณว่า
ไม่พอ และกล่าวโทษว่าสามไม่ร่วมรับผิดชอบนั้นด้วย

‘จินตนา๒’ อยากจะตีความว่า บางทีการที่เขาทำ
เฉยเมยไม่ร่วมรับผิดชอบเพราะต้องการบังคับคุณทางอ้อม
ให้ย้ายไปอยู่ด้วยกันก็ได้ เขาอาจจะเป็นชายขี้อ้าง

แต่งตัว เจ้าชู้ แต่เท่าที่ฟังก็เป็นพ่อที่ดี และสามที่
สามเสมอ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่มาทอผ้าที่ดัดตามที่เขา

รับทำเรื่องย้ายไปอยู่กับเขาเสียโดยด่วน และไป
ด้วยความตั้งใจจะให้ทุกอย่างเรียบร้อยด้วยดี คุณก็รู้ดี
ว่า ถ้าตั้งใจไว้อย่างนั้นมันก็ต้องทำได้ ♣

เลือกคู่ - ต่อจากหน้า ๙ นกขมิ้น ๒๕ ๒๖ ก.ค. ๒๕

อ่อนไหวต่อแสงที่เป็นเงาวาววับของ
หินอ่อน นับเป็นความรู้สึกอ่อนไหว
ทางตา เจ้าหญิงองค์ที่สองทรง
อ่อนไหวต่อแสงจันทร์ที่ทอดม
สัมผัสผิวเนื้อ เป็นความรู้สึก
อ่อนไหวทางผิวหนัง ส่วนเจ้าหญิง
องค์ที่สามทรงรู้สึกอ่อนไหวต่อกลิ่น
หอมของดอกไม้ม เป็นความรู้สึก
อ่อนไหวทางกลิ่น ตามธรรมชาติของ
มนุษย์ สัมผัสทางตาหรือสัมผัสทาง
ผิวหนังเป็นสิ่งที่ดีและพัฒนาได้
แต่สัมผัสทางกลิ่นนั้น เป็นเรื่องฝึก
ได้ยากจะต้องเป็นเองเกิดเองตาม
ธรรมชาติ ฉะนั้นเจ้าหญิงองค์ที่ทรง
รู้สึกอ่อนไหวต่อกลิ่นหอม จึงเป็น
องค์ที่สมควรจะได้รับเลือกให้เป็น
เจ้าสาวเสกสมรสกับพระโอรส

ส่วนเจ้าชายทั้ง ๔ องค์นั้น องค์
ที่สองเก่งชำนาญทางเวทมนตร์
คาถา จนถึงสามารถชุบคนตายให้
ฟื้นขึ้นมาได้ เชื่อว่าถ้าเจ้าชายองค์นี้
ได้ครองราชย์ อาณาจักรของ
พระองค์คงหนาแน่นด้วยผู้คน
พลเมืองที่ไม่รู้จักตาย แต่ว่ามีแต่

จำนวนคนจะได้ประโยชน์อะไร จะ
ไปหาเสื้อผ้าที่ไหมมาให้นุ่งห่ม จะ
หาอาหารที่ไหมมาให้กิน จะหาอาวุธ
ที่ไหมมาให้ป้องกันตัว ถ้าหากไม่มี
ทรัพย์สินเงินทอง เรื่องนี้เจ้าชาย
องค์ที่สามคงจะฉันทกว่า เพราะ
ทรงชำนาญในเรื่องเล่นแร่แปรธาตุ
สามารถถลุงโลหะต่างๆ ให้กลายเป็น
ทองได้ ถ้าหากได้ครองราชย์
บ้านเมืองก็คงจะอุดมสมบูรณ์ด้วย
ทรัพย์สินเงินทอง ท้องพระคลังจะมี
เงินทองเต็มบริบูรณ์ แต่ว่าทำอะไร
เจ้าชายจึงจะสามารถป้องกัน
ทรัพย์สินของพระองค์ได้เล่า เพราะ
การมีทรัพย์สินสมบัติมหาศาลเช่นนี้
ย่อมเป็นที่ปรารถนาของกษัตริย์
อื่นๆ ส่วนเจ้าชายองค์ที่สองทรงเป็น
นักปราชญ์รอบรู้ทั้งทางธรรมะ
วรรณคดี และโหราศาสตร์ แต่ก็
เหมือนกบอยู่ในสระ ความสนใจ
ของพระองค์อยู่ในวงแคบ อาณาจักร
ของพระองค์จำกัดอยู่เพียงในห้อง
สมุดที่มั่งคั่งมีภักดิ์เก่าๆ ขุนจัน จริ่ง
อยู่ละที่พระองค์อาจทรงตั้งสอนผู้คน

พลเมืองให้เป็นคนดีอยู่ในศีลในธรรม
แต่ศีลธรรมความดีอย่างเดียวจะช่วย
บ้านเมืองให้พ้นเงื้อมมือข้าศึกศัตรู
ได้ละหรือ พระองค์เองน่าจะอาจจะได้
ขึ้นสวรรค์แน่ๆ เมื่อสิ้นพระชนม์ไป
แล้ว และพระองค์ก็อาจจะชัทางไป
สวรรค์ให้แก่ราษฎรของพระองค์ได้
แต่ในฐานะกษัตริย์ เจ้าชายต้อง
ทรงมีหูกว้างตากว้าง สามารถ
มองเห็นโลกเรานี้ในแง่ที่ต่างกับ
โลกหน้า

ทั้งนี้ตรงกันข้ามกับเจ้าชายองค์
ที่หนึ่ง ซึ่งทรงเป็นทหารผู้สามารถ
ย่อมจะสามารถปกป้องคุ้มครอง
อาณาจักรของพระองค์ให้พ้นจาก
ข้าศึกศัตรูได้ โจรผู้ร้ายก็อาจจะ
ปราบปรามให้ราบคาบได้ นอกจากนี้
ก็ยังอาจจะนำเรื่องระเบียบวินัยมา
ใช้ปฏิบัติแก่ประชาชนของพระองค์
ได้ หน้าที่เบื้องต้นของกษัตริย์ก็คือ
รักษาสันติภาพให้มีแก่ผู้คนของ
พระองค์ทั้งในบ้านเมืองและต่าง
เมือง เจ้าชายองค์ที่หนึ่งจึงเป็นผู้ที่
สมควรได้เสกสมรสกับพระธิดา ♣

๖๒๙ ลว ๒๖ ๓๗-๑. ๖๙.

Can I take your silence as the answer "yes"? (ขอถือเอาการนิ่งของคุณเป็นการตอบรับได้ไหม)

He loves her and is willing to take her as she is. (เขารักเธอ และเต็มใจยอมรับเธอไม่ว่าเธอจะเป็นอย่างไร)

What a salesman! He never takes no for an answer. (เขาเป็นพนักงานขายที่เก่งจริง ไม่มีวันยอมให้ใครปฏิเสธได้เลย) ♣

ใครบ้างจ่าย? - ต่อจากหน้า ๒๔

พอลกลับมาบ้าน เขาจัดการเอาของที่ฉันซ่อนนั้นแหละ แบ่งออกไปเที่ยวแจกใครต่อใครให้วันไป ฉันนะไม่ไหวโฮ หว่าเราวันซ้อ บ่นมาตลอดทางว่าของเกะกะอะไร แต่พอเวลาเอาไปแจกใครเอาน้ำเสียคนเดียว...

“เรื่องซ้อของฉันแฟนฉันบ่นทุกที เวลาไปไหนๆ เขาว่าพวกเราผู้หญิงมั่วแต่จะซ้อปิ้ง บ้านเมือง ทิวทัศน์อะไรในบ้านไหนเมืองไหนไม่สนใจ วังไปแต่แหล่งขายของมันรำไป ฉันถึงไม่ยอมไปไหนๆกับเขาใจละ ไปของเราเองสบายใจกว่า ได้จ่ายโดยไม่มีคนเดินหน้างอ กออ่อนบ่นพึมพำอยู่ใกล้ๆ...”

“เอ แต่ของฉันดีไปอย่างเรื่องซ้อของฉัน เพราะแกช่างซ้อ แม้แต่ของเข้าบ้านทุกเดือนนี้ ตั้งแต่ไข่ นม กะปิ น้ำปลา อะไรก็มีอะไร เค้าเป็นคนกะและจ่ายเสร็จรวมทั้งสบู่ ยาสีฟัน กระดาษชำระด้วยนะเธอ ฉันไม่เกียจเลยเรื่องนี้ เรื่องจ่ายของฉันเขาจะเอี้ยดกว่าฉันเยอะเชียว”

สำหรับคนที่มึนกรอบกรว ใครจะช่างจ่ายกว่าใครก็ตามที่เถอะ ขอย่างเคี้ยวอย่าให้เป็นคนมือเดิบ หน้าใหญ่ใจโต ไม่รู้ฐานะของตัวเองจนถึงกับต้องกู้หนี้ยืมสิน และสร้างหนี้ไว้ให้ลูกๆต่อไปก็แล้วกัน ♣

เจ้าหญิงแท้ - ต่อจากหน้า ๙

“ไอโฮ ไม่ไหวเลยเพคะ” หญิงสาวนั้นทูลตอบ “ข้าพระองค์ไม่ได้หลับคางตักกับ มันมีอะไรแข็งๆ บนเตียงไม่ทราบเพคะ มันทิ่มแทงเนื้อตัวข้าพระองค์ตลอดคืน จนเนื้อตัวจะฟกช้ำดำเขียวไปหมดแล้วเพคะ”

พูดเพียงเท่านั้น พระราชินีก็ทรงทราบได้ว่า หญิงสาวนั้นเป็นเจ้าหญิงแท้จึงสามารถรู้สึกได้ว่ามีอะไรแข็งๆ มากกระทบกาย ทั้งๆที่ตัวเมื่อนั้นเล็กเพียงนิดเดียวแล้วยังซ่อนอยู่ใต้ที่นอนถึง ๒๐ ชั้นแล้วยังมีผ้าฉวมอีก ๒๐ ชั้น ถ้าความรู้สึกสัมผัสไม่ละเอียดอ่อนจริงๆ แล้ว ไม่มีวันจะ

รู้สึกได้ จึงเป็นอันเจ้าชายทรงยินดีเสกสมรสกับหญิงสาวที่พิศุจน์แล้วว่าเป็นเจ้าหญิงแท้และเจ้าชายก็ได้ทรงเก็บตัวเมื่อดั้นนั้นไว้เป็นที่ระลึกว่า เพราะตัวเมื่อนั้นนั่นเองที่ช่วยพิศุจน์ว่าราชาของพระองค์เป็นเจ้าหญิงแท้

ไม่แต่ผู้หญิงที่มีความรู้สึกละเอียดอ่อนสามารถรู้สึกได้ง่ายไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด ผู้ชายที่รู้สึกเช่นนั้นก็มี ค้างที่หมองตื้นอ่องเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ค้างนี้

ยังมีพระราชองค์หนึ่ง ซึ่งมีพระบิดาเพียงองค์เดียว พระราชาทรงรักใคร่หวงแหนพระธิดาซึ่งนักเพราะงามเหมือนหุ่นทอง พระราชาต้องสร้างหอทองให้ประทับ และทรงเลี้ยงดูอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย เมื่อถึงเวลาควรได้เสกสมรส พระราชาก็ทรงประกาศว่า

“ไม่ว่าผู้ชายคนใดจะเสนอตัวมาเป็นเขยของเราจะต้องเป็นคนที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยเสมออยู่กับพวกเรา”

ไม่ช้าก็ได้มีชายหนุ่มสี่คนมาสู่ของพระธิดา ชายทั้งสี่นั้นรูปร่างหน้าตา

หล่อเหลาไม่ผิดกับหุ่นทองและก็ได้
รับการเลี้ยงดูอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย
ในหอทองเช่นเดียวกัน แต่เมื่อมี
จำนวนถึงสี่คนเช่นนั้น พระราชา
ไม่อาจตัดสินใจพระทัยได้ว่าจะเลือก
ผู้ใด จึงโปรดให้มีการทดสอบ

การทดสอบก็ได้เริ่มขึ้นโดย
พระราชาทรงเลือกนางกำนัลคนหนึ่ง
หน้าตาสวยงาม แต่มารดาเคยเป็น
ทาสอยู่ ๑ วันเพื่อเป็นการไถ่หนี้
พระราชาโปรดให้นางกำนัลนั้น
แต่งตัวอย่างกับเจ้าหญิง แล้วก็โปรด
ให้เชิญชายทั้งสี่ไปกินอาหาร ซึ่งเป็น
อาหารอย่างวิเศษที่สุดที่เลื่อนมาจาก
โต๊ะเสวยของพระราชา ต่อจากนั้น
พระราชาก็โปรดให้คนทั้งสี่เข้าเฝ้า
ครั้นแล้ว

“นี่แน่ะ พ่อหนุ่ม เราเอาอาหาร
อันประณีตที่สุดวิเศษที่สุดจากโต๊ะ
อาหารเราไปเลี้ยงพวกท่าน หวังว่า
ท่านคงจะรู้สึกอร่อยทีเดียว”

ชายหนุ่มทั้งหมดยกเว้นหนึ่ง
ไม่เปิดปากพูดว่าอะไร พระราชา
จึงตรัสต่อไปว่า

“แต่ละคนช่างสภาพดีเหลือเกิน
ที่ไม่มีใครยอมพูดอะไรเลย ช่วย
บอกให้ข้ารู้สักหน่อยซิ ว่ามีข้อ
บกพร่องอะไรในอาหารบ้าง รับรอง
ว่าข้าจะไม่ถือโทษเลย ไม่ว่าจะมี
ข้อตำหนิต่อมาอย่างไร”

เมื่อพระราชาทรงรับรองเช่นนั้น
เช่นนั้น ชายหนุ่มคนที่หนึ่งก็พูด
ขึ้นว่า

“ข้าแต่พระองค์ อาหารนี้ดี
เรียบร้อยหมดทุกอย่างพะยะค่ะ แต่
ข้าพระองค์ไม่รู้สึกรอเวลา
ประทาน เพราะเจ้าหญิงที่คอย
ปรนนิบัติแขก มีกลิ่นเหมือนทาส”

“อาหารดีไม่มีอะไรบกพร่อง
พะยะค่ะ” ชายคนที่สองพูดขึ้นบ้าง
“แต่ใบพลูที่ให้รับประทานหลัง
อาหารนั้นมีกลิ่นเหมือนอาคมพะยะ
ค่ะ”

คนที่สามพูดว่า “อาหารแต่ละ
อย่างมีรสอร่อยพะยะค่ะ แต่คนครัว
คงเผลอใส่ขมิ้นมาด้วยนมแพะพะยะค่ะ”

“ข้าแต่พระองค์” คนที่สี่พูด
พระราชา “ข้าพระองค์รับประทาน
ข้าวไม่ลงเลย เพราะมันมีกลิ่นเหมือน
เผาศพ”

พระราชาถึงกับทรงอึ้งตะลึงงัน
กับถ้อยคำที่ชายหนุ่มแต่ละคนกราบ
ทูล จึงตรัสว่า

“เออแน่ะ พ่อหนุ่มแต่ละคน

ช่างเก่งจริงๆ ข้าอยากรู้เหลือเกินว่า
พ่อหนุ่มมีเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร
โดยเฉพาะผู้หญิงที่มาปรนนิบัติแขก
นั้นว่าหาใช่เจ้าหญิงไม่ อนึ่งตลอด
เวลาผ่านไป ข้าก็กินอาหารที่แม่ครัว
คนเดียวกันนี้ปรุงแต่งให้เรื่อยมา
ข้ามันก็มีกลิ่นคุดแฉางหลวงคนเดียว
กันนั้นนำมาส่ง และใบพลู คนที่
รับส่งใบพลูให้หลวงคนเดียวกันนั้น
เป็นคนปลูก แต่ข้าก็ไม่ได้สงสัย
เลยว่ามีอะไรผิดแปลกไปบ้างเพราะ
ฉะนั้นจึงต้องถามไถ่ได้สวนกันบ้าง”

ดังนั้นพระราชาจึงทรงสอบสวน
แม่ครัวว่าเผลอใส่ขมิ้นนมแพะจริงดัง
ชายหนุ่มคนที่สามกล่าวหรือไม่ และ
ก็ปรากฏว่าจริงดังนั้น แม่ครัวรับว่า
มารดาของตนตายตั้งแต่คลอดตน
พ่อก็จนไม่อาจหาซื้อนมวัวให้กินได้
จึงต้องเลี้ยงด้วยนมแพะตลอดเวลาที่
ยังกินนมอยู่ ส่วนคนเฝ้าขังนางหลวง
ก็ทูลว่า ข้าพเจ้านำมาหุงถวายนั้นมา→

พินัน อาคารสว
บุตด้วยกระเบื้องยางไคโนฟลักซ์

DYNOFLEX

โรงงานกระเบื้องยางไคโนฟลักซ์ โทร. 377-7019, 377-7020, 377-7036-7

สนใจติดต่อได้ที่ โทร. ๓๗๗ - ๗๐๑๙

จากนั้นก็กำหนดไว้เฉพาะแห่ง และเท่าที่ตนรู้ ไม่มีทางใดที่จะได้กลิ่นเผาศพ อำมาตย์ของพระราชาก็ไปตรวจดูที่ที่ปลูกข้าวหลวง และก็ได้พบว่าที่ตรงนั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับที่เผาศพก็จริงอยู่ แต่ว่าห่างออกไปราว ๒๐ ไมล์ มีป่าช้าที่เผาศพ และตลอดเวลาที่ข้าวสุกในเดือนมกราคม จะมีลมเหนือพัดมาแรง ผ่านป่าเข้ามาสู่ทุ่งนาแห่งนี้ ข้าวจึงดูดกลิ่นศพที่เผเข้าไปได้

ส่วนคนที่ส่งไปพลหลวง ก็พูด

ว่าใบพลูปลูกในสวนหลวงโดยเฉพาะ และที่บริเวณแถบนั้นไม่มีอุจจาระที่ไหนเลย อำมาตย์ของพระราชาก็ไปตรวจสถานที่ที่ปรากฏว่าห่างจากสวนนั้นไปราว ๒๐ ไมล์ มีสวน และในระหว่างฤดูมรสุมเดือนกรกฎาคม บริเวณแถบนั้นจะมีน้ำท่วมทั่วไปหมด อุจจาระในสวนจึงอาจจะไหลมาสู่สวนพลูนี้ได้ เมื่อพระราชาทรงทราบเช่นนั้น ก็ตรัสแก่ชายหนุ่มทั้งสองว่า

“เก่งมาก เก่งจริงๆทุกคนเลย

แต่ว่าข้ามีลูกสาวเพียงคนเดียวจะทำอย่างไรดีเล่า ข้าเองก็ไม่ว่าจะเลือกคนไหนดี”

เมื่อทรงตัดสินพระทัยไม่ถูก จึงจำเป็นต้องนำความไปปรึกษาเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา และเจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“คนที่ความรู้สึกสัมผัสละเอียดอ่อนและรู้สึกได้ดีที่สุด เห็นจะเป็นชายหนุ่มคนที่ได้กลิ่นเผาศพในข้าวสุก ชายคนนั้นจึงควรเป็นผู้ที่ได้เสกสมรสกับพระธิดา” ❀

สตีเรีย - ต่อจากหน้า ๑๔

พ่อไม่รู้หรอก ก็ผู้หญิงจะไปไหนๆต้องขึ้นช้าง นั่งบนกบโขกเขกๆ กว่าจะไปถึงไหน น่ารำคาญ เจ้ารู้ไหมทศิษา ข้ายากเป็นผู้ชายเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป แต่ก็เป็นไม่ได้สมใจนึก พึงนะ เจ้าไม่อยากจะหัดควมม้าบ้างหรือไถ่สนุกออก”

“แม่ของข้าจะได้ดีอะไร” นางทศิษาคอบทั้งๆอีกใจนึกสนุก “แม่ข้าจะพำนักนอนให้วางตัวตามเป็นกุลสตรีในวังหลวง แม้จะเดินเหินหรือนั่ง กระทั่งนอนก็ต้องเรียบร้อย”

“นั่นปะไร” นางทศิษาหันมาแล้วขึ้นจมูกมาใกล้ “ข้าจะเบียดพวกเครื่องหอมประพรมผิวเสียจริงๆ พวกกระแจะจันทร์ ยังดีที่ผ้ามีมือ ผ้าเท้า ผ้าตัว ผ้าถุง ผ้าถุงกับพวกเครื่องเพชรนิลจินดา ทองหยอง โขย น่ารำคาญดีแท้ ข้ายากจะแต่งตัวทะมัดทะแมงควมม้าเล่นอย่างพวกพี่ชายมากกว่า แต่ข้าก็กำพร้าแม่เสียตั้งแต่เด็ก พ่อถวายให้พระมหาดูแต่ยังแบเบาะ โตมาในวัง เพิ่งจะได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างกับพ่อเพียงชั่วเจ็ดวันครั้ง แต่เจ้ารู้ไหมทศิษา นี่แหละข้าจะได้พบกับความขำข่วนหลวงคนที่สอนให้ข้าควมม้านั้น เจ้าไม่นึกสนุกบ้างหรืออย่างไร”

คนทั้งมีดวงตาเป็นประกาย พิมพ์ออกไปว่า “ข้าเคยเห็นนายทหารปฐมนพทรบหลังม้า ดูน่าสนุกดี ไม่ขำขี้ขลาดเช่นบนหลังช้างจริงๆ แหะ แหะ ข้าจะมีโอกาสเช่นเจ้าได้อย่างไรกันนะคุณนิ แม่ท่านส่งมารดามารับกลับที่ประตู่ตรงเวลาอย่างนั้น จะเลี้ยงไปทางไหนเล่า”

“เจ้าอยากหัดขี่บังคับม้าจริงๆหรือทศิษา” คุณนิถามเสียงกระตือรือร้น อีกฝ่ายพยักหน้ารับทั้งๆไม่แน่ใจตนเองนัก คนเสนอความเห็นก็ยิ้มพริบตา บอกว่า

“ถ้าเช่นนั้น ลองขออนุญาตมารดาเจ้าซึ่ง ทศิษา ขอไปข้างบ้านข้าสักสองวัน แล้วข้าจะขอรับรองความขำข่วนหลวงผู้นั้นให้หัดขี่บังคับม้าให้เจ้าอีกคน ที่บ้านข้าจะไม่มีการทาสีพลุพล่านอย่างบ้านเจ้าหรอก นั่งคนเลี้ยงมารดาของข้าก็แก่มา หูตาฟางเต็มที่ พี่ชายของข้าก็โตๆ หมดแล้วออกไปหากินต่างเมือง สบายจะตาย พวกนังทาสีอื่นๆก็ไม่มีใครกล้าเหยียบปากห้องพ่อ”

“ก็ถ้าเพื่อนังพวกนั้นเกิดจะฟ้องขึ้นมาเล่า ข้าไม่อยากจะคืนนะคุณนิ”

“เฮ้ย!” เจ้าของร่างอวบใหญ่ถูกขยับขึ้นเก้าอี้แล้ว→

บรรจบ พันธุเมธา

๕๔ ๕๖ ๒๗-๑๐๓-๑-๑๙

นิทานนานาชาติ

บุญมีมาเอง (นิทานอิสราเอล)

นิทานอิสราเอลโดยมากมักจะเกี่ยวกับคนที่ผลแห่งความดีจะต้องตอบสนอง และคนชั่วในนิทานอิสราเอลเหล่านี้ มีถิ่นฐานอยู่ตามดินแดนต่างๆ ดังในเรื่องนี้ นักปราชญ์ผู้ที่กล่าวถึงอยู่ในประเทศโปแลนด์ทั้งนี้ตามที่แอสเซอร์ บาราช เล่าไว้ในนิทานชีวิตต่อไป

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งในประเทศโปแลนด์ ยังมีนักปราชญ์ชาวยิวผู้หนึ่งซึ่งแสนจะยากจน ทั้งเนื้อหนังตัวมีแต่รมาเล็ก ๆ กันหนึ่ง เป็นรมาเก่าโกโรโกโสจนพังเคไปข้างหนึ่งกับมาแก้ตัวหนึ่ง ซึ่งผอมแสนจะผอมจนนับชี้โครงกระดูกได้เลยทีเดียว ทุกๆวันนักปราชญ์ผู้นี้จะขับรมาเก่าพังเคกันนี้เข้าไปในป่า ตัดพื้นบรรทุกมาเต็มรถ พอเข้ามาในเมืองก็เอาพื้นมาขาย ได้เงินนิดๆ หน่อยๆ ก็เอาไปซื้อขนมปังก้อนหนึ่งกับหอมสองสามหัวเอาไปเลี้ยงลูกเมียผัวโหย แล้วก็ซื้อฟางลูกลูหนึ่งไปเลี้ยงม้า ส่วนตัวเองกินแต่กะโหลกขนมปังแข็งๆ เพียง ๒-๓ ชิ้น เพื่อลูกและเมียจะได้กินให้อิ่มขึ้น

ถึงแม้จะได้กินขนมปังเพียงนิดเดียว แต่นักปราชญ์ผู้นั้นก็พยายาม

ทำตัวให้ร่าเริง หยิบหนังสือเก่าโบราณจากตู้ เอาไปนั่งอ่านที่ข้างเตาไฟด้วยส้มเสี้ยวอันคังไฟระย้าขณะที่อ่านบทกลอนไปดวงตาของนักปราชญ์ก็แจ่มใสโชติช่วง ดวงหน้าก็เอบอ้ม เสียงที่อ่านโคลงกลอนนั้นอ่อนหวานน่าฟัง เมื่อลูกเมียได้ขึ้นเสียงอ่านหนังสือดังกล่าวนั้นแล้ว ถึงจะกินเพียงขนมปังกับหัวหอมก็รู้สึกเหมือนดังว่าได้กินอาหารพระราชาร่วมกันนั้นก็ท่องบทกลอนค่อยๆตามไปด้วย ชีวิตของนักปราชญ์ผู้ยากจนกับครอบครัวก็ดำเนินไปอย่างนี้เรื่อยมา

อยู่มาวันหนึ่งได้มีขโมยข่องมาขโมยม้าไปจากคอกและเข็นรถเก่าโกโรโกโสคันนั้นเอาไปด้วย ครั้นเช้าขึ้นเมื่อนักปราชญ์ผู้นั้นลุกขึ้นมาเตรียมจะเอารถเทียมม้าเข้าไปตัด

ฟันในป่าอย่างเคยก็ไปแลเห็นประตูคอกเปิดอ้า ภายในคอกว่างเปล่า นักปราชญ์ผู้นั้นไม่พูดจาว่าอะไร กลับเข้าไปในบ้านเอาหนังสือไปนั่งอ่านข้างเตาไฟ เสียงอ่านบทกลอนดังจนลูกๆตกใจตื่น เมื่อลูกออกมาแลเห็นพ่อของคนที่อ่านหนังสือก็แปลกใจ เมื่อถามเหตุผลพ่อก็บอกว่าขโมยมาขโมยรถขโมยม้าไปแล้วตั้งแต่ตอนกลางคืน พ่อได้ขึ้นเช่นนั้นเล็กๆ ก็ร้องไห้โฮออกมาพรรณนาว่า

“โฮเอีย เจ้ามาแก้ของเราไครมันช่างมาขโมยเอาไป แล้วที่ไครจะไปหาอะไรมาให้เรากินล่ะ สวรรค์ทรงโปรดเกิด เราจะทำอย่างไรกันดีล่ะ ต่อไปนี้”

แต่พ่อของเด็กเหล่านั้นหาได้สนใจไม่ (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

ลี้เจิ้งอดขันไปด้วยกับหล่อนไม่ได้ แต่เขาก็เพียงแต่ขมนิคๆ ตามเคซ เมื่อเดินไปถึงหน้าประตูบ้าน ต่างคนต่างก็หยุดเดิน ลี้เจิ้งบอกหล่อนว่า

“คุณโชคดีที่มีคุณพ่อเป็นผู้ใหญ่ที่มีเหตุผล คนมีเหตุผลในครอบครัว โดยมากมักมีเหตุผลในการทำงานด้วย”

“คุณคิดขงั้นเระะ ลี้เจิ้ง”

“ใช่ คนมีเหตุผลก็ต้องมีอยู่เสมอนะแหละ ไม่ว่าจะทำอยู่ที่บ้าน อยู่ทำงาน หรือเป็นผู้ใหญ่เป็นโต ผมคิดขงั้นแหละ ไม่รู้เหมือนกันว่าคิดผิดหรือถูก”

“แต่คุณแม่ตรงข้ามกับคุณพ่อ ดันยังไม่รู้เลยว่า คุณแม่จะมาไม่ไหนอีก”

ลี้เจิ้งได้แต่ขมๆ โดยไม่กล่าวว่่าอะไร มองดู

มัทรีนั่งอยู่อดใจหนึ่งก็ลากลับ

เขาเดินออกไปสวนกับรถยนต์ที่มาส่งมารดาของมัทรีพอดี รัชนีแสวงทำเป็นไม่เห็นลูกเขยแม้ในอนาคด ลี้เจิ้งเลขยกมือไหว้แก้

มารดาของมัทรีทำให้เขาอดนึกถึงแม่ของลี้เจิ้งไม่ได้ นางไม่ชอบลี้เจิ้งมา เมื่อลี้เจิ้งมาไปส่งนาง โชนข้าวของที่ลี้เจิ้งเอาไปให้ออกไปทิ้งนอกบ้านและไล่ให้กลับ และเมื่อลี้เจิ้งมาใช้ประเพณีเก่าคือลี้เจิ้ง นางก็วิ่งออกมาช่วยลูกสาว แฟนหัวลี้เจิ้งด้วยไม้เสียบอบข้าวหุโนไปหมด

ไม่ว่าชาติไหน เผ่าไหน แม่ยายมักจะเป็นบุคคลที่น่าชยาคเสมอสำหรับพวกผู้ชาย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บุญมีมาเอง - ต่อจากหน้า ๙

กลับยังอ่านหนังสือส่งเสียงดังขงั้น ขงั้นอ่านก็ขงั้นดื้อ จิตใจก็เบิกบาน ขงั้น เมื่อลูกๆ ได้ยินเสียงพ่ออ่านหนังสืออันไพเราะชวนฟัง ก็เลขหยคร้องไห้ ลืมหัวลืมกระหาย ด้วยเข้าไป ต่างพากันมานั่งล้อมพ่อของคนข้างเตาไฟ ดึงอกตั้งใจฟังพ่ออ่านหนังสือ ปากก็เพยอขงั้นลง ออกเสียงตามพ่อไปด้วย

ฝ่ายเจ้าขโมยสารเถวที่ขโมยรถและม้าของนักปราชญ์ผู้นั้นไป พอไปถึงบ้านก็ไปนั่งพักที่บริเวณหน้าบ้าน พลังคิดว่าจะทำอย่างไรดีกับม้าและรถที่ขโมยมานี้ คิดไปคิดมาทันใดนั้น ขโมยก็คิดขึ้นมาได้ว่า

“เออ นี่ก็ออกแล้วเอารถไปขนดินเหนียวเอาไปขายที่ตลาดดีกว่า เพราะพรุ่งนี้ก็เป็นวันสุกดิบของ

งานชาวอู้อด พวกขโมยก็จะซื้อดินเหนียวไปทาพื้นบ้านก่อนถึงวันงาน”

เมื่อคิดดังนั้น ขโมยผู้นั้นจึงขับรถม้าที่ขโมยมาไปยังป่า และตรงไปยังที่ที่มีดินเหนียวอยู่เต็ม พอไปถึงก็ตั้งหน้าตั้งตาขุดเอาดินใส่ในรถที่จอดไว้ข้างๆ ทาง ขณะที่กำลังขุดอยู่นั้น ทันใดนั้นเสียงก็ไปกระทบไม้เข้าชั้นหนึ่ง ขโมยผู้นั้นจึงขุดดินไปรอบๆ จนเป็นหลุมกว้าง และก็ได้เจอหีบไม้เข้าใบหนึ่ง เมื่อพยายามเปิดออกดูก็เห็นมีเหรียญทองอยู่เต็มหีบ ขโมยดีใจรีบจัดแจงขุดรอบๆ หีบแล้วยกขึ้น แต่ต้องกอดไว้แน่น หีบจะได้ไม่แตกออก แล้วก็ต้องใช้เรียวแรงยกหีบวางบนรถอย่างทุลักทุเล แต่แล้วขโมยก็กลัวคนจะเห็น จะรู้ว่าเป็นหีบสมบัติ

จึงเอาดินเหนียวค่อยๆ โปะลงไปบนหีบ คนจะได้ไม่แลเห็น

ขณะที่ขโมยกำลังจะขับรถม้าออกจากที่นั่นไป ก็นึกขึ้นได้ว่าตอนที่ขโมยออกจากหลุมนั้น มีเหรียญทองเหรียญหนึ่งหรือสองเหรียญร่วงอยู่บนดินใกล้ๆ หีบ จะทิ้งไว้ก็ออกจะเสียดายจึงโดดลงไปในหลุม แล้วมองหาเหรียญทองที่ร่วงอยู่นั้น ขณะนั้นเองดินก็ถล่มใหญ่ เบื่อเรอที่ฝนหลุม ได้ร่วงลงไปในหลุม ทับขโมยนั้นสิ้นใจตายในทันที ตรงที่นั่นเอง

ฝ่ายม้าแก่นั้นขึ้นกอยคนขับอยู่อย่างทรหดอดทน ก็ไม่เห็นคนขับมาสักที ม้าก็อยจนทั้งเห็นอยทั้งหัว เห็นคนขับไม่มาแน่แล้ว จึงค่อยๆ เดินกลับบ้าน อย่างที่มันเคยเดินมา

เช่นนั้นตลอดชีวิต ไม่นานม้าแก่ที่
หอมโช่นก็ได้เดินมาถึงหน้าบ้าน

ลูกสุดท้องของนักปราชญ์ได้
ขึ้นเสียงล้อรถตั้งอยู่นอกบ้านก็ร้อง
บอกพ่ออย่างร่าเริงขึ้นคำว่า “พ่อจำ
พ่อ ลูกได้ขึ้นเสียงม้าเสียงรถอยู่ข้าง
นอก”

พ่อได้ขึ้นถูกร้องบอกเช่นนั้นก็
ลุกขึ้นชะเง้อดูที่หน้าต่างและก็นั่งใจ
ว่า รถนั้นเป็นรถของตนจริงๆมาก
เป็นม้าของตน ทั้งพ่อทั้งลูกจึงต่าง
วิ่งกรูไปที่รถ และก็นั่งมีดินเหนียว

อย่างดีติดๆอยู่บนรถเต็ม พ่อลูกจึง
ช่วยกันโกยดินลงจากรถ เพื่อจะได้
ช่วยผ่อนแรงม้า ทันใดนั้นทุกคนก็
ต้องตะลึงงัน เมื่อแลเห็นหีบสมบัติ
อยู่ใต้กองดินนั้น พ่อลูกจึงช่วยกัน
ยกหีบสมบัตินั้นเข้าไปในบ้าน พ่อ
เปิดหีบนั้นดูเห็นเหรียญทองมากมาย
ต่างก็ถึงกับคุกเข่าลงขอบพระคุณ
พระเจ้า นักปราชญ์ผู้นั้นก็กลับไป
อ่านหนังสือต่อ เด็กๆก็จับมือกัน
ล้อมวงร้องเพลงอย่างสนุกสนาน
ร่าเริง “ไชโย ไชโย ม้าของเรากลับ

บ้านแล้ว มีรู้ว่าเราลำบากเพียงใด
มาถึงได้เอาเงินเอาทองมาให้เรา ให้
เราได้กินได้ดื่มอย่างจุใจ ขอขอบ
คุณพระผู้เป็นเจ้า”

นักปราชญ์นั้นเมื่อร่ำรวยแล้ว
ก็แจกจ่ายให้ทานคนจน แล้วก็
สละเวลาทั้งหมดศึกษาเล่าเรียน
อ่านหนังสือ แลก็ไม่ลืมสร้าง
คอกม้าด้วยหินอย่างสวยงามให้ม้า
อยู่อย่างดีกินฟางอย่างดีจนตลอด
ชีวิต

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๒๓

ทั้งศึกษา เช่นเรื่องศาสนา ความกตัญญูต่อบิดามารดา
ศิลปะการพูด การรับประทานอาหารและการดื่มสุรา
การรับรองแขก การเล่นเกมกีฬาต่างๆ ทั้งในร่มและ
กลางแจ้ง การเกี้ยวพาราสี การแต่งงาน การไปอาบ
อบนวด การพักผ่อนนอนหลับ การล่าสัตว์ การหาทรัพย์
การร่วมเพศ การรับทัณฑ์รับศึก การซื้อบ้านและที่ดิน
การเลี้ยงม้า การเลี้ยงลูก การผูกมิตร การค้าขาย การ
แพทย์ การเป็นทาส การเป็นนักดนตรี การเป็นอำมาตย์
การเป็นแม่ทัพ การเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ฯลฯ

ถ้อยคำสำนวนภาษาเปอร์เซียหรืออิหร่านที่ใช้ แม้
จะเป็นหนังสือเก่าเกือบกึ่งร้อยปี แต่ก็มีท่วงทำนองโอ้อ่า
หลักแหลม มีการยกบทกวีนิพนธ์และเหตุการณ์ใน
ประวัติศาสตร์และประสบการณ์ในชีวิตของผู้แต่งเอง
มาใช้อธิบายประกอบ เป็นหนังสือเก่าที่ได้รับความนิยม
ยกย่องอย่างสูงเล่มหนึ่งในหมู่นักศึกษาวรรณคดีเปอร์เซีย
ศาสตราจารย์เคมบริดจ์จึงได้แปลขึ้นไว้เป็นภาษาอังกฤษ
โดยพยายามให้ตรงต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

หนังสือฟอสตอนลูกของเปอร์เซียเล่มนี้มีขนาดใหญ่

หลายสิบบท ผมไม่อาจยกเอาความสำคัญมากได้ว่าไว้
เพียงหนึ่งในร้อย จะทำได้ก็เพียงแต่ถ่ายทอดข้อความ
เล็กน้อยๆมาแสดงไว้ให้เห็นเป็นตัวอย่างเท่านั้น

ในบทที่ ๑๔ ซึ่งว่าด้วยอารมณ์พิศواس ท่านพ่อ
อิหร่านสมัยเก๋าร้อยปีสอนลูกชายไว้ตอนหนึ่งความว่า
“ผู้ชายไม่มีทรัพย์ หลงรักผู้หญิงก็ทรมานใจตนเอง
เปล่าๆ เพราะยากนักที่จะประสบผลสำเร็จ”

และอีกตอนหนึ่งความว่า “ผู้ชายในวัยหนุ่มแน่น
จะหลงใหลไปบ้างในเรื่องผู้หญิงก็ไม่สู้กระไร แต่ผู้ชาย
ที่อายุมากแล้ว (คือแก่แล้ว) ถ้าหลงผู้หญิงละก็อาการ
หนักกว่าวิศกมาก และไม่น่าให้อภัยเลยทีเดียว”

ในบทที่ ๒๑ ว่าด้วยการหาทรัพย์ ท่านพ่อสอนไว้
ตอนหนึ่งว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าอย่าเพิกเฉยในการแสวงหาทรัพย์
แต่ก็อย่าทำตนให้เสื่อมเสียในการแสวงหาทรัพย์นั้นเลย
เมื่อหาทรัพย์ได้แล้ว ก็อย่าให้ทรัพย์สูญไปด้วยเหตุอัน
ไม่สมควร ความจริงการรักษทรัพย์เอาไว้ยากยิ่งกว่า
การหาทรัพย์เสียอีก”

→

๖๒๙ ลง ๒๕ ๑๗๙.๑.๑๙
 นฤๅ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖ ๑๖๖
 รายงานมกราคมและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๔

มีว่า ชาวพื้นเมืองเองประตึประตา
 อะไรบ้างกับกฎหมายลิขสิทธิ์ ดูแต่
 ของบ้านเราเองเถิด มีกันมาตั้ง ๔๕ ปี
 แล้ว ไม่เคยจะต้องตำรวจกันอีกเลย

วันนี้พูดและถามปัญหากันนาน
 หน่อย เพราะเขาฉายภาพให้ดูด้วย
 เมื่อถึงเวลา ๑๒.๓๐ น. ผู้แทนออก-
 เตเรเลยในฐานะเป็นเจ้าภาพก็กล่าว
 ปิดประชุม

ฉันรวมกับผู้แทน จากมาเลเซีย
 และอินโดนีเซีย ไปมาชวันศุกร์ที่
 มัสยิดแห่งหนึ่งของชาวเคอร์รี่ โดย
 ทางเจ้าภาพจัดรถรับส่งให้ เสร็จ
 แล้วก็พาเที่ยวชมมหาวิทยาลัยแห่ง
 ชิดนีย์ ซึ่งมีคณะต่างๆมากมาย

รายการตอนบ่าย เขาจัดให้ไป
 ดูสวนสัตว์ ซึ่งหลายคนไม่ไปก็มี

“นี่ต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่ๆ
 เลย ต้องเป็นเทพเจ้าอย่างแน่นอน”
 พูดแล้วก็ถูกเขาลงการวะ
 พร้อมทั้งเชื่อเชิญให้พักอยู่ในวัดนั้น
 ด้วยกัน ชายร่างสูงใหญ่นั้นตอบว่า
 “ขอบใจ ข้าชื่อโอติริส นีเมียข้าชื่อ
 โอติส”

พระองค์นี้ได้ยินชื่อโอติริสมา
 นานแล้ว ดังหลายปีก่อนหน้านั้น พอ
 มาได้ยินว่าชายนั้นมีชื่อว่า โอติริส ก็
 บังเกิดความปลื้มปิติ “แน่แล้ว
 นี่แหละเทพโอติริส เทพเจ้าแห่ง
 พันพิภพทั้งปวง” พระราฟิง “บางที
 อาจจะช่วยพวกคนจนแห่งเมืองชิบิต

ตอนค้าเลี้ยงอาหารอาลา มีคน
 มากมาย นายอติลทือต-อริบตี
 กรมอัยการ กล่าวขอบคุณ คุณบาร-
 บารักทุด คุณคลิฟฟอร์ดก็พูด ถ้วน
 เต็ม ‘มุข’ ขำๆ ให้สากันทั้งนั้น

สำหรับแขกที่ได้รับเชิญนั้น เรา
 ให้ผู้แทนอาวุโสคนหนึ่งจากอินโดนี-
 เซียกล่าวตอบแทน ซึ่งก็แพรวพราว
 ไม่ใช่อื่นเหมือนกัน ต่อจากนั้นก็
 ผู้แทนเป็นชาวพื้นเมืองจากปาปัว-
 นิวกินีกล่าวขอบคุณอีกด้วย

จบรายการด้วยโอแลงไซน์-
 พวกเราเหล่ามาชุมนุม ต่างภูมิใจรัก
 สมเกียรติมาน ถ้วนมิตรจิตซันบาน
 ตราญเรียงอยู่ทุกผู้ทุกนาม-เป็นภาษา
 อังกฤษ

รู้สึกเหมือนกันว่า เราได้ประชุม

โอติริสกับโอติส - ต่อจากหน้า ๑๔

ได้บ้างละมัง”

โอติริสกับโอติสพักอยู่กับพระ
 ท้าวคนนั้นเป็นเวลาหลายเดือน โอติริส
 เข้าไปเยี่ยมคนจนในเมืองชิบิตทุกวัน
 ไปช่วยทำงาน แล้วก็เลยเล่าถึง
 เทพเจ้าว่า “บนสวรรค์นั้นนะมี
 เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อยู่องค์หนึ่งนะ
 พระองค์ทรงเผด็จและรักษาพวกเรา
 มีทุกขร้อนอะไรก็สวดอธิษฐาน
 พระองค์ พระองค์ทรงทราบก็จะมา
 ช่วยเรา”

โอติสก็ออกเยี่ยมคนจนด้วย
 และใครๆก็พากันรักใคร่โอติส โอติส
 ช่วยดูแลคนเจ็บและมักจะทำให้คน

กันมาหนึ่งสัปดาห์ ตามกัน เลี้ยง
 กัน ชักกันเพื่อหาข้อมูลและความรู้
 และคืนนี้เรากำลังอาลาจะจากกัน
 รู้สึกอาลัยเหมือนกัน

แต่ฉันแหละโลก! จะเอาอะไร
 จ้างให้กองที่ถาวรไม่ได้ ต้องมีการ
 เปลี่ยนแปลงเสมอ นอกจากความ
 รักของเราเท่านั้น!

ฉันเองตั้งใจเป็นพิเศษ ที่พรุ่งนี้
 จะได้กลับบ้านแล้ว จะกลับมาหา
 เธอ ฉันคงจะบินเร็วกว่าลมหนาว
 เสียอีก เพราะลมหนาวที่ชิดนีย์อ่อน
 แรงลงแล้ว

คือใจที่สุดที่จะได้พบเธอและ
 ลูกๆ

ด้วยรักสถักจิต
 คิเรก

เจ็บทุเลาขึ้นได้เสมอ บางทีถึงแม้
 โอติสจะช่วยรักษาอะไรคนเจ็บไม่
 ได้ แต่ก็ช่วยปลอบประโลมช่วยหา
 ทางพอให้คลายเจ็บปวดลงไปได้บ้าง
 วันหนึ่งมีเด็กเล็กๆคนหนึ่งถูกคนไม่
 ถิ่นทับได้รับบาดเจ็บสาหัส โอติส
 เอาหนูน้อยมาอุ้มไว้แล้วก็พูดจา
 ปลอบโยนจนเด็กน้อยรู้สึกว่าการ
 เจ็บปวดหายไปได้ ทิ้งๆที่กระดูก
 แผลกเหลวไปหมดทั้งร่างและกำลัง
 จะคายอยู่แล้ว หนูน้อยร้องบอกแม่
 ว่า “คุณผู้หญิงสาวนั้นบอกว่า ถูก
 กำลังจะได้ไปเมืองไกลๆนะ แม่ ถูก
 ไม่เจ็บปวดอะไรอีกแล้ว” คินนิน→

เด็กน้อยนั้นก็ตายอย่างสงบ ไม่ทรน
ทรายเพราะเจ็บปวด แม่ของเด็กก็
พลอยสบายใจไปด้วย

ไม่ช้าคนในรั้วก็รู้ว่าไอสิริส
กับเมียสาวสวยนั้นคือเทพเจ้า พระ-
ราชาแห่งอียิปต์ทรงทราบเรื่องเข้า
ก็โปรดให้พาตัวไอสิริสมาเข้าเฝ้า
และตรัสถามว่า “เจ้าเป็นใคร”

“ข้าพระองค์เป็นคนมาจากดิน
แดนอาลุ” ไอสิริสตอบ

“ดินแดนนั้นอยู่ที่ไหน”

“ไกลโพ้นไปทางตะวันตก
ไกลมากไม่มีใครไปได้ถึง”

“แล้วจะไม่กลับไปทนั่นอีก”

“คงไม่กลับไปอีกแล้วในชีวิต
นี้ ถึงแม้ข้าพระองค์จะเตรียมเดิน
ทาง แต่อย่างไรเสียก็ยังไม่ถึง”

พระราชาก็โปรดให้ไอสิริสเข้ามา
อยู่เสวยในวัง แต่ไอสิริสทูลว่า

“ข้าพระองค์ทั้งพระขรรค์จะ
ไม่ได้พะยะคะ แต่ข้าพระองค์จะ
มาทวงเงินทุกวัน แต่ก็จะไปช่วยคน
จนที่ในเมืองด้วย”

ดังนั้นไอสิริสจึงต้องไปทวง
พระราชาทูวัน และได้รู้จักมักคุ้น
กับโฮเต็บถึงกับเป็นเพื่อนเกลอ
สนิทกัน โฮเต็บเป็นนายทหารอยู่ใน
กองทัพระราชา เป็นคนดีและ
กล้าหาญ แต่ว่าพระราชาก็เป็นคน

หยาบ วันหนึ่งพระราชาก็รวโฮเต็บ
เป็นนักเป็นหนา เมื่อมีคนไปทูลว่า
“โฮเต็บกำลังคิดอ่านจะประหาร
พระองค์เสีย เพราะหมายจะได้
ราชบัลลังก์” พระราชาทรงเชื่อ
สนิททั้งที่ไม่มีความจริงเลย แม้
โฮเต็บจะทูลอธิบายความจริงอย่างไร
ก็ไม่ฟัง ได้แต่สั่งให้ทหารนำตัว
โฮเต็บออกไปตัดหัวเสีย ตอนนั้น
ไอสิริสก็เฝ้าพระราชายู่ด้วย จึงทูล
ถกถำว่า

“ไม่ถกนะพะยะคะที่จะทรงทำ
เช่นนั้น โฮเต็บเป็นคนบริสุทธิ์ไม่ได้
รู้หรือเห็นอะไรเลย ไม่สมควร
จะต้องถูกประหาร”

“พระราชาก็ต้องถูกเสมอ”
พระราชาก็ทรงแค้นตรัสเสีย “เจ้า
เป็นใครจึงบังอาจมาพูดอย่างนี้แก่
ข้า” ครั้นแล้วก็ฉวยแส้มาหวด
ไอสิริส แต่ด้วยอำนาจมนตร์ขลัง
ของเทพเจ้า พระราชาถึงกับจึงงง
เงือพระหัตถ์ข้างข้างอยู่อย่างนั้น
จนกระทั่งไอสิริสทูลขึ้นอีกว่า
“โฮเต็บเป็นคนบริสุทธิ์ โปรดปล่อย
โฮเต็บให้เป็นอิสระ” พระราชา
จำต้องตรัสแก้ทหารให้ปล่อยโฮเต็บ
เป็นอิสระ แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อย
ไปได้

สองสามปีต่อมาพระราชาก็

ปริทัศน์ - ต่อจากหน้า ๕

สิ่งที่ใช้อยู่ในขณะนั้น

ข้อ ๑. เมื่อได้มีประกาศให้
เลิกใช้กฎอัยการศึกแล้ว ให้ศาล
ทหารตามประกาศนั้นคงมีอำนาจ
พิจารณาพิพากษาคดีตามความใน
ข้อ ๑ บรรดาที่ค้างอยู่ในศาลและ
บรรดาที่การกระทำผิดเกิดขึ้นก่อน

อียิปต์ก็ได้สิ้นพระชนม์ลง ประชาชน
ชาวเมืองจึงได้เชิญไอสิริสขึ้นครอง
ราชย์แทน ตอนแรกไอสิริสได้
ปฏิเสธอย่างแข็งขัน แต่ประชาชน
ก็พากันอ่อนวอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ใน
ที่สุดไอสิริสจึงยอมรับเป็นพระราช
าและไอสิริสก็ได้เป็นพระราชินี
พระราชินีไอสิริสได้ทรงปกครอง
บ้านเมืองมาช้านาน ได้เดินทางไป
จนสุดดินแดนอันเป็นที่ที่ไกลแสน
ไกลอยู่บ่อยๆ หลายต่อหลายครั้ง
ระหว่างที่ไม่ได้ประทับอยู่ในบ้านใน
เมือง พระราชินีไอสิริสก็ได้ทรง
ปกครองแทนด้วยความฉลาด
รอบคอบ

อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีชายร่าง
สูงใหญ่ผิวดำหน้าตาหน้าเกลี้ยงคมมา
ปรากฏตัวที่ประตูเมืองอียิปต์ ทงยังมี
ทหารทำทางดุษฎีหน้าตาหน้าเกลี้ยงคมนำ
กล้วตามมาด้วยหลายคน ชายตัวดำ
นั้นบอกแก่ทหารยามว่า “ข้าคือไทฟอน
พี่ชายของราชาไอสิริส ไปทูลพระ-
ราชาของเจ้าว่าข้ามาอยู่ที่นั่นแล้ว”

ทหารยามไม่ยอมเชื่อ แต่ก็ยอม
ไปทูลราชาไอสิริสให้และอดแปลกใจ
ไม่ได้เมื่อราชาไอสิริสตรัสว่า “ไป
พาตัวมาที่นี่” ถึงแม้จะไม่พอพระทัย
อย่างไร ก็จำต้องต้อนรับและหา
อย่างดีให้อยู่ (ยังมีต่อ)

วันเวลาเลิกใช้กฎอัยการศึก

ตั้ง ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธ-
ศักราช ๒๕๑๕

พล.ร.อ. สงัด ชลออยู่ ร.น.
(สงัด ชลออยู่)

หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน

๕๔๑ ๑๖๖ ๒๙ ๒๔๓.๑. ๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไอสิริสกับไอสิส นิทานอียิปต์ (ตอนที่ ๒)

เรื่องเล่าถึงความเชื่อของชาวอียิปต์สมัยโบราณว่า จะมีเทพเจ้ามาอุปถัมภ์ในโลกทรงนามว่า ไอสิริสกับไอสิส เมื่อปรากฏว่ามีคนจริงๆ มีนามตรงกันทั้งหญิงและชาย จึงพากันนับถือ และยกย่องให้เป็นเทพเจ้าเลยทีเดียว เพราะไอสิริสกับไอสิสได้ช่วยเหลือคนจน ช่วยแนะนำให้รู้จักสวดอธิษฐานขอเทพสูงสุดบนสวรรค์ ช่วยทำงาน ช่วยดูแลรักษาพยาบาลคนเจ็บ ช่วยอะไรไม่ได้เพราะเกินกำลังปัญญา ก็ช่วยปลอบประโลมให้คลายเจ็บปวด ในที่สุดเมื่อพระราชามืออียิปต์สิ้นพระชนม์ ผู้คนพลเมืองก็ได้เชิญเชิญขึ้นครองราชย์ และได้ปกครองบ้านเมืองเป็นอย่างดีมาช้านาน จนกระทั่งวันหนึ่งมีคนอ้างตัวว่าเป็นพี่ชายของราชาไอสิริส พาทหารมาอาศัยอยู่ด้วย ราชาไอสิริสถึงจะไม่เต็มพระทัย ก็ทรงปฏิเสธไม่ได้ จำยอมต้องหาว่างให้พัก

นับแต่วันที่ไทฟอนพี่ชายของพระราชาราชไอสิริส พาทหารของตนมาอาศัยนอนชายอยู่ เมืองริบตีไม่มีสันติสุขเลย เพราะไทฟอนกับทหารเที่ยวเกาะกระรานชาวบ้าน ทะเลาะวิวาทกับเขาบ้าง ค่อสู้กับเขาบ้าง ทำให้ได้รับความเดือดร้อนไปทั่วทุกแห่งหน คนจึงพากันพูดว่า

“ไทฟอนนี่มันเป็นคนน่ากลัวจริง มันกำลังวางแผนจะฆ่าพระราชาราชของเรา”

แต่ก็มีคนอื่นอีกพวกหนึ่งกล่าวว่า “อะไรกัน เป็นพี่น้องกันฆ่ากันได้อย่างไร เชื่อก่อนนะ อย่างไรเสียไทฟอนจะไม่ฆ่าน้องของตนเองหรอก” แม้กระนั้น ก็ยังมีคนลงนตงสัย และไม่ไว้วางใจทั่วไปหมดทุกหนทุกแห่ง

ราชาไอสิริสเองก็เลอะ ถึงจะทรงใจดี และเอาใจพี่ชายอย่างไรก็ตาม ก็ไม่ทรงไว้วางพระทัย ราชนิไอสิสทรงเกลียดชังกระดุกคำเขา

ทีเดียว เพราะทรงทราบดีว่า ต้องมีสักวันหนึ่งที่ไทฟอนจะต้องทำร้ายราชาไอสิริสให้ได้ เพราะฉะนั้นราชนิไอสิสจึงทรงกลัวไม่สบายพระทัยทุกครั้งที่ไทฟอนเข้ามาเฝ้าใกล้ชิดพระราชาราช

วันหนึ่งไทฟอนมาเฝ้าพระราชาราชถือผ้าไหมมาด้วยชิ้นหนึ่ง เป็นผ้าสวยที่สุดไม่มีใครในอียิปต์เคยเห็น ผ้ายาวงามมาก่อน เพราะมันนุ่มและมีสีเจดจ้าไม่ผิดกับสีรุ้ง ไทฟอนทูลพระราชาราชว่า “ข้าพระองค์อยากถวายผ้าผืนนี้แด่พระองค์ให้ช่างเอาไปตัดฉลองพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักช่างตัดเสื้อฝีมือดีคนหนึ่ง เขาขอให้ข้าพระองค์มาวัดส่วนตัด จะได้ตัดเสื้อให้ถูกตามขนาดพระองค์”

ราชนิไอสิสทรงตกใจรีบห้ามพระราชาราชว่า “อย่ารีบร้อนไว้มิเลยเพคะ นี่แหละเป็นกลอุบายของเขา” พระราชาราชกลับตรัสว่า “เขาให้ด้วยไมตรีจิต ไม่รับก็ดูจะเสียกิริยา

มากไปสักหน่อย เถอะนะ คงไม่มี
อันครายอะไรหรอก” แล้วก็หันไป
ตรัสแก่ไทพอนว่า

“ขอบใจมาก เอ้าอยากมาวัดก็
เชิญซิ”

ไทพอนก็ตรงมาวัด แต่ก็วัด
แปลก แทนที่จะวัดจากบ่าไปข้อมือ
กลับวัดจากหัวไปจนจดปลายเท้า
โอติริสจึงตรัสถามว่า

“เอ๊ะ วัดอย่างไรกันนะ
เสือกถามทำไมต้องวัดไปถึงหัวถึงเท้า
ด้วยละ”

“ข้าพระองค์คงจะไปละมัง ใ
ไปได้” ไทพอนพูดแก้ตัว แล้วก็
วัดใหม่จากบ่าไปถึงข้อมือ แต่ก็
ไม่ล้มบันทึทักวัดไว้ได้ตอนแรก

วันรุ่งขึ้น ไทพอนกับทหาร
ทั้งหมดก็ได้ออกจากเมืองไป บอก
แก่ใครๆว่า “จะไปหาช่างตัดเสื้อ”
แล้วก็หายไปเสียตั้งหลายวัน ไทพอน
เดินทางไปไกล ไปพบช่างตัดเสื้อ
จริง แต่แล้วได้ไปที่บ้านชายอีกคน
หนึ่งด้วย ให้ขนาดตัวแต่หัวจดเท้า
ของราชาโอติริสไว้ แล้วก็เดินทาง
ไปเฝ้าราชินีผิวดำแห่งอิธิโอเปีย
ซึ่งเป็นศัตรูของอียิปต์ ไทพอนไป
ถกปรึกษาราชินีอิธิโอเปียเพื่อกำจัด
ราชาโอติริสและจับตัวราชินีโอติริส
ไว้ ราชินีอิธิโอเปียตรัสว่า “ตกลง
ตามนั้น แล้วข้ากับท่านจะได้เป็น
ราชาและราชินีแห่งอียิปต์และอิธิ-
โอเปียด้วยกัน”

หลังจากนั้น ไทพอนก็เดินทาง
กลับยังเมืองธีบิส มีเสือกหลุมมาถวาย
พระราชทาน ทั้งยังมีหีบขารูปร่าง
แปลกมาด้วยใบหนึ่ง หีบใบนี้
ชุกซ่อนมามีญานี่ไซม์มีคลุมมา
มีคิชิดไม่มีใครรู้ว่าเป็นอะไร เข้า
วันรุ่งขึ้นไทพอนก็ไปเข้าเฝ้าถวาย
เสือกหลุมราชาโอติริสทรงพอพระทัย
มาก ไทพอนจึงทูลว่า

“ข้าพระองค์ตั้งใจที่พระองค์พอ
พระทัย และเลื่อยอยากจะทำเสือก
เสด็จไปที่บ้านข้าพระองค์ในคืนนี้
ด้วย ข้าพระองค์จัดให้ม้านั่ง”

ราชาโอติริสมีใญ่อยากเสด็จไป
เลย เพราะพระองค์เองก็ไม่ไว้วาง
พระทัยไทพอน แต่ก็ไม่ทรงปรารถนา
จะปฏิเสธให้เสียหน้าใจ จึงตรัสว่า
“ตกลง” ครั้นราชินีโอติริสทรงทราบ
ก็ตื่นตระหนก ทูลว่า “นี่เขาก็คิด
วางแผนก่อการร้ายอะไรสักอย่าง
หนึ่งเป็นแน่แท้แล้ว อย่าไปที่บ้าน
เขาเลยเพคะท่านนั้นนะ ข้าพระองค์
ขอร้อง”

“ไม่มีอันครายอะไรหรอกนะ”
ราชาโอติริสตรัสตอบ

“ข้าพระองค์เกรงเหลือเกินว่า
จะต้องมีอันครายเกิดแก่พระองค์”
ราชินีโอติริสตรัสแล้ว ก็ทรงรำให้
สะอึกสะอื้น ขณะที่พระราชานั่ง
ออกจากพระราชวังไป

ขณะนั้นที่บ้านของไทพอนกำลัง
มีงานเลี้ยงใหญ่ ครัวต่อมาไทพอนให้

คนนำหีบขารูปร่างประหลาดนั้น
ออกมาอวดแขก ไทพอนเปิดฝาดอก
แขกที่กำลังร่วมงาน พวกเขารู้กันว่า
“โอโฮ หีบอะไรนะสวยเหลือเกิน”
ทั้งนี้เพราะหีบใบนั้นทำด้วยเงินกับ
ทอง สลักเสลาเป็นมงกุฎกับใบไม้
ที่ฝักหีบก็ฝังมรกต นิล และทับทิม
ไทพอนพูดพลางยิ้มอย่างมีเสคนัยว่า
“ข้าจะมอบหีบนี้ให้แก่ผู้ที่ลงไปนอน
ในหีบนี้ได้พอดี” แขกแต่ละ
คนต่างผลัดกันลงไปนอนในหีบ
นั้น แต่ไม่มีใครมีขนาดพอดีกับหีบ
นั้นสักคน หีบนั้นใหญ่เกินไป ใน
ที่สุดไทพอนได้ทูลราชาโอติริสว่า
“พระองค์ทรงมีพระวรกายสูงใหญ่
กว่าคนทั้งหลายในที่นี้ หีบใบนี้คง
จะพอเหมาะกับพระองค์ยิ่งกว่าใคร
อื่น โปรดลองดูหน่อยซิพะยะค่ะ”

ราชาโอติริสทรงพระสรวล
แล้วก็ก้าวลงไปนอนในหีบนั้นโดยมิได้
เฉลียวพระทัย “นอนลง” ไทพอน
ร้องออกมา นัยน์ตาแวววาวด้วยความ
ชิงชัง ราชาโอติริสก็ทรงทำ
ตาม หีบใบนั้นพอดีกับพระองค์
แน่นอน เพราะว่ามันทำตามขนาด
ของพระองค์ที่ไทพอนแกล้งทำเป็น
วัดผิด มาวัดเอาไป ทอราชาโอติริส
เหยียดพระวรกายเต็มที่ ไทพอนก็
ปิดฝหีบแล้วก็ใส่กุญแจเสียด้วย
ข้ายังดอกตะปูลงไปนอนฝักหีบเสียอีก
เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไทพอนก็ร้อง
บอกให้คนของตัว (ต่อหน้า ๑๒๓)

โอสิริสกับไอสิส - ต่อจากหน้า ๙

แบกหีบไบนัน ไปโซนทั้งแม่น้ำที่
กระแสน้ำเชี่ยวกราก

ขณะนั้นราชินีไอสิสที่กำลัง
บรรทมหลับสนิทถึงกับทรงผวาตื่น
ทรงคิดว่าแลเห็นราชาโอสิริสมาขึ้น
อยู่ตรงหน้า พระพักตร์และพระหัตถ์
เป็นเลือดแดงฉาน ราชินีไอสิส
ทรงโคดลงมาจากพระแท่นบรรทม
วิ่งตรงไปหา แต่ปรากฏว่า ราชา
โอสิริสทรงหายไปแล้ว ราชินี
ไอสิสจึงรู้สึกองค์ว่า เป็นเพียงความ

ฝัน แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่สบาย
พระทัย เสด็จไปที่หน้าค่าง ทอด-
พระเนตรไปยังคาน้ำของราชา
โอสิริส ราชินีไอสิสทรงคิดว่า
พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหีบขาว
ใบหนึ่งลอยอยู่ในน้ำ ดูเหมือนจะมี
เปลวไฟแลบแวววนรอบๆ ไกล
ออกไป มีเรือบรรทุกไทฟอนกับ
ทหาร ทำทางคดโกงลัดไฟ จึงพา
กันรีบหนีออกจากเมืองรีบิสไปให้
เร็วที่สุดจะเร็วได้

ก็นั้นราชินีไม่ได้บรรทมอีก
เลยตลอดคืน ได้แต่นั่งเฝ้าคอย แต่
ราชาโอสิริสก็มิได้เสด็จกลับมา
เพราะพระองค์สิ้นพระชนม์เสียแล้ว
ด้วยน้ำมือของไทฟอนพี่ชายชั่วร้าย
ของพระองค์ ราชินีไอสิสทรงทราบ
ว่า ถ้าไทฟอนกลับมาเมื่อไร ก็คง
จะต้องมาตั้งตัวเองเป็นพระราชา
แห่งอียิปต์แน่นอน และไม่ต้องทรง
คอยนาน เพียงสิบวันเท่านั้น
ไทฟอนก็กลับมาพร้อมด้วยกองทัพ
อิธิโอเปีย (ยังมีต่อ)

มาเล่านิทานให้ลูกฟังกันเถิด - ต่อจากหน้า ๙๓

อ่าน เด็กอ่านหนังสือออกใหม่ๆ ยัง
ต้องการผู้ช่วยเหลือ อธิบายความ
หมายของคำ สรุปเรื่องราวทั้งหมด
และอธิบายเหตุผล ความเจริญเติบโต
ทางด้านการอ่านเริ่มด้วยรู้จัก
อ่านเปล่งเสียงให้ถูกต้อง ต่อมา
รู้จักคิดแล้วถึงอารมณ์กล้อยตามใน
ที่สุด

อย่าปล่อยให้เด็กใช้ดุลยพินิจ
เลือกหนังสือนิทานอ่านเอง ถ้าท่าน
ปล่อยให้เด็กออกไปซื้อหนังสือตาม
ชอบ วันหนึ่งท่านอาจจะตกใจเพราะ
เพิ่งจะทราบว่าหนังสือการ์ตูนที่เด็ก
อ่านอยู่นั้นมีเรื่องที่น่าทึ่งทางเพศทั้งสิ้น

หนังสือสำหรับเด็ก

ลักษณะของหนังสือสำหรับเด็ก
ควรจะใช้อักษรง่ายๆ ภาษาสุภาพ

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความสามารถ
ของมวลมนุษย์ หรือเรื่องที่เป็น
ความคิดฝันที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรม
อันดี การทำตนให้เป็นประโยชน์
ต่อผู้อื่น มีความเมตตากรุณา ซื่อ
สัตย์ มีความอดทน

สำหรับเด็กเล็ก หนังสือที่มีรูป
ภาพดี จะช่วยให้เด็กเรียนรู้โลก
กว้างขวางขึ้น

ทุกวันนี้เราออกจะโชคดีว่า หา
หนังสือเหมาะสมสำหรับเด็กได้ค่อนข้าง
ยาก เมื่อเปรียบกับหนังสือ
ประเภทเฉพาะผู้ใหญ่ นอกจากหนังสือ
ที่ให้อ่านในชั้นเรียน หนังสือที่ได้
รับรางวัลยอดเยี่ยมประเภทหนังสือ
สำหรับเด็ก มีจำหน่ายตามร้าน
หนังสือไม่กี่แห่ง หนังสือพิมพ์ซึ่ง
เป็นหนังสือที่มีอ่านทุกบ้าน อุกฤษ

หน้าสำหรับเขาเขาน้อยมาก บาง
ฉบับไม่มีเลย

หนังสือดีจะเป็นอมตะ นิทาน
ที่เล่ากันมาหลายชั่วอายุคน เรื่อง
บางเรื่อง หนังสือบางเล่ม เด็กจะ
ชอบทั้งชั่วอีก จะเห็นว่าหนังสือของ
เด็ก แม้จะถูกฉีกไปแล้วบางหน้า
แต่เด็กก็ยังเก็บเอามาดูอย่างตั้งใจ
ได้อีก

จุดประสงค์ของบทความนี้เพื่อ
ให้บิดามารดาทั้งหลายที่เลือกใช้เครื่อง
ฟังเตอริโอ กล่อมลูก และปล่อยให้
ให้โทรทัศน์มีบทบาทต่อชีวิตประจำ
วันของเด็ก หันมาเสริมสร้างสุขภาพ
จิตของครอบครัวด้วยนิทานปรัมปรา
และจงช่วยกันเลือกหนังสืออ่านให้
เหมาะสมกับวัยของเด็ก

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไอสิริสกับไอสิส นิทานอียิปต์ (ตอนที่ ๓)

เรื่องยุติลงคราวที่แล้วถึงตอนที่ไทฟอนมาขอวัดองค์พระราชว่าจะเอาผ้าไปให้ช่างตัดเสื้อคลุมถวาย แต่แล้วกลับวัดแต่เสื้อรูดบาท โดยเจตนาแล้ว ก็เพื่อทำหีบ ต่อจากนั้นไทฟอนก็ไปตกลงกับราชินีแห่งอียิปต์เรื่องจะขิดอียิปต์ไว้ในครอบครองหากสันบุญราชาไอสิริส เมื่อกลับมาถึงเมืองธีบิส ก็ได้นำหีบขารูปร่างแปลกมาด้วยใบหนึ่ง ได้เชิญราชาไอสิริสไปร่วมในงานเลี้ยงที่บ้านตนและขอให้ตกลงไปนอนในหีบ หากขนาดพอดีองค์ก็จะได้อววย ราชาไอสิริสหลงกลก้าวลงไป เมื่อไทฟอนสั่งให้นอนก็นอน พอเหยียดองค์เรียบร้อย ไทฟอนก็บิดฝ่าใส่กุญแจแล้วตอกตะปูที่ฝ่าหีบ ใช้คนให้แบกหีบไปโยนทิ้งในแม่น้ำ ราชาไอสิริสมาปรากฏองค์ให้ราชินีไอสิสเห็นในความฝัน ว่ามีเลือดแดงที่พระพักตร์กับพระหัตถ์ จึงทรงกำหนดรู้ว่า

ราชาไอสิริสคงจะไม่มีโอกาสกลับมา และถึงจริงดังนั้นเพราะพระราชสันพระชนม์เสียแล้ว ไทฟอนที่หายไปก็กลับมาพร้อมด้วยกองทัพอิธิโอเปีย

พอมารู้ว่าไทฟอนก็ตั้งเจตนาใจแก่ราชินีไอสิสว่า “เราจะมาครองราชย์ด้วยกัน ถ้าพระนางจะแต่งงานกับข้า พระนางก็จะเป็นอัสระ” แต่ราชินีไอสิสตรัสว่า

“ข้าไม่มีวันแต่งงานกับคนที่ฆ่าตัวแม่ของข้าหรอก”

“ถ้าเช่นนั้นทั้งพระนางทั้งประชาชนของพระองค์จะต้องถูกประหารทั้งหมด” ไทฟอนร้องออกมาด้วยบันดาลโทสะ นับแต่นั้นมาสงครามก็ได้เริ่มขึ้น และสู้รบกันไปถึง ๑ วัน ชาวอียิปต์ได้พยายามต่อสู้อย่างทรหดอาจหาญ แต่ว่ากองทัพอียิปต์เล็กกว่า พอถึงวันที่ ๑ กองทัพอิธิโอเปียที่ไทฟอนเป็นผู้นำก็บุกทะลวงเข้าเมืองธีบิสได้ ทหารเหล่านั้นได้ฆ่าผู้คนพลเมืองเสียนับ

ไม่ถ้วน ทั้งผู้ชายทั้งผู้หญิงทั้งเด็กทั้งที่อยู่ในบ้าน และที่อยู่ตามถนน ส่วนไทฟอนตรงไปยังพระราชวัง ขณะที่ไทฟอนผู้ชั่วช้าเปิดประตูห้องของราชินีไอสิส ก็ปรากฏมีนกน้อยสีขาวน่ารักบินปรือออกไป ราชินีไอสิสเห็นเองทรงจำแลงร่างเป็นนกน้อยเพื่อหลบหนีเงื้อมมือไทฟอน นกกรีดร้องเสียงแหลมบาดหัวใจออกมาที่หนึ่งแล้วก็บินวนเวียนรอบๆ พระราชวัง ๓ รอบ แล้วก็หายไปทางแม่น้ำ

ราชินีไอสิสในร่างของนกน้อยได้เริ่มค้นกันหาร่างของราชาไอสิริส แต่จะไปหาที่ไหนเล่า นกน้อยจึงได้แต่บินไป บินไป บินล่องไปตามแม่น้ำ บางทีก็กลายร่างเป็นคนเสียที่หนึ่ง เพื่อจะได้สอบถามจากชาวบ้านแถบนั้นและขอให้เขาช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย แต่อยู่มาวันหนึ่งก็บังเกิดความหวังขึ้นมา เพราะราชินีไอสิสทรงพบเห็นผู้หญิง

คนหนึ่งที่มีแม่น้ำ หญิงนั้นเล่าว่า เมื่อตอนเช้าตรู่นั้น สามของนางได้แลเห็นสัตว์ประหลาด ที่เรียกแซทเทอร์อยู่ในหุบเขาแซทเทอร์ เป็นสัตว์ครึ่งแพะครึ่งคน หัวหน้ามันคือแพะ เจ้าแห่งแพะ หญิงนั้นเล่าต่อไปว่าแพะได้ออกแก้ตามนางว่าแลเห็นแสงสลัวๆ เคลื่อนไปมาในแม่น้ำ และท่ามกลางแสงสลัวๆ นั้นเป็นหีบขาวใบหนึ่ง แพะพูดว่า

“ร่างของราชาท่านอยู่ในหีบนั้น กำลังล่องตามน้ำไปแล้ว จำไว้”

“แต่เรื่องนี้ไม่จริงไม่ใช่หรือ” หญิงนั้นถาม “ก็พระราชประทับอยู่ในเมือง”

“ไม่ได้อยู่หรอก” ราชินีไอสิสตรัสปฏิเสธอย่างเศร้าๆ “พระองค์ถูกลอบทำร้าย ร่างของพระองค์อยู่ในหีบใบนั้นจริงๆ ข้ากำลังค้นหาอยู่นี่ไง ข้าคือราชินีไอสิส”

ได้ยินดังนั้น หญิงชาวบ้านนั้นก็ร้องไห้ คว้าชายฉลองพระองค์ของพระราชินีขึ้นมาจูบแล้วพูดว่า “ขอให้สวรรค์จงช่วยนำทางให้พระองค์หาได้พบด้วยเถิด”

ราชินีจึงเสด็จต่อไปตามแนวแม่น้ำ มาได้ระยะหนึ่ง แม่น้ำนั้นเกิดแยกเป็นสองแคว ราชินีไม่ทราบว่าจะเสด็จไปทางใดดี เมื่อแลเห็นเด็กกำลังเล่นกัน ราชินีไอสิสก็กลายร่างเป็นคนไปเล่นกับเด็ก เด็กน้อยคนหนึ่งนั่งเล่นอยู่คนเดียว ร้องไห้จ้า

ออกมา ราชินีไอสิสตรงไปถามว่า “ร้องไห้ทำไม” พอเด็กเงยหน้าเห็นผู้หญิงสวยตามเช่นนั้น ก็ยิ้มออกมาทั้งน้ำตาแล้วเลื่อมเรื่องที่ร้องไห้เล่าให้ราชินีไอสิสฟังว่า “เมื่อวานนี้ข้าเห็นหีบสวไบหนึ่งลอยน้ำ ข้าอยากได้ ข้าวิ่งไปบ้าน ไปบอกพ่อ แต่พ่อห้าม หีบหายไปแล้ว”

“หีบลอยไปทางไหน” ราชินีทรงถาม เด็กน้อยก็ทางซ้ายให้ดู พลังพูดว่า “ทางนั้นไงละ”

“ดีมาก หนูน้อย พู่วางมาที่ใต้ต้นไม้ที่นั่นแล้วเจ้าจะได้หีบ ใบน้อยๆ เหมือนกับหีบใหญ่ใบนั้น” ราชินีไอสิสตรัสแล้วก็เข้าไปทางต้นไม้ที่เอนไปทางแม่น้ำ หนูน้อยนั้นหันไปมองดู พอหันกลับมาหญิงสาวนั้นก็หายไปแล้ว แลเห็นแต่คนกล้าขาวบินไปตามแควน้ำทางซ้ายมือ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเด็กน้อยมาที่ริมแม่น้ำ และไปหาที่ใต้ต้นไม้ ก็ได้หีบเล็กๆ ใบหนึ่งจริงดังที่หญิงสาวเมื่อวานนี้สัญญาไว้ เด็กน้อยได้รีบเอาหีบกลับไปบ้านแล้วก็เก็บไว้มิดชิด ตลอดเวลาไม่เคยลืมผู้หญิงสวยที่ได้พบตรงริมแม่น้ำนั้นเลย

ฝ่ายคนน้อยไอสิสก็บินไป บินไปจนในที่สุดมาถึงปากแม่น้ำสายหนึ่ง เมื่อสอดสายตาค้นหาจนทั่วทุกหนทุกแห่งก็ไม่พบ นางคนน้อยก็รำพึงอย่างเศร้าๆ รู้สึกเหมือนหัวใจจะ

แตกสลายว่า “น่ากลัวหีบใบนั้นจะออกไปสู่ทะเลเสียแล้ว เราคงไม่มีวันหาพบเสียละมัง”

ทันใดนั้นนางนกกก็ได้ยินเสียงหัวเราะเฮฮาเสียงดนตรี และได้แลเห็นแพะเจ้าแห่งพวกแพะ กำลังเป่าปี่ มีเด็กสักโหลเห็นจะได้เดินรอบๆ นางนกกจึงตรงไปถามแพะเรื่องหีบ แพะตอบว่า “อ้อ หีบใบนั้นนะวี เห็นซิ แต่ตอนนั้นมันไปเสียแล้ว”

“ไปเสียแล้ว” นางนกกก็ร้อง “ไปแล้ว ข้าจะไม่ได้แลเห็นมันอีกหรืออย่างไร”

“อย่าเพิ่งใจเสีย” แพะปลอบ “คอยฟังดูว่าเหล่านางฟ้าจะว่าอย่างไร”

นางนกกไอสิสได้ยินเสียงร้องเพลงฟังนุ่มนวล ในเพลงนั้นบอกว่าหีบออกไปสู่ทะเลไกลเสียแล้ว และบัดนี้กลิ่นได้พัดหีบไปติดฝั่งที่เมืองไบบลอสเสียแล้วละ เข้าไปอยู่ในลำต้นของต้นไม้ชนิดหนึ่ง ประเภทไม้ทามาริกซ์ที่ขึ้นตามทะเลทราย

“ข้าจะหาพบรี” นางนกลถาม “ไม่ - ไม่ - ไม่” เสียงเพลงของนางฟ้าตอบมา

“อนิจจา ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปหาที่ไหนพบ” นางนกกคร่ำครวญ “สงสารข้าด้วยเถอะ”

“ต้นไม้ชนิดนี้งอกขึ้นมาอย่าง (อ่านต่อหน้า ๑๒๘)

การออกแบบเสื้อ - ต่อจากหน้า ๔๐

จางหายไปเหลือแต่เครื่องรัดผมเป็นของตกแต่ง ส่วนไหนของร่างกายพอจะสอดคล้องอะไร ได้ก็แต่งไปจนสุดฤทธิ์ แต่งมากก็งามมาก ไม่ต้องนึกถึงเสื้อผ้า เครื่องประดับมือของหญิงอินเดียโบราณเป็นตัวอย่างของการตกแต่งที่เหลือเพื่อจนไม่ต้องนึกถึงว่ามือต้องใช้งาน อวดกันโดยปริยายว่า มือที่สวมเครื่องประดับนั้นไม่ต้องทำงาน เป็นกำนิคมของคนสมัยหนึ่ง เครื่องประดับมือที่วัน ใช้สวมข้อมือเป็นกำไลแล้วมีสายสร้อยโยง ๕ สาย จากกำไลไปยังแหวนสำหรับ ๕ นิ้ว ด้วยตาคนสมัยใหม่ ออกจะเป็นเครื่องประดับที่น่ากลัว โท่งเข้าไปกับเครื่องพันธนาการ ไม่ถูกใจผู้หญิงสมัยใหม่ที่รักความเป็นอิสระเสรี

พอมาถึงตอนที่เสื้อผ้าปกคลุมตัวเป็นส่วนใหญ่ ต้องการใช้เนื้อที่บนเสื้อผ้านั้นแต่งให้ยังยวบขึ้นไปอีก แบบตกแต่งบนตัวเสื้อมีระดับความสำคัญไม่เท่ากัน ที่แบบสนิทเป็นเนื้อเดียวกันไปกับตัวเสื้อก็มี ที่แยกออกจากตัวเสื้อได้แต่จำเป็นต้องใช้ร่วมกับตัวเสื้อจึงจะเป็นแบบเสื้อที่สมบูรณ์แบบ และที่แปลก ๆ กลาง ๆ แต่งทั้งตัวคนและแบบเสื้อก็มี

เสื้อสีขาวกลมบักครอบคอด้วยไหมสีฟ้า ผู้สวมเสื้อสวมสร้อยคอสีฟ้ารับกับคอเสื้อ เป็นการตกแต่งชนิดแต่งตัวและแต่งเสื้อไปพร้อมๆ กัน

เสื้อสีขาวอีกตัวหนึ่งมีสายคาดทั้งชายชายสีฟ้า ทั้งเนื้อทั้งตัวสะดุดตาที่ตรงนั้น ถ้าไม่คาด รูปทรงเสื้อยังคงเหมือนเดิม แต่ขาดความงามเด่นอันเกิดจากสายคาดที่ตัวอย่างของการตกแต่งที่แยกจากตัวเสื้อได้ แต่มิได้ดีกว่า

เสื้อสีขาวตัวที่ตามขลิบรอบคอและชายแขนด้วยผ้าเนอมันสีฟ้า การตกแต่งนั้นอยู่กับตัวเสื้อตลอดไป เส้นอันเกิดจากการขลิบคือเส้น โครงสร้างของแบบเสื้อด้วยแยกออกจากกันไม่ได้

การตกแต่งตามตัวอย่างทั้งสามจะตัดสินใจว่าวิธีไหนดีมากกว่ากันไม่ได้ ขึ้นอยู่กับส่วนประกอบอีกหลายอย่าง

ฝรั่งมีคำเรียกของที่ตกแต่งเพิ่มเติมว่า ส่วนเกิน Accessories แต่ถ้าเมื่อใดแต่งแล้วรู้สึกว่าเป็นไปจริงๆ ไม่นับว่าเป็นการตกแต่งที่ดี (ยังมีต่อ)

ไอสิริสกับไอสิส - ต่อจากหน้า ๔๑

รวดเร็วด้วยมายาสาสตร์” แพนอธิบาย “แต่ก็หุ้มเอาหีบไว้ในลำต้น พระราชาเมเลกันเดอร์แห่งไบบอส ทอดพระเนตรเห็นลวดลายอันประหลาดมหัศจรรย์ในเนื้อไม้ จึงโปรดให้ตัดต้นไม้นั้น พระองค์ตรัสว่า

“เอ้า ไคน์ไม้ต้นนี้ลง ข้าจะเอาไปปลูกดำนกใหม่ ข้าจะเอาไว้

เป็นเสากลางในท้องพระโรง”

แล้วพระองค์ก็จะพบเสาด้านนี้เองแหละ ราชนีไอสิส หีบนั้นยังอยู่ในเสาด้านนั้น”

“ขอบใจเจ้าเหลือเกินแพน เจ้าช่วยข้าเหลือหลาย ข้าควรจะให้อะไรเจ้าดีเป็นการตอบแทน”

“ทำให้ข้าสวยหน่อยได้ไหมล่ะ หน้าตาข้ามันน่าเกลียดและยังมีเขา

มีตีนอย่างแพะเสียอีกด้วย”

“เปลี่ยนไม่ได้หรอก แพน แต่ในกาลข้างหน้าไม่มีใครเขาจะคิดเรื่องความน่าเกลียดของเจ้าหรอก เขาจะนึกถึงเจ้าก็แต่เรื่องคนครึ่งอินโพรเพราะ คนเขาจะพูดกันว่า พังเสียงปี่ของแพนซิ แพนไม่ใช่เจ้าของแพะที่นำมหัสจรรย์หรือ”

แพนฟังแล้วก็ปลื้มใจ (ยังมีต่อ)

ผ้านุ่งสำเร็จ - ต่อจากหน้า ๔๓

๑. ตัดผ้าส่วนที่เบ็ดตรงแนวตะเข็บออกเสียบ้าง เมื่อเข้าขอบแล้วจะเท่ากับซีกผ้าส่วนนั้นขึ้น วิธีนี้จะทำให้รูปทรงผ้านุ่งสอมนเข้าเล็กน้อย

๒. พับผ้าส่วนที่เบ็ดตรงชายให้กลับเข้าไปจากชาย

ส่วนอื่น วิธีนี้จะได้รูปทรงผ้านุ่งเป็นเส้นตรง แต่เขี้ยวชายลำบากกว่า

ทั้งสองวิธีระบายสีดำไว้ให้ดูแล้วในภาพ ถ้าจะให้เข้าใจดี ตัดภาพนั้นออกแล้วพับไปตามแนวที่อธิบายไว้.

๖๒๙ ฉบับ 31 7-10-19

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

ไอสิริสกับไอสิส นิทานอียิปต์ (ตอนที่ ๔)

เรื่องตอนที่แล้วยุติลงด้วย การที่ไทฟอนนำกองทัพไอเบียบุกเข้าตีเมืองซีบิสได้ แต่หาตัวราชินีไอสิสไม่พบ เพราะได้จำแลกร่างเป็นนกน้อยสีขาวบินป่วนไปเสียแล้ว นางนกไอสิสเที่ยวบินค้นหาหีบที่ใส่ร่างของราชาไอสิริสไปตามลำแม่น้ำ แต่ก็หาไม่พบ จนกระทั่งมาถึงปากแม่น้ำ ก็เลยหันหัวคิดว่าอย่างไรเสียหีบที่บรรจุร่างของราชาไอสิริสคงต้องลอยออกไปสู่ทะเลแน่ พอได้ขึ้นตีสองปีของแพน เจ้าแห่งพวกแพะที่มีร่างครึ่งแพะครึ่งคน จึงตรงเข้าไปถาม แพนก็ให้ฟังเสียงนางฟ้า บรรดานางฟ้าตอบมาในเสียงเพลงว่า หีบได้ลอยข้ามทะเลไปติดที่เมืองไบบอส และคืนไม้ชนิดหนึ่งประเภททามาริกซ์ ได้งอกอย่างรวดเร็วหุ้มหีบใบนี้เอาไว้ และพระราชามะเลกันเคอร์ ได้โปรดให้คนตัดไม้ต้นนี้ไปทำเตาถลุงใน

ท้องพระโรงของพระองค์เสียแล้ว
นางนกต้องบินอย่างเหน็ดเหนื่อย ขวานานข้ามทะเลไปสู่เมืองไบบอส และได้ตรงไปยังพระราชวัง นางนกได้กลายร่างมาเป็นคนตามเดิม ราชินีไอสิสเสด็จไปในอุทยานและได้ทรงพบเด็กสาวคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนางกำนัลของราชินีอัสตาตแห่งไบบอส สาวน้อยนั้นแนะนำตัวเองขึ้นว่า “ข้าชื่อ เมลิดา นางเป็นใคร ชื่ออะไร”
“ข้าเป็นแม่นมของคนของข้า” ราชินีไอสิสตรัสตอบให้ฟังแปลก เมลิดาฟังแล้วถึงกับงงใจ จึงถามต่อไปว่า “นางอยู่ที่นั่นหรือ” ราชินีตรัสตอบว่า “ถ้าฉันไม่ขอมขกเทพเจ้าที่ประทับอยู่ในแก่นไม้ให้ข้าละก็ ข้าก็จะคงไป”

ตลอดเวลาที่คร่ำครวญ ราชินีไอสิสได้ทรงถกถามสืบให้เมลิดาทันใดนั้นก็ได้มีเสียงระฆังดี เมลิดาก็มองไปเฝ้าราชินีอัสตาต เมื่อถูก

ถามว่าไปไหนมา เมลิดาก็พูดให้ทรงทราบถึงเรื่องที่ได้พบหญิงแปลกหน้า

“เห็นบอกว่าเป็นแม่นมของคนของนางเพคะ” เมลิดาทูลต่อไป “บางที่จะช่วยรักษาเจ้าชายของคณ้อยได้บ้างละมั้ง”

“อะไรกัน แม่นมจะรักษาได้หรือ” ราชินีทรงแย้ง “เด็กเจ็บมาตั้งหลายเดือนแล้ว หมอที่บ้านทั่วเมืองก็ยังไม่หาย”

ทันใดนั้น ราชินีอัสตาตก็ทรงได้กลิ่นดอกไม้และทอดพระเนตรเห็นที่ผสมเบียดักเรือร้อยของเมลิดามีดอกไม้ประหลาดดอกหนึ่ง ซึ่งไม่เคยมีในไบบอส เมื่อทรงทราบว่าหญิงแม่นมนั้นเสียบผมให้ ราชินีก็ออกจะสนพระทัยหญิงนั้น ครั้นถามซ้ำๆว่า “หญิงแม่นมนั้นเป็นใครกันนะ” เมลิดาจึงทูลซ้ำอีกว่า

“เห็นบอกว่าเป็นแม่นมของคนของนาง แล้วยังพูดอีกว่า ‘ถ้าฉันไม่→

ยอมยกเทพเจ้าที่ประทับอยู่ในแก่น
ไม่ให้ข้าละก็ ข้าก็จะต้องไป' มัน
หมายความว่าอย่างไรเพคะ”

ราชินีไม่อาจครีตกอบอะไรได้
เพราะพระองค์เองก็ทรงงงไม่น้อย
ในที่สัจธรรมที่ว่า “ไปพานางมา
ทันซี” เมลิตาจึงวิ่งกลับไปทูลทูลาน
อีก แล้วพาหญิงแปลกหน้านั้นมา
เฝ้าราชินีอัสตาด ระหว่างที่เดินมา
ถึงห้องพระโรง ราชินีทอดพระเนตร
เห็นเสากลางห้องพระโรงมีลวดลาย
เป็นใบไม้กับมงกุฎ เช่นเดียวกับที่
แกะไว้ที่หีบบรรจุร่างราชาโอสิริส
ราชินีประทับนั่งอยู่ครุ่นใหญ่เพื่อสวด
อธิษฐานให้ดวงวิญญาณสวามีของ
พระองค์แล้วจึงรับตามเมลิตาไป
และหญิงแม่นมที่ราชินีอัสตาดได้
ทรงเห็น ก็เป็นหญิงที่สวยงามมีสง่า
ไม่ผิดนางเทวี ราชินีอัสตาดจึงถาม
อย่างอ่อนโยนว่า จะช่วยรักษาพระ
โอรสของพระนางได้ไหม แล้วครีต
เล่าว่า “เป็นโรคอะไรก็ไม่รู้แต่
จะประหลาด ไม่มีหมอคนไหนรู้และ
รักษาได้เลย”

“โปรดนำมาทันซีเพคะ ข้า
พระองค์จะลองดู”

เมื่อนางกำนัลนำพระโอรสมา
ส่งให้ ราชินีโอสิริสทรงอุ้มไว้ แล้ว
ค่อย ๆ ตะเบา ๆ ที่พระเศียรที่พระ
โอรสอยู่ แล้วกล่าไปทั่วร่างน้อยๆ นั้น
แล้วก็ยิ้มด้วยกับพระโอรสนั้น
“เจ้าชายจะทรงมีชีวิตรอดอยู่ต่อไป”

ราชินีโอสิริสครีต แล้วก็ส่งพระโอรส
นั้นคืนราชินีอัสตาด ปรากฏว่าเพียง
สามวัน อาการโรคไขหายไปเป็น
ปกติทั้ง เจ้าชายทรงพระสรวลอย่าง
สำราญเต็มที่ ราชินีโอสิริสจึงได้รับ
แต่งตั้งเป็นพระพี่เลี้ยงอยู่เฝ้าในคอน
กลางคืน คอยนอนร่วมห้องเดียวกับ
เจ้าชายทุกคืน พอเช้าขึ้นเจ้าชายคุ
อ้วนท้วนขึ้นแข็งแรงขึ้น ทั้งพระ
ราชาเมเลกันเคอร์กับราชินีอัสตาด
ทรงดีพระทัยและเป็นสุขขึ้น แต่
บรรดาพระพี่เลี้ยงที่อยู่เฝ้าคอนกลาง
วันพากันร่ำยาจึงเล่าเรื่องราวแปลกๆ
ใส่ไถ้ได้ หว่านแกลเห็นเปลวไฟบ้างละ
สายฟ้าแลบบ้างละออกมาจากหน้า
ต่าง บ้างก็ว่าได้ยินเสียงเจ้าชายทรง
พระสรวล บางทีก็เปล่งเสียงดังก้อง
คอนกลางคืน ส่วนทหารยามก็เล่า
ว่าได้มีนกสีขาวบินออกจากห้อง
บรรทมของเจ้าชายเข้าไปยังห้อง
พระโรงทุกคืน บินวนไปเวียนมา
รอบเสาด้านกลางแล้วก็กรี๊ดร้องเสียง
บาดหัวใจ ค่อยจากนั้นก็บินกลับไป
ห้องบรรทมนั่งเดิม

ข่าวเล่าลือเหล่านี้แพร่ไปถึง
พระกรรมราชินีอัสตาด แต่แรกก็
ไม่ทรงสนพระทัย แต่ได้ยินบ่อยๆ
เข้า ก็เลศคิดสืบพระทัยไปซ่อนใน
ตู้ในห้องบรรทมของเจ้าชาย เพื่อ
สังเกตการณ์ ทั้งพระพี่เลี้ยงกับเจ้า
ชายต่างเข้านอนเงียบ ไม่มีอะไรอยู่
ดังกลายชั่วโมง ทันใดนั้นทั้งห้องมี

แสงสว่างจ้า ราชินีอัสตาดทรงแอบ
ดูจากที่ซ่อน ก็ทอดพระเนตรเห็น
พระพี่เลี้ยงของเจ้าชายยืนอยู่กลาง
ห้อง ผสมสีทองที่สยายยาวนานคู่เหมือน
เป็นไฟ และดูเหมือนไฟจะพวยพุ่ง
ออกมาจากปลายนิ้วของนาง ดวงตา
ของนางก็โชติช่วงไม่ผิดแสงดาว
นางอุ้มเจ้าชายไว้ แล้วร้องเพลงที่
ฟังแปลกเป็นภาษาที่ไม่รู้จักไม่เคย
ได้ยินมาก่อน เจ้าชายทรงพระสรวล
และเปล่งเสียงร้องคะโกลนด้วยความ
สนุกเต็มที่

ราชินีอัสตาดหัวครีออกมา
ด้วยความตระหนกตกพระทัย แล้ว
ถลันออกมาจากตู้ที่ซ่อนองค์ ทันใด
นั้นเปลวไฟก็ดับลง และพระพี่เลี้ยง
ยืนอยู่มิดๆ กลางห้อง ยังคงอุ้มเจ้าชาย
ไว้ แต่มนตร์สะกดนั้นสลายลง
ราชินีโอสิริสครีตเศร้าๆ แก่ราชินี
อัสตาดว่า

“ข้าพระองค์กำลังจะทำให้เจ้า
ชายพระโอรสเป็นองค์อมตะไม่รู้จัก
แก่ไม่รู้จักตาย คืนวันนี้อาตมา
หวังว่าจะร้ายมนตร์ให้จบ แต่พระ
องค์มาทำลายพิธีเสียแล้ว พระองค์
ไม่ไว้วางพระทัยข้าพระองค์ พระ
โอรสเลยสูญเสียโอกาสที่จะได้เป็น
องค์อมตะ บัดนี้พระองค์จะต้อง
ประสบความแก่ความตายเยี่ยงป่ดุน
อื่นๆ”

“ท่านเป็นใคร” ราชินีอัสตาด
(อ่านต่อหน้า ๑๑๕)

เป็นท่อนสั้นๆ ๒-๓ คืบ เทน้ำที่แช่ลูกชั้นปลาออก ผ่าน
ลูกชั้นเป็น ๒ ชั้นกลวด้วยน้ำเดือด แล้วล้างน้ำเย็นให้
หมดเมือก

๒. ต้มหม้อหมุบะซ่อให้เดือดตักแบ่งไว้กลางวัน
ครึ่งหนึ่ง ใส่หัวผักกาดกับใส่ซุปลคนอร์ลงต้มจนหัวผักกาด
สุก ใส่ลูกชั้นและเกี้ยวปลาตงพอเดือดทั่ว ชิมและเติม
รสให้พอดี ยกลง

๓. วางแผ่นรังแคนลงในจานแถบหนึ่งจานละ ๓
แผ่น ๕ จาน ตักแกงจืดใส่ซามแบ่ง โรยพริกไทยป่น ผักชี
วางลงข้างๆจนครบ แบ่งลูกซุบจัดลงข้างแผ่นรังแคน
เท่าๆกัน เวลารับประทาน รับประทานรังแคนควบกัน
ไปกับแกงจืด

กลางวัน ข้าวกลุกไข่ปลาตุ๋น แกงจืดขอดคำลิง

ถั่วคำสาธุเบี่ยง

ข้าวกลุกไข่ปลาตุ๋น แกงจืดขอดคำลิง

เครื่องปรุง : ข้าวสุกสวยๆ ๔ จาน ไข่ปลาตุ๋นึ่งสุก จึงตด
หั่นซอยเป็นเส้นฝอย ๒ ช้อนโต๊ะ หอมซอย ๓ ช้อนโต๊ะ พริก
ขี้หนูหั่นฝอย ๑ ช้อนชา กระหล่ำปลีหั่นฝอย ๑/๒ ถ้วย กระเทียม
เจียว ๓ ช้อนโต๊ะ ไข่เป็ด ๑ ฟอง น้ำปลาดี มะนาว หมุบะซ่อ
ลูกชั้นปลาทอด ซุปคนอร์ ขอดคำลิง

วิธีทำ : ๑. หุงข้าวตามกำหนดกึ่งให้เม็ดกระจายใส่ซาม
พักไว้ ๒. ไข่ปลาตุ๋นให้แตก ปอกผิวจึงล้างน้ำเย็น ซอย
หอม หั่นพริกขี้หนู ทุกอย่างใส่ลงในซามข้าว ผ่าทะล่ำ
ปลีหั่นขวางเป็นเส้นฝอยใส่ซามไว้

๒. ปอกเปลือกกระเทียมหัวใหญ่ออกเสียบ้าง แล้ว
หั่นขวางกลีบบางๆ เด็ดใบและขอดคำลิงอ่อนๆล้างน้ำ
ด้วยไข่ดีให้พอ

๓. ทาน้ำมันพอทั่วกระทะตั้งไฟหมุนไปรอบๆ ให้
ร้อนทั่วกัน เทไข่ลงกรอกให้บาง โรยน้ำมันรอบแผ่นไข่
หมุนกะทะไปรอบๆ จนไข่สุกแห้งสนิท แะมะวุ้นเป็น
ท่อนกลมขาวแะระวางลงบนเขียง เติมน้ำมันลงเจียว
กระเทียมให้เหลืองร้อนขึ้น

๔. ต้มหม้อหมุบะซ่อเติมน้ำลงให้พอดีตักได้ ๔ ถ้วย
แบ่ง ใส่ซุปลคนอร์ลง ๑/๒ ถ้วย ผ่านลูกชั้นปลาทอดเป็น
๒ ชั้น พอเดือดใส่ลูกชั้นปลาทอดลงชิมและเติมรสให้
พอดี ใส่ขอดคำลิงคนให้ทั่วยกลง

๕. เกล้าข้าวในซามอ่างให้เข้าเครื่องปรุงทั่วกัน
ใส่น้ำปลาดี บีบมะนาวกลุกเกล้าชิมรสให้พอดี ใส่ทะล่ำ
ปลีรองกันจานข้าวจานละพอควร ๔ จาน ตักข้าวใส่ลง
โรยกระเทียมเจียวให้ค่อนข้างมาก หั่นไข่กรอกเป็นเส้น
ฝอยโรยลงประดับหน้า ตักแกงจืดขอดคำลิงใส่ซามแบ่ง
โรยพริกไทยป่นคู่กันไปกับจานข้าว

จัดถั่วคำสาธุเบี่ยงใส่ซามแก้ว ๔ ใบเป็นของหวาน ♣

โอสถิรกับโอสถ - ต่อจากหน้า ๒๒

ทรงกระซิบถาม ยังไม่ทันจะได้คำ
ตอบ ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าราชินี
อัสตาดก็คือ ร่างราชินีโอสถิรที่ดูสูง
ขึ้นๆ หมดที่ทองทวยหาสนันนั้นก็ค่อย
กลายเป็นป้อมไม้เตี้ยๆของ สี่น้ำเงิน
ทอดตักร่างงามเรืองรอง ราชินีอัสตาด
ทรงทราบได้ทันทีว่านั่นหาใช่ใครไม่
เทวองค์หนึ่งนั่นเอง แม้กระนั้น
ราชินีอัสตาดก็ยังกลัว ทรงตั้งเสียง

ร้องอย่างตระหนกตกพระทัย ทรง
คว่ำพระโอโรสมาอ้อมไว้ แล้วก็วิ่ง
ออกจากห้องบรรทมไปทันที

เช้าวันรุ่งขึ้น ราชินีโอสถิรประทับ
ในห้องพักแต่ลำพัง เฝ้าจ้องดูพระ
อาทิตยขึ้นจากทะเล ทลางรำพึงว่า
“ราชามะเลกันเดอร์ คงจะโปรดให้
หาตัวเราเร็วขึ้นแหละ งานของเรา
จนจะสำเร็จลงแล้ว” แล้วก็ทรง

คอยอยู่ แต่ว่าราชามะเลกันเดอร์มิได้
โปรดให้ใครมาเอาตัวไปเฝ้า พระ-
องค์เสด็จมาเองและแสดงอาการให้
เกียรติอย่างสูง เมื่อแนพระทัยว่า
ราชินีโอสถิรเป็นเทวองค์หนึ่ง “พระ
ราชินีตกพระทัยประจวบไปเลย”
ราชามะเลกันเดอร์ตรัส “แต่เราก็
ขอบคุณท่านอย่างยิ่ง ที่กรุณามาชั่ว
คู่แลลูกของเรา ข้ารู้ว่าท่านจะจาก→

เราไปวันนั้น จึ้อยากจะถามว่ามีอะไรที่จะฟังประสงค์บ้าง ข้าจะได้มอบให้เป็นการตอบแทนบุญคุณอันใหญ่หลวงครั้งนี้”

“โอรสของพระองค์จะมีชื่อเสียงระบือไปทั่ว พระราชินีก็จะทรงเป็น

ปกติในไม่ช้า ถูกทะ ข้าพระองค์จะขอลาไปวันนั้น และอยากจะขอประทานเสาศันกต่างในท้องพระโรงนั้น”

ถึงแม้ราชามะเลกันเดอร์จะประหลาดพระทัยสักเพียงใด ก็มีได้ทรงรับรอง โปรดให้ช่างไม้มาเลื่อย

ให้ในวันรุ่งขึ้น ราชินีโอสติทรงใช้มิดเด็มขาว ห่าเสานั้นเป็นสีแฉก เปลือกนอกก็แยกออก แลเห็นหีบของโทรศัพท์นที่บรรจรูปร่างของราชาโอสติรียอยู่ตรงใจกลางเสาเหมือนเป็นแก่นของต้นไม้ (ยังมีต่อ)

ใต้ฟ้าสีคราม - ต่อจากหน้า ๒๔

สะพานหลังหล่อน เดินออกไปหาพวกผู้หญิง

เด็กๆ ในบ้านวิ่งตามหล่อนไปเกรียวกราว

มีทรีหัวเราะ บอกลิเจิ้งว่า

“กลายเป็นขบวนแห่ไปแล้ว”

ลิเจิ้งบอกว่า

“เด็ก ๆ เขาเคี้ยววิ่งตามครูไปโรงเรียน เด็กพวกผู้หญิงเขาก็แยกไปไร่กันหมด”

พอถึงโรงเรียน พวกผู้หญิงต่างก็แยกไปจริงๆ เด็กๆ ผู้หญิงส่วนมากไปกับแม่ รวมทั้งเปิ้ลด้วย

มีทรีถามลิเจิ้งว่า

“เด็กผู้หญิงเขาไม่เรียนหนังสือหรือหรือ ลิเจิ้ง”

“เด็กผู้หญิงช่วยแม่ทำงาน เขาถือว่าสอนให้รู้จักหน้าที่ผู้หญิง เด็กผู้ชายเท่านั้นที่เขาปล่อยให้วิ่งเล่นไปตามเรื่อง แต่ตอนที่พวกครูข้างล่างมาสอน บางทีเด็กผู้หญิงแม่เขาก็ปล่อยให้มาเรียนเหมือนกัน พวกผู้หญิงชอบครูเพราะเขาเอาของคิดดีมาฝากเสมอๆ โดยเฉพาะลิปสติก”

ลิเจิ้งขม่น้อยๆ

“เขาจะเก็บเอาไว้เวลาทำงานเทศกาลบิใหม่ก็เอามาหากันสักที”

มีทรีหัวเราะ “ผู้หญิงมันนิสัยรักสวยรักงามทุกชาติทุกภาษา”

หล่อนกล่าวต่อไปว่า

“ฉันหวังว่าต่อไปเด็กๆ ผู้หญิงคงได้เรียนหนังสือ

แบบเดียวกับเด็กผู้ชาย ตอนนั้นคุณช่วยพูดกับเด็กผู้ชายที่ได้อิม แนะนำให้ฉันรู้จักหน่อย ทุกคนเรียนนะ”

เด็กผู้ชายอายุต่างๆ กัน ตั้งแต่สามสี่ขวบจนถึงสิบเอ็ดสิบสอง มีประมาณยี่สิบคน รวมทั้งลิเจิ้งน้องชายของลิเจิ้ง

ท่าทางเขาไม่ตื่นเต้นอย่างพวกผู้หญิง เพราะเขาไม่สนใจเรื่องมีทรีเป็นภรรยาลิเจิ้ง เขาคิดแต่ว่ามีทรีก็เหมือนพวกครูที่เคยขึ้นมาสอนพวกเขา เขาชอบเรียนชอบร้องเพลง ชอบดูรูปภาพแปลกๆ และชอบออกเสียงภาษาไทย

เมื่อครูขึ้นมาสอนนั้น มีพวกแม่พูดภาษาไทยได้จากคอยปยุมาด้วย

เขาบอกพวกเด็กๆ ว่า ทุกคนอยู่ในประเทศไทย และเป็นคนไทย ต้องรู้ภาษาไทย

ลิหนุอายุเก้าขวบ ท่าทางฉลาดเฉลียวขำกว่า

“แต่พวกเราเป็นแม่นี่”

“ใช่ เป็นแม่นี่ แต่ก็เป็นคนไทยด้วยเพราะเกิดในเมืองไทย เด็กๆ ทุกคนเกิดในเมืองไทย พ่อของแกก็เกิดในเมืองไทย ท่านเป็นผืนดินของไทย ใครเข้ามาอาศัยอยู่ก็เท่ากับเป็นคนไทย ต้องรู้ภาษาไทย ต้องรู้จักบุญคุณ”

เขาเน้นหนักคำว่า ‘บุญคุณ’

“แกรู้ไหม พวกเราพวกแม่นี่ หนีเขามาจากเมืองจีนแล้วก็มาอยู่เมืองไทย ที่นี้ไม่มีใครไล่เรา เราอยู่สุข

๒๒๙ ๓๖๖ ๓๒ ๑๔ พ.ค. ๒๕ ๒๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไอสิริกับไอสิส นิทานอียิปต์ (ตอนที่ ๕)

การตามหาที่บรรจรูปร่างของ
ราชาไอสิริสยังดำเนินอยู่ เมื่อ
ราชินีไอสิสในร่างของนกน้อย
พยายามบากบั่นบินข้ามทะเลไป
ยังเมืองไบบอส และขณะที่
กลายร่างเป็นคนและเสด็จไปตาม
อุทยาน ก็ได้พบเมลดานางกำนัล
ของราชินีอัสตาด นางกำนัลได้
เล่าเรื่องหญิงแปลกหน้าจนราชินีสน
พระทัยขอให้มาช่วยรักษาเจ้าชาย
พระโอรสที่ประจวบมานาน ไม่มี
หมอไหนมารักษาได้ เมื่อราชินี
ไอสิสทรงรับเจ้าชายมาอุ้ม และตะ
ที่พระโอรสพระเศียรแล้วก็กล่าวไป
ทั่วองค์ เพียง ๓ วันเจ้าชายก็ทรง
เป็นปกติ จึงได้รับตำแหน่งพระพี่
เลี้ยงอยู่เวรตอนกลางคืน เจ้าชาย
ทรงอ่อนท้วนแข็งแรงขึ้น แต่เกิด
เป็นที่ริษยาของพวกพระพี่เลี้ยงอยู่
เวรกลางวัน และโจษจันกันไป
ต่างๆจนราชินีอัสตาดต้องไปช้อน
องค์ในตู้ และที่ประจักษ์แก่

องค์เองว่าพระพี่เลี้ยงผู้นี้แท้จริงคือ
เทพองค์หนึ่งนั่นเอง แต่ก็ตกพระทัย
กลัว ถลันออกมาทำให้เสียพิธีที่จะ
ทำให้เจ้าชายเป็นอมตะ ในที่สุด
ราชินีไอสิสก็ต้องลาจากไป แต่ก่อน
จะจากไป ราชาเมเลกันเดอร์ทรง
อนุญาตให้ขอสิ่งที่ประสงค์ และ
ราชินีไอสิสก็ทูลขอเสาดันกลางใน
ท้องพระโรง ก็ทรงได้รับดังประสงค์
เมื่อผ่าเสาดันนั้นออกเป็น ๔ แฉก
เปลือกนอกก็แฉกออกทำให้แลเห็น
หีบของไทฟอนอยู่ตรงกลางเหมือน
เป็นแก่นไม้

ราชินีไอสิสประทับนั่งดู
รูปปั้นอยู่ครู่หนึ่ง พระหัตถ์ก็คดอยู่ที่
พระอุระ ดวงเนตรกลอดด้วยน้ำ
พระเนตร ทันใดนั้นก็ทรงคดลง
นั่งคุกเข่าสวดอธิษฐานอยู่ข้างหีบศพ
นั้น แล้วก็นำผ้าขาวมากลุมหีบศพ
ให้คนของพระราชแบกหีบนั้นไป
ลงเรือซึ่งทาสีทองและมีใบไม้
ราชินีทูลลาราชาเมเลกันเดอร์ ราชินี

และเจ้าชายของคิน้อยแล้ว ก็ทรง
จุมพิตเจ้าชายเบาๆ ครั้นแก่ราชินี
อัสตาดว่า “ข้าพระองค์ก็รักเจ้าชาย
มาก” ครั้นแล้วก็เสด็จตรงไปลงเรือ
ราชินีไอสิสทรงก้าวลงเรือและยืนอยู่
ข้างหีบศพ แล้วเรือก็แล่นไปล่อง
ไปตามลำน้ำเหมือนถือท้ายด้วย
บุคคลผู้แลไม่เห็นตัว เป็นอันการ
ค้นหาหีบศพของราชาไอสิริสสำเร็จ
เสร็จสิ้นลง

เรือใบไม้แล่นช้าๆไปตามลำ
น้ำสาขานั้น ราชินีไอสิสยืนนิ่งไม่
ไหวติง ดวงเนตรก็มกลมจ้องอยู่ที่
หีบทองประดับเพชรนั้นตลอดเวลา
พอตะวันตกดินเรือก็มาถึงหาดทราย
โค้งริมน้ำ ราชินีไอสิสจึงได้เวย
พระหัตถ์ขึ้นเป็นครั้งแรก แล้วก็
ค่อยๆนำเรือเข้าเทียบฝั่ง แล้วก็นั่ง
คอยเวลาให้มีคนสนิทไปทั่วบริเวณเสีย
ก่อน ครั้นถึงเวลานั้นราชินีไอสิส
ก็ใช้มีดกรีดไปรอบๆฝาหีบ ภูมูแจก็
หลุดออกทีละชั้น ในที่สุดฝาหีบอัน→

หนักก็คิดว่าเปิดออก ราชินีไอสิสจึงได้เห็นองค์เห็นพระพักตร์ของราชา ไอสิสก็อดกริ่งหนั่ง เห็นแล้วถึงกับน้ำพระเนตรร่วงพรู ราชินีไอสิสก็แสดงอยู่ตลอดทั้งคืน และรอบๆของก็มีเสียงนางฟ้าร้องไห้อยู่ด้วย ยังไม่ทันจะสางดี ราชินีไอสิสก็ได้ซ่อนร่างราชาไอสิสขึ้น แล้วอุ้มไปวางไว้บนหาด หันพระพักตร์ไปทางตะวันออก และถวายค่านับสุริยเทพราเสียสามครั้ง เวลาอันสำคัญยิ่งใหญ่นี้ได้มาถึงแล้ว ราชินีไอสิสจะต้องใช้ความรู้ทางมายาสาครทั้งหลายชุบชีวิตราชาไอสิสให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกจนได้

ราชินีทรงยกหัตถ์ขึ้นปิดดวงเนตรทั้งสอง แล้วคร่ำครวญร้องรำอันเป็นข้อที่บรรดาเทพเท้านั้นจึงจะรู้จัก ทันใดก็ได้มีแสงวาบขึ้น แล้วก็มีเสียงฟ้าฟาดดังสนั่น หลังจากนั้นก็เจ็บบสงัดทั่วไปหมดทุกแห่งหน โลกมืดมิดไปทั่ว ไม่ช้ารัศมีของสุริยเทพก็ค่อยๆแผ่ขึ้นมาจากท้องฟ้าทิศตะวันออก แสงตะวันแรกขึ้นส่องให้เห็นร่างมนุษย์ทั้งสองบนพื้นทราย เป็นร่างของราชาไอสิสกับราชินีไอสิสบรรทมเคียงกัน

ช่วงเวลาหลังจากที่ไอสิสฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้ว นับเป็นเวลาอันมีความสุขอย่างยิ่งยวดของไอสิสกับไอสิส เพราะบัดนี้ทั้งสองไม่ใช้ราชาและราชินีแห่งอียิปต์อีกต่อไปแล้ว จึงมีโอกาสได้มีชีวิตอยู่อย่าง

สุขสงบ คนทั้งสองช่วยกันสร้างบ้านน้อยๆด้วยดินกับกิ่งไม้ ไอสิสก็ไปหาปลาในแม่น้ำ และบางทีก็เข้าป่าล่าสัตว์เอาไว้เป็นอาหาร ฝ่ายไอสิสก็ปลูกข้าวสาธกับผัก แล้วก็เลี้ยงแพะไว้ฝูงหนึ่งเพื่อรีดนม เป็นอันว่ามีทุกสิ่งทุกอย่างพอแก่ความจำเป็น ต่อจากนั้นไม่ช้าไอสิสกับไอสิสก็ได้ลูกชายคนหนึ่งชื่อโฮรัส ความสุขของไอสิสจึงเต็มเปี่ยม แม้กระนั้นบางทีคนทั้งสองก็ยังอยากกลับไปยังเมืองอียิปต์ของตน เพราะรู้ว่าบรรดาคนจนทั้งหลายได้รับทุกข์เวทนาอย่างเหลือเกินเมื่อถูกกดขี่อยู่ใต้อำนาจของไทฟอน ราชาร้องไห้ใหม่ คนเหล่านั้นถูกใช้ให้ทำงานจนเกินกำลัง แล้วก็ยังอดอยาก ไม่ทำก็ถูกโบยด้วยแส้ ทุกคนทั้งเกลียดทั้งกลัวไทฟอนผู้แสนร้ายนี้

โฮรัสได้เติบโตขึ้นมีหน้าตาหล่อเหลารูปร่างล่ำสัน ไอสิสสอนให้หาปลา ล่าสัตว์ และใช้อาวุธได้ทั้งหอกและตะบอง วันหนึ่งไอสิสกล่าวแก่ลูกชายว่า “เดี๋ยวนี้ลูกเก่งจนสามารถจะดูแลแม่ของเจ้าได้แล้ว เวลาพ่อไม่อยู่เจ้าจะได้ช่วยปกป้องรักษาให้แม่พ้นภัยอันตรายได้” ไอสิสได้เข้าป่าล่าสัตว์ที่ทะเลสาบทุกวัน และเข้าไปในป่าลึกๆ เป็นระยะทางไกลไม่น้อย ตลอดเวลาที่ไอสิสไม่อยู่บ้าน ไอสิสก็เฝ้าแต่คอย คอยด้วยความเป็นห่วง กลัวว่าไทฟอนจะมาพบเข้า พอไอสิส

กลับมาและร้องเรียกชื่อมาแต่ไกล ไอสิสจะรีบวิ่งไปรับด้วยความดีใจถึงกับน้ำตาคลอ

แต่แล้ววันหนึ่งไอสิสไปแล้วไม่กลับมา ไอสิสไปนั่งคอยที่ริมคลองคอยเท่าไรก็ไม่เห็นมา โฮรัสมาขอให้เข้าบ้านกินอาหาร ไอสิสก็ไม่ยอม กลับพูดว่า “แม่จะไม่ยอมกินยอมนอน จนกว่าพ่อเจ้าจะกลับ” แล้วไอสิสก็ไม่กลับจริงๆ จนกระทั่งวันที่ ๔ ตอนเย็นได้มีเรือสีดำลำหนึ่งแล่นมาตามลำน้ำ เรือนั้นมาหยุดเทียบฝั่งตรงที่ไอสิสนั่งพอด มีร่างดำทะมึนก้าวออกมาจากเรือ ไอสิสถึงกับผงะร้องกรี๊ดออกมา เพราะร่างนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ ไทฟอนผู้แสนร้ายนั่นเอง

“ตกใจนักหรือ แม่น้องสาว” ไทฟอนถามพลางหัวเราะอย่างเหี้ยมเกรียมพั่งแล้วवादสะดุ้ง ได้ยินเพียงเท่านั้นไอสิสก็รู้ว่าทำไมไอสิสถึงไม่กลับมา ไทฟอนฆ่าเสียอีกแล้วนั่นเอง และบัดนี้ไทฟอนได้ตามมาหาตัวนางกับโฮรัสพบแล้ว จะฆ่าเสียด้วยละมัง

“คู่มือจะอยากพบข้าเสียเลยนะ” ไทฟอนพูดต่อ “น่าเสียดาบข้ามาหวังจะผูกมิตรด้วย”

ไอสิสมองดูไทฟอนด้วยความชิงชังอย่างเหลือจะทนได้ แล้วในที่สุดก็หลุดปากออกมาว่า “เจ้าฆ่าไอสิส”

(อ่านต่อหน้า ๑๕๐)

ไอสิริกับไอสิส - ต่อจากหน้า ๑๖

“ถูกละ ข้าม่าน” ไทโฟนรับ “และคราวนี้นางไม่มีวันได้ตัวมันคืน มาอีกหรอก แม้ว่าจะใช้มายาศาสตร์ อย่างไม่ก็ตามก็จะมีวันหาตัวพบ เพราะพอข้าม่านแล้วข้าก็สืบร่าง มันเป็นท่อนๆ แยกย้ายเอาไปทั้งตาม ที่ต่างๆทั่วอียิปต์ ไม่มีวันหาเจอ” พูดแล้ว ไทโฟนเจ้ตัวร้ายก็หัวเราะ อีก แต่ไอสิสก็ไม่กลัว จ้องมองดู ไทโฟนด้วยสายตาที่เฉียดแค่นิ่งเหยียดหยาม พลางพูดว่า

“เจ้าคนขบถ เจ้าคนทรยศ ข้าไม่กลัวเจ้าหรอก วันหนึ่งเถอะ เจ้าจะต้องได้รับการลงโทษอย่างสาสมทีเดียว”

พูดแล้วก็หันจะเดินเข้าบ้าน “ไปไม่ได้นะ” ไทโฟนร้องทวาดออกมา “ต้องไปกับข้า ข้าอยากได้ตัวนางมาตั้งหลายปีแล้ว” พูดไปก็ยื่นมือไป มือไปถูกแขนไอสิส ไอสิสพูดเสียงเบาๆ แต่แสดงว่าบันดาลโทสะสุดขีด “อย่ามาถูตัวข้า อย่า

บังอาจมาแตะต้องตัวข้าที่เดี๋ยวนี้” พูดแล้วก็หันหลังเดินจากไป ไทโฟนจำต้องปล่อยนางไปก่อน ไอสิสรู้ตัวดีว่าไม่มีอำนาจพอจะต้านทานเจ้าตัวร้ายไทโฟนนี้ได้ เช้าวันรุ่งขึ้น ไทโฟนกลับมาใหม่เอาทหารมาด้วยห้าสิบ ตรงเข้าไปจับไอสิสกับโฮรัสมัดมือเข้าด้วยกัน แล้วก็ผลักคนทั้งสองลงไปในเรือ

คนเหล่านั้นกระเชียงเรือทวนน้ำมาตลอดทางจนกระทั่งมาถึงปราสาทร้างแห่งหนึ่ง ไทโฟนพูดว่า “อยู่ที่นี่แหละจนกว่าจะยอมแต่งงานกับข้า” แล้วก็หัวเราะอย่างสนุกสนานเมื่อไอสิสพูดว่า “ชาตินี้ข้าไม่มีวันยอมแต่งงานกับเจ้า”

เสียงประตูปิดและใส่กุญแจดังดับ ไอสิสกับโฮรัสจึงรู้ว่าบัดนี้ตนเป็นนักโทษของไทโฟนถูกขังอยู่ในปราสาทอันเงียบและเย็นชื้น มีคนใช้เฝ้าดูแลอยู่ ๒ คน แต่ไม่เปิดปากพูดจาว่าอะไร “คุณแล้ว

เหมือนปราสาทมรณะ” ไอสิสคิด “นี่เราจะมีโอกาสหลุดออกไปจากที่นี่หรือ” ไอสิสคิดแล้วก็ร้องไห้อาลัยทั้งสามทั้งความสุขที่สูญสลาย ไอสิสกับโฮรัสถูกขังอยู่ในปราสาทนั้นตั้งหลายวัน จนดูสิ้นหวังจะหนีรอดออกไปได้ ไอสิสเฝ้าแต่สวดอธิษฐานสรวีเทพรา แต่คำอธิษฐานไม่เคยได้รับคำตอบเลย อำนาจมายาศาสตร์ของไทโฟนจะเก่งกล้า แม้แต่เทพราก็ไม่อาจจะช่วยไอสิสให้พ้นเงื้อมมือไทโฟนไปได้

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ไอสิสเล่นอยู่กับลูกชายในตอนเย็น ก็ได้มีชายแปลกหน้าหน้าตาใจดีร่างสูงใหญ่ปรากฏตัวขึ้น ไอสิสทอดลูกแล้วผลักโฮรัสไปไว้ข้างหลัง แล้วถามชายนั้นอย่างเฉยเมยว่า “มีธุระอะไร”

“อย่ากลัวไปเลย นาง” ชายแปลกหน้าพูด “ข้ามาช่วยแล้ว ข้าก็ทอด เทพราได้ส่งข้ามาช่วยนางให้หนีไปจากที่นี่” (ยังมีต่อ)

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๑๔

มากเรื่องความดีของเขา ซึ่งคุณรู้ว่าสมัยนี้แกไม่ยากผู้ชายใส่รองเท้าเสริมความสูงได้อย่างสบาย ๒-๓ นิ้วโดยไม่มีใครรู้เสียด้วยซ้ำ และค่านิยมสมัยใหม่ก็รู้สึกว่ามันแค่เสียด้วยซ้ำเรื่องหญิงสูงกว่าชาย อย่างไรก็ตามเห็นใจคุณในเรื่องนี้ เพราะเหตุผลที่แท้ของคุณนั้นไม่ได้อยู่ที่ความสูงเสียแล้ว แต่อยู่ที่ว่าเขาเป็นคนที่ไม่มีรูป

โฉมสง่างามที่จะให้คุณภาคภูมิใจได้ เมื่อใดที่ผู้หญิงขาดความภาคภูมิใจในตัวชายแล้ว การจะคิดเอาเขามาเป็นคู่ครองก็เห็นจะเลิกได้

แต่เหตุผลประการที่สองของคุณนี้แหละทำให้ ‘จินตนา ๒’ ต้องหยุดคิด อยากจะให้กามุขยิธรรมแก่เขาสักหน่อย คุณไม่ได้ให้รายละเอียดมาเลยว่าเขา ‘ขอเงิน

Tag 33 21 W.C. 19

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

โอสิริสกับไอซิส นิทานอียิปต์ (ตอนที่ ๖)

เป็นอันไอซิสได้หีบศพของ
โอสิริสและได้อธิษฐานให้เทพรา
ช่วย และเทพราก็บันดาลให้
โอสิริสฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่
โอสิริสกับไอซิสจึงปลูกบ้านอยู่
ริมน้ำนั้น และดำเนินชีวิตอย่าง
ชาวบ้าน โอสิริสไปหาปลาลำสัตว์
ไอซิสปลูกข้าวสาลี ปลูกผัก ทั้งสอง
มีลูกชายคนหนึ่งชื่อโฮรัส โอสิริส
สอนลูกทั้งวิชาการหากินกับวิชาป้องกันตัว
คือหาปลา ลำสัตว์กับใช้ธนู
ใช้ตะบอง เพื่อจะได้ดูแลแม่ตอน
พ่อไม่อยู่บ้านหายไปนานๆ และ
วันหนึ่งพ่อของโฮรัสไม่กลับมา
ไอซิสเฝ้าคอยอยู่ถึง ๔ วัน ก็ปรากฏ
เทพฟอนลงเรือมาตามหาและบอกให้
รู้ว่าพ่อโอสิริสอีกครั้งหนึ่งแล้ว และ
ตัดสินใจไปโยนทิ้งตามที่ต่างๆในอียิปต์
ไอซิสจะหาอย่างไรไม่มีวันพบ แล้ว
ก็จับตัวไอซิสกับลูกไปขังไว้ที่ปราสาท
ร้าง จนกว่าไอซิสจะยอมแต่งงาน
ด้วย แต่แล้วก็มีคนแปลกหน้ามา

แนะนำตัวเองว่าชื่อ ท็อด เป็นผู้ที่
สุริยเทพราส่งมาช่วยพาไอซิสไปให้
พ้นจากที่คุมขัง

อันชื่อ ท็อด นั้นเป็นที่รู้กันว่า
เป็นเทพผู้รอบรู้ที่สุดในบรรดาเทพ
ด้วยกัน เพราะเป็นผู้ถือกุญแจแห่ง
ความรู้และอำนาจทั้งปวง ไอซิสเชื่อ
และมีศรัทธาในเทพองค์นี้ทันที จึง
คว้าข้อมือโฮรัสเดินตามเทพที่ทอด
ออกมา ไม่ว่าเทพที่ทอดจะแตะที่
ประตูใด ประตูก็เปิดออกได้โดยง่าย
กันทั้งสามเดินมาตามทางอันยาว
เหยียดนั้น ในที่สุดก็มาถึงที่โล่ง
แห่งหนึ่ง

“ข้าต้องทิ้งนางไว้ที่นี่เสียแล้ว”
ท็อดพูด “ข้าของเทพราผู้เรืองอำนาจ
จะดูแลนางต่อไป ตามเขาไปจน
กว่าจะไปถึงเมืองเมืองหนึ่ง แล้วก็
พักอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถึงเวลาได้ไป
ช่วยโอสิริส”

กล่าวแล้ว เทพที่ทอดก็หายวับไป
ทั้งแม่ลูกทั้งสองไว้แต่ลำพัง ไอซิส

ก็เหลียวหน้าเหลียวหลังดู ข้าของ
สุริยเทพรา อยู่ที่ไหนล่ะ นี่มันต้อง
คอยอีกนานหรือกว่าจะมา ไอซิส
ขืนงงมึนว่าจะทำอย่างไร ทันใดนั้น
ก็ได้มีเสียงดังแว่วมาว่า

“คุณผู้หญิงไอซิสพร้อมหรือยัง
จะได้ไปกันเสียที”

ไอซิสก้มลงมองดู ก็เห็นแมลง
บึ้งตัวใหญ่ตัวแล้วตัวเล่า นับดูทั้ง
หมดมี ๑ ตัว อ้อ นี่เองแหละหรือ
คือข้าของสุริยเทพ ไอซิสจึงถามว่า
“พวกเจ้าเป็นใครนะ”

“ข้าคือ เทเฟน” แมลงบึ้ง
ตัวโตที่สุดตอบ “ข้ามาคอยพิทักษ์
รักษาคุณผู้หญิงไอซิสกับโฮรัส
ลูกชาย”

“ข้าคือ เบเฟน” แมลงบึ้ง
ตัวต่อไปตอบ “ข้าต้องไปกับพี่ข้า
เทเฟน ข้าคอยตามหลัง”

“ข้าคือ เมสเทด” แมลงบึ้ง
ตัวที่สามตอบ “ข้าต้องเดินทางขวา
ของคุณผู้หญิงไอซิส” →

“ข้าคือ เมสเดเฟ” แผลงป่องตัวที่สี่ตอบ “ข้าต้องเดินทางซ้ายของคุณผู้หญิงไอซิส”

“นี่คือ เปเตด เรเตดและมาเตด” แผลงป่องอีก ๓ ตัวตอบ “เราจะคุ้มกันคุณผู้หญิงไอซิสไปจนกว่าจะถึงเมืองเดบ”

แล้วทั้งคนทั้งแผลงป่องก็ออกเดินทางไปด้วยกัน เดินทางอยู่หลายวัน ที่หัวก็ร้อนแดด ที่เท้าก็ร้อน เพราะทราย ไอซิสกับโฮรัสทั้งเหนื่อยทั้งหิว น้ำบางที่ก็คิดว่าหลงทางในทะเลทรายเสียแล้ว แต่แผลงป่องไม่เคยรีรอ เดินทางรุดหน้าเรื่อยไปจนในที่สุดได้มาถึงเมืองเดบ แผลงป่องบอกไอซิสว่าต้องพักอยู่ที่เมืองนี้สักพักหนึ่ง เพราะเป็นความปรารถนาของสุริยเทพรา

ไอซิสได้ไปยังบ้านเจ้าผู้ครองเมืองเดบ เพื่อจะถามว่าควรจะพักอยู่ที่ใด ขณะนั้นภรรยาของเจ้าผู้ครองได้เปิดประตูออก เมื่อแลเห็นไอซิสกับแผลงป่องทั้ง ๓ ตัวก็โมโหสุดขีดร้องตะโกนออกมาว่า

“ไปให้พ้นนะ นางผู้หญิงแปลกหน้า ข้าไม่ต้องการให้มีแผลงป่องมีพิษตั้งไข่มายอยู่ในบ้านของข้าหรอก”

“ข้าทั้งเหนื่อยทั้งหิว” ไอซิสพูดเรียบๆ “และลูกของข้าก็จำต้องพักผ่อน ไม่มีบ้านในเมืองนี้หลังใดที่ราพจะพักได้หรอกหรือ”

“ไม่มีแน่นอน” หญิงนั้นพูดอย่างเกรี้ยวกราด “ไปเถียวนะ ไป

ให้พ้นจากเมืองเดบเดี๋ยวนี้ เราไม่ต้องการแผลงป่องที่นี่”

ไอซิสกับโฮรัสจำต้องไปให้พ้นจากที่นั้น แล้วพากันไปนั่งพักเหนื่อยใต้ต้นไม้นอกเมือง ไม่ช้าก็มีหญิงชราที่เป็นกรรมกรขายจนคนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อเห็นไอซิสก็ทักว่า “ดูเหนื่อย อ่อนระโหยทีเดียว”

“เหนื่อยจริงๆด้วย” ไอซิสตอบ “ก็จะพักก็ไม่มี”

“ข้าเป็นคนขายจน บ้านช่องก็กับแคบ ไม่มีอะไรจะช่วยให้หญิงนั้นพูด “แต่คุณเอะ ไปบ้านข้าก่อน ข้าจะอุ้มพ้อหนูไปเอง” พูดแล้วก็เดินนำหน้าไปยังกระท่อมของนาง ซึ่งทำด้วยโคลนกับกิ่งไม้ หญิงนั้นไปหามนมาทำให้โฮรัสขามหนึ่ง ขนมนับกับผลไม้ชนิดน้อย โฮรัสกลับไปแล้ว หญิงนั้นก็เอาฟางมาปูให้นอนตรงมุมกระท่อม

กรันข้าวแพร่ไปว่าหญิงนั้นให้ไอซิสพักอยู่ด้วย เมียเจ้าผู้ครองเมืองเดบโกรธเป็นพินเป็นไฟ จึงมาที่กระท่อมและตะโกนใส่หน้าหญิงชราว่า “ออกไปจากบ้านนี้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ไปจนถึงพรุ่งนี้ ข้าจะให้คนของข้ามาโบยเจ้า”

พอหญิงนั้นได้กลับไปแล้ว หญิงชราผู้ใจดีก็ร้องให้รำพันว่า “อะไรที่ข้ารักก็อยู่ในกระท่อมนี้ ที่นี้ข้าจะต้องทิ้งไปเสียแล้ว ไร่มันข้างโหดร้ายเสียจริง ผู้หญิงคนนั้น” ไอซิสจึงปลอบว่า “อย่าร้องไห้ไปเลยจ้ะ ข้าจะช่วยเอง ขายไม่ต้องย้ายไป

ไหนหรอก อยู่ที่นี่แหละ”

แผลงป่องทั้ง ๓ ต่างรวมหัวกันหารือ ในที่สุดตกลงใจว่าจะต้องลงโทษนางผู้หญิงใจร้ายเมียเจ้าเมืองเดบนี้ให้ได้ ทั้ง ๓ จึงตรงไปปล่อยพิษไว้ที่ทางเตเฟน เพื่อให้เตเฟนมีพิษเท่าพิษของแผลงป่อง ๓ ตัว เตเฟนเดินไปที่ประตูบ้านของเจ้าเมือง แล้วก็กลานไปตามพื้นห้องจนกระทั่งถึงที่ลูกชายเล็กแบเบาะของเจ้าเมืองนอนอยู่ แล้วจัดการค่อยเด็กมันทันที

เด็กน้อยร้องไห้จ้าด้วยความเจ็บปวด แต่พิษนั้นแรงมากไม่มีใครช่วยได้ ในที่สุดก็ตาย เมียเจ้าเมืองแทบจะเป็นบ้าเพราะเศร้าโศกคนในเมืองเดบก็ส่งสารหอก แต่ด้วยเหตุที่นางเป็นคนใจเหี้ยมอยู่เสมอมาจึงไม่มีเพื่อน ไม่มีใครช่วยเหลือปลอบประโลมใจ มีก็แต่ไอซิสคนเดียวที่ขยันมือเข้ามาช่วย ไอซิสบอกแก่นางว่า “ข้าเอาพิษแผลงป่องออกไปจากตัวลูกท่านได้ เธอลูกมาทันที ข้าจะรักษาให้”

ตอนแรกหญิงนั้นจะไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากไอซิส แต่เมื่อเห็นไม่มีใครอื่นช่วยหรืออยากจะช่วย จึงจำต้องเอาลูกไปหาไอซิส เอาวางไว้บนดินตรงหน้าไอซิส ไอซิสก็เอามือแตะตามตัวแล้วร้องว่า “พิษของเตเฟน ออกมา พิษของเตเฟน ออกมา ข้าคือไอซิส เทวไอซิส ถ้อยคำของข้ามีอำนาจ สัตว์ (อ่านต่อหน้า ๑๒๘)

สินขี้อธิพล - ต่อจากหน้า ๔๕

วัย ๔๐ ได้ ตามข้ออ้างที่ว่าทำรุนแรงจิตใจ สามีให้รายการเครื่องแต่งตัวของภรรยาว่ามียกทรง ๑๒ ตัว กระโปรง ๖๐ ใบ กางเกง ๕๒ ตัว รองเท้า ๑๘๐ คู่ เสื้อเบลาส์ ๑๐๖ ตัว (ความจริงสามีคงรู้ไม่ถ้วนเพราะยังไม่ครบรายการเครื่องแต่งกายที่ผู้หญิงทั้งหลายต้องมี) ผู้พิพากษาอ่านรายการแล้วก็ถามฝ่ายภรรยาว่า มียกทรงตั้ง ๑๒ ตัว ใส่เข้าไปอย่างไรกัน แล้วยังแถมปลอมฝ่ายสามีว่า ท่านเป็นสามีที่ดีมาก สามารถให้ภรรยาซื้อหาอะไรได้ทุกอย่างที่เธออยากได้ ถ้าจะมองหากภรรยาใหม่ ก็คงมีผู้หญิงสนใจอยากได้ตำแหน่งนั้นแน่ๆ

ถ้าผู้พิพากษาเป็นผู้หญิง ไม่น่าว่าผลการตัดสินจะออกมาในรูปเดียวกัน ผู้ชายไม่ค่อยรู้เรื่องเครื่องแต่งกายของภรรยาว่าจะมีอะไรมากร้อยก็ขึ้น ใส่แหวนเพชรใหม่ก็มองไม่เห็น เลยไม่ได้ชักใจว่าได้มาจากไหนอย่างไร ความประพดมิชอบที่ผ่านมาจากภรรยาแนบเนียนจับตายาก ถ้าภรรยามีศิลปะในการแต่งกายไม่ให้จับตามอง

คณะกรรมการปป. ชุณนี้มีผู้หญิงอยู่คนเดียว มีมากกว่าหนึ่งก็ดี ผู้หญิงมีชั้นต่ำที่ชอกชอนมองโค้งสูงหรือลดต่ำเก่งกว่าผู้ชาย ความประพดมิชอบไม่มาทางตรง ♣

โอสิริสกับไอสิส - ต่อจากหน้า ๒๐

มีพิษทั้งหลาย พังข้า จงปล่อยพิษลงกับพื้นให้หมด พิษของเมสเทด พิษของเมสเทเดฟองไปให้หมด พิษของเบเตด เซเตดกับมาเตด จงออกมา” แล้วก็ได้รำยมนตร์ตามที่ได้เรียนรู้มาจากเทพที่อด

ตอนนั้นมืดแล้ว ลมเย็นๆพัด ต้นไม้ไหวไปมา ทุกสิ่งทุกอย่างเงิบกวิบ ไอสิสเหยียดแขนออก แล้วร้องว่า “หนูน้อยต้องมีชีวิตอยู่ พิษจะตายสลายไป พระสุริยเจ้าจะยังคงอยู่ ตัวชั่วร้ายทั้งหลายจะต้องตายไป” แม่ของหนูน้อยร่อนใจก็มองมองดูลูก ช่วงประหลาดแสนประหลาดอะไรนั้น ลูกน้อยของนางหายใจระวบ กำลังหลับสนิทไม่ได้ตายหรือ “เฮากลับไปซิ” ไอสิสบอกแล้วก็กลับไปยังกระท่อมหญิงชรา

กลางดึกกินวันนั้น ก็ได้มีเสียงเคาะประตูกระท่อม เมื่อหญิงชราไปเปิดประตู เมียเจ้าเมืองก็ถลันเข้ามา

และทรุดตัวลงนั่งแทบเท้าไอสิสพูดว่า

“เมื่อเช้านี้ข้าได้พูดจาหยาบข้าแก่ท่าน เพราะข้ากลัวแมลงบึ้งและขับไล่ไสส่งท่านไป มาบัดนี้ข้าก็ได้ถูกกลืนโทษไปแล้ว และท่านก็ได้ช่วยชีวิตลูกข้าไว้ได้ ขอได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วยเถิด”

“ไม่มีอะไรจะต้องยกโทษให้หรอก” ไอสิสตอบ “แต่พยายามมีเหตุผลมีเมตตาแก่ผู้อื่นด้วยในโอกาสต่อไปข้างหน้า หรือจะเริ่มเสียบัดนี้ก็ได้ บอกแม่เฒ่านั้นว่าจะให้แกอยู่บ้านนี้ตลอดไป จะได้ทำให้แกมีความสุข”

“ได้” เมียเจ้าเมืองตอบ “บ้านนี้จะต้องเป็นของแม่เฒ่าตลอดไป” พูดแล้วก็กลับไป แม่เฒ่าได้ถูกเข้าขอบคุนไอสิสที่ได้เมตตาช่วยเหลือ

ไม่ช้าก็ถึงเวลาที่ไอสิสจะต้อง

ออกล่าหาศพของโอสิริส แต่ต้องหาที่ปลอดภัยฝากลูกชายไว้ก่อน ถ้าจะทิ้งไว้ที่เมืองเดบ โทฟอนอาจหาตัวพบ ดังนั้นจึงต้องไปหาที่สาวที่ซ่อนเนบที่ส เพื่อขอคำแนะนำ

“พาไปฝากอาหาราไว้ที่เกาะกายสิทธิ์เถิด จะปลอดภัย ถ้าโทฟอนมาเจอเกาะนี้เข้า อาหาราก็จะย้ายเกาะไปอยู่ที่อื่นได้โดยรวดเร็ว เพราะเกาะกายสิทธิ์นั้นล่อนน้ำได้”

เข้วันรุ่งขึ้นเทวี่พี่น้องทั้งสองก็เล่นเรือล่องน้ำไปกับโฮริส จนในที่สุดได้มาถึงบุสิริสและแลเห็นเกาะกายสิทธิ์อยู่กลางแม่น้ำ เทวี่เนบที่สตะโกนข้ามแม่น้ำเรียกอาหาราว่า “อาหารา อาหารา”

“ใครมาร้องเรียกอาหารา” ผู้หญิงคนหนึ่งออกมาที่ชายฝั่ง

“ผู้ที่เกิดทั้งในสวรรค์และในโลกนี้ เจ้ารู้จักดีหรือรอก มานั่นเถิดเร็วเข้า” (ยังมีต่อ)

๖๒๙ ๓๖๓๔ ๒๘ พ.ค. ๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไอสิริกับไอสิส นิทานอียิปต์ (ตอนจบ)

ขณะถูกขัง ไอสิสได้สวด
วิงวอนเทพราให้ช่วย และวัน
หนึ่งเทพราก็ได้ส่งเทพทอดผู้
รอบรู้ยิ่งกว่าเทพทั้งปวงมาช่วย
พาไอสิสออกไปพ้นที่คุมขัง และ
มอบให้อยู่ในความดูแลของข้า
ของเทพรา ข้าเหล่านั้นคือแมลง
ป่อง ๑ ตัว แต่ละตัวมีชื่อต่างกัน
แมลงป่องช่วยพิทักษ์รักษาไอสิสกับ
โฮรัสลูกชายตลอดเวลาที่เดินทางมา
จนถึงเมืองเดบ ที่เมืองนี้เมียเจ้าเมือง
ผู้ใจร้ายกลัวแมลงป่องจึงขับไล่
ไล่ส่งออกไปนอกเมือง จนมีหญิง
ชราสงสารมาพาไปอยู่กระท่อมของ
ตน ก็มาขับไล่ไปให้พ้นอีก แมลง
ป่องจึงลงโทษมารวมกันใส่พิษที่หาง
เตเฟน และให้เตเฟนไปต่อยลูกน้อย
ของเจ้าเมือง เด็กน้อยทนพิษไม่ไหว
ตายทันที เมียเจ้าเมืองไม่รู้จะไปหา
ใครช่วย พอดีไอสิสรับจะช่วยให้
จึงจำต้องขอมนำลูกชายมาให้รักษา
ไอสิสก็จัดการถอนพิษแมลงป่องนั้น

ออกจนหมด เด็กน้อยก็ฟื้นขึ้นมา
ได้ หญิงเมียเจ้าเมืองจึงมาขอโทษ
ไอสิสก็เคืองไม่ให้อะไรร้ายๆอีก
และก่อนอื่นควรแสดงความเมตตา
ให้เห็นก่อนโดยอนุญาตให้แม่เฒ่า
นั้นอยู่ในกระท่อมได้ตลอดไป หญิง
นั้นก็ขอม ไอสิสจึงเริ่มออกเดินทาง
แต่ก่อนนั้นต้องเอาลูกชายไปฝากไว้
เสียก่อน และเนบที่สฟี่สาวก็แนะ
ให้ฝากอาหารบนเกาะกายสิทธิ์ คน
ทั้งสองมาเรียกอาหารที่คนละฝั่ง
เกาะ เกาะนั้นลอยได้ เมื่ออาหาร
ได้ขึ้นเสียงเรียกก็ปล่อยให้เกาะที่อยู่
กลางแม่น้ำนั้นลอยมายังที่ที่ไอสิส
กับสฟี่สาวคอยอยู่

ในไม่ช้าเกาะนั้นก็ลอยน้ำมา
และมาหยุดอยู่ตรงที่เทวี่ทั้งสองยืน
อยู่ หญิงที่ขืนอยู่บนฝั่งเกาะนั้นชรา
มากแล้ว แต่หน้าตาอ้อมเอิบขมิ้มละไม
แม่เฒ่านั้นคุกเข่าแสดงการว้แ่
เทวี่ทั้งสอง ไอสิสกล่าวว่า “อาหาร
ข้าจะเดินทางไกล ช่วยดูแลลูกข้า

หน่อยได้ไหม คุณให้คำให้พ้นภัย
อันตรายจนกว่าข้าจะกลับมา”

“ข้าจะดูแลพิทักษ์รักษาให้เป็น
อย่างดีทีเดียว” อาหารตอบ “จะ
ไม่ให้มีอันตรายใดๆ มาแผ้วพาน
เลย”

ไอสิสรำลาลูกชายทั้งน้ำตา
และสัญญาว่าจะกลับมาทันทีที่ได้พบ
พ่อแล้ว ไอสิสกับเนบที่สฟี่ได้เฝ้าดู
จนกระทั่งเกาะกายสิทธิ์นั้นลอยช้าๆ
กลับไปสู่กลางแม่น้ำอย่างเดิม แล้ว
ไอสิสก็ออกเดินทางทันที เริ่มแรก
ไอสิสเอาไม้จิ้มกับกระดาดปาปรัส
มาทำเรือ ชาวอียิปต์เชื่อกันจน
กระทั่งทุกวันนี้ว่าเรือที่ทำด้วย
กระดาดปาปรัสจะช่วยให้พ้นจาก
จะเข้ได้ เพราะปาปรัสเป็นของ
ศักดิ์สิทธิ์ด้วยว่าเคยได้รับการแะ
ต้องจากเทวี่ ไอสิสกับเนบที่สฟี่พร้อม
ด้วยอะนูบิสลูกชายของเนบที่สฟี่ได้
ลงเรือไปด้วยกัน

การค้นหาศพของไอสิริใน

คราวแรกยากสาหัสสาครรจ์เพียงไร การค้นหาคราวานยากยิ่งกว่าสิบเท่า เพราะไทพอนได้ตัดศพออกเป็น ๑๔ ท่อน และแต่ละท่อนได้ฝังไว้ตามที่ต่าง ๆ กันทั่วอียิปต์ ไอตีสคิดแล้ว ออกจะท้อว่าจะหาเจอทั้งหมดละ หรือ ไอตีสพบขาท่อนหนึ่ง พอพบก็รีบเอาผ้าห่ออย่างมิดชิดเอาใส่ในเรือ แล้วสร้างโบสถ์ถวายงามไว้ตรงที่ที่พบนั้น แต่บางที่เดินทางเป็นเดือนๆ ไม่ได้ข่าวอะไรจากใครและไม่พบอะไรเลย หัวใจก็หนักอึ้งด้วยความเศร้าและความทุกข์

เย็นวันหนึ่ง เรือได้มาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่งชื่อว่า อามิโดต พระอาทิตย์ตกไปทางด้านหลังเมือง ขอแสงเป็นรัศมียาวทอดไปตามหาดทรายชายน้ำเหมือนนิ้วมือสองนิ้ว ทันใดนั้นไอตีสขึ้นขึ้นในเรือ และมองไปยังแสงอาทิตย์ที่ทอดไปยังหาดทรายนั้น และที่ตรงนั้นดูเหมือนมีลูกไฟดวงใหญ่อยู่ด้วย ไอตีสโดดออกมาจากเรือแล้ววิ่งตรงไปที่นั่น ขณะนั้นพระอาทิตย์ตกเรียบร้อยแล้ว และความมืดได้แผ่ไปทั่วบริเวณ แต่น้ำที่สจรรรย์ลูกไฟใหญ่ดวงนั้นยังโชติช่วงอยู่ ไอตีสจึงเอามือขุดลงไปใต้ลูกไฟดวงนั้น และก็ได้พบหัวของไอตีสริต ไอตีสได้สร้างโบสถ์ไว้ที่ตรงนั้นเป็นการระลึกถึงบุญคุณ และโบสถ์ที่อามิโดตนั้นมีชื่อเสียงไปทั่วอียิปต์ ที่ยอดโบสถ์มีรูปปั้น

ไอตีสริตทำด้วยทอง ทุกเช้าทุกเย็น เวลาพระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตก แสงอาทิตย์จะจับรูปปั้นนี้มีแสงเรืองรองแวววาว

การหาพบหัวของไอตีสริตทำให้ไอตีสใจชื้นขึ้นมาหน่อย มีกำลังใจหาส่วนอื่นๆต่อไป จนในที่สุดก็หาได้พบครบทั้ง ๑๔ ท่อน ไอตีสได้ถนอมเรือออกสู่ทะเล แล้วแอบเรือเข้าฝั่ง เอาร่างกายทั้ง ๑๔ ท่อนของไอตีสริตเรียงลงบนหาดทราย เนบที่สกับลูกชายปล่อยให้ไอตีสอยู่แต่ลำพัง ไอตีสคุกเข่าลง แล้วก็สวดแล้วสวดอีกด้วยมนตร์ที่เทพที่อดสอนให้ ความมิดมิดครอบคลุมโลกอีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นรัศมีแสงอาทิตย์ค่อยๆปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า และค่อยๆแผ่ไปทำให้ได้เห็นร่างสองร่างที่นอนเคียงกัน นั่นคือไอตีสริตกับไอตีส เป็นอันไอตีสริตฟื้นคืนชีพมาได้เป็นครั้งที่สอง

เวลาล่วงไปหลายปี หนูน้อยไฮรัทที่ไอตีสทิ้งไว้บนเกาะกายสิทธิ์กับอาหารก็ได้เติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่ม ผู้กล้าหาญหน้าตาสวยงาม ไอตีสริตได้กลับมาพบลูกชาย เมื่อลูกชายเป็นหนุ่มพอดีจึงได้อบรมสั่งสอนทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนรู้ ไอตีสได้แค่เฝ้าดูพ่อลูกสองคนตอนกันด้วยความชื่นอกชื่นใจ

ในที่สุดก็ถึงเวลาที่ไฮรัทจะต้องรู้ความจริงเกี่ยวกับพ่อของตน

ไอตีสริตเล่าให้ฟังถึงความเป็นไปของคนเมื่อยังครองราชย์อยู่ที่เมืองธีบิส ไอตีสริตได้เล่าให้ลูกฟังว่าตนได้ช่วยเหลือคนจนอย่างไรร่วมกับไอตีส จนในที่สุดได้เป็นพระราชอาพระราชินีแห่งอียิปต์ และก็ได้นำไทพอนผู้แสนชั่วมาชิงราชสมบัติได้นำไอตีสริตตาย ไอตีสต้องได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส ถึงได้ตามหีบศพพบ กรงที่ทองก็ลำบากยากเข็ญเช่นเดียวกันกว่าจะได้ร่างครบทุกส่วน ได้ยื่นพ่อเล่าไฮรัทถึงกับโกรธจนตัวตื้น คากว่าด้วยความเกลียดเกลียดแค้นไทพอน “จะให้ลูกแก้แค้นอย่างไรละ พ่อ” ไฮรัทถาม “เวลาแก้แค้นได้มาแล้วละลูก เทพทั้งหลายร้องเรียกพ่อกลับมาแล้ว พ่อจะอยู่กับลูกต่อไปไม่ได้แล้ว แต่พ่อจะเฝ้าดูลูกจากบ้านใหม่ ลูกจะต้องสู้อย่างทรหด แต่ลูกต้องชนะพ่อเรือ เพราะลูกต่อสู้กับสิทธิและความเป็นจริง”

ไอตีสริตเอามือวางบนบ่าลูกแล้วจ้องมองซึ่งเข้าไปในดวงตา ไฮรัทคุกเข่าลงจูบมือพ่อพลางพูดว่า “ลูกต้องชนะแน่นอน พ่อ” ต่อจากนั้นไอตีสริตก็กล่าวคำอำลาเมียและลูกอย่างเศร้าๆ ว่า

“ถึงเวลาจะต้องจากไปแล้ว ถึงแม้อยากจะอยู่บนพื้นพิภพนี้สักเท่าไรก็อยู่ไม่ได้ เพราะสุริยเทพทรงคอยอยู่” (อ่านต่อหน้า ๑๕๖)

จนสุกข้างในเป็นยางมะตูมขึ้น รวดน้ำกะทิที่เหลือลงคนให้ทั่วขกกลงพักไว้

๒. หุงข้าวตามกำหนดกัณฑ์กระจายใส่ถาดผึ่งไว้ ในขณะที่หุงข้าวจกัณฑ์ทำแฉกเป็นดอกไม้แช่น้ำให้บาน คัดปลายใบหอมจกัใบเป็นเส้นแช่น้ำให้มันงอ แล้วซ้อนขึ้นใส่จานไว้ทั้งสองอย่าง เด็ดขั้วผักชีรวมไว้ด้วย หั่นหอมใหญ่ มะเขือเทศ และถั่วลิสงเตา ทูบกระเทียม สับตามกำหนด ลอกไข่กรอกหน้าเคลือบบางพอควร ถ้างาแดงกว่าให้สะอาดเดือนหัวท้ายทั้ง

๓. เกล้าข้าวสุกกับซอสมะเขือเทศ เกลือบูน น้ำตาลทราย ชิมรสให้พอดี เจียวกระเทียมด้วยน้ำมันหมู ๓ ช้อนโต๊ะพอหอม ใส่ไข่กรอก ถั่วลิสงเตา หอมใหญ่ มะเขือเทศหั่นแฉกพอสลด ใส่ข้าวลงผัดให้เข้ากันดี ชิมและเติมรสอีกครั้งหนึ่งตักใส่ชามโรยพริกไทยป่นเกล้าพอหอม

๔. ถ้างาแดงให้สะอาดตั้งไฟให้แห้งสนิท ค่อยใส่ไข่ใส่ชาม ๑ ฟอง ใส่น้ำปลาดีนิดหน่อยดีจนฟู ทาน้ำมัน

ให้ทั่วกะทะหมุนรอบๆให้ร้อนทั่วกัน เทไข่ลงกรอกเป็นแผ่นบางเต็มกะทะลดไฟให้อ่อน คึงกะทะหมุนไปรอบๆจนไข่แห้ง ยกลงตั้งนอกเตาตักข้าวใส่ตรงกลาง ๑/๔ ของข้าวที่ผัด แซะไข่สองด้านปิดเกลี่ยกัน ทำไข่คิบที่ยังเหลืออยู่กันซาม แล้วแซะอีกสองด้านปิดเกลี่ยกันเป็นแผ่นที่เหลี่ยมใส่น้ำมันรอบแผ่นพอควร ตั้งไฟพอเหลือง แซะด้านบนกลับลงทอดให้เหลือง แซะใส่จานแถบหนึ่ง กรอกไข่ห่อจนครบ ๔ จาน ผ่านแฉกกวาไปตามผลพอวางได้ไม่กึ่ง หั่นเหลี่ยงหนาพอควรวางลงข้างข้าวห่อไข่ ใช้ใบมีดกดเบาๆให้ชั้นเรียงเกลี่ยกันพองาม ประดับด้วยขั้วผักชี พริกชี้ฟ้าแดงและต้นหอม พร้อมด้วยถ้วยน้ำซอสเล็กน้อยตามชอบ

๕. ตักไข่ในกระทาใส่ชามแก้วใบละ ๓ ฟองพร้อมด้วยน้ำกะทิเท่าๆกัน ประดับหน้าด้วยชั้นขนุนเชื่อมจนหมด เป็นของหวาน เรียกว่าบุษบาลงตรง (เจ้าของตำรับท่านตั้งไว้)

โอติสกับไอซิส - ต่อจากหน้า ๙

แล้วโอติสก็หันมาพูดแก่โฮรัสว่า “ลูกมีงานใหญ่จะต้องทำ พ่อจึงจะต้องให้อ่านางแห่งเทพแก่ลูก ลูกจะต้องได้ชื่อว่า โฮรัสแห่งรา และเทพราจะคุ้มครองลูกตลอดไป”

“ให้ข้าไปด้วยไม่ได้หรือ” ไอซิสขอร้อง “ที่ได้รับทุกขเดือดร้อนในการพลัดพรากตั้งแต่ต้นมา ยังไม่พออีกหรือ ยังจะให้ข้าต้องทนทุกข์ในการพลัดพรากจากกันอีกครั้งนี้อีก”

“ไม่นานหรอก” โอติสตอบอย่างอ่อนโยน “ยังมีงานที่นางจะ

ทำที่นี่ ไม่ช้าข้าก็จะกลับมาหานางอีกต่อไป”

“ข้าจะคอย” ไอซิสพูดเบาๆ และทั้งสองก็หันหน้าไปทางตะวันตก ขณะนั้นตะวันใกล้จะตกดินแล้ว ดวงตะวันมองดูเหมือนเรือใหญ่สีแดงลอยล่องอยู่ตรงขอบฟ้า เป็นเรือลำนี้ ชาวอียิปต์เรียกเช่นนั้น โอติสรีบเดินตรงไปและมีร่างหนึ่งขึ้นขึ้นและช่วยอุ้มไอติสให้ขึ้นมาบนเรือ สุนัขหาใช่ใครอื่นไม่ สุนัขเทพรา นั่นเอง โอติสขึ้นมือมาทางไอติสกล่าวว่าเป็นครั้งสุดท้าย

ว่า “ลาก่อน ข้าจะเฝ้าพิทักษ์รักษา นางตลอดไป” และไอติสก็ได้ขึ้นเสียดันไพบเพราะทิมพังแปลกของเทพราว่า “เชื่อเราเถอะ อย่างกลัวอะไร ไม่ช้านางก็จะได้มีความสุขและมีชีวิตอันเป็นอมตะ” แล้วเรือลำนั้นก็ค่อยๆ จางหายไปในความมืด เหลือแต่สองแม่ลูกขึ้นเฝ้าคอย

ต่อจากนั้นไอติสกับโฮรัสก็ได้เดินทางลงไปยังทางใต้ของอียิปต์ คนแถบนี้ไม่รู้จักโทรศัพท์ ต่างอยู่อย่างเป็นสุขและขอร้องให้ไอติสกับลูกชายอยู่ที่นี่เรื่อยไป แต่อยู่ไม่ได้

แต่โทรศัพท์ขยับตัวหลบหลักไม่ได้
กลองแล้วเท่าเท่า หอกจึงพุ่งเข้า
ที่คอหอย โทรศัพท์แสนชั่วร้าย
ออกมาได้ที่เดี๋ยวก็มีวันลงกับดิน
โฮสต์ก้าวเข้าไปจ้องดูหน้าก็แลเห็น
โทรศัพท์ตายค้างแข็ง ปากก็อ้าค้าง
โทรศัพท์ตายสนิท ไม่มีโอกาสทำ
ความเดือดร้อนให้แก่ชาวอียิปต์ได้
อีกต่อไป

บัดนี้งานในโลกมนุษย์ของ
โฮสต์ก็เสร็จสิ้นลง โฮสต์กับโฮสต์
มีเสรีที่จะไปอยู่ร่วมกับโฮสต์ใน
ดินแดนอมตะเทพได้ตลอดไป เรือ
ล้านปีค่อยๆ หย่อนตัวลงที่ขอบฟ้า
ทิศตะวันตก รัศมีแสงอาทิตย์
ทอดยาวข้ามสมรภูมิมาแตะบ่า
โฮสต์ โฮสต์เหลียวขวับไปดูทาง
ตะวันตกก็เห็นแม่ของตนยืนคอยอยู่

แล้ว จึงฉวยมือแม่ค่อยๆ เดิน
ไปยังเรือล้านปี

บรรดาทหารที่เฝ้าดูพากัน
ถูกเข้าทำการการระดมที่สุริยเทพรา
ยันหัตถ์ทองออกมารับคนทั้งสอง
ลงไปในเรือ แล้วตะวันก็ค่อยๆ ตก
จมหายไป เหลือแต่ความมืดแห่ง
สันติและความเข้าใจดีต่อกันแผ่ไป
ทั่วดินแดน ♣

๒๒๙ ๔๖ ๓๕ ๕๕๑- 19

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

กระสอบเพลิง (นิทานโปรตุเกส)

เรื่องทำชั่วได้ชั่ว ก็เป็นเรื่องที่นิยมเล่ากันไม่แพ้เรื่องทำดีได้ดี เรื่องที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านยุโรป ก็เป็นทำนองเดียวกัน คงเล่าไว้ต่อไป

ครั้งหนึ่งมีหญิงชราคนหนึ่ง มีอาชีพรับจ้างซักผ้า หญิงซักผ้าคนนี้เป็นคนขากจนเขื่องใจ ทั้งๆที่แก่และเรี่ยวแรงไม่ค่อยมี ก็ยังต้องไปซักผ้าที่แม่น้ำทุกอาทิตย์ ไปซักผ้าคราวใด แม่เฒ่านั้นก็จะต้องเอาหลานสาวไปด้วยครานั้น หลานสาวแม่เฒ่าเป็นลูกกำพร้า พ่อแม่ตายเพราะเกิดภัยพิบัติ แม่เฒ่าจึงต้องรับเลี้ยงดูเรื่อยมา

วันหนึ่งแม่เฒ่าเกิดล้มเจ็บ ทำงานไม่ไหว หลานสาวต้องช่วยดูแลบ้านช่องแทน แต่หนูน้อยหลานสาวที่มีชื่อว่ามาเรียน เป็นเด็กฉลาด ถึงจะอายุยังน้อย ก็สามารถทำงานได้ทุกอย่าง โดยเฉพาะงานที่เป็นงานอาชีพเลี้ยงปากเลี้ยงท้องอยู่ตลอดเวลา

“ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่เจ้าโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย” แม่เฒ่าพิมพ์ทำพรพร้อมทั้งกราบออกมาขณะ

ที่นอนแช่อยู่บนเตียง “นี่ถ้าชายไม่ทะเลาะในเร็ววันล่ะก็ เราจะทำอย่างไรกันล่ะ ใครจะซักผ้าที่อยู่ที่นี่”

“หลานจะซักให้เองจ๊ะ ยาย” มาเรียนตอบ

“เจ้าทำไม่ได้หรอก หลาน” แม่เฒ่าพูด

“ทำได้นะ ยาย” มาเรียนยืนยัน

“หลานไม่รู้หรือว่าซักอย่างไร แล้วเจ้าก็ยังเล็กอยู่” แม่เฒ่าแย้ง

“หลานรู้ว่าซักอย่างไร ตอนแรกก็เอาผ้าแช่ไว้ แล้วก็ใส่สบู่ ค่อยจากนั้นก็ขยี้ เสร็จแล้วก็ซักในน้ำจนหมดสบู่ แล้วก็บิด บีบเสร็จก็จัดแจงสะบัด แล้วก็ตากเอาไม้หนึบหนึบไว้ พอแห้งแล้วก็เก็บผ้าไปครั้นวันรุ่งขึ้นจึงค่อยรีด รีดเสร็จก็นำไปมอบให้เจ้าของเขาตอนปลายอาทิตย์ ถูกไหมล่ะจ๊ะ ยาย”

“เออ ถูกแล้ว ถูกแล้ว หลานรัก ขอให้พระคุ้มครองเจ้าเถิด ซักแต่เพียงน้อยๆ ก่อนนะหลาน เคียวจะเหนื่อยเกินไป”

ได้ยินยายพูดเช่นนั้น หนูน้อย

มาเรียนก็จัดแจงเอาผ้าใส่ตะกร้ารีบเดินไปที่แม่น้ำ แล้วก็ซัก ซัก ซัก อยู่ตลอดเช้าจนเที่ยง จนกระทั่งมือเจ็บไปหมด ทันใดนั้นมาเรียนได้ยินเสียงระฆังบอกเวลาเที่ยงดังแห่งห่างอยู่แต่ไกล จึงทำมือเป็นเครื่องหมายกางเขน แล้วเอาผ้าที่ซักมาตาก ผ้าที่มาเรียนซักขาวโพลนในแสงแดด ดูไม่ผิดกับหิมะ

มาเรียนช่วยห่ออาหารกลางวันว่าจะเอาไปนั่งกินใต้ต้นไม้ ขณะนั้นเองมาเรียนก็นึกขึ้นได้ว่า ขณะที่รีบร้อนจะไปหาที่ใดๆ นั่งกินกลางวันเลยลืมไปว่าตนเองยังไม่ได้ชำระล้างหน้าตาเนื้อตัวเลย จึงเอาถุงใส่อาหารกลางวันไปแขวนไว้ที่กิ่งไม้ แล้วเลยถอดลูกประกาศที่ใช้นับเวลาสวดมนต์ออกจากคอ ม้วนแขนเสื้อขึ้น แล้วก็ก้มลงไปล้างหน้าล้างตัว เสร็จแล้วก็วิ่งกลับไปที่ดินไม้ นั่น “เออ ช่างหิวจริง” มาเรียนรำพึง “แต่ได้นั่งกินอาหารกลางวันได้ร่มไม้ อย่างนี้นักับว่าสบายไม่น้อย” พอกินเสร็จก็คิจะนอน แต่ยังไม่ได้นอน หนูน้อยมาเรียนก็คิดถึงยาย จึงสวดอธิษฐาน→

วิธีทำ : ๑. หุงข้าวสุกแล้วกัวยให้เม็ดกระจายใส่ถาดผึ่งไว้ ตั้งกั้งตั้งหัวออก ปอกเปลือกหนัทยาบๆ แบ่งมะพร้าวไว้ ๓ ซ้อนโต๊ะ กันให้หมดมัน ๑ ถ้วย เล็ก ใบข่อยอ่อนๆ เลือก้านกลางออกม้วนหนัฝอย ๑ ถ้วย ใบใหญ่ๆ เลือก้านท้องใบออกไม่ให้ใบขาดจากกัน หนัใบมะกรูดฝอย เต็ดผักชีเป็นใบๆ เต็ดใบโหระพาเป็นใบๆ

๒. ผ่าพริกแห้งแคะเม็ดล้างน้ำให้หมดเม็ด หนัรากผักชี ปอกกระเทียม ปั่นพริกไทยให้ละเอียด ใส่พริกแห้ง รากผักชีโขลกให้ละเอียด ใส่มะพร้าวโขลกจนเข้ากัน ตักขึ้นใส่ชามอ่าง ปั่นถั่วลิสงคั่วหรือทอดจนแตกละเอียด

๓. ซ้อนหน้ากะทิลงละลายกับน้ำพริกทีละน้อยๆ จนข้นดี ต่อยไข่ลงตีให้เข้ากัน ใส่กุ้งลงคนพร้อมด้วยน้ำตาล ๒ ซ้อนโต๊ะ ตวงข้าวใส่ลงเคล้าสลับกับน้ำกะทิจนครบถ้วยพอชุ่มดี ใส่ถั่วลิสงปั่นเคล้า ห่อใบตองปิ้ง

ชิมและเค็มรสให้พอดี โรยผักชี ใบมะกรูด เคล้าให้ทั่ว

๔. วางใบข่อยแผ่ลงตรงกลางใบตองที่ทำไว้ ซ้อนกัน ๒ ใบให้ก้านใบอยู่ทางหัว - ท้ายใบตองทั้งสองข้าง วางใบโหระพาและใบข่อยหนัฝอยตรงกลางเป็นทางยาว จนครบ ๔ ชุด ตักข้าวใส่ทับลงเป็นทางยาวไปตามแนวผัก พับทบประกบเกยกันให้สนิท กลัดหัวท้ายและตรงกลางอีก ๒ แห่ง ย่างไฟจนสุกกระดูดี แกะห่อแคะได้แผ่นใบข่อยวางลงในจาน จานละ ๒ ห่อครบ ๔ จาน รับประทานกำลังร้อนๆ เค็มรสภายนอกด้วยน้ำตาลดี

๕. ในระหว่างปิ้งห่อข้าว ปอกกลางสาตแคะเป็นกลีบๆ กลีบใดมีเม็ดผ่าออก แฉ่งใส่ชามแก้วพอควร ๔ ใบ ใส่เกลือป่นละเอียดลงสักเท่าหัวไม้ขีดไฟเคล้าพอทั่ว ใส่หน้าเชื่อมชั้นๆ ลงพอท่วม จวนรับประทานจึงใส่น้ำแข็งทุบละเอียด เป็นของหวาน

กระสอบเพลง - ต่อจากหน้า ๑๔

ยายของมาเริ่มมองดูกระสอบนั้นอย่างเศร้าๆ นึกไม่ถึงเลยว่าในนั้นจะมีมาเรียหลานรักสุดหัวใจของตน จึงพูดว่า “เออ น้ำแปลก ไม่เคยได้ยินเลยว่ากระสอบร้องเพลงได้ ไหนทำให้ดูซิ”

ยิบซี่จึงวางกระสอบลง เออ มือไปหยิบมาเรียพลาบพูดว่า

“ร้องเพลงซิ ร้องนะ ถ้าไม่ร้อง ข้าจะเอาไม้หวดเข้าให้”

เสียงมาเรียสะอื้น เพลงขาดเป็นห้วงๆ พังเศร้ากว่าทุกครั้ง มาเรียร้องเพลงอย่างเคยว่า

“ข้าทั้งลูกประคำ ไวบนก้อนหินริมแม่น้ำ ตอนซึกผ้า”

ได้ยินเพียงเท่านั้น ยายของมาเรียก็จำได้ทันทีว่านั่นเป็นเสียงหลานสาวของตนที่หายไป ยายคิดจะวิ่งไปที่กระสอบแล้วซิ แต่ยังไม่ไ้ได้เมื่อเห็นยิบซี่นั้นทั้งสูงทั้งใหญ่

ทั้งลำสัน หึงขรอย่างนั้นวิ่งจะไปสู่ไหน จะเหลียวหาใครแถบนั้นก็ไม่เห็นมีใครสักคน เขาต่างไปทำไรไถนากันหมด เอ จะทำอย่างไรดีนะ คิดไปคิดมา ยายของมาเรียก็บอกยิบซี่ว่า

“เอ้า เอาของนี้ไปซิดูกระสอบเพลงของลุงร้องเพลงได้เพราะดี แต่ว่าข้ายากจน ไม่มีของอะไรมากไปกว้านหรือกลวงกิน ยิ่งน่าเศร้ายิ่งกว่ากลางวัน มันไม่อยากกินไม่อยากนอน ไม่อยากทำการงานอะไรทั้งหมด ลุงรู้ไหมว่าข้าอยากทำอะไร ข้าอยากตาย นับแต่หลานข้าหายไปข้าไม่ได้มีความสุขเลย”

พูดแล้วก็ร้องไห้ ยิบซี่นั้นจึงถามขึ้นว่า “ใครนะที่ข้าว่าหายไป”

“หลานสาวข้าเ้าล่ะ” ยายของมาเรียตอบพลาบสะอื้นพลาบ

“ตายหรือ”

“ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย วันหนึ่งมันไปที่แม่น้ำแล้วเลยหายไปเลย คงจะกระเซอะกระเซิงไปไหนๆ ละมันมาอาจจะหิวโหย เสื้อผ้าเก่าขาด กระรุ่งกระรุ่งก็เป็นที่ ด้วยเหตุนี้เองข้าเลยต้องหาซูปหาขนมมึงเอาไว้ในบ้านเสมอ ที่นอนก็มึงพร้อมสำหรับคนเดินทางที่ไปหากินจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งอย่างท่านนะ รับประทานข้าจะพักค้างคืนที่บ้านข้าจะได้ทำให้ข้ามีความสุขขึ้นมาบ้าง”

“ถ้าอย่างนั้น ก็มีความสุขได้แล้วละนาย ข้าไม่ไปจากที่นี่หรอก ไหนเอาซูปเอาขนมมากินซิ ข้าอยากกินเหลือเกิน ไม่ได้รู้จักกับอาหารที่ต้องตั้งไฟให้สุกให้ร้อนมาตั้งนานแล้ว ส่วนเตี้ยนั้นเห็นจะมีแต่ที่นอนที่ขี้ดด้วยฟางเท่านั้นละมั้ง”

ยายของมาเรียจัดการเลี้ยงยิบซี่→

อย่างอ้อมห่มห่มแล้วยังแถมเอา
เหล้ามาให้ดื่มอีกเหยือกหนึ่ง พลง
พูดว่า “เฮ้ คิมเสี่ยให้สมอยาก คิม
เข้าไป คิมเข้าไป แล้วจะรู้ว่ามัน
วิเศษแค่ไหน”

ยิปซันนั้นไม่ละโอกาส คิม คิม
เสี่ยจนเมาประ เพอเห็นชายนั้น
มาได้ทีดีแล้ว แม่เฒ่าขายของ
มาเรียกบอกให้ไปนอน ยิปซีกก็พูด
ขึ้นว่า

“ไปนอน ก็ไป แต่ว่าต้องเอา
กระสอบเพลงนี้ไปด้วย ข้าไม่เคย
ทิ้งเอาไว้ห่างตัวเลย ต้องเอาไป
ด้วย”

“ตามใจเถอะ ข้าไม่ต้องการ
กระสอบนั้นเอาไปทำอะไรหรอก
ต่างคนต่างไปนอนเถอะ ดึกมาก
แล้ว”

ยิปซีก็นึกทำตาม ให้แม่เฒ่า
จุดเทียนนำหน้า ตัวเองหิ้วกระสอบ
เดินตามไป พอเข้าห้องถึงเตียงก็ล้ม
ตัวลงนอนอย่างนั้นอย่างที่เคย
ประพฤติมา ครู่เดียวก็หลับสนิท
กรนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แม่เฒ่า
รู้ว่าลงนอนอย่างนั้นไม่มีวันจะตื่น
ก่อนรุ่งแจ้ง แม้กระนั้นก็ยังไม่วางใจ
ค่อยๆ ไขว่ไปเปิดกระสอบ ปล่อยตัว

หลานสาวออกมา พอเห็นหน้า
หลาน แม่เฒ่าก็กอดจูบเสียดูรัก
เคียวหัวเราะเคียวร้องไห้สลับกันไป
แล้วก็กลับมาถึงกระสอบของ
ยิปซีก ถ้าคืนนั้นมาเห็นกระสอบของ
คนว่างเปล่าคงจะโกรธตาคงเป็นไฟ
และเพื่อไม่ให้สงสัย แม่เฒ่าจึงเอา
แมวตัวใหญ่ใส่เข้าไปในกระสอบ
นั้นสองตัว แมวทั้งสองนั้นดูมาก
เร็วแรงก็แข่งขันไม่น้อย

เช้าวันพอสาๆ ยิปซันก็ตื่น
รู้สึกไม่ค่อยสบายคงจะเป็นเพราะ
คิมมากไปเมื่อตอนกลางคืนนั่นเอง
ยิปซีกลัวว่าแม่เฒ่าจะถามว่าอะไร
อยู่ในกระสอบ จึงรีบออกจากบ้าน
ไปโดยไม่ได้อำลา เดินทางไปได้
ไกลไม่น้อย ยิปซีก็นึกถึงหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ตะวันขึ้นสูงแล้ว ยังไม่มี
อะไรมาถึงท้องเลย ยิปซีก็นึกไปเคาะ
ประตูบ้านแรกที่เห็น แล้วก็ร้องขอ
อย่างเคย พูดว่า “ขออะไรหน่อย
เถอะนาย แล้วข้าจะให้กระสอบร้อง
เพลงให้ฟัง” เสียงร้องของยิปซีก็นึก
ให้ผู้คนแถบนั้นวิ่งมาที่นั่นด้วยความ
อยากรู้ ยิปซีก็นึกหยิกกระสอบนั้น
แล้วร้องส่งให้ร้องเพลง ก็มีเสียง
ร้องแมว เมี้ยว ดังออกมาจาก

กระสอบ ยิปซีก็นึกเดินเข่นเข่นก็เลย
เคาะกระสอบเข้าให้ ไปโดนแมวอีก
ตัวเข้าก็ร้องเมี้ยว เมี้ยว ออกมาอีก
คนเลยฮากันลั่น ค้างร้องกันอยู่อีก
ว่า “มาดูกระสอบนี้ซิ ส่งเสียงร้อง
ได้เหมือนแมว”

ยิปซันก็โกรธเจียนจะถล่ม uly
ได้เชือกจึงเอาฟาดไปที่กระสอบ
ร้องว่า “ร้องเพลงซิ ร้องเพลงไป
เจ้ากระสอบ” ยิ่งฟาดไป แมวก็ยิ่ง
ร้อง เมี้ยว เมี้ยว ยิปซันก็อดแปลก
ใจไม่ได้ จึงโยนเชือกทั้ง หันมา
จัดแจงแก้ปากกระสอบด้วยความ
อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แมวที่กำลัง
ไม่โง่งน่านอยู่ในกระสอบก็โชน
ออกจากกระสอบ ตรงเข้าข่วนกัด
ยิปซันจนหน้าตาเละ ยิปซีก็นึก
เสียงหลงว่า “ช่วยด้วย ช่วยด้วย”
แต่ไม่มีใครช่วย เพราะทุกคนแ
เห็นแล้วว่ายิปซันชั่วร้ายและโหด
ร้ายเพียงไร

ในที่สุด ยิปซีก็นึกต้องพยายามช่วย
ตัวเองให้พ้นจากแมวเจ้าโทสะทั้ง
สองตัวนั้น พอพ้นมาได้ ก็แผ่นหนี
ไปไม่เหลียวหลัง และไม่ได้ใส่
หน้ามาให้คนแถวนั้นเห็นอีกเลยนับ
แต่นั้นมา ♣

รายการธรรมะทางวิทยุ - ต่อจากหน้า ๑๑

แต่แสดงหลักธรรมอันสูงส่งซึ่งจะเป็นประโยชน์สุขอย่าง
แท้จริงสำหรับผู้ปฏิบัติตาม

ท่านที่เขียนเรื่องสำหรับรายการ แสงธรรม ซึ่งมี
จำนวนมากพอที่จะให้อ่านได้ทุกวันตลอดปีโดยไม่ซ้ำเลย
นี้ มีทั้งที่ให้และไม่ให้นามไว้ แต่ในการออกอากาศจะ
ไม่มีการระบุนามผู้เขียน ซึ่งมีทั้งพระภิกษุและคฤหัสถ์
หลายท่านด้วยกัน เป็นผู้สำเร็จเปรียญธรรมเกือบทั้งหมด

กล่าวโดยสรุป ผมคิดว่ารายการ แสงธรรม เป็น

รายการส่งเสริมธรรมะในรูปแบบที่มีคุณค่าน่ายกย่อง
เป็นตัวอย่างที่ดีได้รายการหนึ่ง

การจัดรายการทางศาสนาออกวิทยุและโทรทัศน์
นั้น ถ้าทำด้วยใจบริสุทธิ์ ด้วยความรอบรู้ และด้วยความ
มีศิลปะในการเสนอพุทธสมควรแล้ว ก็จะเป็นรายการที่ดี
มีคุณประโยชน์แก่ผู้ฟังผู้ชมสมความมุ่งหมาย

สพพทานัน สมมทานัน ชินาดี

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง ♣

๕๒๙ ๕๖๖ ๑๒ ๕.๑.๑๙

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

พระเจ้าวิกรมมัทิตยตระเวนเมือง (นิทานอินเดีย)

พระเจ้าวิกรมมัทิตยกษัตริย์ผู้ครองอุษะเนห์ของอินเดียทรงเหมือนพระเจ้ายาหเลียฮารูล อัลราชิด กษัตริย์ผู้ครองแบกแดด ที่โปรดปรานพระองค์ออกมาตรวจตราความเป็นไปของบ้านเมือง และความ เป็นอยู่ของผู้คนพลเมืองด้วยพระองค์เอง เมื่อทรงพบผู้ใดเคียดแค้นหรือสนใจอย่างใด พระองค์ก็ทรงแก้ไข ช่วยเหลือได้โดยรวดเร็วทันที่ ดังเหตุการณ์ในเรื่องนี้ที่สุริน น. โฆส ได้เขียนเล่าไว้ในเรื่องนิทาน ชาวบ้านและเทพนิยายจากอินเดียดังต่อไปนี้

วันหนึ่งพระเจ้าวิกรมมัทิตย ครัตแก่ราชองครักษ์ของพระองค์ว่า “ก็นั่นออกไปกันอีกนะ ไปดูด้วย ตัวเราเองว่า เหตุการณ์บ้านเมือง เป็นอย่างไร”

“พะยะค่ะ” ราชองครักษ์ทูล รับคำ “ข้าพระองค์พร้อมอยู่เสมอ ตอนสองยาม” เพราะเป็นทูลรับว่า พระเจ้าวิกรมมัทิตยโปรดปราน พระองค์เสด็จตรวจตราบ้านเมือง ตอนสองยามล่วงหน้าไปแล้ว และด้วย เหตุที่พระองค์เองปลอมพระองค์ เป็นอะไรต่ออะไรอยู่ทุกครั้งที่เสด็จ ขามวิกาลเช่นนั้น ราชองครักษ์จึงทูล ถวายตอบว่า “แล้วก็นั่นพระองค์ จะทรงปลอมพระองค์เป็นอะไร พะยะค่ะ”

“แล้วแต่เจ้า” พระเจ้าวิกรมมัทิตยตรัส “ก็นั่นข้าตั้งใจจะไป

ทางบริเวณนอกกำแพงเมือง เพราะ ฉะนั้นต้องออกจากเมืองอุษะเนห์ ก่อนประตูเมืองปิดตอนสองยาม และเราจะอยู่นอกพระนครจน กระทั่งรุ่งสาง เจ้าจะว่าอย่างไร”

“แล้วแต่จะโปรดพะยะค่ะ” ราชองครักษ์ทูล “และถ้าพระองค์ จะไม่โปรดว่ากระไร ข้าพระองค์ ไกรขอให้พระองค์ปลอมเป็นบ่าว ของข้าพระองค์พะยะค่ะ”

“ทำไม”

“ก็เพราะพระองค์จะต้องตรัส แต่ความจริงไม่ว่าจะไปแห่งหน คำบถใด วันนั้นเกือบจะโดน ประหารไปแล้ว เมื่อครั้งที่ตกเข้าไป อยู่ในช่องโง่” ราชองครักษ์ทูล อย่างขังขัง แต่พระเจ้าวิกรมมัทิตย ทรงพระสรวล เมื่อทรงนึกย้อนหลัง ไปถึงคราวนั้น ที่รอดพ้นอันตราย

มาได้อย่างหวุดหวิด ราชองครักษ์ ทูลทูลถวายตอบว่า

“ยังโชคดีที่ครั้งนั้นเจ้าหัวหน้า โจรนี้กว่าพระองค์ตรัสเล่น เมื่อ พระองค์ตรัสว่า ‘ข้านี้แหละคือ พระเจ้าวิกรมมัทิตย’ ข้าพระองค์ ไม่อยากให้เกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นถ้าใครถามอะไร ข้า พระองค์จะตอบเอง ข้าพระองค์ ไม่มีวันร้องรอที่จะพูด ไปปลื้มคตเท็จ หรืออุกเรื่องเหลวไหลอะไรขึ้น”

“ตกลง” พระเจ้าวิกรมมัทิตย ตรัส “เจ้าจะทำอะไรอย่างไรก็ ทำเถละ ก็นั่นเจ้าจะได้เป็นนาย ข้า จะเป็นบ่าวเจ้าตั้งแต่สองยามไปจน รุ่งสาง”

ทั้งนายทั้งบ่าวต่างปลอมตัว เป็นชาวชาวที่เดินทางมาเที่ยวกรุง อุษะเนห์ และรีบออกจากประตูเมือง→

ทางทิศตะวันตกก่อนเวลาสองยาม แล้วมุ่งหน้าไปยังท่าเรือบาริศาซา ตลอดเวลาที่พระเจ้าวิกรมมัททีย์ เสด็จผ่านไปมาแถบบริเวณนั้นไม่ ทรงพบสิ่งใดผิดปกติ ทุกแห่ง เงียบสงบในคืนเดือนมัตตสนิโทอย่างนี้ ได้ยินแต่เสียงเคาะระฆังบอก เวลาทุกครั้งชั่วโมงดังมาจากในเมือง มีเสียงหมาเห่าหอน เสียงนกเค้าแมวดังมาเป็นครั้งคราว

“ไปหาที่พักแรมดีไหม พะยะกะ” ราชองครักษ์เสนอ “มีคอกอย่างนั้นไม่มีอะไรดี กว่าประตูเมืองจะเปิดก็ใกล้รุ่ง พอมีเวลานอนพักก่อนสัก ๒-๓ ชั่วโมง พรุ่งนี้พระองค์จะทรงมีธุระยังไม่ น้อยเลย”

“ฟังนั้นนะ” พระเจ้าวิกรมมัททีย์ตรัสขึ้น “ข้าได้ยินเสียงคนตรึงมาจากกระท่อมตรงนั้น ใครนะมาหาความสนุกสนานรื่นเริง อยู่ในที่โกโรโกโสอย่างนี้ เข้าไปดูกันเถอะว่าเขาทำอะไรกัน”

เมื่อเสด็จเข้าไปใกล้ก็ปรากฏว่าที่ที่มีเสียงคนตรึงออกมา นั้นไม่ใช่กระท่อมดิบดื้ออะไร แต่เป็นกระท่อมผูกฟุ้งตั้งอยู่โดดเดี่ยว รวัก ฟุ้งลงไปหมด ผ่นบ้านก็เปลือย มีแสงสว่างลอดออกมาตามช่องที่ผูกฟุ้งนั้น

“เมื่อดูข้างนอกก็เห็นเป็นกระท่อมโกโรโกโสปรกหักพัง” พระเจ้าวิกรมมัททีย์ทรงพึมพำออกมา “มองดูข้างในยิ่งร้ายไปกว่านั้นอีก แล้วยังมีคนมีกะโหลกเพลงอันไพเราะอย่างนี้อีก” พระเจ้าวิกรมมัททีย์ตรัสขณะทอดพระเนตร

ตามรอยแตกข้างฝา และทรงเห็นชายชราคนหนึ่งกำลังนั่งร้องไห้ ชายหนุ่มคนหนึ่งทั้ง ๆ ที่ทำเสียว ๆ ก็ยังร้องเพลง และผู้หญิงคนหนึ่ง โทนหัวไม่ผิดกับแม่ชีหรือหญิงหม้าย กำลังเค้นระบำอยู่ “ดูซิ” พระเจ้าวิกรมมัททีย์ตรัสแก่ราชองครักษ์ “ไหนลองบอกมาซิว่ามันเรื่องอะไรเขาดังได้ทำอย่างนั้น ไปถามเจ้าของบ้านให้เขาเล่าให้ฟังซิ”

ราชองครักษ์ลังเลใจไม่ค่อยจะ เห็นด้วยจึงทูลว่า “เขาคงสนุกไป ตามประสาของเขาละมังพะยะกะ จะไปรบกวนเขาก็จะ ไม่ยุติธรรม แล้วที่จริงมันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา เรามีสติเข้าไปยุ่งวนวายได้ หรือ” แต่พระเจ้าวิกรมมัททีย์ไม่ ทรงฟังคำคัดค้านของราชองครักษ์ ตรงไปเคาะประตูบ้าน มีเสียงชายหนุ่มผู้นั้นร้องถามออกมาว่า

“ใครนะ ต้องการอะไรตอน ดึกคืนอย่างนี้”

“เราเดินทางมาจากขวา” ราชองครักษ์ตอบ “เรากำลังหาที่พักแรม ช่วยแนะนำให้เราบ้าง ได้ไหม”

“แถบนี้เป็นแถบคนยากคนจน ที่อยู่มีแต่โกโรโกโส ไม่มีที่พักแรม หรอก บ้านข้างนี้เป็นบ้านกำลังทุกข์ กำลังโศก จึงไม่อาจเชิญให้พัก ด้วยได้”

“แต่” พระเจ้าวิกรมมัททีย์ ทรงขัดขึ้น “ท่านกำลังร้องเพลง กันอย่างครึกครื้นมิใช่หรือ”

“ก็มันเกี่ยวอะไรกับท่านด้วยเล่า” ชายนั้นย้อนให้ “ท่านไม่ ควรมาอยู่กับเรื่องของคนอื่นเขา”

“ถ้าเรื่องมันเป็นไปตามปรกติธรรมดา คนก็ไม่มีสิทธิ์เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุระของคนอื่นเขาหรอก แต่นั่นท่านกำลังทุกข์กำลังโศก มันก็เป็นหน้าที่ของคนทุกคนที่จะต้อง เผาใจและเข้ามาเกี่ยวข้องกับ”

“พวกเราชาวขวาทำกันอย่างนี้แหละ” ราชองครักษ์พูดเสริม “ถ้าเราเห็นใครเขามีกุศลแล้วเราก็ ไม่เกี้ยว จนกว่าเขาเชิญเรา เราถึง จะเข้าไปหา แต่ถ้าใครไม่มีความสุข แม้ไม่เชิญเรา เราก็ต้องพยายาม เชิญตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับด้วย เพื่อ จะช่วยแบ่งเบาความทุกข์โศกนั้นได้ บ้าง และต้องขอร้องภัยคนของเรา ด้วยที่ดูเหมือนอยาก ร้องหาเห็นเสีย เหลือเกิน ที่จริงไม่ใช่เรื่องอยาก ร้องหาเห็นแต่เป็นเรื่องรอนรน กระวนกระวายใจใครจะช่วยเหลือ ถึงต้องถามอย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็ปฏิเสธคำ ขอร้องไม่ได้ ทั้งที่ข้าเกรงว่าจะไม่มี ใครแบ่งเบาความทุกข์โศกของเรา ได้” ชายนั้นพูด แล้วก็เล่าเรื่อง ให้ฟังว่า “เรื่องมันมีอย่างนี้คือ พ่อ ข้าใช้ทรัพย์สมบัติเงินทองที่มีอยู่ ทั้งหมดส่งเสียให้ข้าได้ร่ำเรียนอย่าง ดีเสียเงินแพง โดยหวังจะให้ข้าได้ เป็นอาลักษณ์หลวง แต่คอยมาตั้ง นานแล้ว กอยเท่าไรก็ไม่เห็นมี ตำแหน่งว่าง วันนี้อยู่เรื่องอะไร อยู่ๆพ่อข้าก็บอกแก่เมียข้าว่า “ลูก เอ๊ย ไปหาด้วยเงินมาเตรียมไว้ พ่อรู้ แน่ว่าจะมีเจ้านายเสด็จมาเยี่ยมเรา ในไม่ช้านี้แหละ” แล้วเมียข้าจะ ไปหาเงินที่ไหนไปหาด้วยเงินอย่าง (อ่านต่อหน้า ๑๖๑)

พระเจ้าวิกรมมัททิตยครุเวณเมือง - ต่อจากหน้า ๑๘

พ่อว่าได้ เมียข้าก็เลยไปขายผมจนขายสลวยเสียจนหัวโล้นไปอย่างนั้น ใจล่ะ ที่นั่นก็คอยจนเลยเที่ยงก็ไม่ได้ดังน่ะแล้ว ไม่เห็นมีแขกเป็นเจ้านายที่โหมมาหาเรา พ่อก็เลยร้องให้พูดว่า “เป็นเพราะผืนเหลวไหลของพ่อที่เดียว ทำให้ลูกสะใภ้ของพ่อต้องไปขายผมจนหัวโล้นอย่างนี้ โดยไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย” เมียข้าไม่รู้จะปลอบโยนพ่ออย่างไร ก็เลยเดินระบำ และข้าก็ช่วยร้องเพลงล้อให้พ่อเพลินๆ เลิกคิดเสียอกเสียใจไปเสีย” แล้วถึงเที่ยงแล้ว ชายหนุ่มก็ลงท้าวว่า “เอ้า ท่านก็ได้ฟังเรื่องของเราจนจบแล้ว เวลาใกล้รุ่งแล้ว ข้าต้องขอให้ท่านไปให้พ้นบ้านข้าเสียที่ท่านคงหาทางเข้ากรุงอุชเชนีไม่ยากหรอก แลเห็นเงาของตึกรามบ้านช่องในเมืองอยู่ตรงขอบฟ้าโน่นนะ”

“นี่แหละท่าน” พระเจ้าวิกรมมัททิตยครุ “ข้าไม่เคยได้ยินว่าครอบครัวใดจะมีความจงรักภักดีและเสียสละให้ได้เช่นคนในครอบครัวท่านเลย ตัวท่านเป็นคนมีความสามารถ ข้าเชื่อว่าท่านคงจะไปเข้าสอบแข่งขันทางวรรณคดีในวันพรุ่งนี้”

“สอบแข่งขันทางวรรณคดี” ชายหนุ่มอุทานด้วยความแปลกใจ “สอบอะไรกัน”

“อ้าว ก็สอบชิงตำแหน่งว่า

ในราชสำนักนะซี” พระเจ้าวิกรมมัททิตยครุ

“นี่ละ เป็นคำตอบว่าทำไมเราถึงต้องรีบร้อนมากรุงอุชเชนี” ราชองครักษ์พูดสนับสนุน “เราเดินทางตั้งไกลจากชวามาวริศา และจะไปยังอุชเชนี”

“เอ ข้าไม่เคยได้ยินใครพูดเรื่องการสอบใดๆ เลย” ชายหนุ่มพิงพิง

“จะได้ยินมาก่อนหรือไม่ไม่สำคัญ” ทั้งนายท่งบ่าวพูดขำขัน “ไปเข้าสอบแข่งขันก็แล้วกัน เพราะท่านเป็นหนพ่ของท่าน ท่านมีหน้าที่จะต้องชดใช้” พูดแล้วทั้งสองก็จากไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อตื่นเสียงระฆังตีบอกวันใหม่ดังมาจากในเมือง พระเจ้าวิกรมมัททิตยก็ทรงมีโองการให้จัดมีการสอบแข่งขัน พวกคหบดีร้องบ่าวก็จัดแจงไปบ่าวประกาศทั่วทั้งในพระนคร และนอกพระนครอุชเชนี บรรดาผู้มีความรู้ทั้งหลายต่างพากันปรารภกันว่า

“แม้จนกระทั่งเด็กดินเผือกนี้เรายังไม่เห็นได้ยินข่าวเลยว่าจะมีการสอบ นี่ถ้าไม่มีใครมาตีฆ้องร้องบ่าว เราเห็นจะพลาดโอกาสไปแล้ว เอะถึงอย่างไร สายก็ยังดีกว่าขาด” แล้วต่างคนต่างก็รีบไปเข้าห้องสอบสมัครสอบแข่งขัน

ชายหนุ่มผู้อยู่กระท่อมปรักหักพัง ได้ไปพร้อมกับผู้สมัครสอบแข่งขันคนอื่นๆ ตอนเตรียมตัวออก

จากบ้านได้พูดแก่เมียว่า “ดูซินางคนมาไกลจากชวาเขารู้ดีว่าจะมีการสอบวันนี้ ส่วนเราอยู่ใกล้ขนาดกว้างก่อนอิฐจากเมืองก็ถึง ยังไม่รู้มาได้รู้โดยบังเอิญแท้ๆ ข้าเห็นจะต้องรีบไปหน่อย ถ้าพ่อตื่นบอกพ่อด้วยนะว่า แขนขของเราเมื่อก่อนนี้เห็นจะเป็นเจ้านายแน่ๆ เลย ส่วนนางก็หาผ้ามาคลุมหัวเสีย พ่อจะได้ไม่นึกถึงเรื่องขายผมอีกต่อไป เพราะในพวกของเรา ไม่มีใครเขาโกนหัวกันหรือกนอกจากแม่ชกับแม่หม้าย”

เมื่อเสียงฆ้องดังกังวานในห้องสอบ และผู้เข้าสอบทุกคนนั่งตามที่เรียบร้อยแล้ว ราชองครักษ์ก็นำข้อสอบ ซึ่งตามธรรมเนียมพระเจ้าวิกรมมัททิตยจะเป็นผู้ทรงออกข้อสอบ ข้อสอบนั้นเป็นการเขียนเรียงความ มีหัวเรื่องว่า “ความคิดคำนึงเกี่ยวกับเพลงร้องของชายหนุ่มผู้กำลังทุกข์โศก ความหวังของหญิงหัวโล้นเหมือนแม่ชที่กำลังเดินระบำ และความคิดของชายชราผู้กำลังร้องไห้”

ผู้เข้าสอบอื่นๆ ไม่มีใครรู้เรื่องอะไรจะเขียนอย่างไร ให้หัวข้อที่เป็นคนละเรื่องละราวให้ปะติดปะต่อเป็นเรื่องเดียวกัน มีแต่ชายหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้นที่เข้าใจเรื่องดีและเขียนได้ดีด้วย กรรมการผู้ตรวจลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ให้เสนอพระเจ้าวิกรมมัททิตยว่าชายหนุ่มคนนั้น→

๑๑๓

วัน ๒๖ ๓๗ ๑๙ ๕๓ ๑๙

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

โองการจักรพรรดิ (นิทานจีน)

ตามธรรมดาคนที่ได้ชื่อว่า
เป็นจอหงวนของจีนหมายความว่า
ว่าเป็นคนที่สอบไล่ข้อสอบหลวง
ได้ทีหนึ่ง ใครสอบได้เป็นจอหงวน
นับเป็นเกียรติอันสูงสุด และก่อน
ที่จะได้ไปเข้าสอบที่กรุงปักกิ่ง บุคคล
ผู้นั้นจะต้องสอบในมณฑลของตน
เสียก่อนว่าเป็นคนที่เก่งที่สุด รอบรู้
ที่สุด เมื่อไปสอบที่ปักกิ่งจะต้องถูก
กักตัวอยู่ในกระท่อมเล็กๆ พร้อมด้วย
กระดานข้อสอบและอาหารจำนวน
พอสมควร ไม่มีใครเข้าไปใกล้ๆ
กระท่อมนั้นได้จนกว่าผู้เข้าสอบนั้น
จะเขียนหนังสือตัวสุดท้าย กรณผล
ปรากฏออกมาว่าผู้ใดสอบได้ทีหนึ่งได้
เป็นจอหงวน ผู้นั้นก็จะได้ตำแหน่ง
ดีๆ ในราชการ คนที่ได้ที่ ๒ ที่ ๓
ที่ ๔ ที่ ๕ ล้วนแต่ไม่สำคัญอะไรนัก
แต่มาถึงสมัยจักรพรรดิเจียนหลง คนที่
สอบได้ที่ ๖ กลับปรากฏว่าได้รับ
ความยกย่องนับถือเป็นพิเศษ เหตุผล
ในเรื่องนั้นนับว่าแปลก และถูกเก็บ
เป็นความลับสุดของมาช้านาน ทั้งนี้
เพราะเป็นเรื่องของกษัตริย์ปลอม
พระองค์ไปตรวจราชการและยัง

ปลอมพระองค์ไปกระทำการกิจการอื่น
อันเปิดเผยไม่ได้ เรื่องเล่าไว้ดังต่อไปนี้

ในรัชสมัยจักรพรรดิเจียนหลง
ยังมีหมู่บ้านแห่งหนึ่งอยู่ใกล้ทะเล
สาบตะวันตกที่เรียกหู่ ในหมู่บ้าน
นั้นมีหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งมีความงาม
เป็นเลิศและความงามนั้นเองมักจะนำ
ความเดือดเนื้อร้อนใจมาสู่ครอบครัว
อยู่เนืองๆ หญิงสาวผู้นั้นมีชื่อว่า
โฮหยู๊อิง ได้หมั้นกับ หวางซิวจิง
นักศึกษาผู้สอบผ่านข้อสอบในมณฑล
ของนครอย่างดีเยี่ยม กำลังรอคอย
อยู่ว่าเมื่อไรจึงจะถูกเรียกตัวให้ไป
สอบขั้นสุดท้ายที่ปักกิ่ง หวางซิวจิง
คร่ำเคร่งกับตำรับตำราตลอดวัน
กลางคืนก็ขี้สรวลระรอกดีโบราณ
อยู่จนดึกดื่น ตลอดเวลาที่คร่ำเคร่งนี้
หวางไม่คอยมีเวลาไปมาหาสู่หยู๊อิง
สักเท่าใดนัก และปรากฏว่าหวางจึ่ง
ถูกชายนายอำเภอที่หมู่บ้านของหวาง
กับหยู๊อิงคอยได้สังเกตเห็นและเริ่ม
จะสนใจหยู๊อิงยิ่งขึ้น ที่จริงหวางจึ่ง
แต่งงานแล้วกับผู้หญิงผู้ดีคนหนึ่ง
แต่หญิงนั้นคนถูกดูหมิ่นสาม จึ่งเพ่งอยู่

บ้านจึงหาความสุขไม่ได้ ต้องออก
ตระเวนไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อน
ซึ่งดีกว่าพวกหวัชโมยชนิดหนึ่ง และ
ด้วยเหตุที่พ่อของจึ่งเพ่งเป็นนาย
อำเภอ จึ่งเพ่งจึงไม่กลัวใคร ไม่ช้าก็
ตั้งแก๊งพวกนอกกฎหมายควบคุมการค้า
ฝิ่นในเขตนั้น ทั้งยังทำการที่ต้อง
ห้ามอีกนานาประการ

นับเป็นเคราะห์ร้ายของหยู๊อิง
ที่จึ่งเพ่งเกิดมาสนใจ และได้พยายาม
หลายต่อหลายครั้งที่จะพบบางให้ได้
ส่งของกำนันไปให้บ้าง อ้างข้อพ้อ
มาขู่เชิญพ่อแม่ของหยู๊อิงบ้าง หยู๊อิง
ได้นำความไปเล่าให้หวางซิวจิงฟัง
ซิวจิงได้ปลอบว่า ไม่ต้องกลัว แต่
ไม่ช้าซิวจิงเองก็รู้ว่าพ่อของจึ่งเพ่ง
ไม่มีวันจะห้ามปรามลูกไม่ให้ใช้อำนาจ
ทำอะไรตามอำเภอใจ ทั้งนี้
เพราะพ่อของจึ่งเพ่งมีลูกชายคนเดียว
ในที่สุดซิวจิงต้องไปปรึกษาพ่อแม่
ของหยู๊อิง และตกลงจัดงานแต่งงาน
โดยเร็วที่สุดในวันแรกที่เปิ่นวัน
มงคล แต่ถึงแม้หยู๊อิงจะแต่งงาน
แล้วและไปอยู่บ้านซิวจิงเรียบร้อย
(อ่านต่อหน้า ๑๐๕)

อย่างขึง บุคคลผู้หาใช้บุคคลธรรมดาไม่ แท้จริงกิจกรพรรดิเจียนลุงที่ทรงปลอมพระองค์เป็นนักศึกษา เดินทางไปทั่วประเทศอันกว้างใหญ่ไพศาล เพื่อจะได้ทรงทราบเรื่องราวเกี่ยวกับผู้คนพลเมืองของพระองค์ด้วยพระองค์เอง จะได้ทรงปกครองได้อย่างฉลาดรอบคอบยิ่งขึ้น และพระองค์ก็ได้ทรงทราบสิ่งต่างๆ มากมาย อย่างที่พระองค์จะไม่ทรงทราบ ถ้าเสด็จมาในฐานะจักรพรรดิ และได้ทรงรู้เห็นชีวิตของคนที่ประเทศซึ่งพระองค์จะไม่วันได้ทรงเห็น ถ้าหากยังประทับบนพระราชอาสน์ในพระราชวัง

เมื่อจักรพรรดิเจียนลุงเสด็จมาถึงหุบเขานี้ ย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องให้ผู้แนะนำให้รู้จักนักศึกษาคู่กัน และบุคคลทั้งสองก็ได้สนทนากันด้วยวิชาความรู้อย่างผู้คงแก่เรียนควรจะหยิบยกมาสนทนากัน จากการสนทนากันนั้นจักรพรรดิเจียนลุงทรงทราบได้คือว่า ชิวจิ้งนั้นฉลาดสามารถพอๆ กับซ้อตตัย และก็ให้บังเอิญเจิ้งตี่รู้ว่าชิวจิ้งพาเมียหนีมาหลบอยู่ที่หุบเขาแห่งนี้ เจิ้งตี่จึงส่งพวกอันธพาลของตนมาจับตัวคนทั้งสองไป พวกอันธพาลเหล่านั้นไม่เคยเห็นหน้าค่าตาชิวจิ้งเมื่อสอบถามพวกชาวบ้าน ชาวบ้านที่มาที่บ้านหลังหนึ่งว่าเป็นที่อยู่ของนักศึกษา อันธพาลเหล่านั้นก็ข่มขอยที่อยู่จนกระทั่งตกค่ำ

กวันนั้นพอเดือนขึ้น อันธพาลที่มีมดเป็นอาวุธก็คอยๆ เดินผ่านสวนของบ้านนักศึกษาคู่ที่แต่งกายโอ้อ่า

กว่านักศึกษาทั่วๆ ไป และกำลังพูดจากันไม่ใช่เรื่องหนังสือเล่ม แต่เป็นเรื่องชุดกลองผ่านมณฑล ทั้ง ๔ ของจีน คนที่ยืนอยู่นอกหน้าต่างคอยสังเกตว่าคนข้างในกำลังทำอะไรกัน ขณะนั้นเองชิวจิ้งที่อยู่ที่บ้านของตน ก็เงยหน้าขึ้นจากหนังสือ จึงแลเห็นเงาคู่ๆ เคลื่อนตรงไปยังบ้านนักศึกษาคู่หนึ่งเห็นแล้วก็คิดว่าคนเหล่านั้นคงไม่ได้มาดี ฉะนั้นถึงแม้ว่าชิวจิ้งจะไม่แข็งแรงนัก แต่ใจนั้นก็หาญไม่กลัวเกรงอะไร กับทั้งชิวจิ้งก็นิยมชมชอบนักศึกษาผู้นั้นด้วย จึงได้ตัดสินใจไปช่วยเหลือคนที่ มีคนใช้ตามไปด้วย ยังโชคดีที่คนใช้ของชิวจิ้งนั้นแข็งแรงกล้าตั้นไม่ผิดกับวัวทั้งยังห้าวหาญไม่กลัวใครไม่ผิดกับเสือ คนทั้งสองจึงค่อยๆ ขยับเข้ามาสวนของตน และกลานมากอยที่อยู่ข้างหลังอันธพาลเหล่านั้น ซึ่งมาออกันอยู่นอกหน้าต่างที่มืดแสงไฟลอดออกมา

ทันทีที่ชิวจิ้งกับคนใช้กลานมาถึง หวหน้พวกอันธพาลก็จะโคดเข้าไปทางหน้าต่างและกงจะตรงเข้าจับจักรพรรดิเจียนลุงไว้ได้ ถ้าหากไม่ได้ยินเสียงควาควดดังมาทางข้างหลังจนตกใจขวัญบิน ครั้นนั้นหลังจากว่าเกิดอะไรขึ้น คนของจักรพรรดิเจียนลุงก็สวนดาบแทงไปจนทะลุตัว ถูกสุมสองคนที่คอยอยู่ข้างนอกไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะถูกจับหัวชนกันอย่างแรงจนหมดฤทธิ์ไป เหลืออีกคนหนึ่งก็ต้องทิ้งมีด เพราะชิวจิ้งโคดขึ้นไปหูลังถึงแม้ว่าอันธพาลนั้นจะแข็งแรงกว่า

ชิวจิ้งเป็นอันมาก แต่ชายนั้นชิวจิ้งเสีย ก็คิดว่าคนคอกอยู่ในมือพวกชาวนาหรือชาวบ้าน จึงได้แค่ตะหยุกกัด แต่ชิวจิ้งก็ไม่ยอมลง เขามือทาบและชกต่ออันธพาลนั้นเป็นพัลวัน แต่ชิวจิ้งนั้น เรียวแรงที่ไหนจะสู้อันธพาลได้ ที่สู้ไปก็เพื่อรักษาชีวิตของตนเอง เพราะหัดที่คนใช้มาช่วยทันเวลา จับตัวอันธพาลนั้นทุ่มลงไป พอดียามที่อยู่ไม่ห่างจากองค์จักรพรรดิเจียนลุงนัก ได้วิ่งมาจัดการกับเจ้าอันธพาลนั้น และกงจะได้ฆ่าชิวจิ้งกับคนใช้ตายไปแล้ว ถ้าจักรพรรดิเจียนลุงไม่ครัดห้ามปรามไว้และครัดส่งยามเหล่านั้นให้ปฏิบัติต่อคนทั้งสองด้วยความเกรงพออย่าง

ชิวจิ้ง
คนเหล่านั้นอุ้มชิวจิ้งไปนอนบนฟูกแพร ชิวจิ้งจึงไม่แลเห็นเขาหามคนตายออกไป และไม่ได้เห็นว่าเขาพาคนที่เหลือไปประหารเสียอย่างไร เท่าที่รู้ในขณะนั้นก็คือปวดเจ็บฟกช้ำไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย และมีมือมนุษย์มาช่วยบีบนิ้วให้คลายเจ็บปวด

ชิวจิ้งนอนอยู่อย่างนั้นนานกว่านั้นก็ไม่ได้ยิน แต่เห็นแต่หน้าสวยของเมียอยู่ในก้อนเมฆที่ลอยไปลอยมา และที่คนเคยสังเกตเห็นว่าเคยบังดวงจันทร์เต็มดวงขณะที่ไหลขึ้นมา แต่บางทีในเมฆก้อนเดียวเท่านั้น ก็ได้เห็นหน้าเคร่งของผู้ชายอายุมากกว่าคนสักสองสามปี มีคนใช้โค้งคำนับเวลาส่งถ้วยชาที่บางคราวเปลือกหอยให้ ไม่ช้าความเจ็บปวดก็ทำให้ชิวจิ้งถึงกับเป็นไข้ และพิษไข้ทำให้ชิวจิ้งฝันร้ายเห็น→

ตนเองกำลังต่อสู้กับอันตราย และ
ตอนนั้นอันตรายนั้นมโหฬารข้างร้อน
สันต์ ปากมันก็มีเปลวไฟแลบ
ออกมา

ต่อมาวันหนึ่งชีวิตจึงรู้สึกเหนื่อย
เหลือเกินแต่ก็สบาย ชีวิตจึงเงย
หน้าขึ้นดู และคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าตน
เองคงตายไปแล้ว และได้ขึ้นสวรรค์
รอบๆ ที่ที่ตนนอนมีคนแต่งตัวสวย
งามขึ้นแวดล้อมอยู่ แล้วก็มีเสียงพูด
อันรื่นหูชวนฟังว่า “ค่อยขยับตัวแล้ว
ละ” ชีวิตจึงจำได้ว่าเป็นเสียงของ
นักศึกษาที่อยู่บ้านติดๆ กันนั่นเอง
แต่ทำไมไม่ยกเห็นตัวนักศึกษานั้น
เห็นแต่ชายหนุ่มคนหนึ่ง แต่งตัว
สวย ประดับด้วยเพชรพลอย สวม
มงกุฎด้วย ชายนั้นโน้มตัวลงมา
แล้วข้ม ชีวิตจึงถามว่า “ข้าอยู่ที่
ไหนนะ” ชายนั้นก็ตอบว่า

“อยู่ในบ้านที่ในหุบเขาใกล้ๆ
กับทะเลสาบตะวันตกหุบเขาใสใจละ”

“ตัวท่านนะได้ช่วยชีวิตพระ
องค์ท่านเทียวนะ” มีเสียงอีกเสียง
หนึ่งสอดขึ้นมา “อ้อ ถ้าเช่นนั้น
ท่านก็เป็นเจ้านายนะซี” ชีวิตถาม
อย่างไม่ยั้งคั่น

“นี่ท่านกำลังพูดอยู่กับพระองค์
ท่านนะ องค์จักรพรรดิของเรา”
เสียงเดิมมันอธิบาย

ชีวิตจึงขมออกมาอย่างอ่อนเพลีย
สิ้นหัวแล้วก็หลับตา ไม่พูดว่าอะไร
ในใจเชื่อแน่ว่าที่ได้ยินคงจะเป็น
ฝันแปลกๆ ที่เกิดขึ้นเพราะพิษไข้
นั่นเอง แต่เสียงนั้นก็ยังพูดต่อไปอีกว่า

“ท่านกำลังอ่อนเพลียอย่างนี้
พูดอย่างไรรู้จักเห็นจริงตามได้ยาก
ข้าหวังว่าคงจะไม่รบกวนท่านเกิน

ไป ถ้าจะบอกให้ท่านรู้ว่าจักรพรรดิ
เขียนลงผู้ครองดินแดนจีนอันไพศาล
ทรงรู้สึกบุญคุณที่ท่านช่วยชีวิตพระ
องค์ไว้”

ได้ยินเช่นนั้นชีวิตจึงรีบล้มตัว
แล้วมองไปรอบๆ เออ จริงซิ ห้อง
ที่นอนนั้นมันลักษณะเป็นห้องบรรทม
จริงๆ ด้วย มองดูแผ่นแพรที่แขวน
ประดับฝาผนังแล้ว ก็นึกออกว่า
ตนเคยอ่านเรื่องที่เล่าไว้เช่นนั้นมา
ไม่น้อยแล้ว ยังคิดว่าหนังสือและเครื่อง
หมายต่างๆ แล้ว ก็ยังแน่ใจ เพราะ
จำได้ชัดว่าเฉพาะจักรพรรดิเท่านั้น
จึงจะใช้เช่นนั้นได้ เมื่อเห็นจริง
เช่นนั้น ชีวิตก็กลัวจนตัวสั่น
พยายามจะลุกขึ้นจากที่นอน แต่
จักรพรรดิเขียนลงทรงยับยั้งไว้ และ
ตรัสว่า

“นอนอย่างนั้นเถอะ สหาย
ของข้า ท่านยังอ่อนเพลียอยู่ เคลื่อน
ไหวไปมายังไม่ค่อยจะไหว ท่านได้
รับทุกขเวทนาครั้งนี้ เพราะท่านได้
ช่วยชีวิตจักรพรรดิของท่าน รางวัล
ที่จะสมนาคุณนั้นจะต้องยิ่งใหญ่ ที่
นี้จงฟังข้าให้คั่นนะ อย่าเป็นทุกข์เป็น
ร้อนกับเรื่องที่ข้าจะบอกให้รู้ ก็ว่า
วันนี้มีข่าวมาจากกรมการหลวงใน
กรุงปักกิ่ง ส่งให้ท่านเดินทางไปทันที
จะมีการสอบในวันขึ้นค่ำหนึ่ง”

ชีวิตจึงพยายามลุกขึ้นอีก แต่
ลุกไม่ไหวจริงๆ เพราะไม่มีแรง
อ่อนเพลีย จักรพรรดิเขียนลงจึง
ตรัสว่า

“อย่าร้อนใจไปเลย จักรพรรดิ
ของท่านจะปลอมตัวเป็นนักศึกษา
ไปสอบแทน คงไม่มีใครรู้หรอก
หรือถ้าจะมีใครรู้ ก็คงไม่มีใครกล้า

พูด ข้าจะไปเข้าสอบในนามของ
หลวงชีวิต และจะทำข้อสอบใน
นามท่าน รับรองว่าจะมีประกาศว่า
ท่านได้เป็นจอหงวนภายในเดือนนี้
แหละ พักให้สบายเถอะ”

ชีวิตจึงมีน้ำตาคลอตาเมื่อกล่าว
คำอำลาตอบจักรพรรดิของตน ถ้า
ชีวิตจกทำให้ข้อแนะนำในการสอบ
แก่จักรพรรดิของตน ก็หาใช่เพราะ
ขาดความเคารพนับถือพระองค์ไม่
แต่เป็นเสมือนนักศึกษาพูดแก่นัก
ศึกษาด้วยกัน เมื่อจักรพรรดิเขียนลง
เสด็จจากตำแหน่งที่พักในหุบเขา ได้
เสด็จไปอย่างนักศึกษารวมดาคณ
หนึ่ง และคำสุดท้ายที่ทรงส่งแก่
ชีวิตจึงเหมือนดังเป็นโองการแห่ง
จักรพรรดิ ก็คือ

“อย่านำเรื่องนี้ไปบอกเล่าแก่
ใครเลย ทั้งนั้นนอกจากภรรยาของ
ท่าน เพราะข้าตั้งแค้นแล้วคิดว่า
จะเก็บความลับได้ จำไว้ว่าเป็น
ความลับของจักรพรรดิ เป็นความ
ลับสุดยอด ใครรู้ไม่ได้”

ชีวิตจึงพักอยู่ในตำแหน่งนั้นต่อมา
อีกสองตามอาทิตย์ จนกระทั่งพอ
จะกลับไปที่บ้านได้จึงกลับไปอยู่บ้าน
ของตน และได้รับจากหยี่ว่าความ
เดือดร้อนจากเจิ้งไค่สิ้นสุดลงแล้ว
พวกอันตรายที่เจิ้งไค่จ้างให้มาทำ
การครั้งนี้ได้สารภาพว่าเจิ้งไค่เป็น
หัวหน้าของตน และก็ต้องถูก
ประหารชีวิตอย่างไม่มีปัญหาในเมื่อ
ได้ทำกรรมหนักจนหมดชีพภาพจักร
พรรดิเช่นนั้น พอรู้ว่าศัตรูของตน
หมดสิ้นไปแล้ว ชีวิตจึงกับเมื่อกี้ได้
อพยพกลับบ้าน คอยฟังผลการสอบ
ต่อไป

เวลาล่วงไปเดือนหนึ่งพอดี วันหนึ่งก็ได้มีคนมาที่หมู่บ้านประกาศว่า หวางซิวจิ้งผู้คงแก่เรียนและรอบรู้ที่สุดในเขตทะเลสาบตะวันตก สอบได้เป็นที่หก และได้รับแต่งตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่หน้าที่เกี่ยวกับกิจการคลอง ผู้คนในหมู่บ้านพากันถือคติใจกันยกใหญ่ แต่แล้วก็อดมีคำถามนานาประการไม่ได้ว่า ทำไมซิวจิ้งคนเก่ง คนฉลาดคนรอบรู้สารพัด ถึงไปสอบได้ที่หก แต่

เมื่อไม่ได้ที่หนึ่งแล้วทำไมถึงได้รับแต่งตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทันทีที่เดียว ชาวบ้านถามกันไปถามกันมา ไม่มีใครให้คำตอบได้

ส่วนทางกรุงปักกิ่ง ซิวจิ้งก็ได้รับรู้ความลับของจักรพรรดิยังคงเป็นความลับสุดยอด เพราะแม้แต่กรรมการหลวงก็ไม่มีผู้ใดสักคนจะล่วงรู้ ว่า ผู้ที่เข้าสอบในนามหวางซิวจิ้งนั้นแท้ที่จริงคือจักรพรรดิของตน จักรพรรดิเจียนหลงไม่เคยตรัสถึงเรื่อง

นี้อีกเลย และซิวจิ้งเองก็ฉลาดพอจะไม่พูดถึงเรื่องที่ทำได้จักรพรรดิไม่สบายพระทัย

เวลาล่วงไปเป็นปีๆ เรื่องจึงได้เป็นที่ลือรู้ แต่ด้วยความที่เกรงรักใคร่ในองค์จักรพรรดิ คนที่สอบได้ที่หกจึงมักจะได้รับการยกย่องเป็นพิเศษเสมอ เพราะต่างพูดว่าในเมื่อจักรพรรดิผู้ทรงรอบรู้สามารถออกอย่างนั้น ทรงสอบได้ที่หก ที่หกย่อมมีเกียรติเทียบเท่ากับที่หนึ่งได้

จัดสำรับ - ต่อจากหน้า ๙๐

แล้วโลกพองแตกเข้ากันดี ใส่กะป๋องโลกด้วยชนิดหน้อย ใส่กุ้งแห้งปั่น โขลกให้เข้ากัน

๒. ตังกะทะใส่น้ำมันหมู ๒ ช้อนโต๊ะ แบ่งกระเทียมสับลงเจียว ๑/๒ ช้อนชาพอหอม ใส่ผักบุ้งผัดเคล้าพรมน้ำมันผัดไฟให้แรง ๑ นาที เปิดไฟผัดเคล้าพอบเป็นสีสด กันไว้รอบๆกะทะเติมน้ำมันลงอีก ๒ ช้อนโต๊ะ ใส่น้ำพริกที่โขลกผัดพอหอม เขี่ยผักบุ้งผัดเคล้าให้ทั่ว ใส่น้ำปลาดี น้ำตาลชนิดหน้อยชิมรสให้พอดี ตักใส่จาน

แกงไก่เจ๊ก

เครื่องปรุง : ไก่ หมู เต้าหู้ ถั่วอก หอมใหญ่ เห็ดหูหนู กุ้งแห้ง กระเทียมสับ น้ำมันหมู น้ำปลา น้ำส้ม น้ำตาลทราย พริกบั่นอย่างไม่เผ็ด ๑/๒ ช้อนชาผสมกับอย่างเผ็ด ๑/๔ ช้อนชา
วิธีทำ : ๑. แบ่งกระเทียมเจียวกับน้ำมันหมู ๑ ช้อนโต๊ะพอหอม ใส่หมู ไก่ เต้าหู้ลงผัดพอสุก ใส่หอมใหญ่ ถั่วอก เห็ดหูหนู กุ้งแห้งผัดเคล้า ใส่น้ำปลา น้ำตาล น้ำส้ม อย่างละพอดควร ผัดเคล้า เติมน้ำกระดุกไก่ลงพอบเป็นน้ำแกง ชิมและเค็มรสให้ก่อนข้างจัด พอเดือดทั่ว ตักใส่ชามเปลาใหญ่ (อย่าเคี่ยวนาน)

๒. ใส่น้ำมันลงในกะทะ ๒ ช้อนโต๊ะ เจียวกระเทียมที่เหลือพอเป็นส่นवल ขกกลงโรยพริกบั่นที่ผสมไว้คนพอทั่ว ตักราดลงในชามแกง รับประทานกำลังร้อนๆ

จัดกล้วยเชื่อมใส่จานเป็นของหวาน

เตรียมของไว้เข้า

๑. ตั้งหัวกุ้งออกให้มันติดอยู่กับตัวผ่าหลังเป็น ๒ ซีก บั่นพริกไทย ๑ เม็ดให้ละเอียด หั่นรากผักชีใส่ลง ๒-๓ ราก ปอกกระเทียมใส่ลง ๓-๔ กลีบใหญ่ โขลกละเอียด ตักกระดุกไก่ขึ้นเติมน้ำลงรวมกันให้ได้ ๒ ถ้วย ใส่น้ำปลา ๑ ช้อนหวาน ตั้งไฟพอเดือด หยิบหมูสับหย่อนลงเป็นก้อนเล็กๆจนหมด ใส่กุ้งพอสุกยกกลงพักให้เย็นสนิทจึงบดผ่า

๒. หั่นขนมปังปอนด์เป็นชิ้นสี่เหลี่ยมลูกเต๋าขนาดเท่าความหนาของแผ่นใส่ถาดผึ่งไว้ แกะเม็ดบัวออกจากฝัก แกะเปลือกออกใช้ไม้แหลมเล็กแทงคอกกลางน้ำเบาๆมิให้ถ่วงพลาสติกผึ่งเก็บในที่เย็นๆ

เข้า แกงจัดเม็ดบัวสดกับขนมปังทอด ข้าวเม่าบด

เครื่องปรุงแกงจัด : ลูกชิ้นหมักกับกุ้งที่ต้มไว้ เม็ดบัวสด ขนมปัง น้ำปลาดี พริกไทยบั่น ผักชีพอโรยหน้า ชุปคนอร์ ๑ ถ้วย (เหลือจากชุดที่ ๘๔)

วิธีทำ : ๑. ทอดขนมปังพอบเป็นส่นवलกรอบ ช้อนขึ้นใส่ถาดปูกระดาษสะอาดจนหมด

๒. ตังหม้อลูกชิ้นหมูให้เดือดใส่ชุปคนอร์ เม็ดบัวต้มพอสุก ชิมและเค็มรสให้พอดี ตักใส่ถ้วยแบ่ง ๔ ถ้วยเท่าๆกัน โรยพริกไทยบั่น ผักชี จัดขนมปังทอดใส่จานคู่กันไป ใส่น้ำมันทอดลงในแกงก่อนรับประทาน (หรือใส่ป่าทองไก่ทอดกรอบชิ้นเล็กๆแทนขนมปังทอด)

จัดข้าวเม่าบดเป็นของหวาน

๖๒๙ ๕๖๖ ๖๘ ๒๖ ๕.๑.๕๙.

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ดอกไม้หัตถ์จรรย (นิทานเม็กซิโก)

ฉันเชื่อว่านิทาน ไม่ว่าจะเป็นนิทานถิ่นไหน มักจะต้องเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ บ้างมหัศจรรย์เท่าไร ผู้เล่าก็ยิ่งเก่งเท่านั้น เพราะทำให้คนทั้งตนตื่นสนใจได้ ความมหัศจรรย์นั้นอาจจะมิในสิ่งต่างๆ ได้นานาชนิด ทั้งในคน ในสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้และอื่นๆ เรื่องนี้มีทั้งสัตว์ประหลาด ดอกไม้ประหลาด ดังที่ จูเลียต พิก็อต เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเม็กซิโก ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่ง เป็นพ่อค้าขายมีลูกสาวสามคน คนโตอายุ ๒๐ คนกลางอายุ ๑๘ และคนสุดท้องอายุ ๑๖ ลูกสาวทั้งสามได้ช่วยกันดูแลบ้านช่อง และดูแลพ่อของตนเป็นอย่างดี ทั้งทำอาหาร เย็บและซ่อมเสื้อผ้าและทำความสะอาดบ้าน ที่สำคัญเหนืออื่นใดก็คือลูกสาวรักพ่อของตนเป็นอย่างยิ่ง และพ่อก็รักลูกอย่างสุดหัวใจ ตามธรรมดาพ่อไม่ได้อยู่บ้านตลอดเวลา เพราะเป็นพ่อค้าต้องเดินทางไปยังที่ต่างๆ เดือนละครั้งบ้าง สองเดือนต่อครั้งบ้าง และไม่ว่าจะไปที่ไหน เมื่อกลับถึงบ้าน จะต้องมิของฝากลูกสาวทุกคน บางทีพ่อก็ถามว่า ลูกอยากจะได้อะไรเป็นพิเศษ ลูกสาวก็บอกสิ่งที่ตนอยากได้ มีเสื้อผ้าบ้าง หวี หรือดอกไม้ติดเสื้อบ้าง บางทีก็เป็นกำไลบ้าง เป็นสร้อย

คอบ้าง ดังคราวนี้พ่อก็ถามลูกสาวอีกว่าอยากได้อะไร ลูกสาวคนโตอยากได้เสื้อสีแดง คนกลางอยากได้เสื้อสีเหลือง พ่อก็รับคำว่า “ตกลง พ่อจะหาเสื้อสีแดงสด สีเหลืองจ้อยมาฝากลูกให้จงได้” แล้วพ่อก็หันมาถามลูกสาวคนสุดท้องว่า “ลูกจะเอาอะไร” คำตอบของลูกสาวสุดท้องทำให้พ่ออดแปลกใจไม่ได้ คือแทนที่จะบอกว่าอยากได้เสื้อสีอะไรอย่างพ่ทั้งสอง ลูกสาวกลับตอบว่า “ลูกอยากได้ดอกไม้สักดอกหนึ่ง”

“ดอกไม้อะไรนะลูก” พ่อถาม “ดอกไม้มันมีมากมาย จะเอาไปทำไมเพียงดอกเดียว เอาทั้งขอไม่ได้หรือ”

“ดอกเดียวก็พอจะ พ่อ พ่อคุณแล้วก็รู้เองแหละ ว่าดอกอะไรจะทำให้ลูกยินดีปรีดาเป็นที่สุด”

“พ่อจะรู้ได้อย่างไรนะ ดอกไม้ที่บ้านอยู่ทั่วไปมีตั้งไม่รู้กี่ร้อยกัพันชนิด แล้วชนิดไหนล่ะที่ลูกชอบ”

“ลูกบอกไม่ถูกหรอก เมื่อพบแล้วพ่อก็จะรู้อะไรนะแหละ”

พี่สาวทั้งสองคิดว่าน้องสาวใจแสนใจ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรเกรงน้องสาวจะเสียใจ แล้วเลยคิดไปอีกที่ว่า บางทีน้องคงเกรงว่าพ่อจะเปลืองเงินมากละมัง ที่จริงพ่อไม่เคยขุ่นเคืองเลย ถ้าหากจะซื้อหาของที่ลูกต้องการ คราวนี้พ่อก็ทำธุรกิจการค้าของตนเสร็จแล้ว ก็ยอมเสียเวลาตลอดเช้าตลอดบ่ายเที่ยวหาซื้อเสื้อสีแดงกับสีเหลืองให้ลูก

เช้าวัน พ่อค้าออกเดินทางกลับบ้านแต่เช้าตรู่ พอตะวันขึ้นสูง ก็ชะลอม้าลง พร้อมกันนั้นนาคาก็สอดสายหาดอกไม้ให้ลูกสาว คูหลายต่อ (อ่านต่อหน้า ๑๖๓)

ก็คงไม่แปลกเพราะมีฉันกับเธอที่เข้าใจว่าจะอยู่กันได้
อย่างสุขใจแล้ว แต่สังคมมิได้จำกัดแค่นั้นกับเธอ มัน
หมายถึงวงการญาติมิตร เพื่อนฝูงและผู้ร่วมอาชีพ
ความขัดแย้งและปมก็ต้องเกิดขึ้นจนได้ และแน่นอน
เมื่อเกิดความสมเพชเวทนา ก็ขาดความนับถือในคู่
ในที่สุดชีวิตก็ถึงเอยด้วยความเศร้าเท่านั้นเอง

ผู้หญิงเราควรถามตัวเองก่อนว่า คุณรักเขาหรือว่า

เพียงแค่สงสาร สงสารว่าเขาจน สงสารว่าเขาเหงา
สงสารว่าเขาหัวเหว่ สงสารว่าเขาต้องการเราเสียจนจะ
ฆ่าตัวตาย (ที่แท้ก็ไม่ใช่ออย่างนั้น) รวมเรียกว่าสารพัด
สงสาร แค่นี้จะเคียงกันกับอกว่า ฉันไม่ได้รักหรอก แค่
สงสารเขา ถ้าเป็นแบบนี้จึงขังใจก่อน จนกว่าจะบอก
ตัวเองว่าเขาจะดีเลวอย่างไรก็รักละก็ จึงแต่งเกิด

ดอกไม้หัตถ์จรรย - ต่อจากหน้า ๑๘

หลายชนิดแล้ว ก็รู้ว่ายังไม่ใช่นชนิด
ที่ถูกสาวอยากรจะได้ ในที่สุดตะวันตก
ก็ลือคำ พ่อก้าวได้เนว้า อย่างไร
เสียตนคงถึงบ้านไม่ทันในวันพรอก
จึงรีบกระตุ่มน้ำกะว่าจะไปพักค้าง
คืนกับเพื่อน แต่ว่าเมฆบดบังดวง
จันทร์กับดวงดาวที่ที่ตะวันตกดิน
บริเวณแถบนั้นจึงมืดสนิท แต่ทันใด
นั้น พ่อก้าวก็แลเห็นแสงไฟอยู่ข้าง
หน้า จึงกระตุ่มน้ำตรงไป แน่ใจ
ว่าคงเป็นตะเกียงส่องมาจากบ้าน
เพื่อนของตนแน่นอน แต่ว่าเมื่อเข้ามา
เข้าไปใกล้ กลับแลเห็นว่าแสงสว่าง
นั้นมาจากทางเข้าคอกม้า และเป็น
คอกที่แปลก ม้าในคอกไม่มีสักตัว
แต่มีหญ้าให้ม้ากินสุ่มอยู่กองใหญ่

พ่อก้าวร้องบอกเจ้าของบ้านหลาย
ครั้ง แต่เสียงนั้นสะท้อนกลับมาทุก
ครั้ง ไม่มีเสียงขานรับ พ่อก้าวจึงจัด
แจงแถมเอาอาหารออก ให้น้ำให้หญ้า
กิน แล้วก็ค่อยๆ แขนงดูใส่ของไว้
ตั้งใจไว้ว่าจะทิ้งเงินค่าบิวยการไว้
ให้ ถ้าในตอนเช้ายังไม่เจอเจ้าของ
บ้าน ตะเกียงตรงทางเข้าคอกม้า
สว่างพอให้แลเห็นข้างในได้วากัน

ไว้เป็นช่องๆ พ่อก้าวเข้าไปมองดูทั่ว
แล้ว ก็คิดว่า ตนควรจะนอนตรง
ไหน และก็ปรากฏว่าตรงสุดคอก
มีประตูเปิดอยู่มีแสงสว่างอยู่ข้างใน
จึงรีบเดินตรงไป ก็แลเห็นว่าในนั้น
มีโต๊ะอาหาร มีอาหารร้อนๆ จัด
เตรียมไว้สำหรับคนคนเดียวกิน บน
โต๊ะมีเหยือกน้ำเย็นด้วย พ่อก้าวจึง
รินมาดื่มด้วยความกระหายแล้วก็ลง
มือกินอาหาร ตั้งใจไว้ว่าถ้าไม่เจอ
ใครในที่อันเงียบสงัดและแปลก
ประหลาดเช่นนั้นในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
ก็จะจ่ายเงินทั้งไว้ให้เป็นค่าอาหาร
คน อาหารม้าและค่าที่พัก เมื่อกิน
อาหารเสร็จก็หาที่เตรียมนอน แต่
แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นมีห้อง
กันไว้อีกห้องหนึ่งซึ่งตนไม่ได้สังเกต
เห็นในตอนแรก มีแสงไฟลอดออก
มาจากประตูที่เปิดอยู่ พ่อก้าวตะโกน
ร้องเรียกเจ้าของบ้าน แต่ก็ไม่ได้ยิน
เสียงขานรับ จึงเดินเข้าไปในห้อง
ก็ปรากฏว่ามีเตียงนอนปูไว้ใหม่ ๆ
นอนได้ทันที มีเก้าอี้ตัวหนึ่งอยู่ข้าง
เตียง พ่อก้าวผลัดเสื้อผ้ามืดไว้ที่
เก้าอี้ แล้วก็ลงนอนบนเตียง พอ

หัวถึงหมอนก็นอนหลับทันที

สิ่งแรกที่พ่อก้าวแลเห็นตอนลืม
ตาตื่นขึ้นมา ก็คือแทนที่จะแลเห็น
เสื้อผ้ามืดเก่าของตนพาดอยู่ กลับ
กลายเป็นเสื้อผ้ามืดใหม่เอี่ยมพาด
อยู่แทน รองเท้าบูตคู่ใหม่ก็เปลี่ยน
เป็นรองเท้าบูตคู่ใหม่ เอี่ยมเช่นเดียวกัน ประตุนั้นยังคง
เปิดอยู่อย่างตอนกลางคืนนั้น และก็
ไม่ได้ยินเสียงอะไร พ่อก้าวไม่รู้อะไร
ทำอะไรได้ไปกว่าสวมเสื้อผ้ามืดใหม่
และก็นำแปลกเหลือเกินที่เสื้อผ้านั้น
ช่างเหมาะเจาะพอดีบพอดี รองเท้า
ก็สวมได้พอดี แปลกแท้ๆ แต่งตัว
แล้วพ่อก้าวก็ออกไปยังห้องที่กิน
อาหารเมื่อตอนกลางคืน บ้านอัน
เงียบสงัดนี้ช่างน่ามหัศจรรย์เสียจริง
บนโต๊ะอาหารนั้นมีอาหารเช้าจัด
เตรียมไว้เรียบร้อยที่เดียว มีกาแฟ
ร้อนควันกรุ่นอยู่ด้วย พ่อก้าวไม่แล
เห็นใครเดินเข้าเดินออกในห้องนี้เลย
ทั้งๆ ที่ประตูเปิดถึงกัน และเห็นได้
ตลอดในขณะแต่งตัว พ่อก้าวรับปาก
กินแล้วก็ตรงไปยังคอกม้า ทุกอย่าง
ยังเหมือนเมื่อคืนนั้น นอกจากตะเกียง
ดับไปแล้ว แต่แล้วพ่อก้าวใจหายวาบ→

เมื่อไม่แลเห็นม้ายู่ในคอก อานม้า กับถุงใส่ของก็หายไปด้วย เมื่อวิ่ง ออกไปดูข้างนอกคอก ก็แลเห็นม้า กำลังขึ้นแกว่งหางบิดแมลงหวืออย่าง สบายใจ บนหลังมีอานกับถุงใส่ของ วางอยู่อย่างเรียบร้อย ใครนะเป็น คนจัดแจงทำให้ พ่อค้าอดรนทนไม่ ได้ ร้องถามไปอีกว่า

“ไม่มีใครอยู่บ้านบ้างเลยหรือ”
พ่อค้าเรียกแล้วเรียกอีก ก็ไม่มีเสียงขานรับ จึงตกใจจะทิ้งเงิน ไว้ให้ แต่ก่อนนั้นจะต้องเดินดูเสีย ให้รอบบ้านก่อน เพื่อหาเจ้าของบ้าน ให้พบ เดินไปไม่กี่ไกลก็เห็น พัน กอกม้าออกไปเพียงนิดเดียว ก็แล เห็นสีจ้ำปรากอยู่ เป็นดอกไม้มาก มายหลายสีรวมกลุ่มกันอยู่ พ่อเดิน เข้าไปใกล้ ก็ได้เห็นดอกไม้ชนิด ต่างๆที่ไม่เคยแลเห็นมาก่อน แต่ ละชนิดกลับบางสีเหมือนดังสายรุ้ง พ่อถามมองดูแล้วถามตา พยายาม จ้องมองดูแต่ละอย่าง แล้วสูดกลิ่น หอม ซึ่งดูเหมือนพวยพุ่งขึ้นมา เหมือนไอสีเงิน ดอกไม้แต่ละอย่าง ข้างมีความงามเฉพาะตัวของมัน ทันใดนั้นพ่อค้าก็ใกล้ดอกไม้ที่ ลูกสาวสุดท้องส่งมา ก็ก้มลงมองดู ดอกไม้เหล่านั้นอีกครึ่งหนึ่ง และ พ่อค้าต้องอุทานออกมาอย่างตื่นเต้น ที่ได้เห็นดอกไม้ดอกหนึ่งมีลักษณะ ประหลาดที่พ่อค้ารู้ว่า ต้องเป็นดอกไม้ที่ลูกสาวชอบและอยากได้แน่นอน อยู่ตรงเท้าของตนเอง

ดอกไม้นั้นมีเพียงกลีบเดียว

ม้วนเป็นวงเหมือนกันหอย สีขาวอม ม่วงอ่อนที่สุดนั้นฉายแสงใสเมื่อ โคนแดดดูเหมือนแก้วผลึก ขนาด ดอกโตเท่าไข่ไก่จวง เห็นเช่นนั้น พ่อค้าก็ก้มลงเด็ดดอกไม้ พอถูกนิ้ว มือ ดอกไม้นั้นก็เหวลงทันที แล้วก็ ค่อยๆ หดหายไปจนในที่สุดกลายเป็นหยดน้ำเล็กๆอยู่กลางใจมือ พ่อ ค้ารู้สึกกลัวจนเย็นสันหลังวาบ ทันใดนั้นก็มีเสียงผู้ชายหัวเราะว่า “อย่า ขยับเขยื้อนนะ”

เมื่อพ่อค้าเหลียวขวับมาดู ก็ได้ เห็นสัตว์ประหลาดมหัศจรรย์เหลือ จะบอกได้ถูก ก็จะเป็นสัตว์ก็หา ไรสัตว์ที่เดียวนัก เพราะมีแขนมีขา เหมือนคน แต่ปลายมือปลายเท้า กลับเป็นอึ่งเถิงอึ่งม้อย่างนกแก้ว แขนยังมีเกล็ดสีออกด้วย ทั้งตัวมี ขนสีเทาหยิกๆทั่วไปหมด มีแต่หน้า เท่านั้นที่เป็นคน แต่ก็หน้าเกลี้ยคน่า กลัว ผมสีน้ำตาลเหี้ยยยาวลงมา ปรกหน้าผากและปรกหู ที่แก้มและ กางมีหนวดเครายาวตรงๆลงมาจน แลไม่เห็นปาก ดูขนหยิกสีเทาที่ตัว กับผมสีน้ำตาลเหี้ยยยาวอยู่บนหัว กับหนวดเคราที่แก้มและกางแส้วยัง เห็นว่าน่ากลัวพิลึก ดูมุกขำใหญ่ ไตผิดกว่ามุกใครๆ ดูขื่นตาก็กลอก วาววับเหมือนกับจุดไฟไว้ข้างใน ที่เดียว สัตว์ประหลาดนั้นพูดขึ้นว่า “เจ้าน่ะช่างเหลือเกินนะ ข้า ให้อาหารกิน ให้เสื้อผ้าสวม ให้ที่ นอน มาก็ดูแลให้เป็นอย่างดี เช่น นี้นี้แล้วเจ้ายังไม่พอใจ ยังจะมาขโมย

เด็ดดอกไม้สวยของข้าอีก ข้าจะขโมย เจ้ากินเสียทั้งเป็นนั่นแหละ ให้สมกับ ความอกตัญญู”

พ่อค้าตกใจแทบสิ้นสติ พยายาม ร้องขอชีวิต ขอให้ได้กลับไปหาลูก สาวทั้งสาม และได้พยายามเอาเงิน ขัดเขียดใส่ถุงมือให้ แต่สัตว์นั้น ปฏิเสธไม่ยอมรับ พ่อค้าก็ได้ พยายามอธิบายต่อไปอีก

“ที่ข้าขโมยดอกไม้มันนั้น มิได้ ขโมยไปเพื่อตัวเองหรอก ข้าจะเอา ไปฝากลูกสาวสุดท้องของข้าต่าง หาก”

“ไหนเล่าเรื่องไปให้ละเอียด” สัตว์นั้นพูด แล้วนั่งหลับตาฟัง “ลูกสาวของข้าส่งมาให้ข้าช่วย หาดอกไม้ไปฝากสักดอกหนึ่ง ดอกไม้ นั้นจะเป็นชนิดที่ข้าเห็นก็รู้ได้ทันที ว่าเป็นดอกไม้ที่ถูกข้าถูกใจและอยาก ได้มากที่สุด”

สัตว์นั้นลืมตาขึ้นแล้วพูดว่า “เจ้าพยายามทำให้ข้าเชื่อว่าที่เจ้ามา ขโมยดอกไม้สวยของข้ามัน เจ้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าจะได้ยกโทษให้ แล้ว เจ้าจะได้กลับบ้านไปหาลูกสาวของ เจ้าได้”

พ่อค้าก็แสดงความขอบอกขอบ ใจสัตว์นั้นที่ให้อภัยที่กิน แต่สัตว์ นั้นพูดว่า “เจียบเถอะ พังข้าพูดให้ จบ ข้าจะให้เจ้ากลับไปหาลูกได้ เพียง ๓ วันเท่านั้น พอวันที่สามเจ้า ต้องกลับมา พาลูกสาวสุดท้องของ เจ้ามาด้วย แล้วเอามาทั้งไว้นั้น”

(ยังมีต่อ)

จ 28 ธวัช 38 22.1.20

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ดอกไม้หัตถ์จรรย๋ นิทานเม็กซิโก (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงพ่อค้าที่เดินทางไปค้าขายต่างเมือง และถูกสาวสุดท้องสั่งให้หาดอกไม้มาฝากสักดอกหนึ่ง ส่วนจะเป็นดอกไม้อะไรก็พูดไม่ถูก แต่ถ้าพ่อเห็น พ่อก็จะรูเองนะแหละ พ่อค้าได้ไปพุก้างกันณที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเป็นคอกม้า และมีหญ้ากองสูงอยู่เต็ม มีเตียงให้พ่อค้าได้พักนอน มีอาหารจัดไว้ให้กิน เมื่อตื่นนอนก็ยังมီးเสื่อผ้าไหมเอี่ยมพร้อมทั้งรองเท้าไว้ให้เปลี่ยนอีกด้วย พ่อค้าพยายามร้องเรียกคนในบ้าน แต่ไม่มีเสียงขานรับ จึงคิดว่าจะทงเงินไว้เป็นค่าที่พัก ค่าอาหาร แต่ก่อนจะทำเช่นนั้นก็อยากจะได้เงินให้ที่บ้าน พยายามหาเจ้าของบ้านให้พบอีกครั้งหนึ่ง แต่พอออกไปพ้นคอกม้าก็ได้เห็นดอกไม้นานาชาติที่ต่าง ๆ รวมอยู่เป็นกอใหญ่ แต่เมื่อพยายามนึกว่าดอกไม้จะเป็นดอกไม้แปลกประหลาดอย่างที่ถูกสาวคนจะชอบและต้องการ ก็ได้ก้มลงดูอีกครั้ง และได้เห็นดอกไม้แปลกกลับเดียว แต่มันเป็นวงเหมือนกันหอย

สีขาวอมม่วงอ่อน โคนแคตเจ้าก็บางใสเหมือนแก้วผลึก พ่อค้ารู้ได้ทันทีว่าดอกไม้ชนิดนี้แหละเป็นดอกไม้ที่ถูกสาวคนถูกใจและอยากได้ที่สุด จึงเด็ดมา แต่พอถูกนิ้วมือดอกไม้มันก็เหี่ยวและหดหายไปจนกลายเป็นหยดน้ำอยู่กลางใจมือของพ่อค้านั้น ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงเอ็ดมาจากโรงประหลาด มีลักษณะครึ่งตัวครึ่งคนดูน่าเกลียดมากแล้ว สัตว์นั้นว่าพ่อค้าอกคณูย คนให้อาหารกิน ให้ท่อนอน ทั้งยังดูแลมาให้อาหารมา ก็ยังมาขโมยดอกไม้สวยเสียอีก สัตว์นั้นจะขยำพ่อค้ากินเสีย พ่อค้าอ่อนวอนขอชีวิต และอธิบายว่าไม่ใช่ตนอยากเด็ดเอง แต่ต้องการจะเอาไปฝากลูกสาว สัตว์จึงกล่าวจึงยื่นคำขาดให้พ่อค้าไปบ้านได้เพียงสามวัน พอวันที่สามต้องกลับมา และพาถูกสาวสุดท้องมาด้วย แล้วเอาลูกสาวทั้งไว้ที่อยู่ที่ของตนนั้น

พ่อค้าได้ยินแล้ว รู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่ง จึงถามต่อไปว่า

“แล้วท่านจะให้ลูกสาวข้าอยู่ที่นั่นนานเท่าไรละ”

“นั่นมันแล้วแต่ข้า” สัตว์ประหลาดตอบ “แต่บางที่ถูกสาวเจ้าอาจจะช่วยให้ข้าตัดสินใจได้ว่า จะให้อยู่นานเท่าไร จำไว้ละว่าถ้าเจ้าไม่นำลูกสาวมาที่นั่นในวันที่สามละก็ ข้าขอสาบานด้วยอำนาจมายาศาสตร์และอำนาจสัตว์ป่าอย่างข้าว่า ข้าจะต้อนกินเจ้าให้ได้ และข้าจะต้องหาพบด้วย แล้วข้าจะขยำกินเจ้าเสีย ทั้งเป็นด้วย”

ได้ยินแล้ว พ่อค้าหุ้ออกคิดอะไรไม่ออก ร้อยอย่างคิดว่า ตนไม่มีทางจะไปต่อรองอะไรกับเจ้าสัตว์ผู้มีอำนาจตัวนี้ เสียงเจ้าสัตว์ประหลาดพูดต่อไปอีกว่า

“เจ้ากลับไปได้แล้ว หวังว่าคงจะจำคำของข้าได้และทำตามนั้น ถ้าหากอยากจะมีอายุยืนไปจนแก่เฒ่า อ้อ แล้วอย่ามาเด็ดดอกไม้ของข้าไปฝากลูกสาวนะ ให้เขามาเลือกเด็ดเอาเอง”

เมื่อได้รับอนุญาตเช่นนั้นแล้ว พ่อค้าก็จำต้องหันหลังเดินตรงไปยังบ้าน แต่น้ำมหัสจรรย์อะไรอย่างนั้นที่พ่อพ่อค้าหันหน้ากลับมาดูสถานที่นั้นอีกครั้ง กลับไม่เห็นอะไรเลย→

ทั้งออกมาทั้งตัวนั้นหายไปหมดสิ้น
พอคำกลัวจับหัวใจเย็นสันหลังวาบ
รับชนหลังมาแล้วกระตุ้นมือออกจาก
ที่นั่นไป

ครั้งถึงบ้าน ได้เห็นลูกสาวมา
รับอย่างดีอกดีใจ พอคำกลั้วความ
กลัวไปพักหนึ่ง ลูกสาวใหญ่ทวง
เสื้อสีแดง ลูกสาวคนกลางก็ทวง
เสื้อเหลือง พ่อจึงบอกให้ไปหยิบ
เอาเองในถุงที่ผูกอยู่ข้างอาบน้้า เมื่อ
ลองเสื้อสวยได้พอดี สักสัวยลูกใจ
สองสาวก็พากันดื้อดัดใจกันยกใหญ่
ลูกสาวสุดท้องก็เลยถามพ่อถึงเรื่อง
ดอกไม้ที่ตนอยากได้ พ่อจำต้องเล่า
เรื่องที่เกิดขึ้นขณะไปพักค้างคืน ณ
ที่แห่งหนึ่งให้ลูกสาวฟัง และเมื่อเล่า
มาถึงการขู่เข็ญของสัตว์ประหลาด
ให้พ่อเอาลูกสาวมาส่งให้ในวันที่
สาม ทั้งพ่อทั้งพี่สาวสองคนอดหัว
หวาดไม่ได้ แต่ลูกสาวสุดท้องกลับ
เฉยๆ ไม่ยักรู้สึกตระหนกตกใจแม้
แต่น้อย ลูกสาวสุดท้องพูดแก่พ่อว่า

“สัตว์ประหลาดนั้นไม่ต้องไป
ค้นหาตัวพ่อที่ไหนหรอก และก็คง
จะไม่ฆ่าพ่อกินเสียด้วย เพราะว่า
ลูกขี้ดีจะไป ลูกอยากเห็นที่ที่สัตว์
นั้นอยู่แต่ลำพังอย่างเงียบเชียบ ลูก
อยากเห็นดอกไม้มหัศจรรย์ในสวน
ที่พ่อบอก”

พ่ออดขยาด ไม่ได้ที่จะต้องพา
ลูกสาวไปส่งให้สัตว์ประหลาดที่บ้าน
อันแสนเงียบนั้น พุดไปที่จริงพ่อคำ
กลั้วสำหรับตัวเองมากกว่าจะห่วง
ลูกสาว เพราะสัตว์ประหลาดไม่ได้
ขู่เข็ญว่าจะทำร้ายลูกสาวของตน
เลย แต่ว่าลูกสาวนั้นช่างไม่มีที่ท่า

หว่นวิตกแต่อย่างใด มิหนำซ้ำยัง
ปลอบพ่อและเตือนพ่อให้พาดนไป
ให้ทันในวันที่สาม เพราะถ้าหาก
ไปไม่ทันสัตว์ประหลาดคงไม่กินแต่
พ่อ คงมากินลูกสาวเข้าไปด้วย
แต่พ่อก็ยังอดเอนท่งยังขอให้ลูก
สาวสุดท้องอยู่กับพี่ๆ อีกสักหน่อย
ก่อน ลูกสาวสุดท้องก็พูดว่า

“ไม่ได้หรอกพ่อ เราต้องไป
รับไปกันให้ทันเวลาเถอะ”

พ่อจำต้องพาลูกสาวออกเดิน
ทางไป และพอพลบค่ำก็ได้มาถึง
สถานที่เดิม นั้น มีตะเกียงแขวนอยู่
หน้าออกมาเช่นเดียวกับที่เคยเห็น
ครั้งแล้ว มีน้ามหญ้าพร้อมให้ม้า
มีอาหารจัดเรียบร้อยไว้ที่โต๊ะ แต่
คราวนี้จัดไว้สองที่ ส่วนห้องนอน
ที่มีประตูเปิดอยู่ก็กลายเป็นสองห้อง
แต่ละห้องมีเตียงนอนกับเก้าอี้ตัว
หนึ่ง

พอคำกับลูกสาวมาพักที่นั่นอยู่
ตั้งหลายวันอย่างสะดวกสบายได้แต่
นั่งๆเอนๆไม่ต้องทำอะไร แต่ไม่
เคยได้พบใครในสถานที่นั้นเลย
เสียงใดๆก็ไม่มี มีแต่เสียงพุดของ
พ่อลูกดังสะท้อนไปสะท้อนมาเท่า
นั้น และทุกวันจะมีเสื่อผ้าชุดใหม่
พาดไว้ให้ที่เก้าอี้ มีอาหารจัดไว้ให้
ตามเวลาไม่เคยขาด สองพ่อลูกออก
ไปดูสวนที่มีดอกไม้มหัศจรรย์ แต่
ทุกอย่างหายไปหมด สัตว์ประหลาด
นั้นก็ไม่เคยปรากฏร่างให้เห็น

เมื่ออยู่นานหลายวันจนค่อย
หายกลัวแล้ว พ่อคำก็คิดจะกลับ
บ้าน ครั้นชวนลูกสาวกลับ พ่อ
ถึงกับตะลึงย่นงงงัน ไม่เชื่อว่าจะ

ได้ยินลูกสาวพูดว่า

“พ่อกลับไปก่อนเถอะ ลูก
อยากอยู่คนเดียวดอกไม้มหัศจรรย์นั้น
ให้พบให้จึงได้ ถึงลูกจะต้องอยู่ที่นี่
คนเดียว ลูกก็ไม่กลัว”

พ่อก็ตอบว่าลูกสาวว่า “ลูกไม่
รักพ่อแล้วหรือ ถึงไม่ยอมกลับมา
กับพ่อ” ลูกสาวก็ตอบว่า “ไร ทำไม
ลูกจะไม่รักพ่อ ลูกรักพ่อที่สุดเลย
แต่ลูกก็อยากเห็นดอกไม้มหัศจรรย์
ที่พ่อว่า” ในที่สุดพ่อจำต้องทิ้ง
ลูกสาวไว้แต่ลำพัง

หญิงสาวไม่รู้สึกเดือดร้อน
อะไร ที่ต้องอยู่ที่นี่เพียงผู้เดียว
ยังเข้าฝันเสื่อผ้าสวยๆมาพาดไว้
ให้บนเก้าอี้ทุกวัน เมื่อตนเห็น
ว่าเสื่อวันสวยกว่าชุดเมื่อวานก็ยัง
ทำให้หญิงสาวชื่นชมยินดี แต่สิ่งที่
ข้องใจหญิงสาวที่สุดก็คือหาสวนที่
มีดอกไม้มหัศจรรย์นั้นไม่พบ ใน
ที่สุดหญิงสาวก็ชักเบื่อและคิดถึง
บ้านคิดถึงพ่อกับพี่สาวทั้งสอง หญิง
สาวรออยู่ต่อมาอีกหลายวัน จนคิด
ว่า น่าจะกลับไปเยี่ยมบ้านอยู่กับพี่
กับพ่อสักพักหนึ่ง และตกลงใจว่า
เช้าวันรุ่งขึ้นจะขี้นมากลับบ้าน แต่
เมื่อตนขึ้นตอนเช้าวันนั้น หญิงสาว
ก็ได้เห็นจดหมายฉบับหนึ่ง ลายมือ
แปลกวางอยู่บนเสื่อผ้าชุดใหม่ที่พาด
อยู่ที่เก้าอี้ข้างเตียง

จดหมายนั้นบอกว่ามีไม้เล็กๆ
ชิ้นหนึ่งวางอยู่บนหมอน หญิงสาว
เหลือบไปมองดูก็แลเห็นไม้เล็กๆ
นั้นวางอยู่จริงๆที่ๆที่ก่อนหน้านี้ไม่มี
ไม้นั้นอย่างแน่นอน จดหมายนั้น

(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ก็จึงบอกว่า

“ลูกของเรอตัน เราเลยออกมาดู”

เสียงกึ่งกระซิบสองสามครั้งแสดงความขอบคุณ เขาไปจับๆ ตัวลูกแล้วก็กลับออกไปข้างนอกใหม่ ได้ยินเสียงหลอนหีบับบนาคังพลั่งๆพลั่งๆ

มัทรีก็เลยและผู้หญิงทุกคนตรงที่หลอนข้างซันซันแข็งเสียงเหลือเกิน เสียงคนแต่ยังมีดอออกไปรอน้ำมาใส่ในถังให้เต็มอยู่เสมอ หลอนเคียบกับก็จึงว่า

“เมื่อก่อนน้ำเปลืองที่สุดในหมู่บ้าน ทำไมไม่สอนให้เขาเลิกล้างขามบ่อยๆเสียที”

ทำให้สัจจกันขึ้น มัทรีพยายามสอนให้พวกผู้หญิงหมั่นล้างถ้วยชามหม้อข้าวหม้อแกง ในทำนองเดียวกัน เสียงก็กลับบอกลาสอนให้มัทรีเลิกล้างถ้วยชามบ่อยๆ

เสียงรับภาระงานข้างนอกทุกอย่าง ให้ข้าวหมกตัวเล็กๆ ที่เสียงของจากบ้านมาเสียงเอาไว้คนหนึ่ง หาพินมากองไว้ให้ บางทีก็ออกไปเก็บผักมาให้มัทรี มัทรีจึงได้เต็มอกเต็มใจดูแลเด็กหญิงลูกท้อให้หลอน เวลาหลอนออกไปสังสรรค์ข้างนอก

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ซึ่งสัจจและมัทรีให้เด็กหยุด

เรียนวันหนึ่งแบบเดียวกับโรงเรียนข้างล่าง

อาทิตย์อื่นๆ ไม่เคยเหงา แต่อาทิตย์นี้ดูเหงาๆ ชอบกลสำหรับมัทรี แม้จะมีเด็กหญิงลูกท้อและเสียงอยู่ในบ้านด้วย

ก็จึงเองก็รู้สึกถึงความท้อเหงาๆ ไม่ช่างพูด ข้างเข้าแขกและชวนเขาทะเลาะเหมือนทุกวัน

“มัทรี วันนี้อยู่ว่างๆขึ้นไปเที่ยวบนยอดดอยลูกโน้นกันไหม มีอะไรหลายๆอย่างที่คุณไม่เคยเห็น”

“หากความคืบต้นแปลกๆใหม่ๆ ไม่ให้เบ่งนรี”

ก็จึงขมเล็กน้อยอย่างอารมณ์เย็น

“อย่าหาเรื่องทะเลาะกับผมเลย ผมขอมแพ้ให้คุณมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว มัทรี”

ก็จึงสายหน้านิดหน่อย ยังคงขมอยู่

“คุณเป็นคนมีเหตุผลกับคนอื่นเสมอ นอกจากผมคนเดียว มัทรี”

เท่านั้นมัทรีก็หัวเราะออกมาได้ หลอนว่า

“ผู้หญิงทุกคนไม่มีเหตุผลกับความรัก แล้วก็กับคนที่ตัวรักหรือกระ ย้ายกันไปเลย อาเฮีย”

(อ่าน ต่อ ฉบับ หน้า)

ดอกไม้หัตถ์จรรย — ต่อจากหน้า ๒๐

บอกต่อไปว่า ถ้าหญิงสาวคิดไม่ซันนั้นหญิงสาวจะได้อยู่กับครอบครัวทันที แต่ถ้าอยู่ครบสามวันแล้วต้องกัดไม้ซันนั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหญิงสาวจะกลับมาอยู่ที่นี่ดังเก่า ถึงแม้จดหมายนั้นจะไม่ได้รับว่า ที่นั่นเป็นที่อยู่ของใคร แต่หญิงสาวก็รู้แจ้งแก่ใจว่า ที่นั่นแหละคือบ้านใหม่ของตน

จดหมายฉบับนั้นไม่ได้เซ็นชื่อผู้เขียน แต่ลงท้ายว่า ถ้าหญิงสาวไม่กลับมาภายในสามวันตามกำหนดเจ้าของบ้านผู้ใดไม่เห็นตัวจะตายทันที หญิงสาวอ่านแล้วไม่ได้คิดอะไรมาก รีบแต่งตัวสวมเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วก็กัดไม้ซันเล็กๆที่วางอยู่บนหมอน ทันใดนั้นหญิงสาวก็แล

เห็นตัวเองขมำอยู่หน้าบ้านของตน ทั้งพี่ทั้งพ่อพากันดื่อกดใจที่ได้เห็นหญิงสาวกลับบ้าน แต่หาได้รู้ไม่ว่าหญิงสาวกลับบ้านได้อย่างไร คิดว่าคงควมมามาเอง หญิงสาวเองก็ไม่ได้บอกใครว่าตนกลับมาได้เพราะไม้ซันเล็กๆที่ตนซ่อนไว้ในอกเสื้อ

หญิงสาวอยู่กับครอบครัวสามวันแล้ว และพี่สาวทั้งสองก็พยายามชักชวนให้อยู่ต่อไปอีกอ้างว่าถึงจะอยู่กินหาสวนดอกไม้หัตถ์จรรยอย่างไร ก็คงหาไม่พบ ส่วนพ่อนั้นกลัวสถานที่นี่เงียบวังเวงนั้นจึงไม่อยากจะให้ลูกสาวกลับไปอีก ตลอดวันที่สามนั้นทั้งพ่อทั้งพี่พยายามพูดเหนียวรั้งไม่ให้ยอมจะเข้าไป กว่าหญิงสาวจะปลื้มใจได้ มาอยู่ลำพังใน

ห้องนอนเก่าของตน ได้ก็มีดอกไม้หญิงสาวเอาไม้ซันเล็กจากอกเสื้อมากัด ในพริบตาเดียวหญิงสาวก็รู้สึกว่าตนอยู่บนหลังม้านอกคอกม้าอันเงียบเชียบนั้น ที่หน้าคอกมีตะเกียงจุดอยู่อย่างเคย หญิงสาวลงจากหลังม้าและงมเข้าไปข้างใน ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่หญิงสาวรู้สึกกลัวขนาดเขินสั่นหลังวาบอย่างพอเล่า แต่ไม่ได้กลัวสำหรับตัวเอง หญิงสาวรีบเข้าไปในห้องที่มีอาหารจัดไว้โต๊ะ บนโต๊ะมีอาหารรอไว้พร้อม แต่ว่าบนพื้นนั้นขี้สัตว์ประหลาดที่พ่อบอก นอนแผ่เหยียดยาว ดาษเสียแล้ว

ตอนนี้หญิงสาวไม่คิดกลัวอะไรอีกแล้ว มีอยู่แค่ความเศร้าโศก→

เสียใจ หญิงสาวเสียใจที่มาเข้าไป
จริงอยู่ สัตว์ประหลาดนั้นน่าเกลียด
น่ากลัวจริงอย่างพอๆ แต่ในขณะที่
หญิงสาวไม่ได้รู้สึกเกลียดกลัวกลับ
มีความรู้สึกสงสารจับใจที่เห็นร่าง
นั้นนอนตายอย่างเฉยตาย ไม่มี
ใครรักใคร่ใยดี หญิงสาวเอามือลูบ
ผมสัตว์ประหลาดนั้น แล้วร้องไห้
ด้วยความสงสาร

หญิงสาวร้องไห้จนเหนื่อยอ่อน
เล่นนอนหลับไปบนพนักห้องข้างๆ
ศพสัตว์ประหลาดนั้น ขณะนอน
หลับก็ได้ฝันว่า สัตว์ประหลาดฟื้น
ขึ้นมา และบอกแก่ตนว่า “ไปเก็บ
ดอกไม้ที่นางชอบที่สุดแล้วเทเอา
น้ำในใจกลางดอกไม้มนั้นรดลงบน
หัวข้า”

เมื่อตื่นขึ้น หญิงสาวนั้นยัง
สับสนอยู่ แต่สัตว์ประหลาดก็ยัง
นอนตายนิ่งเหมือนอย่างเดิมหาได้
ฟื้นคืนชีพขึ้นมาดังในฝันไม่ หญิง

สาวเลยร้องไห้ต่อไปอีกจนไม่มีน้ำตา
จะออก จึงนั่งขึ้นมาได้ถึงดอกไม้
ในความฝัน หญิงสาวพลุนผลัดออก
มาข้างนอก และท่ามกลางแสงแดด
หญิงสาวแลเห็นกลุ่มสัตว์ต่างๆ เจ็ดจำ
อยู่ข้างหน้า นี่เองสวนดอกไม้
มหัศจรรย์ที่พอบอก ในที่สุดก็ได้
พบแล้ว หญิงสาวรีบสาวเท้าตรงไป
และก็อดค้นเค้นกับความงามของ
ดอกไม้หลากหลายชนิดไม่ได้
ดอกไม้สีหนึ่งก็ชนิดหนึ่งไม่ซ้ำกัน
ต้องมองดูแยกๆ กันไป แต่ก็ช่าง
มากมายจนลานตา ทั้งยังได้ไ้
กลิ่นหอมพวยพุ่งขึ้นจากดอกไม้แต่
ละดอกแต่ละชนิดจนมันงง แต่แล้ว
เมื่อก้มลงดูที่ใกล้ๆ เท้าของตน ก็แล
เห็นดอกไม้ดอกหนึ่งทั้งแปลกทั้งน่า
รัก เป็นสีขาวอมม่วงมีสีม่วงอยู่
เรื่อๆ กลีบดอกก็น่าประหลาด
อย่างไม่มีดอกไม้อื่นเหมือน ก็คือ
กลีบเดี่ยวมันขดเป็นวงอย่างกัน

หอย เป็นโพรงข้างใน กลีบบางใส
มีแสงเรือง “ดอกไม้นี้แหละเป็น
ดอกไม้ที่ถูกใจที่สุดและอยากได้นัก
อยากได้หนา” หญิงสาวบอกแก่ตน
เองว่าอย่างนั้น

หญิงสาวจึงก้มลงเด็ดดอกไม้
นั้น แล้วเอาดอกไม้มาแนบแก้ม
กลีบดอกไม้มนั้นเย็นเจิบดูเหมือน
จะมีน้ำกล่อกลักอยู่ข้างในโพรง
กลีบด้วย หญิงสาวนึกได้ถึงความฝัน
จึงรีบกลับไปยังร่างสัตว์ประหลาด
เทน้ำในดอกไม้ที่ตนถูกใจที่สุดรด
ลงไปบนหัว ทันใดนั้นร่างสัตว์
ประหลาดก็กระตุกกระดิ๊ก และดิ้น
ตัวลุกขึ้น แต่ประหลาดแต่ร่างที่ขึ้น
ขึ้นนั้นหาใช่ร่างสัตว์ประหลาดไม่
กลายเป็นชายหนุ่มร่างงามหน้าตา
ใจดี ขึ้นมือทั้งสองมาจับมือหญิงสาว
ที่ถือดอกไม้มหัศจรรย์นั้นไว้ คนทั้งสอง
ยิ้มให้แก่กันแล้วพึมพำว่า “นี่คือ
ดอกไม้ที่ถูกใจเราทั้งสองเป็นที่สุด”

สนทนาพาที - ต่อจากหน้า ๒๗

ในการประชุมเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ แล้ว
พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครสวรรค์
ประพันธ์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการฯ ทรงชี้แจงว่า คำว่า
ภาพพจน์ เป็นคำที่ทรงคิดขึ้นใช้เมื่อครั้งทรงสอนอยู่
ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เทียบกับคำภาษาอังกฤษว่า
figure of speech ส่วนศัพท์ image นั้น ราชบัณฑิตย-
สถานได้บัญญัติไว้ว่า ภาพ หรือ จินตภาพ ซึ่งคำ ภาพ
นั้นในทางวิทยาศาสตร์ก็ได้ใช้ไปแล้ว แต่คำ จินตภาพ
รู้สึกไม่มีใครนิยมใช้ และได้ประธานความเห็นต่อไป
ว่า คำว่า ภาพ โดยนัยทั่วไปมีความหมายกว้างไป และ
จินตภาพ ก็ควรจะมีความหมายตรงกับคำว่า imaginary
มากกว่าคำ image ดังนั้น คำ image ในนัยทั่วไป
ควรจะชื่อว่า ภาพลักษณ์ จะตรงความหมายของศัพท์
ภาษาอังกฤษมากกว่า และก็ควรจะทดลองใช้ดู

ในกรณีที่มิใช่ใช้คำว่า ภาพพจน์ ในความหมาย
เดียวกับคำว่า image อย่างแพร่หลายในขณะนี้แล้ว ต่อ

ไปถ้าใช้กันจนติดแล้ว ก็ต้องถือเป็นคำพิเศษที่ใช้ได้
ปัญหาที่ว่าจะติดหรือไม่ติดนั้น ก็แล้วแต่กรรมการชำระ
ปทานุกรมจะยอมรับเก็บลงในพจนานุกรมหรือไม่ เช่น
เดียวกับคำว่า อัตโนมติ ตามศัพท์เดิมมีความหมายไม่
ตรงกับคำว่า automatic แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า
เป็นคำแปลของศัพท์ automatic ซึ่งกรรมการชำระ
ปทานุกรมยอมรับและเก็บลงในพจนานุกรมแล้ว

ที่ประชุมได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยกับข้อที่
ปรึกษาทรงชี้แจง จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงนาม) เจริญ อินทรเกษตร

สำนักงานฝ่ายวิชาการ (นายเจริญ อินทรเกษตร)

โทร. ๒๒๖๐๕๘ รักษาการตำแหน่งเลขาธิการ

รักษาราชการแทนนายกราชบัณฑิตยสถาน

